

Bốn Tháng Yêu Chưa Đủ

Contents

Bốn Tháng Yêu Chưa Đủ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	13
3. Chương 03	25
4. Chương 04	44
5. Chương 05	56
6. Chương 06	74
7. Chương 07	97
8. Chương 08 (end)	138

Bốn Tháng Yêu Chưa Đủ

Giới thiệu

Hoa Tịnh Ngôn - một cô gái thông minh, xinh đẹp, thành đạt. Khổng Dịch Nhân - một doanh nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-thang-yeu-chua-du>

1. Chương 01

Chương 1: Yêu lắm

“Chào em, Tịnh Ngôn!”

“Chào anh!”

Tối qua em ngủ ngon chứ?”

“Anh đoán xem?”

“Cả đêm qua anh không sao chớp mắt được.

“Còn tôi vẫn ngủ ngon lành, có sao tôi phải bận lòng vì một người đàn ông như anh chứ?”

“Anh..”

“Tiên sinh, hôm nay là ngày cưới của anh mà lúc này vẫn có thời gian rảnh rỗi nói chuyện với tôi sao? Chẳng phải phong tục cưới hỏi chỗ anh cầu kỳ lắm sao? Nghe nói trong ngày cưới hai người bận rộn từ sáng đến tối cơ mà?”

“Tịnh Ngôn...”

“Hãy tập trung cho đám cưới của anh đi, tôi đang làm việc, tôi gác máy đây!”

Dập mạnh ống nghe xuống, Tịnh Ngôn quay vào phòng làm việc. Văn Thù tay cầm cuốn tạp chí đang đứng giữa phòng thở ngắn than dài, “Trong hàng triệu người gặp được một người, trong hàng triệu năm, giữa biển thời gian mênh mông vô hạn, không có bước nào sớm, cũng chẳng có bước nào muộn, vừa khéo đuổi kịp nhau, cũng chẳng có lời nào đáng nói, chỉ có một tiếng hỏi nhẹ nhàng, “Ồ, em cũng ở đây à?”. Trời, thật là cảm động, thế mới gọi là tình yêu chứ, đích thực là tình yêu sét đánh”. Tịnh Ngôn liếc nhìn dòng tiêu đề màu hồng Những danh ngôn kinh điển về tình yêu chiếm tới một nửa trang giấy của tạp chí, cười giấu cợt, “Ồ, em cũng ở đây à?”, rồi đổi giọng, “Trời ạ, người tôi gặp tại sao lại là cô cơ chứ?”.

Nhận lấy cái nhìn giấu cợt, Văn Thù chẳng đếm xỉa, tiếp tục đọc, “Em muốn anh hiểu rằng, trên thế giới này luôn có một người đang chờ đợi anh, dù ở đâu và bao giờ cũng vậy”.

Tịnh Ngôn khó chịu ngắt lời, “Trước đây có một cô gái tên là Vương Bảo Xuyên rất giỏi chờ đợi. Mười tám năm sống một mình trong căn nhà lá để chờ đợi người yêu. Thế mà gã đàn ông đó lại không chết mà quay về, nhưng trước đó đã nằm trong vòng tay một cô nàng khác mơ giấc mộng xuân thu, không còn nhớ gì đến Vương Bảo Xuyên!”.

“Nhưng cuối cùng người đàn ông đó cũng trở về đó thôi!”, Văn Thù phản bác.

“Ôi dào, ban đầu vốn ôm hy vọng, đến khi trở về mới biết chân tướng, làm cho cô gái ngốc nghếch đáng thương kia mới có mười tám ngày đau khổ đã lăn ra chết.”

“Hoa Tịnh Ngôn, chị có phải là phụ nữ không đấy? Đừng có phá vỡ những mơ mộng trong sáng của tôi về tình yêu như thế.”

Tịnh Ngôn lắc đầu, “Thôi không tranh luận nữa! Cô có biết ông chủ thuê chúng ta đến đây là để làm việc không, tốt nhất cô nên cất quyển tạp chí đi không ông chủ nhìn thấy thì tôi e là những mơ mộng trong sáng của cô về tình yêu sẽ biến thành khóc lóc bi thương vì bị sa thải đấy”.

“Ông chủ ấy à, hôm nay là Noel, làm việc ở đây toàn người châu Âu, bây giờ đến một bóng ma cũng chẳng thấy, mọi hoạt động đều ngừng cả, ông ấy đến đây làm gì chứ?”

“Ông ta là người Trung Quốc, không đón Noel. Nếu không thì tại sao chúng ta vẫn còn phải ở đây?”

“Đó là do chị, được chưa?” Văn Thù kêu lên, “Học viên của chúng ta đều là những nhà quản lý cao cấp của doanh nghiệp nước ngoài, hiện tại tất cả học viên đều về nước đón Noel, các thầy cô giáo cũng nghỉ lễ, chỉ có chị... chị... chăm sóc khách hàng tốt đến mức Noel cũng không thềm nghỉ, làm cho trợ lý của chị là tôi trong dịp lễ lớn thế này cũng phải đi làm, không lúc nào được ngồi yên”.

Dường như Văn Thù đã nói đúng nên Tịnh Ngôn có vẻ chột dạ, đành nhường cô ta một bước, “Thôi, sắp đến giờ hẹn với Kaselin rồi, tôi phải lên lớp chuẩn bị đây”.

Hoa Tịnh Ngôn là giáo viên dạy lớp cao cấp, học viên đều là những nhà quản lý cao cấp của các doanh nghiệp nước ngoài. Nhiệm vụ chính của cô là dạy cho họ biết cách khắc phục những tập quán xa lạ khi đặt chân đến đất nước Trung Quốc, dạy cho họ biết cách làm việc với chính quyền, các cơ quan hữu quan và quan hệ cấp trên cấp dưới với người Trung Quốc.

Nói vậy cũng không thể bái phục mưu sâu kế hiểm của ông chủ, đáp ứng ngay được nhu cầu thị trường, mấy năm nay kinh doanh như điều gặp gió, khiến bọn họ là giảng viên cũng phải theo ông ta về nước mở công ty, không những ai cũng rủng rỉnh ví tiền mà còn trở thành giáo viên khai sáng cho các nhà quản lý cao cấp quốc tế, đi đường có thể ngẩng cao đầu. Ngay cả những nhân vật cao cấp nhìn thấy họ cũng phải gật đầu

chào. Ai mà biết được từ khi nào, cấp trên trực tiếp quản lý bọn họ lại rơi vào tay một cô gái nhỏ đào tạo lại chứ? Ha ha...

Kaselin là người Đức, làm việc rất đúng giờ nên Tịnh Ngôn cũng không thể chậm trễ. Cô bước vào với bộ dạng mặt mũi, chào Kaselin bằng tiếng Đức, “Chúc Giáng sinh vui vẻ!”.

“Chúc Giáng sinh vui vẻ, Tịnh Ngôn!” Tịnh Ngôn luôn yêu cầu các học viên gọi tên cô bằng tiếng Trung Quốc.

“Hôm nay chị không về nước à?” Tịnh Ngôn đã quen với Kaselin được hơn một năm, cô ấy đến Trung Quốc với người tình. Anh ta phụ trách nghiệp vụ toàn bộ khu vực Châu Á, có trụ sở ở Thượng Hải, chức vụ in trên danh thiếp cho thấy anh ta chỉ dưới một người và trên vạn người. Nhưng hiện giờ anh ta đã về Đức để thực hiện nghĩa vụ với vợ con một năm một lần.

“Điều này chắc cô cũng hiểu.”

Tịnh Ngôn mỉm cười đau khổ và nói, “Tôi hiểu”. Cho đến lúc này, có lẽ không ai thăm thía điều đó bằng Tịnh Ngôn bởi hôm nay, người mà cô yêu đang vui duyên mới cùng một người con gái khác.

Kaselin đau khổ nói, “Nhiều năm qua, cứ đến ngày này, tôi đều cảm thấy mình thật tội nghiệp. Lần này, dứt khoát tôi sẽ bỏ anh ấy! Nhưng mỗi lần anh ấy đến bên tôi, mọi thứ lại đầu vào đấy. Tịnh Ngôn, phải chăng tôi là người phụ nữ vô dụng nhất trên thế giới này?”.

“Kaselin!” Tịnh Ngôn đặt tay lên vai Kaselin và nói, “Chị có cuộc sống riêng của chị, anh ta chỉ là một phần trong cuộc sống của chị mà thôi!”.

Kaselin cười với vẻ mặt đau khổ, “Ngày Noel, không có người hẹn hò, cũng không có người thân, chỉ có công việc, đó là cuộc sống của tôi”.

“Vẫn còn có tôi mà”, Tịnh Ngôn giơ tay lên. “Khi mọi người hẹn hò với nhau thì chúng ta làm việc, như vậy người ta sẽ không bao giờ bằng chúng ta, ok? Bây giờ chị đã trở thành người quản lý toàn bộ mảng thị trường Trung Quốc của công ty rồi còn gì, trong khi những người khác vẫn đang là nhân viên.”

Mắt Kaselin sáng lên, cô mỉm cười nhìn Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, những lời nói của cô khiến tôi cảm thấy nhẹ lòng. Có thông tin báo về từ Tổng công ty, sau Noel tôi sẽ được thăng chức, phụ trách toàn bộ khu vực Đông Nam Á”.

Tịnh Ngôn mỉm cười, “Xin chúc mừng, chúng ta bắt đầu lên lớp nhé!”.

Tiến Kaselin ra về, trời đã sẩm tối, mùa đông này thật ngắn, Tịnh Ngôn cùng với Văn Thù bước ra khỏi toà nhà, trời đã tối đen như mực, những làn gió thổi nhẹ mơn man trên mặt. Từng tốp người đang cười nói vui vẻ trên đường phố, phần lớn là những đôi trai gái đang yêu, họ nhìn nhau với ánh mắt tình tứ, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc. Bạn trai của Văn Thù đã đợi ở cổng trường từ rất sớm, trước khi cùng Văn Thù phóng đi, anh ta còn lườm Tịnh Ngôn với ánh mắt đầy trách móc, dường như Tịnh Ngôn chính là nguyên nhân khiến anh ta phải chờ đợi lâu như thế. Đối với những người đang yêu, gặp nhau muộn mấy tiếng trong ngày lễ Noel chẳng khác nào cuộc chia ly giữa Ngưu Lang và Chức Nữ.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình, Tịnh Ngôn đi về phía bãi xe thì thấy một chiếc xe đang lao như điên về phía mình tìm chỗ đỗ. Tịnh Ngôn chưa kịp định thần thì người phụ nữ trong xe đã bước xuống, cô ta mặc chiếc váy dài màu trắng, quàng khăn hồng, trông thật nhẹ nhàng. Vừa nhìn đồng hồ trên tay cô ta vừa nói với giọng bức bối, “Làm ơn nhanh lên nột chút, chậm là tôi sẽ bị mất chỗ đấy!”.

Tịnh Ngôn vội vàng nổ máy rồi phóng vụt ra đường lớn.

Đường đang tắc nghẽn, thành phố đêm nay long lanh trắng lệt, phồn hoa thịnh vượng chẳng qua cũng chỉ có thế, đối với cô hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì. Trên đường là cảnh tượng xe cộ rỗng rảnh không nhích nổi, cô nghĩ một lúc, thò tay vào túi để tìm điện thoại, vừa nhìn chiếc xe BMW màu trắng trước mắt vừa nhủ thầm, “Đi nhanh lên, đói quá rồi!”. Vẫn chưa tìm được điện thoại. Chiếc BMW vẫn nằm yên bất động. Cuối cùng cũng mò thấy điện thoại, cô thở dài một tiếng rồi ấn phím vào hai chữ “Chúc mừng”. Cô nhấn nút gửi đi, rồi đột nhiên lại thấy hối hận, vội vàng ấn nút xoá bỏ, nhưng một tiếng “bíp” vang lên, màn

hình hiển thị tin nhắn đã gửi thành công, cô lẩm bẩm, “Khỉ thật, sao nhanh quá vậy?”. Tịnh Ngôn tức giận ném chiếc điện thoại sang ghế bên cạnh. Đoàn xe phía trước vẫn không nhúc nhích.

Giờ này có lẽ hôn lễ đã bắt đầu!

“Em muốn anh hiểu rằng, trên thế giới này luôn có một người đang chờ đợi anh, dù ở đâu và khi nào cũng vậy.”

Thật vô tích sự! Đột nhiên, Tịnh Ngôn gục đầu vào tay lái bật khóc nức nở.

“Chào em, Tịnh Ngôn!”

“Chào anh!”

“Anh đang ở sân bay, ba tiếng nữa anh sẽ đến Thượng Hải.”

“Anh nói gì? Anh vừa mới kết hôn chưa được một tuần, sao hôm nay anh đã quay lại Thượng Hải?”

“Hôm nay thành phố có bắn pháo hoa, chúng ta cùng đi xem nhé.”

“Chúng ta? Máy người? Ba người ư?”

“Tịnh Ngôn... em có thể rủ thêm một số bạn bè nữa cùng đi!”

“Anh là đồ điên, tôi gác máy đây.”

“Tịnh Ngôn, anh chỉ muốn nhìn thấy em trong ngày cuối cùng của năm nay thôi.”

“Chu Thừa Khải, anh còn dám... anh còn dám nói những lời như vậy ư? Anh là gì mà dám nói như vậy chứ? Chẳng qua là vì tôi yêu anh, chẳng qua là vì...”, Tịnh Ngôn không nói được nữa liền dập máy.

Ngồi một mình trong phòng làm việc, chiếc điện thoại vẫn đổ chuông, rất may cô vẫn còn lý trí, nếu không cô đã đập tan chiếc điện thoại trong cơn giận dữ, để rồi lại phải mua đèn cho công ty. Tịnh Ngôn tự nhủ, “Không vấn đề gì, lần sau có cơ hội, nhất định mình sẽ cho anh ta mất mặt”.

Ngày ấy, Tịnh Ngôn quen Chu Thừa Khải cũng chính tại căn phòng này. Anh là người Mỹ gốc Hoa, trước giải phóng, ông nội anh dẫn cả gia đình sang Mỹ làm ăn, ông ta kinh doanh trong lĩnh vực sắt thép, sau đó mở rộng đầu tư sang các lĩnh vực dầu thô, bất động sản. Công việc làm ăn thuận lợi, cuộc sống gia đình sung túc giàu có. Thấy thị trường Trung Quốc đầy tiềm năng, ông đã cùng với Chu Thừa Khải trở về Trung Quốc đầu tư. Khi mới quen Tịnh Ngôn, Chu Thừa Khải vẫn còn là một chàng trai trẻ, đầy ước mơ hoài bão nhưng thiếu kinh nghiệm làm ăn kinh doanh, sau khi triển khai các hoạt động đầu tư tại Trung Quốc, Chu Thừa Khải gặp nhiều khó khăn trong việc tiếp xúc làm quen với các quan chức chính quyền. Mỗi lần như vậy, Chu Thừa Khải đều tìm đến Tịnh Ngôn để giải bày tâm sự. Việc giúp Chu Thừa Khải giải quyết chuyện này cũng đem lại cho Tịnh Ngôn nguồn thu nhập tương đối nhưng cô không làm như vậy. Sau thời gian dài quen biết, cô phát hiện ra, thực chất Chu Thừa Khải chỉ mượn cớ để tìm cách tiếp xúc, gần gũi cô. Tịnh Ngôn nhận thấy Chu Thừa Khải có cảm tình với mình. Sau một thời gian dài hẹn hò, Tịnh Ngôn trở thành đối tượng chinh phục của Chu Thừa Khải. Văn Thù rất vui vì cuối cùng một cô gái tham vọng như Tịnh Ngôn cũng đã tìm được một nửa của mình. Tuy nhiên, mối tình của họ diễn ra không giống như những gì mọi người tưởng tượng, mối lương duyên tưởng chừng như thiên định ấy cuối cùng cũng phải chia tay.

Đàn ông, khi mới quen bạn thường nghĩ họ là những chàng hoàng tử bạch mã, đẹp trai, phong độ, có tình cảm sâu sắc với bạn, bởi họ thường nói những lời đường mật, họ giống như những diễn viên trên sân khấu tình yêu, họ có thể gọi điện thoại cho bạn hàng tiếng đồng hồ chỉ để nói một câu “Anh rất nhớ em”. Nhưng sau đó thì thế nào? Đợi đến khi bạn đã quá yêu họ, sẵn sàng hiến dâng cả đời con gái cho họ thì họ sẽ nói với bạn rằng họ muốn kết hôn, nhưng cô dâu không phải là bạn.

Sau khi đến với một vài cô gái, họ sẽ thế nào? Nàng tiên cá trong truyện cổ tích nước ngoài đã cầm dao nhảy xuống biển khi thấy hoàng tử và công chúa đang ngủ say; trong một cuốn tiểu thuyết của Trung Quốc, một cô gái xinh đẹp, nét na tên Thúc Oanh yêu say đắm chàng Trương Sinh, mặc dù bị Trương Sinh phản bội nhưng Thúc Oanh vẫn cầu chúc cho anh ta và cô gái kia hạnh phúc. Tịnh Ngôn là một nữ công chức trong

thế kỷ XXI, tính tình thẳng thắn, cương trực nhưng rất nhạy cảm, mỗi khi nổi nóng, Tịnh Ngôn dường như không làm chủ được mình, nên Chu Thừa Khải không dại gì nói ra những thông tin chết người đó. Thông tin Chu Thừa Khải sẽ kết hôn với người con gái khác là do Tịnh Ngôn tự đoán ra.

Hôm đó, Chu Thừa Khải vừa trở về từ nước ngoài, sau khi ăn tối xong, hai người đi dạo và ngồi bên bờ sông tâm sự, qua câu chuyện Tịnh Ngôn cảm thấy Chu Thừa Khải có điều gì đó rất khó nói, thái độ cũng không được tự nhiên như mọi khi. Sau nhiều lần gặng hỏi, cuối cùng Chu Thừa Khải nói rằng anh ta có một người bạn trai bị gia đình ép kết hôn với một cô gái khác.

Tịnh Ngôn phá lên cười, “Bây giờ là thời đại nào rồi mà còn chuyện ép duyên?”

Chu Thừa Khải nói, “Anh ta không có tình cảm với cô gái đó, nhưng gia đình anh ta rất hài lòng, do đó họ đã định ngày kết hôn cho hai người!”. Nói xong Chu Thừa Khải mỉm cười với vẻ mặt đau khổ. Tịnh Ngôn cảm thấy trong lòng có điều gì đó bất an liền hỏi, “Chu Thừa Khải, người con trai đó không phải là anh đây chứ?”

Chu Thừa Khải bắt đầu cảm thấy run, thái độ của anh ta rất bối rối, vẻ phong độ, lịch thiệp và tự tin mọi khi biến đâu mất. Chu Thừa Khải cảm thấy có vật gì đó chẹn chặt cổ họng, nhưng anh ta vẫn thừa nhận, “Có phải ai đó đã nói với em rồi? Không thể, bạn bè của anh ở trong nước đều không biết chuyện này mà”.

Tịnh Ngôn không trả lời, cô giận dữ chỉ nói một câu “đáng chết” và quay người bỏ đi.

Đó là chuyện của nửa năm trước, bây giờ Tịnh Ngôn đã thấy nguôi ngoai phần nào, nhưng nỗi đau đó không bị mai một theo thời gian, nó vẫn hằn sâu trong trái tim và khối óc cô, mỗi lần nghĩ đến nó, tim cô lại nhói đau. Tịnh Ngôn tìm mọi cách để giải tỏa nhưng đều vô ích, cô không hiểu do mình quá đa tình hay do trong người có bệnh.

Sau nhiều ngày tìm kiếm nguyên nhân, Tịnh Ngôn tự kết luận, “Có thể trong người mình đang có bệnh”, sau đó cô vui đùa vào đồng tài liệu trước mặt. Cô tự nhủ, nếu như lúc đó mình kiềm chế được tình cảm, không đi gặp Chu Thừa Khải thì tốt biết mấy! Nhưng duyên trời đã định, cô có muốn tránh cũng không được.

Tịnh Ngôn giận dữ bỏ đi, Chu Thừa Khải chạy đuổi theo, vừa ra tới đường quốc lộ, cô nghe thấy tiếng ô tô phanh kít, quay đầu nhìn lại đã thấy Chu Thừa Khải đang nằm trước chiếc xe Cadillac, cô chạy vội tới, Chu Thừa Khải vẫn rất tỉnh táo, anh ta còn nói với cô một câu, “Tịnh Ngôn, lẽ nào em muốn anh chết thật sao?”.

Tịnh Ngôn vội vàng đưa Chu Thừa Khải vào viện, chân anh ta bị gãy, người lái chiếc xe Cadillac thật đáng thương, chút nữa thì anh ta bị chiếc xe của Tịnh Ngôn đâm chết tại chỗ, cuối cùng lại còn phải bồi thường cho Chu Thừa Khải vì anh ấy đi đúng đường.

“Chào em, Tịnh Ngôn, chúc buổi sáng tốt lành!”

“Chào anh!”

“Hôm nay em có rỗi không, chúng mình cùng đi ăn?”

“Tôi đang rất bận.”

“Nghỉ hè rồi mà em vẫn phải lên lớp sao?”

“Nghỉ hè rồi, tôi đang cùng với bạn đi nghỉ ở Hàng Châu.”

“Tịnh Ngôn, em đi cùng ai?”

“Điều đó liên quan gì đến anh? Anh cũng vừa mới đi nghỉ về đó thôi? À, tôi quên mất, anh có phải sáng lên lớp chiều đến trường như tôi đâu mà nghỉ hè, đối với anh ngày nào mà chẳng là ngày nghỉ. Thôi chào anh!”

Tịnh Ngôn giận dữ tắt điện thoại, anh chàng lái xe bên cạnh quay sang nhìn với ánh mắt dò hỏi, “Sao vậy Tịnh Ngôn? Ai làm em tức giận vậy?”

“Không có gì, một người bạn thôi mà.” Tịnh Ngôn cố kìm nén nỗi bức tức và miễn cưỡng mỉm cười. Trong lòng cô, nỗi căm hận Chu Thừa Khải đang dâng trào, cô tự nhủ: “Chu Thừa Khải, đừng tưởng trái đất này chỉ có mình anh, đàn ông theo đuổi tôi xếp thành hàng dài, tôi có rất nhiều người để hẹn hò, tha hồ chọn lựa!”.

Vệ Tường ngồi bên cạnh thỉnh thoảng đưa mắt nhìn sang. Anh ta là trưởng bộ phận tín dụng của một ngân hàng thương mại, có khả năng làm việc độc lập, quyết đoán, giỏi chuyên môn nghiệp vụ, là ứng cử viên số một cho chức phó chi nhánh ngân hàng tại Thượng Hải, mặc dù không nổi tiếng trong thành phố, nhưng Vệ Tường là người giàu có, phong độ. Vệ Tường luôn cảm thấy sung sướng và hạnh phúc mỗi lần được ở cạnh Tịnh Ngôn.

Hoa Tịnh Ngôn nổi tiếng là người đẹp có trái tim băng giá, thái độ lạnh nhạt, thờ ơ của cô khiến các chàng trai vây quanh cô luôn cảm thấy mất tự tin. Tuy nhiên, Tịnh Ngôn thực sự là một cô gái xinh đẹp, thông minh hơn người, hiểu biết rộng, ăn nói dịu dàng dễ nghe, trò chuyện với Tịnh Ngôn, người ta có cảm giác được truyền thêm lòng tự tin để vượt qua tất cả. Một cô gái như vậy rất xứng đáng để chinh phục. Vậy nên dù biết “hoa hồng có gai” nhưng vẫn có không ít người theo đuổi.

Vệ Tường mạnh dạn gọi điện hẹn hò với Tịnh Ngôn nhưng anh ta không hy vọng Tịnh Ngôn sẽ nhận lời, không ngờ hôm qua Tịnh Ngôn lại nhận lời hẹn gặp qua điện thoại, đồng ý đi du lịch, khiến anh ta thao thức cả đêm không chợp mắt, chuẩn bị chu đáo cho chuyến đi Hàng Châu vào sáng hôm sau, chỉ mong nhìn thấy nụ cười trên môi người đẹp. Nhưng trên đường đi, thái độ của Tịnh Ngôn rất miễn cưỡng, sự giận dữ với người con trai khác qua điện thoại đã làm giảm hứng thú của Vệ Tường.

Hoa Tịnh Ngôn không nhớ rõ đã quen với Vệ Tường từ khi nào, có lẽ do anh ta là người nổi tiếng của một ngân hàng nào đó. Hôm qua ở văn phòng, đúng lúc Tịnh Ngôn đang tức giận vì nhận cuộc điện thoại của Chu Thừa Khải thì Vệ Tường gọi điện đến mời đi chơi, chẳng hiểu sao cô nhận lời ngay. Sáng hôm sau, Tịnh Ngôn mới cảm thấy hối hận vì đã nhận lời mời của Vệ Tường, nhưng từ sớm anh ta đã đánh xe đến đợi trước cửa nhà. Cô thấy do dự khi bước lên xe, nhưng vẻ mặt chân thành và sự nhiệt tình của anh ta khiến cô không nỡ từ chối, đành miễn cưỡng ngồi lên xe.

“Tịnh Ngôn, sắp đến Hàng Châu rồi, chúng ta đi dạo ở Hồ Tây nhé?”

“Hồ Tây? Ồ không! Lần nào đến Hàng Châu cũng đến Hồ Tây, không có chỗ nào mới mẻ hơn hay sao?” Nhắc đến Hồ Tây, cô lại thấy lòng nhói đau. Trước đó mấy tháng, Tịnh Ngôn cũng đã từng đến đây cùng với Chu Thừa Khải, hai người muốn ngắm cảnh đêm Hồ Tây nên đã phóng một mạch từ Thượng Hải đến Hàng Châu. Lúc đó trời mới bắt đầu tối, khung cảnh Hồ Tây hiện lên trong ánh đèn lung linh huyền ảo, những làn gió từ mặt hồ thổi vào khiến Tịnh Ngôn cảm thấy thật sảng khoái, dễ chịu.

Sau khi dạo một vòng quanh hồ ngắm cảnh đêm, hai người ghé vào một nhà hàng bên hồ. Đã quá khuya, nhà hàng không còn món nào ngon, hai người định đứng dậy bỏ đi, nhưng do đi cả ngày đường từ Thượng Hải đến Hàng Châu, vừa đói vừa mệt, nên đành ngồi lại gọi món gì đó ăn tạm. Khi Tịnh Ngôn đang xem thực đơn chọn món thì Chu Thừa Khải rút máy ảnh ra chụp, Tịnh Ngôn mỉm cười mãn nguyện, cô đang rất hạnh phúc.

Về đến khách sạn, Tịnh Ngôn đã mệt nhoài, Chu Thừa Khải vào phòng tắm, Tịnh Ngôn không muốn ngủ trước một mình nên vẫn nằm ở ghế xem ti vi đợi Chu Thừa Khải. Nhưng do quá mệt, cô đã thiếp đi lúc nào không biết. Trong lúc mơ màng, Tịnh Ngôn thấy có một người nhẹ nhàng bế mình lên giường, cô cố mở mắt ra nhìn thì bắt gặp nụ cười ngọt ngào nồng cháy của Chu Thừa Khải, Tịnh Ngôn vẫn chưa tỉnh hẳn, Chu Thừa Khải lẳng lặng cởi bỏ bộ áo tắm trên người Tịnh Ngôn, cô nhắm nghiền mắt lại để mặc cho Chu Thừa Khải hành động. Và thế rồi họ chìm vào thế giới tốt cùng của niềm hạnh phúc.

Nửa đêm, Tịnh Ngôn tỉnh giấc định đi lấy chai nước uống. Cô cố gắng ngồi dậy nhưng không sao dậy nổi vì bị ôm chặt trong vòng tay của Chu Thừa Khải. Tịnh Ngôn gượng dậy một lần nữa, Chu Thừa Khải thì thảo với giọng ngái ngủ, “Tịnh Ngôn, hãy nằm yên, em không được đi đâu cả”.

“Em muốn uống nước.” Tịnh Ngôn phản ứng, “Sao em lại không được đi đâu? Em có phải là tù nhân đâu?”.

Chu Thừa Khải buông tay ra. Tịnh Ngôn lấy chai nước, uống một hơi, đã cơn khát, cô hỏi, “Anh có muốn uống nước không?”.

Chu Thừa Khải ngồi dậy uống một ngụm nước, sau đó đưa chiếc cốc cho Tịnh Ngôn đặt xuống bàn, chưa kịp quay người lại, Chu Thừa Khải ôm ghì Tịnh Ngôn xuống giường.

“Anh làm gì thế? Làm gì thế hả?” Giọng của Tịnh Ngôn yếu dần.

“Nửa đêm em đánh thức anh dậy, em phải đền.” Ánh mắt Chu Thừa Khải như có lửa, giọng nói hùng hực khí thế, “Chúng ta làm lại một lần nữa nhé”.

“Lại một lần nữa?” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng hỏi lại và nhìn Chu Thừa Khải với ánh mắt thêm muốn...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Tịnh Ngôn thấy mình không một mảnh vải che thân. Chu Thừa Khải đang ôm cô ngủ. Tịnh Ngôn không thể cầm lòng trước cơ thể cường tráng đầy hấp dẫn của Chu Thừa Khải. Cô nằm cạnh vuốt ve âu yếm người mình yêu mà cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Cô đặt nụ hôn nồng cháy lên môi Chu Thừa Khải khiến anh tỉnh giấc.

Và thế là hai người lại tiếp tục những cuộc mây mưa ngập tràn hạnh phúc.

Ba lần vật lộn trong khoảng mười tiếng đồng hồ khiến cơ thể cường tráng như Chu Thừa Khải cũng cảm thấy mệt phờ.

Hoa Tịnh Ngôn cắn răng nén chặt nỗi đau khi nhớ lại những lần ân ái với Chu Thừa Khải. Cô chỉ muốn cắn xé anh ra làm trăm mảnh. Vệ Tường ngồi cạnh nhẹ nhàng hỏi, “Nếu em không muốn đi thăm Hồ Tây thì chúng ta sẽ đến Cửu Huyền, phía trước là làng Long Tĩnh, một làng chè nổi tiếng của Trung Quốc, đến đó chúng ta sẽ được thưởng thức nghệ thuật trà đạo truyền thống”.

“Tuỳ anh.” Suy nghĩ của Tịnh Ngôn bị gián đoạn, cô gật đầu đồng ý với ý kiến của Vệ Tường. Đối với cô bây giờ, chỉ cần không đến những nơi mà trước đây cô và Chu Thừa Khải đã từng đến thì đi đâu cũng được.

Làng Long Tĩnh quả là danh bất hư truyền, Vệ Tường cũng là một du khách am hiểu các danh lam thắng cảnh. Trên đường đi, anh ta kể cho Tịnh Ngôn nghe rất nhiều truyền thuyết về các danh lam thắng cảnh của Hàng Châu. Làng Long Tĩnh không phải là một địa danh quá nổi tiếng, nhưng cũng đủ thu hút du khách đến tham quan và thưởng thức nghệ thuật trà đạo. Hai người ngồi uống trà ở chiếc bàn cổ trong một khu vườn rộng, du khách đi qua đều nhìn Vệ Tường với ánh mắt ngưỡng mộ, khiến anh cảm thấy hãnh diện vô cùng. Đúng vậy, được ngồi cạnh một người đẹp như Tịnh Ngôn quả là một niềm vinh dự. Hôm nay trời không lạnh lắm nhưng Tịnh Ngôn vẫn mặc chiếc áo da màu đen ôm sát người, cổ quàng một chiếc khăn dài màu tím làm nổi bật làn da trắng trẻo mịn màng. Dù khuôn mặt hơi buồn, nhưng trên môi cô vẫn luôn nở nụ cười, nói năng cũng nhẹ nhàng hơn trước khiến Vệ Tường cảm thấy tình cảm giữa hai người dường như thấm thiết hơn. Trên đường đi tham quan suối Cửu Khê, lợi dụng đường trơn, Vệ Tường đã nắm lấy tay Tịnh Ngôn, bàn tay cô thật mềm mại khiến anh cảm thấy tim mình đập rộn ràng.

Bất ngờ bị Vệ Tường cầm tay, phản ứng đầu tiên của Tịnh Ngôn là rút tay lại, anh đã vô tình chạm vào nỗi đau của cô. Vệ Tường vẫn tiếp tục nắm tay cô, dù lần này cũng thấy khó chịu và muốn từ chối nhưng cô cố gắng kìm nén cảm xúc, miễn cưỡng để cho Vệ Tường cầm tay, dường như cô muốn trả thù sự phản bội của Chu Thừa Khải, cô thầm nghĩ: “Chu Thừa Khải, anh thấy không, anh có thể đón nhận tình cảm của người con gái khác thì tại sao tôi không thể “đón nhận” tình cảm của Vệ Tường chứ?”.

“Tịnh ngôn, chào em!”

“Chào anh!”

“Hôm nay em có bận không?”

“Bận hay không thì liên quan gì đến anh? Chu Thừa Khải, hãy vui vẻ hưởng thụ tuần trăng mật của anh đi!”

“Anh muốn gặp em.”

“Còn tôi không muốn gặp anh.”

“Hoa Tịnh Ngôn, anh đang đứng dưới sân chung cư nhà em, trừ khi em không bao giờ ra khỏi cửa, nếu không em không thể không gặp anh.”

“Vậy anh hãy cứ đợi đấy.”

Giận dữ tắt máy, Tịnh Ngôn ném chiếc di động xuống cuối giường. Nằm trên giường một hồi, thấy bức bối, cô trở dậy tới bên cửa sổ, khẽ kéo tấm rèm, nhìn xuống dưới. Từ tầng ba mươi một nhìn xuống, phía dưới, người và vật đều nhỏ li ti, Tịnh Ngôn lại không đeo kính râm, nắng chói khiến mọi vật đều mờ nhạt. Thế nhưng chiếc xe màu đen bạc của Chu Thừa Khải sáng loáng phía dưới thì không trộn lẫn đâu được.

Con người này, con người này vẫn ngang nhiên làm những trò chọc tức người khác vậy sao? Lửa giận trào lên, Hoa Tịnh Ngôn quay lại, mở cửa ra lan can, hai tay bưng chậu cây cảnh định ném xuống. Vừa lúc đó, cửa xe bật mở, Chu Thừa Khải bước ra, ngược mắt nhìn lên. Tịnh Ngôn nửa người đã ngoài ra ngoài lan can, hai tay vẫn ôm chậu cảnh, muốn thu người lại nhưng không kịp. Cặp tình nhân mặt đối mặt, cách nhau hơn ba chục tầng.

Hoa Tịnh Ngôn hai tay run lên, chậu cảnh chút nữa thì rơi xuống. Cô rút tay lại, hai chân quỵ xuống, đầu gục giữa hai gối, cô rũ ra như con chim non vừa trải qua cơn kinh hãi.

Tịnh Ngôn! Thoáng thấy bóng cô nhào ra ngoài lan can, Chu Thừa Khải đã thấy lạnh toát sống lưng. Tịnh Ngôn, Tịnh Ngôn! Mấy ngày nay biết bao sóng gió, đêm nào anh cũng không chợp mắt được, mỗi giây mỗi phút đều nhớ đến cô. Trời lạnh mà Tịnh Ngôn vẫn mặc chiếc áo ngủ lụa mỏng vậy sao, rõ ràng là từ trong phòng ấm, nhất thời kích động mà xông ra. Cách quá xa, anh không thể nhìn rõ vẻ mặt cô, nhưng tay cô bưng chậu cảnh thì anh nhìn rất rõ. Chu Thừa Khải mỉm cười chua chát, cô hận anh, hận đến mức muốn ném cả chậu cảnh lên đầu anh.

Vết thương trong lòng lại nhói đau. Đêm trước ngày cưới, anh còn bên cô. Họ ôm nhau cả ngày trong phòng, thời gian như ngừng trôi, tay cô ghì chặt lấy anh như muốn anh mãi mãi không rời xa cô. Cuối cùng, giọng cô thì thào, buồn rười rượi, “Thừa Khải, hay là anh đừng cưới, được không?”

Cô là người có cá tính mạnh mẽ, từ bé đến giờ chưa hề cầu xin ai điều gì. Nay lần đầu tiên thốt ra những lời khẩn cầu ấy, cho thấy cô đã phải dằn vặt, đau khổ đến mức nào. Lúc đó, lòng anh nhói đau, định bỏ mặc tất cả để mong cô nhẹ lòng. Nhưng im lặng hồi lâu, cuối cùng lý trí đã chiến thắng, anh hạ giọng, “Tịnh Ngôn, anh xin lỗi!”

Không nói gì, cô cắn thật mạnh vào tay anh, hai hàm răng nghiến chặt, mắt nhìn chòng chọc vào mặt anh. Đau đớn, nhưng anh không lẫn tránh, “Hãy cứ cắn đi, nếu điều đó giúp em nhẹ lòng.”

Cô nghiến răng cắn đến máu tràn ra đầy miệng mới từ từ nhả ra, chẳng thèm nhìn vết thương của anh, cô đứng phắt dậy, khoác áo vào, lên xe đưa anh tới sân bay, suốt chặng đường không nói một lời.

Thì ra suốt nửa năm qua cô sống trong mộng tưởng. Cứ nghĩ rằng tình yêu có thể chiến thắng tất cả, vậy mà giờ đây, mọi thứ bỗng tan thành mây khói. Trái tim cô trong phút chốc trở nên băng giá.

Chiếc xe cuối cùng cũng đến sân bay, hai tay Tịnh Ngôn vẫn nắm chặt cần lái, không động đậy, giọng lạnh nhạt, “Đến rồi, anh xuống đi!”

Suốt quãng đường, Chu Thừa Khải luôn miệng giải thích, kỳ thực bản thân anh cũng không biết mình nói những gì. “Tịnh Ngôn, đừng giận anh, thực tình là gia đình anh với gia đình cô ấy đã hẹn ước từ trước. Dù có cưới hỏi thì đối với anh cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là làm theo lời hẹn ước giữa hai nhà mà thôi, thậm chí cô ta cũng không ở Trung Quốc mà. Tịnh Ngôn, bố anh muốn thông qua gia đình cô ấy để mở quan hệ vào giới thương nhân Hoa kiều, chẳng qua cũng chỉ là mối nhân duyên trong giới làm ăn mà thôi, em hiểu điều đó chứ? Tịnh Ngôn, người anh yêu là em, mong em tha thứ cho anh, chẳng qua anh không còn sự lựa chọn nào khác, không lấy được người con gái mình yêu thương nhất, anh cũng đau khổ vô cùng. Tịnh Ngôn...”

Tất cả những gì Chu Thừa Khải nhận được chỉ là sự im lặng, vẻ mặt băng giá, lạnh lùng nên anh chỉ còn biết im lặng. Tiếng cô bất chợt vang lên khiến anh giật mình, không dám động đậy, hai mắt nhìn cô chăm chăm. Mặt cô trắng bệch, không biểu lộ cảm xúc, cô nhắc lại, “Xuống xe!”

“Tịnh Ngôn, đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy kết hôn, chưa đầy hai ngày sau anh sẽ trở về thôi mà.”

“Xuống xe!”

“Chúng ta vẫn có thể kết hôn, Tịnh Ngôn, sau khi trở về, anh sẽ dẫn em ra nước ngoài, tìm một nhà thờ yên tĩnh, mời những người bạn thân nhất làm chứng, nếu em đồng ý, đợi anh về chúng mình sẽ...”

“Xuống xe mau!” Giọng cô run lên, mắt vẫn đỏ, “Chu Thừa Khải, hãy coi như tôi chưa bao giờ gặp anh.”

Sân bay đông đúc, người người qua lại mấy ai chú ý đến cô, giờ đây, trái tim cô tan vỡ, lòng đầy thù hận. Cô không phải là người con gái si tình như truyền thuyết, cô chỉ mong tình yêu có sự công bằng. Chu Thừa Khải yêu cô, cô biết rõ điều đó, nhưng tình yêu ấy đứng trước cái gọi là “nhân duyên trong giới làm ăn” sao mà mỏng manh dễ vỡ. Nửa năm qua, nén chặt nỗi đau trong lòng, vùi chôn lòng tự trọng và kiêu ngạo xưa nay, cô lao mình theo nó, muốn nắm lấy nó, vậy mà giờ đây, nhận lại là thứ quả đắng. Đúng vậy, cô đã nói ra những lời từ cõi lòng, Chu Thừa Khải, nếu có thể, hãy coi như tôi chưa từng gặp anh.

“Tịnh Ngôn.”

“...”

“Tịnh Ngôn, sao em không nói gì?”

“Anh hãy đi mau.”

“Em không xuống, anh sẽ không đi.”

“Tôi sẽ không gặp anh.”

“Anh sẽ đợi đến khi nào em xuống.”

“Chu Thừa Khải, anh đừng có quấy rầy tôi, anh không đi, tôi sẽ gọi bảo vệ.”

“Em gọi ai? Cậu Lý à, hay là anh Châu? Họ vừa đến đây động viên anh hãy kiên trì đến cùng đấy.”

“Anh...”

Tức giận không thốt được thành lời, Hoa Tịnh Ngôn lại cúp máy, rồi tắt luôn nguồn. Yên lặng hồi lâu, chợt tiếng chuông máy thoại truyền hình vang lên, Tịnh Ngôn giận dữ đi ra nhắc ống nghe, thấy trên màn hình không phải là Chu Thừa Khải.

“Hoa à, cháu mau xuống đi, cậu Chu đã đợi lâu lắm rồi, yêu nhau cãi cọ là chuyện nhỏ thôi mà, có gì không giải quyết được đâu?” Bà Vượng ở Ủy ban khu dân cư đứng ngoài cửa nhẹ nhàng khuyên nhủ. Không biết nói sao. Tịnh Ngôn chỉ biết cười, “Bác Vượng à, không có gì đâu, bọn cháu sẽ tự giải quyết được mà”.

Bà Vượng cười tinh quái, đang định nói thêm điều gì đó thì có tiếng chuông cửa, Tịnh Ngôn mừng thầm trong bụng, “Xin lỗi bác, cháu có khách, bác Vượng à, cháu sẽ nói chuyện với bác sau nhé”.

Mở cửa thì thấy bác Châu bảo vệ, giọng ôn tồn, “Cô Hoa này, anh Chu nhờ tôi chuyển lời, nếu cô không xuống lầu, anh ta sẽ đứng đợi mãi ở đó. Chà chà, rốt cuộc thì anh ta có lỗi gì mà cô giận đến vậy. Hãy nghe lời bác Châu này một lần đi, đàn ông mà họ đã chịu nhún nhường đến mức đó là giới lắm rồi đấy, cháu hãy xuống gặp anh ta một lát, bình thường anh ta đối xử với cháu như thế nào, các bác đều thấy...”

Bác Châu vừa dứt lời, cửa thang máy mở ra, bà Lý hàng xóm có khuôn mặt phúc hậu, vừa trông thấy Tịnh Ngôn liền khuyên nhủ, “Tịnh Ngôn này, bạn trai cháu đến đây từ sáng sớm, từ lúc bác đi bộ đã thấy cậu ta đứng đợi dưới đó rồi, hai cháu cãi nhau à? Cậu ấy không dám lên đâu. Thật đáng thương, trời lạnh như thế, cháu nở lòng nào để cậu ấy cứ đứng ngoài trời gió rét?”

Tịnh Ngôn chống chế, “Bác Lý à, anh ta ngồi trong xe đẩy thôi, làm gì chịu đứng ngoài gió lạnh”.

Bà Lý nở nụ cười đôn hậu, “Cháu thử xuống xem bác nói có sai không. Hai cháu đẹp đôi lắm, mọi người ở khu nhà này đều khen hai cháu là một đôi Kim đồng Ngọc nữ, mau xuống với cậu ấy đi”.

Tịnh Ngôn không nói được lời nào. “Chu Thừa Khải, tôi hận anh vô cùng”, bất giác, Tịnh Ngôn nắm chặt nắm đấm, âm ỨC gặt đầu, “Cảm ơn sự quan tâm của các bác, cháu khoác áo rồi xuống ngay đây”.

Lửa giận bùng bùng, đóng sập cửa lại. Hoa Tịnh Ngôn mở tủ áo, với vội chiếc áo len và chiếc quần bò rồi chạy thẳng xuống lầu. Những người hàng xóm thấy cô xuống, mỉm cười hài lòng. Tịnh Ngôn nghiêng chặt răng, chạy một mạch xuống phía dưới.

Cuối cùng cũng thấy Tịnh Ngôn xuống, Chu Thừa Khải bước tới, trong lòng mừng rỡ. Trời lạnh buốt, vậy mà Tịnh Ngôn chỉ mặc một chiếc áo len hở cổ, lộ ra hai vai xương gầy guộc, thoát trông cũng biết cô đang giận dữ.

Chỉ còn cách nhau một bước, Tịnh Ngôn nộ khí âm âm, “Chu Thừa Khải, anh thật trơ tráo thô bỉ”.

“Chỉ cần trông thấy em, thì trơ tráo thô bỉ thế nào anh cũng nhận. Em thấy đấy, mọi người ai cũng rất tự nguyện giúp đỡ...”

“Đó là vì họ không biết chuyện.”

Tịnh Ngôn tức run lên, con người này đúng là trơ trên. Cô không còn muốn nhìn mặt anh ta, không muốn có bất cứ sự liên hệ nào với anh ta nữa, những điều đó cô đã nói đi nói lại với anh ta cả chục lần rồi, lẽ nào anh ta không hiểu?

“Lên xe mau đi. Em sắp lạnh cóng rồi đấy.” Chu Thừa Khải kéo tay cô.

“Đừng có động vào tôi.” Tịnh Ngôn lùi lại, “Chu Thừa Khải, tôi xuống đây để nhắc lại với anh, anh đừng có đến quấy rầy tôi và hàng xóm của tôi nữa”.

“Tịnh Ngôn, anh có điều này muốn nói với em, em lên xe đi được không? Mình tìm một chỗ nào đó ấm áp, vừa ăn vừa nói chuyện.” Thừa Khải mở cửa xe. giọng có chút nài nỉ.

Tiếng phanh xe bất ngờ ngắt lời họ, chiếc xe sang trọng dừng lại bên kia đường, một người đàn ông ló ra khỏi cửa, hướng về phía Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, em yêu, anh đến đón em đây”.

“William!” Không màng đến vẻ mặt ngơ ngác của Chu Thừa Khải, Tịnh Ngôn chạy tới, định bước lên xe.

“Tịnh Ngôn, anh ta là ai vậy?” Chu Thừa Khải chạy theo níu lấy tay Tịnh Ngôn.

“Liên quan gì đến anh? Hãy buông tay tôi ra.” Cô giằng mạnh, “Hôm nay tôi có hẹn với William, anh Chu, mời anh về cho”.

William ở bên kia đường đã sớm mở cửa xe đón Tịnh Ngôn. Đợi Tịnh Ngôn ngồi vào rồi, anh ta còn vẫy tay, “Chu Thừa Khải, xin lỗi nhé!”.

“Còn chờ gì nữa, đi mau đi.” Tịnh Ngôn giục, không hề quay đầu lại, liếc mắt nhìn William. William ngoan ngoãn đặt tay lên vô lăng, chiếc xe phóng vút đi trong chớp mắt.

“Tịnh Ngôn, gọi anh tới đây gấp thì ra là vì anh chàng này à? Trông cũng được đấy chứ, rất xứng với em, tại sao lại...” William thắc mắc.

“Anh ta lấy vợ rồi.” Trong xe đã ấm hơn, nhưng không hiểu sao, người Tịnh Ngôn vẫn run lên bần bật.

“Ồ?” Bị bất ngờ về câu trả lời, William im lặng hồi lâu, rồi quay người lại, hỏi nhỏ, “Bây giờ chúng ta đi đâu? Em mặc như vậy có lạnh không, có cần về thay áo không?”.

“Không cần, đi tới quán rượu.” Cô quay mặt ra ngoài cửa sổ, giọng dứt khoát, nét mặt lạnh tanh.

Ly rượu trước mặt trong vắt nhìn thấu đáy, viên đá nổi trong dịch thể màu hổ phách, người đẹp ngồi bên cạnh uống như đang trong cơn khát. Nếu như thường ngày thì đây là thời điểm William thấy thú vị nhất, nhưng lúc này, ngồi bên Hoa Tịnh Ngôn càng uống mặt càng lạnh tanh, anh lại thấy ớn người, chỉ mong nhanh chóng kết thúc để về nhà.

Cúi xuống nhìn đồng hồ, anh nói nhỏ, “Tịnh Ngôn à, đã mười hai giờ rồi, hay là anh đưa em về nhé!”.

Cô quay lại, giọng giễu cợt, “William, anh biến thành phụ nữ từ khi nào vậy? Mười hai giờ đối với anh mới là lúc bắt đầu cơ mà?”.

“Ừ...” William không nói lại lời nào.

“William, anh năm nay bao nhiêu rồi?” Tịnh Ngôn đặt cốc rượu xuống, đột nhiên hỏi.

“Thưa quý cô, chúng ta là bạn học, đúng không, quen nhau lâu vậy rồi mà vẫn không biết tôi bao nhiêu tuổi à?”

“Bốn mươi ba?” Tịnh Ngôn nghiêng đầu.

“Em say rồi.”

“Thì cũng chỉ là lớp huấn luyện cấp tốc thôi mà, lớn tuổi nhất là Smith cũng chỉ hơn năm mươi, anh đừng giả đồ với em.” Cô đứng đưng đáp, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt anh chàng ngồi trước mặt.

Quen William hai năm trước, khi công ty cử cô tới New York tập huấn đào tạo, anh làm việc ở một công ty đầu tư xuyên quốc gia, từng đi khắp nơi trên thế giới. Mấy tháng trước vừa được cử tới phụ trách khu vực châu Á, tới Thượng Hải gặp lại cô, không ngờ hôm nay lại có vai trò này.

Mỉm cười đáng ghét, Tịnh Ngôn luôn tỏ ra cứng ngắt như vậy. Với phụ nữ, khi tình cảm bị tổn thương, thường mượn rượu tiêu sầu, chỉ ít cũng khóc lóc thảm thiết, là người bạn trai đi cùng, tất nhiên anh cũng dang rộng vòng tay, thể hiện phong độ của một chàng vệ sĩ, nhưng với Tịnh Ngôn, rượu đã uống không ít, nhưng càng uống càng tỉnh, bây giờ lại bắt đầu đùa cợt với anh về chuyện tuổi tác, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Trước đây ở New York, những lúc rảnh rỗi ở lớp tập huấn, mọi người cũng hay tụ tập vui chơi nhưng anh nhớ rất rõ là cô chưa bao giờ uống say cả, người con gái này liệu có phải là cô gái “ngàn ly không say” trong truyền thuyết?

“Ba mươi ba?” Thấy anh không đáp, cô tiếp tục đoán.

“Được rồi, được rồi, anh nói với em, năm nay anh ba mươi tám.” Giơ tay đầu hàng, giọng anh chân thật.

“Ba mươi tám?” Cô hơi chau mày, “Tại sao giờ vẫn chưa kết hôn?”.

“...”, im lặng một lúc anh mới nói, “Tịnh Ngôn, đó là chuyện riêng tư mà.”

Bất chợt mỉm cười, Tịnh Ngôn nói nhỏ, “Có phải anh đang đợi?”

William đang mỉm cười bỗng trở nên nghiêm nghị, cắn môi, “Hoa Tịnh Ngôn, quả thực anh không muốn nhắc đến chuyện này.”

“Anh vẫn đang đợi...” Cô tiếp tục đoán già đoán non, nụ cười trở nên lạnh lùng và xa xăm. “William, thời gian lâu như vậy, anh dựa vào cái gì mà cứ chờ đợi như thế?”.

Bất chợt nhìn thấy nụ cười ấy, William nén thở dài, “Vì tự anh thấy mình không thể mang hạnh phúc và bình yên ột phụ nữ nào khác nữa, vì anh không muốn làm tổn thương đến một người vô tội, nên anh quyết định độc thân, Tịnh Ngôn, em hiểu anh chứ?”.

“Em hiểu.” Cô nâng ly rượu lên, “William, vì câu nói hay, chúc mừng.”

“Đừng uống nữa mà,” anh đưa tay giữ lấy chén rượu trên tay cô, “Để anh đưa em về nhà nhé.”

“Uống hết ly này đã,” cô khăng khăng nâng ly rượu, “Em không say, chút nữa không cần anh đưa về đâu, tự em lái xe về cũng được.”

Sao lại không có chuyện gì cơ chứ! Mười phút sau, William chỉ biết dở khóc dở cười vì một Hoa Tịnh Ngôn say mèm gục mặt xuống bàn. Cái cô gái “ngàn ly không say” trong truyền thuyết thì ra chẳng qua là trước đây chưa bao giờ uống đến độ mà thôi. Ai ngờ, vừa lúc này còn tỉnh táo, chỉ vì một chén rượu cuối cùng bỗng trở nên như vậy. William lắc đầu thở dài, Hoa Tịnh Ngôn ơi, còn may là hôm nay cô gặp được tôi, chứ gặp một gã trai nào khác, liệu hân có bỏ qua một người đẹp say mèm bất tỉnh này không? Thanh toán tiền xong, William vợ vội chiếc áo khoác của mình choàng lên người Tịnh Ngôn, đang định đưa cô ra xe thì một anh chàng bất chợt xuất hiện, bước tới ôm lấy cô trước.

William ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc, trước mắt là một người đàn ông, nét mặt tái xanh nhìn anh chăm chăm, thì ra là anh chàng công tử lúc trước đứng dưới tòa nhà nơi Tịnh Ngôn ở.

Chà, Hoa Tịnh Ngôn à, cô đúng là mang lại rắc rối cho tôi rồi. Trong lòng thầm nghĩ vậy, nhưng nét mặt William nở nụ cười, “Xin lỗi, tôi nghĩ Tịnh Ngôn chắc không muốn ông đưa về nhà.”

Chiếc ghế bằng da thật ở hàng ghế sau tỏa ra một mùi thơm êm dịu, tiếng động cơ chạy êm êm như khúc nhạc du dương, trong khoang xe, hơi ẩm như tiết trời mùa xuân, Tịnh Ngôn miệng khô họng khát, nhưng vẫn còn muốn đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, nhưng tiếng nói chuyện lằng nhằng từ hàng ghế trước truyền đến, lúc to lúc nhỏ khiến cô tỉnh mộng, trong lòng rối bời, muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu, không tài nào mở được.

“Keng,” chỉ có cốc rượu đã rót tràn mới có thể phát ra thứ tiếng như vậy, “Chu Thừa Khải, anh có thể làm cho người đẹp Tịnh Ngôn trở thành thế này, quả thực rất bá phúc anh,” tiếng William từ hàng ghế trước vọng đến.

“Liệu tôi có sai lầm không? Tại sao phụ nữ lại quá coi trọng tờ giấy đăng ký kết hôn như vậy, chỉ là một tờ giấy thôi mà, huống hồ Tịnh Ngôn là một cô gái đặc biệt, tôi cứ nghĩ chí ít cô ấy cũng chẳng để mắt tới nó.”

Tịnh Ngôn măm môi, William, anh giỏi thật, dám uống rượu vui vẻ với Chu Thừa Khải trước mặt tôi.

“Tôi nghĩ cô ấy để bụng đấy, không phải là với tờ giấy đó, mà là nghĩ tới việc từ nay về sau cô ấy sẽ không được độc chiếm anh, điều này cũng đủ để cô ấy phát điên lên.”

“Độc chiếm à? Chẳng phải tôi vẫn ở bên cô ấy hay sao, cô ấy có phải chung chạ với ai đâu.”

“Vậy công bằng mà nói, nếu cô ấy kết hôn trước mặt anh thì anh có chịu được không? Nếu anh chịu được thì tôi nghĩ cô ấy cũng chịu được.”

“William, đừng có đùa như vậy. Làm sao tôi có thể để người con gái mình yêu đi lấy người khác cơ chứ.”

“Anh có ngăn nổi không?”

“Tịnh Ngôn là người tôi yêu, cô ấy cũng yêu tôi, vì thế có chết tôi cũng không buông tha.”

“Chu Thừa Khải, nếu vậy thì anh quả là người ích kỷ, Tịnh Ngôn đã bao giờ đánh anh chưa? Chưa đúng không, xuống xe, tôi sẽ đánh anh hộ cô ấy.”

“Anh thì biết gì, anh biết cái gọi là “bất đắc dĩ” là thế nào không?” Chu Thừa Khải vẫn cố ghì giọng, nhưng lông mày rướn lên, sắc mặt thay đổi.

“Anh nổi cáu rồi hả, chà chà, lại nổi cáu rồi. Đúng là một thiếu gia.” William giọng giễu cợt, nói thực lòng lúc này, trọng bụng anh ta rất coi thường con người ngồi trước mặt. Thế nhưng thà rằng để cho Tịnh Ngôn tỉnh lại rồi tự giải quyết lấy việc của cô ấy còn hơn là cãi nhau với anh ta. Tịnh Ngôn có cuộc sống riêng của cô ấy, anh không muốn quyết định bất cứ điều gì hộ cô. Tịnh Ngôn ơi, William ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, sao giờ cô chưa tỉnh? Hôm nay tôi uống rượu với cô, giờ lại ngồi cãi nhau với người tình của cô, quả là hy sinh quá lớn đây nhé.

“Gia đình tôi đã sớm hẹn ước với gia đình họ Khổng, đó là việc không thể không làm, anh không hiểu được đâu.”

Không trả lời, William cũng không quay đầu nhìn lại. Ánh đèn đường không chiếu tới chỗ Tịnh Ngôn nên hàng ghế sau chỉ thấy mờ mờ, Thừa Khải chợt thấy ánh mắt Tịnh Ngôn sáng lên, không chớp, nhìn thẳng vào anh đầy giận dữ.

“Tịnh Ngôn...” Con người từ xưa đến nay tràn đầy tự tin như Chu Thừa Khải, vậy mà lúc này cũng cảm thấy ớn lạnh.

“William, cảm ơn anh.” Cô ngồi bật dậy, giọng yếu ớt, nhưng lạnh vô cùng, “Không phải phiền anh đánh anh ta, tôi sẽ tự giải quyết.”

Mặc dù trời đã dần về sáng, nhưng ở trung tâm thành phố này, gần như là không có lúc nào ngủ, hai bên đường, những dãy đèn cao áp sáng rực, những nhà hàng bên đường vẫn náo nhiệt, tiếng cười nói vui vẻ từ

các quán rượu vọng ra, ven đường đổ đầy những chiếc xe hơi sang trọng, chiếc nào cũng lấp lánh ánh sáng phù hoa dưới bóng những cột đèn đường.

Nhìn theo chiếc xe của Williams đi khuất, Tịnh Ngôn quay đầu lại, dưới ánh sáng mập mờ, chiếc cổ trắng nõn của cô phía trên chiếc áo len mỏng càng tôn thêm sức hấp dẫn, cô hơi run lên vì từng cơn gió lạnh.

“Tịnh Ngôn”, trong phút chốc, những tâm tư kìm nén trong lòng trào dâng khiến Chu Thừa Khải khản đặc giọng.

“Anh muốn gì thì bây giờ hãy nói hết đi.” Tịnh Ngôn không để ý tới nét mặt của Chu Thừa Khải, giọng lạnh lùng.

Anh đưa tay ra định kéo cô vào, “Em lại gần đây đi, trời lạnh quá”.

Tịnh Ngôn ngẩng đầu, lùi lại. Cái vòng tay ấy, cô chẳng lạ gì. Trời lạnh, chàng công tử họ Chu thường mặc chiếc áo khoác màu đen, nhắm mắt lại, cô cũng có thể biết được, chiếc áo khoác được dệt và thêu thủ công cầu kỳ, trên cổ tay có thêu tên của anh ta.

“Tịnh Ngôn”, anh ta lại gọi, dang tay ra, cổ tay áo nhấp nháy sáng, nhìn rất rõ, đó là những chiếc khuyết áo được thùa bằng sợi bạc, đây là chiếc cô chọn mà anh ta thích nhất, những giây phút ngọt ngào trước đây bất chợt ùa về, biết bao đêm giá lạnh như thế này, cô và anh ta mười ngón tay xiết chặt, mùa đông, hai bàn tay cô thường lạnh buốt, nhưng trước khi gặp anh, nhất định cô sẽ giấu đôi bao tay mà bình thường không bao giờ quên mang theo, để anh lại dang tay ra, miệng khẽ thốt lên những lời thương yêu, “Tịnh Ngôn, hai bàn tay em lại lạnh cóng rồi đây này”. Rồi sau đó, anh ta sẽ nắm chặt hai tay cô, hà hơi, rồi nhét vào hai túi áo ấm áp của mình.

Sau lễ tạ ơn trước buổi chia tay, họ còn tham gia một buổi dạ hội. Bước ra khỏi sảnh đường, những trận gió lạnh bất chợt kéo đến, những cơn mưa nhỏ giá buốt, hoàn toàn bị bất ngờ, cô bị anh ta kéo tay lôi đi, chạy suốt dọc con đường, không biết đã bao lâu rồi họ chưa làm cái việc ngốc nghếch như vậy, hai người vừa chạy vừa cười, đôi giày xinh xắn của cô lội trong mưa. Khi đã trông thấy điểm đỗ xe trước mắt, anh ta chợt đứng sững lại, ôm chặt lấy cô đang trong hơi thở dốc, chiếc áo khoác tỏa ra mùi hương quen thuộc, mùi nước hoa đắt tiền lẫn với hơi ấm của anh ta khiến cô như lịm đi trong hạnh phúc, bên tai là những lời thì thầm, “Tịnh Ngôn, anh yêu em, anh yêu em vô cùng”. Thế rồi, hai người cứ đứng vậy, ôm nhau trong mưa, những nụ hôn ngọt ngào biến cái lạnh tê tái thành vô nghĩa.

“Chu Thừa Khải...”, đôi môi cô bất chợt không nén nổi, run lên bần bật, cô nhìn chăm chú vào mặt anh, chỉ cần bước thêm một bước nữa, cô sẽ lại được cảm nhận cái ấm áp và ngọt ngào vô bờ bến như trước.

“Tịnh Ngôn...”, anh ta vẫn gọi, giọng đã thêm vài phần nài nỉ. Anh ta dường như là một công tử, sinh ra trong nhung lụa, chỉ biết ra lệnh cho người khác, vậy mà giờ đây phải cầu xin một cô gái.

Nhìn đôi mắt đẹp ngấn đầy nước, trong lòng cảm xúc trào dâng, Chu Thừa Khải cuối cùng không nén nổi liền lao tới ghì chặt lấy cô, giọng khe khẽ nghẹn ngào, “Tịnh Ngôn, anh không thể xa được em, không thể”.

Trong lòng Tịnh Ngôn lúc này không còn cảm thấy những cái vuốt ve đó êm dịu quen thuộc nữa. Đôi tay lạnh giá, run run, nhưng cô vẫn đẩy anh ta ra một cách yếu ớt.

2. Chương 02

Chương 2: Lần đầu gặp gỡ

Sau một đêm trần trọc, thao thức, cô dậy tắm rửa, ngấm mình trong gương rồi bỗng nhiên thở dài. Vào thời điểm này năm ngoái, có những ngày làm việc thông đêm, buổi sáng thức dậy chỉ cần vỗ nước lạnh vào mặt, lập tức thấy tỉnh táo trở lại, đôi mắt lại long lanh có hồn ngay, thế mà bây giờ, cũng chỉ là một đêm mất ngủ mà sao sắc mặt nhợt nhạt đến thế, khóe mắt thâm quầng, “thời gian làm phai mòn tất cả”, đúng là một câu danh ngôn chí lý.

Không vấn đề gì! Với tay lấy chiếc bút mạ vàng trên bàn, Tịnh Ngôn lẩm bẩm, phụ nữ hiện đại, có vũ khí bí mật của riêng mình. Tự cổ vũ tinh thần, cô khoác lên mình chiếc áo choàng rồi xuống tầng hầm lấy xe. Trong lúc mở cửa xe, cô tự gạt đầu khịch lệ với chiếc bóng của mình trong gương, cố gắng lên, Tịnh Ngôn, hãy loại bỏ mọi thứ có liên quan đến Chu Thừa Khải, một sự khởi đầu mới đang đợi ở phía trước.

Bước ra khỏi thang máy, cả tòa nhà làm việc vẫn còn im ắng. Cô phục vụ vừa đến, trông thấy Tịnh Ngôn, gạt đầu chào, “Chị Tịnh Ngôn, chị lại là người đến cơ quan đầu tiên đấy”.

“Chào Lisha.” Tịnh Ngôn gạt đầu mỉm cười, “người đầu tiên gì, em còn đến sớm hơn chị”.

Lisha là nữ sinh mới tốt nghiệp đại học, cô rất thán phục Tịnh Ngôn và thường nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, “Không thể so sánh thế được, giờ đi làm của giảng viên bao giờ chẳng muộn hơn chúng em nửa tiếng. Chị Tịnh Ngôn này, ngày nào chị cũng đến sớm được như vậy, thật đáng nể”.

Mỉm cười, bước vào phòng làm việc của mình, Tịnh Ngôn quăng chiếc cặp xuống, ngồi xuống ghế hít thở thật sâu. Lisha à, đáng nể phục không phải là việc đến sớm, điều đáng nể phục là mỗi ngày khi bước xuống giường đều có thể tràn đầy hy vọng vào ngày hôm đó. Đã lâu lắm rồi, mình không có cảm giác vui vẻ như thế.

Cô bật máy tính và bắt đầu làm việc, đang mải mê thì bụng đột nhiên sôi réo, mới chợt nhớ sáng nay không ăn gì, chỉ uống vội cốc sữa rồi mải mê lao vào công việc, giờ bỗng thấy đói.

Xin cảm ơn công việc, Tịnh Ngôn tắt máy tính, dường như công việc là một vị thuốc kỳ diệu nhất có thể chữa lành những vết thương lòng, nếu bây giờ bắt cô cả ngày ở nhà không làm gì có lẽ cô sẽ chết mất.

Có tiếng gõ cửa nhẹ, Văn Thù ló đầu vào, “Chị Tịnh Ngôn, đến giờ ăn cơm rồi, cùng đi không? Hay là tôi lấy hộ chị?”

Tịnh Ngôn đứng dậy vươn vai, “Cùng đi chứ”.

Văn Thù tròn mắt, “Thật hiếm thấy, cuối cùng thì chị cũng chịu xuống lầu, ra với ánh sáng mặt trời”.

“Nói gì thế?” Một cái liếc ngang Văn Thù, “Tôi có phải là chậu cảnh đâu”.

Hai người vừa đi về phía thang máy, vừa nói cười. Vừa ấn vào nút xuống thì thang máy mở, bước ra là một cô gái tóc xoăn, cao, mặc chiếc váy ngắn, cổ áo lông bẻ ngược, lông sói bạc ánh kim, da sói Nga loại tốt nhất, lấp lánh sang trọng. Chiếc xác xinh xắn thoát trông đã biết hàng hiệu đắt tiền, vừa đi lướt qua, một mùi nước hoa lạ thơm ngát tỏa xung quanh.

“Thật tuyệt, chắc phải là loại nước hoa mới xịn nhất. Quả là quý phái!” Văn Thù thán phục kêu lên, cô vốn là tín đồ của các hãng thời trang hàng hiệu nên biết rất rõ, gặp một mẫu người sành điệu từ đầu đến chân như vậy cô không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Bình phẩm người khác là thói xấu, hướng hồ người ta chắc hẳn chưa đi xa, Tịnh Ngôn đang định ngăn lại, thì cửa thang máy bất ngờ lại mở ra, cô gái lúc nãy xuất hiện trước mặt, nhìn họ chằm chằm.

“Cô xem, lại xảy ra chuyện rồi đó.” Tịnh Ngôn đưa mắt nhìn Văn Thù với ý trách móc, còn Văn Thù lúc này lộ rõ vẻ ngại ngùng, sợ sệt.

“Cô...” Cô gái ngoài cửa tay còn ấn nút mở.

Nuốt nước miếng, Văn Thù định nói lời xin lỗi thì chợt nghe tiếng cô gái, “Cô là Hoa Tịnh Ngôn? Xin lỗi, hôm nay tôi đến đây để gặp cô, liệu có thể cho tôi chút thời gian, chúng ta nói chuyện một lát được không?”.

Bước ra khỏi tòa nhà trung tâm, phía bên kia đường là khu ăn uống phức hợp mới xây dựng mô phỏng theo kiểu biệt thự cổ. Hai người bước vào một nhà hàng gần đó, liếc mắt nhìn về mặt vị khách đi bên cạnh, Tịnh Ngôn mỉm cười đẩy cửa.

Vừa bước vào, cô gái đi cùng Tịnh Ngôn lập tức trở nên nổi bật giữa đám đông, ai cũng nhìn theo với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Cô dùng gì?” Tịnh Ngôn hỏi.

“Không cần đâu, tôi vừa ăn sáng.”

Tịnh Ngôn bất giác cúi xuống nhìn đồng hồ, đã gần một giờ chiều. Vừa ăn sáng xong, hay đấy, lần sau nhất định mình cũng phải học câu nói kinh điển này.

Không nói thêm, Tịnh Ngôn quay đầu gọi thức ăn, “Cá hồi hun khói, thêm một trà sữa, cảm ơn, à, xin một nước suối cho cô đây.”

Là khách thường xuyên đến đây, cô phục vụ đã quá quen với Tịnh Ngôn, bình thường trước khi gọi đồ ăn Tịnh Ngôn bao giờ cũng nói với cô ta một vài câu, nhưng hôm nay có một cô gái quý phái đi bên cạnh nên Tịnh Ngôn không nói câu nào cả. Cô ta nhìn cô gái đi cùng Tịnh Ngôn với ánh mắt dò xét và có chút lưỡng lự, “Ồ, vàng, mời các chị ngồi.”

Hai người chọn một góc khuất, bữa trưa được đưa đến, bụng đói cồn cào, Tịnh Ngôn cũng chẳng khách khí, cầm dao, dĩa bắt đầu ăn ngon lành.

Không đợi cô nói, cô gái đối diện lên tiếng trước, “Cô Hoa này, tôi vẫn chưa tự giới thiệu về mình, chẳng lẽ cô không thấy lạ?”

Ngẩng đầu lên nhìn, Tịnh Ngôn cười, “Nếu cô muốn nói với tôi thì sớm muộn rồi cũng sẽ nói, tục ngữ có câu ‘Không cầu Phật thì sao đến tháp hương Phật’, chắc là cô cũng không thừa thời gian để đến đây xem tôi ăn trưa?”

Yên lặng một lát, người đối diện tiếp tục, “Tôi họ Khổng, Khổng Hy Âm, là vợ mới cưới của Chu Thừa Khải, chắc cô Hoa cũng đã nghe qua tên tôi.”

Tịnh Ngôn bất chợt dừng lại, mặc dù vừa rồi cũng đã dự cảm thấy điều gì bất thường nên cô đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nhưng cái tên Chu Thừa Khải phát ra trực tiếp từ miệng cô gái này lại khiến Tịnh Ngôn nhói đau. Tịnh Ngôn nhìn chăm chăm vào đối phương, một khuôn mặt còn trẻ nhưng toát lên vẻ đài các, trang điểm tinh tế. Khi thấy Tịnh Ngôn có vẻ bối rối, cô gái ngồi bên cạnh lộ rõ vẻ đắc ý.

Cầm lấy cốc trà, Tịnh Ngôn đáp, “Xin lỗi cái tên Chu Thừa Khải thì tôi biết, nhưng tên cô thì quả thực mới nghe lần đầu, có chuyện gì không?”

Thật kiêu kỳ! Khổng Hy Âm cuối cùng không giữ nổi vẻ khó chịu, cô chau mày. Nhưng cô ta vẫn giữ được bình tĩnh, “Thật mạo muội tới đây, thực ra tôi có chút tò mò muốn biết cô Hoa là người thế nào, hôm nay gặp mặt, quả là danh bất hư truyền.

“Cô tò mò về tôi à? Tịnh Ngôn tôi thì có gì mà khiến cô phải tò mò tìm hiểu.”

Vừa cởi chiếc găng tay da màu đen, Khổng Hy Âm vừa lên giọng, “Người có thể làm cho chồng mới cưới của tôi mất ăn mất ngủ vào ngày cưới, cưới xong chưa đầy một tuần đã vội vàng vàng bay về Thượng Hải thì với người vợ mới cưới như tôi tất nhiên là phải tò mò rồi.”

Chu Thừa Khải, hãy xem anh mang tới cho tôi những chuyện chết tiệt gì đây! Trong lòng âm ứ nhưng Tịnh Ngôn mặt không biểu hiện gì, “Tôi cũng ngạc nhiên về những hành động đó của Chu Thừa Khải, nhưng cô Khổng này, cô và anh ta đã kết hôn rồi thì những chuyện đó là chuyện riêng của hai người, hãy tự giải quyết với nhau, chứ không nên đến đây quấy rầy cuộc sống của tôi.”

“Cô...” Khổng Hy Âm cố giữ bình tĩnh, “Cô Hoa nói hay đấy.”

Khổng Tiểu Thư là một cô gái được giáo dục tốt, không hổ với vẻ bề ngoài đài các quý phái. Tịnh Ngôn tự nhủ.

“Tôi và Thừa Khải quen nhau không lâu, nhưng chúng tôi rất hợp nhau. Trước đó tôi cũng có nghe qua về cô Tịnh Ngôn, nhưng chỉ nghĩ rằng đàn ông nào trước khi cưới vợ chẳng trải qua một vài mối tình. Bạn bè cũng khuyên nhủ tôi, kết hôn rồi anh ta sẽ một lòng một dạ với vợ con thôi, không ngờ...”

Không nén nổi nữa, Tịnh Ngôn ngắt lời, “Không ngờ công tử Chu lại là loại người ấy, dám thờ ơ với quý cô Khổng Hy Âm như vậy, đúng không?”

Không muốn nghe tiếp những lời mĩa mai nữa, Khổng Hy Âm đáp trả, “Cô Tịnh Ngôn đã từng nuôi ngựa chưa? Nhà tôi có một trường đua, từ nhỏ tôi đã thích ra đó chơi rồi, ngựa tốt thuần chủng kỳ nhất là hỗn tạp huyết thống, nếu không sẽ sinh ra những con ngựa không đáng một xu.”

Ngựa thuần chủng? Tịnh Ngôn bắt giác nhếch mép cười, “Cô Hy Âm năm nay bao nhiêu rồi?”

Tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của Tịnh Ngôn, Khổng Hy Âm không đáp, hỏi lại, “Còn cô, Tịnh Ngôn?”

“Năm nay tôi hai tám.” Tịnh Ngôn trả lời thẳng thắn, thoát trông khuôn mặt Khổng Hy Âm hiện lên nụ cười đắc ý. “Thì ra cô Tịnh Ngôn và Chu Thừa Khải bằng tuổi nhau, tháng trước tôi mới tròn hai hai. Tuổi hai tám với đàn ông mà nói thì còn trẻ, nhưng với phụ nữ thì...”

“Đúng vậy, cuối cùng thì tôi đã hiểu, có lẽ còn trẻ đã bị lôi đi chăm ngựa giống nên già chắc sẽ ảnh hưởng đến huyết thống thuần chủng?”

“Hoa Tịnh Ngôn, cô không nên ăn nói hàm hồ như vậy.” Tội nghiệp Khổng Hy Âm, từ bé chưa bao giờ bị châm chọc như thế, đến nước này thì cô không kìm nén được nữa, mọi phong phạm thực nữ dường như bị cơn tức kéo lên chín tầng mây, cô ta đứng phắt dậy và gào lên.

“Bình tĩnh lại đi!”, Hoa Tịnh Ngôn giơ tay nín cô ta. Khách khứa trong quán đổ dồn mắt về phía hai người.

Trời, lần này cả Tịnh Ngôn cũng trợn tròn mắt, Khổng Hy Âm, đừng có nói với tôi rằng cô quý tộc đến mức luôn có vệ sĩ đi cùng, ở đây là nơi có an ninh trật tự, cô dám lăm lọn tôi sẽ gọi cảnh sát.

Tình huống trong tưởng tượng đã không diễn ra, trong lúc im lặng, một trong hai người cúi xuống ghé tai Khổng Hy Âm nói vài câu, khuôn mặt vốn tái ngắt của cô ta bỗng bừng trắng bệch, cô ta liếc nhìn Tịnh Ngôn với vẻ hằn học rồi đứng dậy quay người bỏ đi cùng họ.

Không chiến mà lui? Tịnh Ngôn vốn đang căng thẳng, ngờ ngác không hiểu gì cả. Mọi người trong quán đều tỏ ra tiếc nuối khi không được chứng kiến một màn kịch hay. Cúi xuống nhìn đĩa thức ăn trên bàn, cô thở dài, bữa ăn này làm sao có thể nuốt được nữa, cái quán này từ sau chắc cũng chẳng còn mặt mũi nào lui tới. Tịnh Ngôn đang định đứng dậy bỏ đi thì phía sau có tiếng người lạ gọi với, “Cô Tịnh Ngôn, đợi đã.” Quay đầu nhìn lại, một người đàn ông đang ngồi trên salon phía sau đứng dậy, ông ta mặc chiếc áo len màu xám, hở cổ áo sơ mi màu nhạt, tay cầm chiếc áo khoác màu nâu thẫm, nét mặt nghiêm trang, lãnh đạm, thoạt trông có tới bảy phần giống khuôn mặt cô gái Khổng Hy Âm vừa bỏ đi.

Lại gì nữa đây? Tịnh Ngôn chột dạ, hôm nay sao đen đủi thế không biết? “Xin lỗi, tôi không quen ông, tôi đang vội về cơ quan làm việc, chào ông,” vừa nói, Tịnh Ngôn vừa quay đầu bỏ đi.

Phía sau, người đàn ông đó vẫn theo sát. Tịnh Ngôn bực tức dừng lại bên đường, trợn mắt nhìn ông ta, “Ông là người nhà họ Khổng đúng không? Anh trai Khổng Hy Âm? Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, chuyện riêng nhà cô ta, tôi hoàn toàn không can thiệp, muốn giải quyết chuyện này, ông hãy đi tìm Chu Thừa Khải.”

“Xin lỗi cô!” Người đàn ông chột lên tiếng, giọng nam trầm, hình như không quen nói tiếng Trung cho lắm, giọng có chút uốn lượn lại trở nên dễ nghe bất ngờ.

Tịnh Ngôn ngạc nhiên, không hiểu sao ông ta lại xin lỗi mình.

“Hy Âm quả là không biết điều, tôi thay mặt nó nói lời xin lỗi cô.”

Ngoài dự tính, Tịnh Ngôn không biết nói thế nào.

Thấy cô không đáp, người đàn ông tiếp tục, giọng từ tốn, “Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Khổng Dịch Nhân, mặc dù cũng họ Khổng, nhưng không phải là anh trai của Khổng Hy Âm, cô Tịnh Ngôn xin đừng hiểu nhầm.”

Tịnh Ngôn thấy cái tên này rất quen, liền hỏi lại, “Ồ, thì ra là ông ư?”

“Tôi là bố cô ấy.” Câu nói của ông ta giống như một tiếng sét, khiến Tịnh Ngôn giật mình, tròn mắt ngạc nhiên. Bố ư? Nói dối, con người này xem ra chỉ khoảng hơn ba mươi, làm sao có thể là bố của Hy Âm được? Làm sao có thể là Khổng Dịch Nhân bao năm tung hoành chốn thương trường mà cô vẫn nghe nói đến? Đầu óc rối bời, mọi ngôn từ khéo léo sắc sảo bấy lâu nay biến mất, Tịnh Ngôn buột miệng nói ra một câu ngốc nghếch mà có lẽ cô sẽ hối hận cả đời, “Không thể, chẳng lẽ mười sáu tuổi ông đã sinh con?”

Dù phải nghe câu hỏi ngốc nghếch đó nhưng về mặt người đàn ông vẫn bình thản, cúi đầu trả lời chân thật, “Không nói quá, Hy Âm là con gái lớn của tôi, hai mươi ba tuổi tôi đã có nó.”

Khẽ hít thở sâu, Tịnh Ngôn tròn mắt. Khổng Dịch Nhân bất chợt mỉm cười, ánh mắt nghiêm túc trở nên thân thiện. Bên tai Tịnh Ngôn chỉ còn nghe thấy giọng nói tiếng Trung ngượng nghịu nhưng dễ nghe của Khổng Dịch Nhân, chỉ một câu nói của ông đã khiến cô đỏ mặt, “Biết làm sao, cuộc sống của người nuôi ngựa giống là như vậy đó.”

Lần đầu tiên trong đời Tịnh Ngôn gặp phải tình huống khó xử như vậy, chạy vào đến thang máy, cô vẫn còn thở không ra hơi. Tịnh Ngôn, trông người giờ ra sao? Cô tự nhủ, vừa thở hổn hển, vừa nhìn mình trong gương thang máy, cổ trần tỉnh lại.

Cố gắng lắm cô mới bình tâm trở lại trước khi bước ra khỏi thang máy, vừa vào đến khu làm việc, Văn Thù đã gọi, “Tịnh Ngôn, có việc gì vậy? Quý bà đó nói gì với chị?”

“Nhầm người thôi mà, không có vấn đề gì cả.” Không muốn nói nhiều, Tịnh Ngôn đi thẳng về phòng làm việc.

“Này, đợi chút đã.” Văn Thù gọi theo, “Ông chủ vừa tìm chị, bảo chị ăn cơm về thì tới phòng ông ấy.”

Tịnh Ngôn đột ngột dừng lại, giật mình, chút nữa thì va đầu vào cửa, “Ông ấy vừa từ Đan Mạch về rồi à?”

“Ừ, lúc chị đi ăn cơm, ông ấy vừa tới.”

“Sao cô không gọi cho tôi?” Sớm vài phút cũng tốt lắm chứ, chí ít thì cũng có thể giúp cô tránh được cái cảnh khó xử vừa rồi. Tịnh Ngôn liếc mắt nhìn Văn Thù tỏ vẻ trách móc, Văn Thù thấy vậy tròn mắt ngạc nhiên.

“Hiệu trưởng, tôi có thể vào được không?” Tiếng Tịnh Ngôn mặc dù rất khách khí nhưng vẫn trong trẻo dễ nghe. Trông thấy trợ thủ đắc lực của mình xuất hiện trước mặt, khuôn mặt Phương Tông Vân nở một nụ cười mãn nguyện.

“Hiệu trưởng tìm tôi có việc gì ạ?” Người đang ngồi trước mặt Tịnh Ngôn có khuôn mặt và nụ cười giống như Phật Di Lặc là vị Hiệu trưởng cô quen từ hồi còn du học. Lúc đó, cô đang là nghiên cứu sinh, còn ông ấy vốn là một học sinh châu Á tài năng nổi tiếng toàn trường đã hoàn thành luận án tiến sĩ. Khi làm luận án, ông ấy đã tới khoa của cô để chọn ra mấy vị trợ thủ, một trong số đó có cô.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tròn trịa giống tượng Phật Di Lặc của Phương Tông Vân, Tịnh Ngôn không khỏi tự trách mình khi xưa đã quá ngốc nghếch nhận lời làm trợ lý cho ông ta. Thế mạnh nổi bật của Phương Tông Vân không phải là học hành hay kinh doanh, mà là những ngón nghề chụp giật bĩ ổi trong làm ăn. Ngay sau khi hoàn thành luận án tiến sĩ ở nước ngoài, Tịnh Ngôn đã nhận lời về nước là trợ lý cho Phương Tông Vân, đến bây giờ cô mới hối hận về quyết định của mình.

“Tịnh Ngôn, thời gian tôi không ở nhà, có thông tin gì mới không?” Phương Tông Vân nheo mắt nhìn cô trợ lý. Tịnh Ngôn trẻ đẹp có đôi mắt đen huyền quyến rũ, đôi lông mày lá liễu, bộ quần áo công sở nghiêm trang mặc trên người không làm mất đi dáng vẻ yếu điệu thực nữ của cô, trong mắt Phương Tông Vân, Tịnh Ngôn càng ngày càng hấp dẫn. Mặc dù hàng ngày trong giờ làm việc được ngắm Tịnh Ngôn rất nhiều lần và bản thân ông cũng đã có vợ có con, nhưng vị Hiệu trưởng này mỗi khi đứng trước cô trợ lý đều không khỏi ngỡ ngàng trước vẻ đẹp dịu dàng duyên dáng có phần quyến rũ của Tịnh Ngôn. Đáng tiếc, Tịnh Ngôn là cô gái kiêu sa, từng làm điều đứng trái tim của biết bao chàng trai, từng có rất nhiều chàng trai theo đuổi cho đến khi cô gặp được Chu Thừa Khải...

“Tôi đang rất bận, nếu không có việc gì thì tôi xin phép về phòng đây.” Phương Tông Vân đang vui thì bỗng bị câu nói của Tịnh Ngôn làm ất húng, ông hiểu ngay có lẽ trong lòng Tịnh Ngôn lúc này đang rất bức xúc về việc gì đó. Ông hạ giọng gắng hỏi, “Cô sao vậy? Tâm trạng cô không tốt, lại cãi nhau với Chu Thừa Khải phải không?”

Chu Thừa Khải! Tịnh Ngôn lại nổi giận lôi đình khi nghe thấy cái tên Chu Thừa Khải, “Hiệu trưởng Phương, Chu Thừa Khải đã kết hôn rồi, từ giờ khi nhắc đến anh ta ông chú ý, đừng để người khác hiểu lầm quan hệ

giữa tôi và anh ta.”

“Ồ...”, Phương Tòng Vân ngạc nhiên. Tịnh Ngôn nói với giọng lạnh lùng, “Nếu không có việc gì thì tôi đi đây.”

“Đợi chút đã.” Phương Tòng Vân hơi bất ngờ với thông tin này, ông cố gắng trấn tĩnh, khi Tịnh Ngôn chuẩn bị mở cửa phòng đi ra, Phương Tòng Vân mới đứng bật dậy gọi với theo, “Tôi có việc muốn nhờ cô.”

“Vậy xin ông hãy nói nhanh lên.”

Trời, rốt cuộc thì ai là ông chủ đây? Ánh mắt của Phương Tòng Vân có vẻ trách móc, “Đại sứ Đức đến đây, tối mai Hiệp hội thương gia Đức tổ chức một buổi dạ tiệc chào mừng, cô đi cùng với tôi chứ?”

“Hãy đi cùng vợ ông đi, tôi không còn lòng dạ nào mà đi đâu.” Tịnh Ngôn đẩy đẩy từ chối.

“Tôi nhờ cô đấy, vợ tôi mang bầu đã năm tháng, cô bảo tôi đưa cô ấy đi khiêu vũ à? Cho cô ta đi biểu diễn tiết mục sư tử lặn bóng còn hơn.”

“Vậy ông hãy bảo Y Oa cùng đi.”

“Nếu thế thì màn sư tử vờn bóng sẽ biến thành sư tử vờn tôi.” Phương Tòng Vân nói với giọng cầu xin và khuôn mặt sầu não, “Tôi chỉ yên tâm khi có cô đi cùng thôi.”

Trong đầu chợt hiện ra hình ảnh Phương Tòng Vân ôm cái bụng phệ lộn nhào ra đất, khuôn mặt đang nặng như chì của Tịnh Ngôn bất giác mỉm cười.

Thấy vậy, Phương Tòng Vân thở phào, “Tốt rồi, vậy cứ như thế nhé.”

Trong gian sảnh lớn lộng lẫy hào hoa, người qua lại tấp nập mùi hương nước hoa ngào ngạt, tiếng nhạc du dương. Phương Tòng Vân xưa nay vốn quan hệ tốt với giới thương gia Đức hôm nay ông đến sớm một chút và đang cười nói sôi nổi với mấy người bạn cũ. Tịnh Ngôn tay cầm cốc rượu đứng bên cạnh, mặt không biểu lộ gì, mấy chàng thương gia Đức có ý định làm quen với Tịnh Ngôn nhưng khi thấy vẻ mặt khó gần của cô, họ không dám tiếp cận, chỉ biết ngấm từ xa.

Tâm trạng chẳng vui vẻ gì, Tịnh Ngôn chỉ muốn tìm một cơ gì đó để về nhà sớm. Chợt trước mặt xuất hiện một cốc rượu nữa, ai vậy, sao mà chán thế. Đang định từ chối, cô ngẩng mặt lên thì thấy một bộ mặt quen thuộc, “Tịnh Ngôn, chào cô!”

“Kaselin, chị cũng đến à?” Kể từ cuộc nói chuyện hôm Noel, lâu lắm rồi không gặp, bất chợt gặp lại, giọng Tịnh Ngôn có chút mừng rỡ.

“Ồ!” Khuôn mặt Kaselin rạng ngời, trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt tiêu tụy trong ngày lễ Noel, “Đã có thông báo chính thức của công ty rồi, hôm nay tôi đại diện công ty đến tham dự dạ tiệc.”

“Tuyệt quá, chúc mừng chị nhé!” Trong lòng Tịnh Ngôn rất vui mừng, cô mỉm cười.

Đang định trả lời thì chợt Kaselin có vẻ nghi ngờ, cô chỉ về phía sau Tịnh Ngôn và hỏi, “Người bên đó là bạn cô à?”

Ai? Tịnh Ngôn ngạc nhiên quay lại, mặt biến sắc, cách mấy bước sau lưng cô là khuôn mặt bầu bĩnh của cô con gái nhà họ Khổng, đang dõi theo từng cử chỉ của cô.

“Tịnh Ngôn, sao vậy?” Phương Tòng Vân cảm thấy có chuyện cũng bước tới, đứng bên cô hỏi nhỏ.

Chưa đợi câu trả lời của Tịnh Ngôn, cô con gái họ Khổng đã bước tới trước mặt họ, ánh mắt sắc như dao, Phương Tòng Vân nheo mắt nhìn cô gái kia.

“Cô Hoa, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh chóng đến vậy.” Khổng Hy Âm liếc mắt nhìn sang Phương Tòng Vân và nhếch mép cười.

“Đúng vậy, thật không ngờ.” Đọc rõ những ý nghĩ của cô ta, Tịnh Ngôn miệng chà chà, cũng đáp lại bằng một nụ cười bí hiểm.

“Vị này là...”, ánh mắt chuyển sang bên, Khổng Hy Âm cao giọng.

“Đây là ông Phương, ông chủ của tôi, Phương Tòng Vân.” Tịnh Ngôn đưa tay giới thiệu, “Hiệu trưởng, đây là cô Khổng”.

“Ồ, rất hân hạnh được gặp cô, cô Khổng.” Phương Tòng Vân giơ tay ra trước để bắt tay Khổng Hy Âm.

“Ông Phương là ông chủ của cô Hoa sao?” Khổng Hy Âm không hề để ý tới nhã ý của Phương Tòng Vân, Khổng Hy Âm hỏi.

Phương Tòng Vân mặt biến sắc, Tịnh Ngôn cúi đầu tỏ vẻ nhẩn nhặn, cô tự nhủ, Hiệu trưởng à, thành thật xin lỗi, tất cả đều do tôi, việc của tôi, tôi tự giải quyết.

“Kaselin, Hiệu trưởng, rất xin lỗi.” Nói lời xin lỗi hai người với nét mặt không thoải mái, Tịnh Ngôn bước tới kéo tay Khổng Hy Âm, “Cô Khổng này, chúng ta tới chỗ kia nói chuyện”.

“Cô làm gì vậy?” Trùng mắt nhìn cánh tay Tịnh Ngôn đang kéo mình, Khổng Hy Âm kêu lên.

“Chỉ là nói chuyện riêng vài câu thôi, cô Khổng không nên sợ tôi đến vậy.” Ánh mắt Tịnh Ngôn sắc lạnh, lần đầu tiên gặp phải ánh mắt như vậy, Khổng Hy Âm nhất thời ngây người, không hề có phản kháng khi bị Tịnh Ngôn kéo đi.

Bữa tiệc vừa bắt đầu, gian phòng tiếp đón ngay cạnh đại sảnh, bây giờ không một bóng người, Tịnh Ngôn kéo Hy Âm vừa bước vào liền buông tay ra, giọng lạnh tanh, “Cô Khổng, có điều gì thì nói đi”.

Khổng Hy Âm phũ tay và nói với vẻ hằn học, “Sao? Có phải cô ngại nói chuyện với tôi trước đông người không, giữa phòng lớn không nói lại cứ phải kéo tôi ra cái nơi không người này, rõ ràng là...”

“Rõ ràng là gì?” Tịnh Ngôn nhìn thẳng vào mắt Khổng Hy Âm, “Khổng Hy Âm, cô đã làm rồi, tôi lôi cô tới đây nói chuyện hoàn toàn không phải vì cá nhân tôi”.

“Hừ... Chẳng phải là cô sợ mất thể diện khi tôi nói ra mọi chuyện trước đông người hay sao? Không mời chào được Chu Thừa Khải, cô quay sang gạ gẫm ông chủ của mình, sáng Tần tối Sở, thế mà cô vẫn muốn giữ bộ mặt thanh cao ư? Hoa Tịnh Ngôn, cô giỏi lắm.”

Được lắm, Khổng Hy Âm, cô nói hay lắm. Hít một hơi sâu, Tịnh Ngôn kiềm chế ý định bỏ đi, quay đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa kính, trầm tư một lát.

Thấy Tịnh Ngôn không nói gì, Khổng Hy Âm có vẻ đắc ý, “Không nói gì sao? Đây chỉ cần cô hứa với tôi, từ nay không tìm gặp Chu Thừa Khải nữa, tôi sẽ nghĩ đến việc giữ thể diện cho cô, rốt cuộc thì cô cũng chẳng liên quan gì tới cuộc sống của tôi”.

“Chu Thừa Khải...”

“Sao?”

“Cô Khổng này, chỉ cần cô nhận lời tôi, từ nay về sau đừng để tôi trông thấy Chu Thừa Khải, tôi sẽ không để ý đến những lời nói của cô hôm nay, mãi giữ những điều bí mật riêng tư giữa chúng ta, giữ cho cô chút thể diện cuối cùng, bởi thực ra thì cô với tôi cũng chẳng có quan hệ gì...”

“Hoa Tịnh Ngôn, cô đang giấu diếm chuyện gì vậy? Tôi mới là người vợ đường đường chính chính của Chu Thừa Khải, cô dựa vào cái gì...”, lại một lần nữa bị làm cho nổi điên, khuôn mặt của Khổng Hy Âm đầy vẻ bức dọc.

“Thưa Chu phu nhân”, Tịnh Ngôn cười nhạt, “dạ tiệc lớn thế này, Chu phu nhân tham dự một mình sao? Vị phu quân tâm đầu ý hợp kia đâu rồi?”.

“Anh ấy...”, giọng nghẹn lại không biết nói gì, nhưng Khổng Hy Âm phản ứng rất nhanh, “bố tôi hôm nay vừa tới Thượng Hải, anh ấy đi đón, sẽ nhanh chóng đến đây thôi, để tránh cho cô khỏi khó xử, tôi khuyên cô mau chóng đi khỏi đây”.

Thì ra là vậy! Tịnh Ngôn như hiểu ra, lòng vòng mãi, cuối cùng thì vị tiểu thư họ Khổng cũng lộ ra nước cờ nhỏ mọn này. Cô ta có nói thẳng ngay từ đầu thì cũng là chuyện nhỏ, huống hồ Tịnh Ngôn đang không muốn gặp Chu Thừa Khải, nhưng bây giờ, lửa giận kìm nén hồi lâu, Tịnh Ngôn nói với giọng lạnh nhạt, “Chẳng qua thì cũng chỉ là tham gia một buổi dạ tiệc thôi, thế mà nơm nớp lo sợ cứ như đi tới pháp trường, nếu không có Chu tiên sinh thì xem ra cô Khổng hôm nay đúng là một mình cô độc ở đây”.

“Cô...”, bị đánh trúng tim đen, Khổng Hy Âm muốn nổi trận lôi đình, nhưng chỉ biết đứng im, toàn thân run rẩy.

Vẫn không dừng lại, Tịnh Ngôn tiếp, “Nếu như cô chuyển cái công sức bỏ ra lo về tôi sang lo cho Chu tiên sinh thì có lẽ tình hình đã được cải thiện rồi.” Nói xong, Tịnh Ngôn quay người bỏ đi.

Vừa bước được một bước, chợt có bóng người xuất hiện trước cửa, trong phòng lúc này im ắng, không ai nói với ai lời nào, bất chợt Khổng Hy Âm cất giọng đầy vẻ ngạc nhiên, “Bố, bố đã đến rồi?”

Khổng Dịch Nhân! Hai người nhìn nhau không nói câu nào, ông gật nhẹ đầu với Tịnh Ngôn, cái buổi tối xảy ra sự việc xuẩn ngốc nhất trong đời lại hiện về, đáng thương cho Tịnh Ngôn, cô đứng chết lặng trước hành lang, không biết xử sự ra sao. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng Hy Âm nói với giọng oán trách lẫn ầm ức, “Bố, bố đến đúng lúc quá, cô ta.. cô ta...”

“Hy Âm”, giọng nam trầm để nghe lại nhẹ nhàng vang lên, “Chu Thừa Khải đang đợi con ở ngoài đại sảnh, mau ra đi”.

“Nhưng cô ta... bố, bố phải giúp con.” Khổng Hy Âm ngược mắt nhìn bố với ánh mắt cầu xin, rồi liếc qua Tịnh Ngôn với vẻ hậm hực.

Cúi đầu nhìn về mặt Khổng Hy Âm, Khổng Dịch Nhân vòng tay qua vai con gái, giọng ôn tồn, “Mau đi đi con”.

Cảnh tượng chỉ diễn ra trong chốc lát nhưng khiến Tịnh Ngôn, vốn đang muốn lặng lẽ bỏ đi, cũng phải dừng bước, cô cảm thấy sống mũi cay cay. Tịnh Ngôn thầm nhủ, “Sao cơ? Bản thân cô có gì tài giỏi cơ chứ, chẳng qua cô có được người bố là chỗ dựa vững chắc mà thôi, tôi chỉ dựa vào chính mình mà vẫn sống đàng hoàng thoải mái. Có gì đáng ngưỡng mộ đâu, đúng là vô vị!”. Tịnh Ngôn cảm thấy khó hiểu trước phản ứng của mình, “Không, không thể như thế”, cô dứt khoát quay người, bước đi thật nhanh.

Tịnh Ngôn để áo khoác ở quầy lễ tân, khi bỏ ra ngoài cô cũng không quay lại để lấy, vừa bước ra cửa, Tịnh Ngôn vừa lấy chiếc di động để trong chiếc túi nhỏ xinh xắn, dừng lại trước thang máy và bấm số gọi. Tiếng chuông kết nối vừa dứt, đầu kia Phương Tòng Vân hét hải, “Tịnh Ngôn, cô đi đâu vậy? Đại sứ đã đến rồi, tôi đang đi tìm cô đấy”.

“Hiệu trưởng à, tôi thực sự xin lỗi, tôi có việc gấp phải đi ngay, ông cầm giúp tôi chiếc áo khoác để ở quầy lễ tân nhé.”

“Sao?” Phương Tòng Vân ngạc nhiên, tiếp đó là những âm thanh hỗn tạp ở đầu dây bên kia, bất chợt, một giọng nói mơ hồ nhưng vô cùng quen thuộc vang lên, “Tịnh Ngôn, hôm nay em cũng đến sao?”.

Chu Thừa Khải! Chiếc điện thoại dường như nóng ran, không kịp suy nghĩ gì, Tịnh Ngôn vội vàng nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Bấm nút thang máy đi xuống, Tịnh Ngôn ngấm mình trong gương nhưng bỗng cảm giác bóng mình quá mờ nhạt. Một tiếng chuông vang lên, cửa thang máy lại mở ra, từ phía sau, một giọng nói quen thuộc, “Tịnh Ngôn, đợi chút đã”. Quay đầu lại thì thấy Phương Tòng Vân đang hét hải chạy tới, khuôn mặt béo tròn của ông ta đầm mồ hôi.

Tịnh Ngôn cảm thấy trong lòng có lỗi, giọng cô ấp úng, “Hiệu trưởng...”.

Phương Tòng Vân chạy đến trước mặt Tịnh Ngôn, thở không ra hơi, khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh, ông đứng thẳng người, ngắt lời cô, “Thôi không cần nói nhiều, tôi hiểu, cô đợi chút tôi sẽ lấy áo giúp cô rồi đưa cô về...”.

“Cảm ơn...” Tịnh Ngôn nhìn theo Hiệu trưởng với ánh mắt cảm kích. Cô bước ra khỏi thang máy và tự nhủ, “Như vậy là từ nay mình sẽ không phải gặp anh ta nữa”, Tịnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, nhưng bỗng nhiên lại có cảm giác như muốn quy xuống, cô tựa lưng vào bức tường cạnh cửa thang máy và cảm thấy ớn lạnh phía sau lưng, trong lòng trào dâng nỗi buồn vô tận.

Để quên đi người mình yêu thì chỉ có hai cách. Một là để mọi chuyện diễn ra theo quy luật tự nhiên, hàng ngày hàng giờ vẫn nhớ đến hình bóng người ấy, nhưng cố gắng không gặp lại nhau, bạn sẽ quên đi người ấy theo thời gian, một tháng không được thì một năm, một năm không được thì hai năm, rồi sẽ có một ngày hình bóng người đó biến mất khỏi tâm trí mà bạn không hề hay biết, thời gian sẽ hàn gắn mọi vết thương lòng. Hai là yêu một người khác, như vậy những kỷ niệm cũ sẽ tàn phai theo năm tháng, đây là liều thuốc diệu kỳ nhất.

Đáng tiếc lúc này Tịnh Ngôn không còn đủ tự tin để yêu một người khác. Do đó, cô quyết định chọn làm theo cách thứ nhất, dù biết cách đó đòi hỏi cô phải mất rất nhiều thời gian dần dặt và đau khổ, nhưng Tịnh Ngôn tin rằng một ngày nào đó cô sẽ quên được người tình phụ bạc kia.

“Tịnh Ngôn”, lại có tiếng gọi giật lại, nhưng không phải là Phương Tòng Vân. Tịnh Ngôn quay lại nhìn, tìm cô trong phút chốc như ngừng đập. Cô quá bất ngờ vì chàng trai đang bước tới trước mặt cô chính là kẻ bội bạc mà cô đang cố gắng tìm mọi cách quên đi.

“Tịnh Ngôn, anh biết Phương Tòng Vân đến, thế nào em cũng đến.”

“Xin lỗi Chu tiên sinh, tôi đang chuẩn bị đi có việc, anh hãy quay trở lại đại sảnh với Khổng Hy Âm đi, cô ấy đã đợi anh lâu rồi.”

“Hy Âm, có phải cô ta vừa đến tìm em?” Chỉ mới hai ngày không gặp, nhưng Chu Thừa Khải có cảm giác dài như hai năm. Hôm nay, Tịnh Ngôn mặc chiếc váy dạ hội màu nâu ôm sát người, càng lộ rõ thân hình mảnh mai, đôi vai gầy nhỏ, nhưng cô vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng, càng khiến lòng anh đầy thương cảm. Tịnh Ngôn, đó chính là Tịnh Ngôn của anh, không ai có thể rõ bằng anh, ẩn dưới dáng vẻ bề ngoài mảnh mai ấy là trái tim yêu thương mãnh liệt ngọt ngào. Làm sao anh có thể từ bỏ một cô gái như vậy được. Chu Thừa Khải tự nhủ, “Không, mình sẽ không bao giờ bỏ cô ấy, không bao giờ rời xa cô ấy”.

“Phương Tòng Vân, ông biến đi đâu rồi?” Lúc này cô cần có sự xuất hiện của Phương Tòng Vân hơn lúc nào hết. Cô quay mặt nhìn sang hướng khác để tránh ánh mắt bốc lửa như muốn thiêu đốt cô của Chu Thừa Khải. “Có lẽ Khổng tiểu thư đã hiểu lầm tôi, nhưng anh đừng lo, mọi việc tôi đã giải quyết xong rồi”.

“Tịnh Ngôn, em không cần phải quan tâm đến cô ta, tuần sau cô ta bay về Mỹ rồi, lúc đó chúng ta sẽ lại như xưa...”

“Điều đó thì liên quan gì đến tôi?”

“Tịnh Ngôn, anh nghĩ là em sẽ hiểu, việc kết hôn của anh chẳng qua là do không còn cách nào khác, trong lòng anh chỉ có mình em mà thôi.”

“Chu Thừa Khải, không ngờ anh lại có thể nói ra những lời như vậy.” Lửa giận lại trào lên trong lòng Tịnh Ngôn, mặc dù đã cố gắng kiềm chế nhưng giọng của cô không giấu nổi vẻ tức giận, “Dù Khổng tiểu thư có thể nào đi chăng nữa, thì đó cũng là sự lựa chọn của chính anh, anh và cô ta đã thành vợ chồng, tôi nghĩ anh nên làm thế nào để xứng đáng là một người chồng và hãy hành xử như một người đàn ông chân chính. Vậy mà anh còn nói ra được những lời như vậy, thật không hiểu anh là loại người nào”.

Không muốn đôi co, Tịnh Ngôn quay người, ấn nút thang máy, “Tịnh Ngôn, em đừng đi”, Chu Thừa Khải giữ tay Tịnh Ngôn lại. “Em không phải lo lắng cho cô ta, cô ta từ nhỏ đã được nuông chiều nên không chịu nổi cú vấp vừa rồi, chuyện tình cảm cũng giống như chiến tranh, sẽ luôn có một bên thua, một bên thắng, anh chỉ yêu mình em, em không hiểu sao?”.

“Chiến tranh ư?” Tịnh Ngôn cảm thấy lòng mình tê tái, giọng cô nghẹn lại, “Bất kỳ cuộc chiến nào cũng có lý do của nó, nhưng tôi không muốn tham gia vào cuộc chiến này”. Nói rồi, cô giật mạnh tay ra khỏi tay Chu Thừa Khải và bỏ ra ngoài thang máy chạy thẳng xuống tầng dưới bằng cầu thang bộ.

Tiếng gót giày của Tịnh Ngôn gõ mạnh xuống nền đá bậc cầu thang mỗi lúc một vội vã. Tịnh Ngôn chạy một mạch ra cổng khách sạn, bỗng có cơn gió lạnh thổi qua khiến cô giật mình bừng tỉnh. Chiếc váy dạ hội ôm sát người mà cô hay mặc bỗng trở nên không hợp mắt với những người xung quanh, mọi người đều nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên. Tịnh Ngôn khoanh hai tay trước ngực, sự xúc động nhất thời đã qua đi, cô đứng lặng trong làn gió lạnh, bỗng có cảm giác mặt nóng bừng.

Đang không biết xử sự thế nào thì bỗng một chiếc xe sang trọng đỗ xích trước mặt, giọng nói trầm ấm dễ nghe của một người đàn ông vang lên, “Cô Tịnh Ngôn, xin mời lên xe.”

“Khổng tiên sinh...” Tịnh Ngôn giật mình, tròn mắt ngạc nhiên.

“Cô lên xe đi, trời rất lạnh, tôi sẽ đưa về nhà.”

“Tôi không sao đâu.” Tịnh Ngôn vừa nói xong thì tiếng chuông điện thoại vang lên, Phương Tòng Vân xin lỗi, “Tịnh Ngôn, tôi bị ông Chủ tịch Hiệp hội Thương mại Đức đưa đi gặp Đại sứ rồi, làm sao đây? Hay là cô cứ đợi tôi một lát ở phòng chờ nhé?”

Biết mình đã làm khó Phương Tòng Vân nên Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp, “Không sao đâu Hiệu trưởng, tôi tự lo được mà, ông không phải lo cho tôi đâu, chúc ông vui vẻ nhé.” Tịnh Ngôn khẽ gấp điện thoại lại, chiếc xe của Khổng Dịch Nhân vẫn đứng đợi, lúc này trời đã nhá nhem tối, Khổng Dịch Nhân đang chăm chú nhìn cô, thấy cô gấp điện thoại, ông mỉm cười, nói tiếp, “Lên xe đi, cô cẩn thận kéo bị cảm lạnh bây giờ.”

“Tôi...” Tịnh Ngôn ngập ngừng, không biết trả lời thế nào. Cô cũng không hiểu sao lúc này mình lại ngượng ngùng đến thế. Do trời quá lạnh nên cảm thấy hơi run hay do câu trả lời ngờ nghệch của mình trong lần gặp gỡ đầu tiên? Tại sao mỗi lần gặp con người này, mọi sự lạnh lợi hằng ngày đều biến đâu mất, đến ngay cả câu trả lời đơn giản cũng ấp a ấp úng? Để cho ông ta trông thấy cảnh bối rối như gà mắc tóc thế này thật xấu hổ, mình còn mặt mũi nào gặp ông ấy nữa đây?

“Cô Tịnh Ngôn, không cần phải lo lắng như vậy, tôi không có ác ý gì đâu, chỉ có vài lời muốn nói với cô thôi.” Thấy Tịnh Ngôn đứng bất động, ông ta mở cửa xuống xe, đi vòng qua đầu xe tới bên cô, đích thân mở cửa mời cô lên xe. Đôi vai trần giữa gió lạnh khiến cô nổi da gà, một mùi hương ấm áp thoảng quá. Vì Tịnh Ngôn phải cúi người để ngồi vào xe nên mặt cô nghiêng áp sát mặt Khổng Dịch Nhân, mái tóc đen của ông đã loáng thoáng sợi bạc. Những va chạm vừa rồi với Khổng tiểu thư khiến cô có hơi e ngại và nỗi chưa xốt trong lòng lại trào dâng. Tịnh Ngôn thầm nghĩ, “Ông ta đến tìm mình có việc gì cơ chứ? Hay là ông ấy đến cảnh cáo mình không được gặp Chu Thừa Khải? Đúng là một ông bố hết lòng vì con cái, ông ta sẵn sàng làm mọi thứ vì cô con gái cưng của mình.” Nghĩ đến đây Tịnh Ngôn lại cảm thấy ấm ức khó chịu, nhưng cô biết làm sao bây giờ đành phải miễn cưỡng nhận lời mời của Khổng Dịch Nhân, cô tự nhủ, “Thôi được, hôm nay người trong gia đình ông muốn nói gì thì nói hết ra đi, đỡ lời thôi về sau này.”

Khi cửa xe vừa đóng lại, không khí trong xe trở nên ấm áp hơn, Tịnh Ngôn không còn cảm thấy cái giá rét lạnh buốt của mùa đông nữa. Ngồi trong chiếc xe sang trọng đắt tiền khiến Tịnh Ngôn có cảm giác như lạc vào một thế giới khác. Khổng Dịch Nhân lái xe rất điêu luyện, chiếc xe từ từ chuyển bánh ra khỏi tiền sảnh của khách sạn. Không ai nói với ai câu gì, không khí trong xe im lặng, chỉ có tiếng kêu của chiếc máy điều hòa trong xe.

Lúc này Tịnh Ngôn mới lấy lại bình tĩnh và đủ tỉnh táo để trả lời các câu hỏi của Dịch Nhân. Chiếc xe đi được một đoạn Tịnh Ngôn mới ý thức được rõ mọi thứ đang diễn ra quanh mình, cô liếc nhìn Dịch Nhân với ánh mắt dò xét và tự nhủ, “Trời đất, sao mình có thể lên xe của ông ta được cơ chứ? Mình đúng là điên thật rồi.”

“Tịnh Ngôn, cô đang nhìn tôi phải không?” Dịch Nhân hỏi bất ngờ, khiến Tịnh Ngôn giật mình, cô cảm thấy xấu hổ khi bị Dịch Nhân bắt quả tang nhìn trộm ông, cô không biết phải giải thích thế nào.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Không được, nếu cứ nhẩn nhện và nhún nhường như vậy mình sẽ rơi vào thế bị động và lép vế.” Cô lấy lại bình tĩnh, giọng đanh lại, “Khổng tiên sinh, ông có điều gì xin hãy nói ra đi!”

Khổng Dịch Nhân quay sang nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt nghiêm túc, rồi bắt đầu đỗ xe vào bên đường.

Không hiểu sao, Tịnh Ngôn vẫn không nói được lời nào, xe cô vẫn lao đi trong đêm trên con phố lớn ven sông, trời quá lạnh nên rất ít người đi lại trên đường, không gian bên này bờ sông rất yên tĩnh. Siêu thị

trung tâm của thành phố ở phía đối diện vẫn ồn ào náo nhiệt, sáng rực ánh đèn, đối lập với không gian yên tĩnh trong xe.

Người đàn ông ngồi trước mặt cô vẫn không nói câu nào, cũng không có bất cứ biểu hiện gì khiến cô ý thức được một cách bản năng về sự nguy hiểm đang rình rập xung quanh. Tịnh Ngôn vốn là một cô gái thông minh, nhanh nhẹn và mạnh dạn nhưng lần này khi ngồi trong xe của một người đàn ông xa lạ, cô bắt đầu cảm thấy lo sợ, lặng lẽ quan sát mọi cử chỉ của người đàn ông kia.

Mọi biểu hiện và điệu bộ của Tịnh Ngôn đều không qua được mắt Dịch Nhân, ông cũng trở nên bối rối quên hết những lời định nói với cô với ánh mắt dò xét và mỉm cười.

Tịnh Ngôn đã nhiều lần thấy Dịch nhân xuất hiện trên Tạp chí Kinh tế thế giới với vẻ mặt nghiêm nghị có phần hơi lạnh lùng và rất ít khi cười. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có cơ hội được gặp người đàn ông này, càng không ngờ rằng ông ta có nụ cười và ánh mắt thân thiện đến vậy. Về mặt thân thiện của ông khiến Tịnh Ngôn bình tĩnh hơn, nhưng cô vẫn không biết nói gì, chỉ ngồi ngây ra như một pho tượng đá.

Những lời nói của Tịnh Ngôn ở quán ăn trưa lần trước đã để lại cho ông ấn tượng sâu sắc trước vẻ đẹp và điệu bộ đáng yêu của cô, sau này mỗi lần nghĩ lại ông đều mỉm cười. Dịch Nhân nhận thấy bình thường Tịnh Ngôn là một cô gái thông minh, nhanh nhẹn, ăn nói lưu loát, nhưng không hiểu sao mỗi lần đứng trước mặt ông, cô đều căng thẳng, ấp úng không nói được câu nào, điệu bộ ngượng ngùng của cô khiến ông phải bật cười, “Hoa tiểu thư, tôi chỉ muốn nói rằng...”

Tịnh Ngôn quay người lại nhìn thẳng vào mắt Khổng Dịch Nhân, cơn giận dữ trong người cô trào lên, không hiểu là do cô giận mình vô dụng hay giận dữ vì nụ cười khó hiểu trên khuôn mặt Khổng Dịch Nhân, cô lập tức ngắt lời ông, “Khổng tiên sinh, không cần phải nói nữa, tôi sẽ không bao giờ gặp Chu Thừa Khải nữa đâu. Kể đáng trách thì chẳng ai trách, lại cứ đi trách người không làm gì nên tội, cái thế giới này sao lại bắt công đến vậy?”

“Hoa tiểu thư,” khóe mắt ông nheo lại, giọng trầm ấm, “Tôi chỉ muốn nói rằng, việc của Hy Âm, tôi hoàn toàn không can thiệp. Tôi ủng hộ quan điểm cho rằng mỗi người ở độ tuổi thành niên đều phải tự chịu trách nhiệm về những lựa chọn của mình, lúc đó gia đình có hỏi ý kiến tôi, tôi cũng nói để cho Hy Âm tự lựa chọn, chuyện hôn nhân nên tự chọn rồi tự cảm nhận sẽ tốt hơn, nếu thực sự không ổn thì cũng là bài học cả đời cho nó.”

“Ông...”, lời nói của Khổng Dịch Nhân hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Tịnh Ngôn, cô hỏi lại với vẻ ngạc nhiên, “Thế nhưng, tôi thấy phản ứng của Khổng tiểu thư rất mãnh liệt.”

“Hy Âm từ bé đã được em gái tôi nuôi dạy, cô của nó là người có tính cách đặc biệt, đến nay vẫn chưa lấy chồng, cũng không có con riêng, nên khó tránh khỏi có chút chiều chuộng thái quá đối với nó. Con bé từ nhỏ chưa bao giờ gặp phải sóng gió. Nay sự việc không giống như suy nghĩ nên nó rất giận dữ, trẻ con mà giận dữ như vậy cũng là bình thường thôi. Đây cũng là cơ hội hiếm có để nó tự kiểm nghiệm về tương lai của mình.” Ông nói rất tự nhiên, nhưng Tịnh Ngôn không quen với những giọng điệu kiểu như vậy, cô cho rằng lời nói của Khổng Dịch Nhân là thứ lý luận bỏ qua cả yếu tố truyền thống, cô hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Ý ông là, cuộc hôn nhân này chỉ là để cho cô ta một bài học?”

“Tất nhiên là không phải như vậy,” từ trước tới nay Khổng Dịch Nhân chưa bao giờ tỏ ra kiên trì với một cô gái như vậy. Ông nhẹ nhàng giải thích, “Trước một vấn đề, mỗi người đều có phương án giải quyết của riêng mình, mọi việc khi đã nảy sinh tất sẽ có kết quả, điều này cô Hoa nghĩ sao?”

Tịnh Ngôn không nói gì mà chỉ tự nhủ, “Đúng là đồ thần kinh! Tôi việc gì phải lo lắng thay cho Khổng Hy Âm cơ chứ? Cô ta có được một người bố như ông thì có việc gì cô ta không làm được chứ? Dù có ngã từ trên cao xuống cũng sẽ được đỡ bằng một tấm đệm dày thì biết gì là đau chứ? Một bài học cho cô ta ư? Hay đây! Thế còn cuộc sống và hạnh phúc của người khác thì sao đây? Phải chăng trong mắt cha con ông ta cuộc sống của người khác không đáng được quan tâm hay sao? Nếu cứ quan niệm tùy tiện như vậy thì thế giới này còn gì là trật tự nữa? Chẳng trách Khổng Hy Âm nhìn cha mình với ánh mắt ngưỡng mộ như

vậy, cô ta luôn tự hào và thần tượng cha, trong mắt cô ta, Khổng Dịch Nhân là một người cha có thể làm cho cô ta tất cả mọi thứ mà cô ta muốn. Một cô gái như vậy thì có gì phải lo lắng nữa chứ? Hôn nhân là việc đại sự một đời, thế mà trong mắt của cha con họ hôn nhân chẳng qua chỉ giống như chuyện qua đường mà thôi, lúc nào thích thì ghé vào ngắm nghía một chút, sau đó khi chán rồi lại bỏ đi.”

Mắt Tịnh Ngôn bỗng nhòe đi, hình ảnh người cha vốn đã mờ nhạt trong kí ức của cô chợt hiện về, đôi tay ấm áp của cha, cảm giác lưu luyến không muốn chia xa vẫn còn in đậm trong tâm trí cô như vừa mới diễn ra ngày hôm qua. Mẹ cô rất đẹp nhưng lạnh lùng. Cô biết, với tính cách của mình, mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho sự phản bội của cha nên ngay hôm đó, mẹ đã đưa cô đi thật xa, để cha không bao giờ có cơ hội được gặp cô nữa, điều đó cũng có nghĩa là mẹ đã lấy đi hình ảnh người cha trong tâm trí cô và loại cha ra khỏi cuộc đời của mẹ. Thế nhưng, cô cũng giống như bao cô con gái khác, muốn được nhìn thấy cha, được tự hào khoe với mọi người rằng cô là con gái cưng của cha.

“Sao vậy?”, dường như Khổng Dịch Nhân cảm nhận được suy nghĩ của Tịnh Ngôn, ông chau mày nhìn cô và hỏi. Chiếc váy dạ hội cô mặc được may từ chất liệu tơ nhẹ, màu nâu xám hổ cổ và vai, đường cong quyến rũ gợi cảm của Tịnh Ngôn nổi bật bởi những đường nét tối màu của chiếc váy. Quả là một cô gái xinh xắn và đặc biệt, thông minh nhanh nhẹn, ăn nói lưu loát nhẹ nhàng dễ nghe, ngay từ lần gặp đầu tiên, Khổng Dịch Nhân đã hiểu tại sao Chu Thừa Khải không muốn rời bỏ cô. Nhưng lúc này, đôi mắt thông minh, sắc sảo của Tịnh Ngôn bỗng dưng biến đi đâu mất, thay vào đó là đôi mắt đượm buồn, ngẩn lệ, không còn vẻ ngây thơ hồn nhiên như trước nữa.

Khi Tịnh Ngôn đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ miên man thì chợt có tiếng mở cửa xe, cô ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Khổng Dịch Nhân đang mở cửa bước xuống. Tịnh Ngôn tự nhủ, “Trời đất, lẽ nào mình đã làm gì hoặc có biểu hiện gì khiến ông ta cảm thấy khó chịu? Mình phải phản ứng thế nào bây giờ, mình có nên xuống xe không hay cứ ngồi yên trên xe đợi?” Tịnh Ngôn lúng túng không biết phải làm thế nào. Khi cửa xe mở ra, một luồng gió lạnh ùa vào trong khiến Tịnh Ngôn rùng mình, Dịch Nhân vội vàng ngồi vào trong xe đóng cửa lại nhìn Tịnh Ngôn và mỉm cười.

“Tôi...” Tịnh Ngôn đang định nói thì Khổng Dịch Nhân đặt mạnh một gói đồ xuống trước mặt khiến Tịnh Ngôn giật mình hai mắt tròn xoe.

Dịch Nhân nói, giọng trầm ấm và không quên kèm theo một nụ cười thân thiện, “Hoa tiểu thư, cá hồi hun khói và trà sữa, tôi nhớ có nhầm không?”.

Ly trà sữa nóng làm cho đôi tay đang tê cóng của Tịnh Ngôn dần dần ấm lại, không gian xung quanh tĩnh lặng. Nụ cười ấm áp và khuôn mặt thân thiện của Khổng Dịch Nhân khiến cô không còn bối rối, ngập ngừng và đề phòng như trước nữa, nhưng không hiểu sao bỗng dưng cô lại cảm thấy muốn khóc.

Tịnh Ngôn cố gắng che dấu tâm trạng của mình, cô nghe nhàng nói, “Tôi và Chu Thừa Khải, đã không còn...”, nói xong cô mới thấy hối hận. Đây là điều đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời cô, bởi vì xưa nay cô không quen tâm sự chuyện riêng tư của mình với người khác, cô không cầu xin những lời an ủi vô vị của mọi người, dù đau xót đến mấy cô cũng cố gắng âm thầm chịu đựng không muốn chia sẻ với ai, thời gian dần trôi, nỗi đau cũng sẽ nguôi ngoai dần. Ánh mắt thân thiện và có phần đồng cảm của Khổng Dịch Nhân như có ma lực khiến Tịnh Ngôn không sao kìm nén nổi đành nói ra những suy nghĩ riêng tư của mình và có một chút mềm lòng. Cô tự nhủ, “Mình nói ra những lời đó với ông ta làm gì cơ chứ? Để giải thích, thanh minh hay là muốn nhận được sự đồng cảm an ủi động viên từ phía ông ấy? Không hiểu sao mình lại ngờ nghệch đến vậy?”.

Dường như không thấy được vẻ mặt hối hận trên mặt cô, Khổng Dịch Nhân không còn nhìn thẳng vào Tịnh Ngôn nữa, ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe. Nhưng ánh đèn đường qua ô cửa kính sáng choang vẫn phản chiếu rõ nét khuôn mặt cô, tay cầm ly trà sữa, ánh mắt lộ rõ vẻ yếu mềm, cái mũi xinh xắn hơi ửng đỏ.

“Đó là chuyện nhỏ, cô Tịnh Ngôn chẳng nên để tâm làm gì.” Giọng của Dịch Nhân vẫn trầm ấm đều đều. Trong cuộc sống và công việc kinh doanh, ông chưa từng chịu khuất phục trước bất kỳ khó khăn thử thách nào, nhưng không hiểu sao lúc này ông chợt thấy mềm lòng trước một cô gái, không đủ can đảm nhìn thẳng vào mắt cô.

Hàng cây ven đường toả bóng xuống dòng sông, nước chảy êm đềm, không gian xung quanh rất yên tĩnh, tiếng chuông đồng hồ từ toà lâu hải quan truyền đến nghe rõ từng tiếng một. Tịnh Ngôn hít thở sâu, lòng chợt cảm thấy thật bình yên, ông ta nói đó là chuyện nhỏ, Tịnh Ngôn không cần phải bận lòng, chỉ là một câu nói thôi, nhưng mọi ưu tư muộn phiền trong lòng cô bỗng tan biến hết, sự dằn vặt đau khổ trong cô cũng giảm bớt được phần nào.

Những làn khói từ ly trà sữa bốc lên làm nhật nhòa mọi thứ trước mắt cô, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của Khổng Dịch Nhân lẽ ra phải khiến cô cảm thấy xa lạ khó gần, nhưng ngược lại lúc này nó lại mang đến cho cô cảm giác gần gũi thân quen, lòng cô trở nên ấm áp hơn, Tịnh Ngôn tự nhủ, “Theo như lời ông ta nói thì mình cần gì phải lo lắng nữa chứ, mọi việc sẽ ổn thoả thôi. Ông ta vừa gọi mình là gì nhỉ? Tịnh Ngôn?” Cô chợt bừng tỉnh, mặt ửng đỏ.

Khổng Dịch Nhân vẫn chăm chú lái xe, chiếc xe từ từ chuyển bánh trên con đường rực rỡ ánh đèn, ông không nhìn sang phía Tịnh Ngôn mà vừa lái xe, vừa nói với giọng trầm ấm, “Cô ăn đi, muộn lắm rồi, tôi nghĩ cô Hoa chắc cũng đã đói”.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Mình đã nhầm rồi, những cảm giác vừa cảm nhận nhất định là nhầm!”. Tịnh Ngôn không nói gì quay mặt nhìn ra phía ngoài cửa xe, tự trách mình không đủ tỉnh táo để phân biệt rõ cảm giác của mình.

Chiếc xe đi vào khu chung cư trước ánh mắt ngạc nhiên của anh bảo vệ Chu. Xe dừng lại dưới toà nhà yên tĩnh không một bóng người, “Khổng tiên sinh, rất cảm ơn ông vì buổi tối hôm nay”. Cuối cùng cô cũng về đến nơi cần đến, Tịnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, cô tháo dây an toàn, toan mở cửa bước xuống xe.

“Cô Hoa, đợi đã.” Khổng Dịch Nhân bước xuống mở cửa xe cho Tịnh Ngôn và nói, “Có cơ hội được nói chuyện vui vẻ với cô, đó là vinh hạnh của tôi”.

Trong gió lạnh thoang thoảng hương thơm của nước hoa Pháp, Tịnh Ngôn chưa kịp trả lời thì bỗng có cảm giác hai vai ấm áp lạ thường, chiếc áo choàng của ông không biết làm từ chất liệu gì mà rất mềm mại và ấm áp đến thế. Cô cũng không biết đã choàng lên người mình từ lúc nào khiến cô không còn cảm thấy lạnh nữa.

“Khổng tiên sinh...”, quay đầu lại, giọng cô chần chừ.

Dưới ánh đèn, nét mặt ông bình thản, nhưng ánh mắt vẫn ẩn chứa điều gì đó khó nói, vỗ nhẹ vào vai cô, ông nhẹ nhàng thúc giục, “Mau lên đi, cẩn thận kéo lạnh”.

Cho đến lúc này Tịnh Ngôn cũng không hiểu tại sao mình có thể về được tới nhà, đầu óc cô vẫn chìm trong những suy nghĩ miên man, cô mở khoá phòng mấy lần mới được. Chiếc rèm che cửa sổ trong phòng ngủ vẫn chưa kịp khép lại, Tịnh Ngôn đến sát bên cửa sổ ghé mắt nhìn xuống dưới sân, chiếc xe của Dịch Nhân đang từ từ lăn bánh trên con đường ra khỏi khu chung cư dưới ánh đèn đường sáng choang.

Chiếc áo khoác ấm áp bỗng trở nên nặng nề trên vai, cô quay người lại, thở phào rồi quẳng nó xuống giường.

3. Chương 03

Chương 3: Yêu thầm

Tịnh Ngôn tỉnh dậy từ rất sớm, thứ mà cô nhìn thấy đầu tiên không phải là ánh sáng mặt trời mà là chiếc áo da màu đen của Khổng Dịch Nhân dưới cuối giường. Thực ra, cả đêm hôm qua Tịnh Ngôn không ngủ được, mãi đến gần sáng cô mới chợp mắt được một lúc. Do chưa kịp đeo kính nên ngay cả áo da cô cũng nhìn không rõ.

Tịnh Ngôn nhắm mắt lại và khẽ ngẩng đầu lên, cô thấy ngạt mũi và hơi rất họng, hai vai đau nhức, cổ mỗi khi cô không sao nhấc nổi đầu dậy. Tiếng chuông báo thức quen thuộc vang lên, nhưng không hiểu sao

hôm nay Tịnh Ngôn cảm thấy rất khó nghe, cô đưa tay tắt chuông rồi ngủ tiếp.

Một lát sau, Tịnh Ngôn cố gắng ngồi dậy và đi vào phòng tắm, dùng hai tay vỗ nước vào mặt cho tỉnh táo. Cô tự nhủ, “Một đêm mất ngủ thì thấm vào đâu chứ, lần trước trong khi bàn kế hoạch về nước làm ăn với Phương Tòng Vân mình đã mất ngủ mấy đêm liền, lần này chỉ mất ngủ có một đêm thì thấm vào đâu”.

Mặc dù nói vậy, nhưng phải một lúc lâu sau Tịnh Ngôn mới hoàn toàn tỉnh táo, cô đi ra phía ban công hít thở không khí trong lành, sau đó thay quần áo và đi làm.

Do đi làm muộn nên bị tắc đường, phải mất hơn một tiếng Tịnh Ngôn mới đến được trung tâm, như thường lệ mỗi lần nhìn thấy Tịnh Ngôn, Lệ Sa đều niềm nở chào hỏi, “Chị Tịnh Ngôn, buổi tiệc tối qua vui chứ?”

“Cũng vui nhưng tôi có việc bận nên phải về trước, Lệ Sa, cô nói nhỏ một chút có được không?” Tịnh Ngôn cảm thấy hơi đau đầu nên yêu cầu Lệ Sa nói nhỏ một chút.

Lệ Sa thấy sắc mặt của Tịnh Ngôn không được khoẻ nên nói rất nhẹ nhàng, “Hôm nay ông chủ đến rất sớm, ông ấy nói khi nào chị đến thì lên gặp ông ấy”.

“Vậy sao? Tôi lên ngay đây.” Tịnh Ngôn gạt đầu và đi thẳng lên phòng Phương Tòng Vân.

Lệ Sa gọi với theo, “Chị Tịnh Ngôn, sắc mặt của chị không được tốt, chị bị cảm phải không? Hôm nay trời lạnh hơn mọi khi, chị nên chú ý giữ gìn sức khỏe”.

Tịnh Ngôn quay lại nói, “Cảm ơn em, Lệ Sa”. Đúng vậy, sau khi tham dự bữa tiệc tối hôm qua, Tịnh Ngôn thấy trời bắt đầu lạnh hơn.

Trong phòng làm việc, Phương Tòng Vân vừa nghe nhạc vừa cầm bút ký từng tờ văn bản, Tịnh Ngôn bước vào mỉm cười và nói, “Hiệu trưởng, nghe nhạc trong khi làm việc là nét văn hoá mới của trung tâm chúng ta sao?”.

Phương Tòng Vân ngẩng đầu lên nhìn mặt Tịnh Ngôn giải thích, “Không phải như vậy, tôi phải ký một đồng văn bản thể này, vừa nghe nhạc vừa ký sẽ thấy dễ chịu hơn”.

“Do sắp đi Đan Mạch lâu quá, văn bản của Trung tâm chất thành đống chờ sắp về ký.” Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy đau đầu, cô vận nhỏ âm thanh và nói tiếp, “Nếu sắp cảm thấy tinh thần không được sáng khoái tại sao lại nghe những bài hát buồn bã như vậy, nghe những bài hát vui vẻ có tốt hơn không?”.

“Cô nhầm rồi.” Phương Tòng Vân lắc đầu, nói, “Những bài hát vui vẻ lúc này chỉ phản tác dụng, khi nghe những bài hát buồn sẽ nhắc nhở chúng ta rằng trên thế giới này vẫn còn người đau khổ hơn mình, khi đó tôi cảm thấy vui hơn. Tối hôm qua cô có sao không?”.

“Tôi không sao, khi kết thúc bữa tiệc tôi cũng đã gọi điện cho anh đó thôi. Đúng lúc đó có một người bạn đi qua nên đã đưa tôi về nhà.” Tịnh Ngôn biết rất rõ Phương Tòng Vân đang quan tâm đến mình.

“Vậy thì tốt.” Phương Tòng Vân ngồi xuống ghế, cầm lấy chiếc túi giấy lên và nói, “Áo khoác của cô đây”.

“Cảm ơn.” Tịnh Ngôn nhận lấy chiếc túi giấy và nói. “Nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin phép về phòng làm việc”.

“Cô chờ chút.” Phương Tòng Vân vội ngăn Tịnh Ngôn lại và hỏi, “Tịnh Ngôn, tiểu thư nhà họ Khổng hôm qua là...?”.

“Sao cơ?” Tịnh Ngôn chau mày nhìn Phương Tòng Vân.

“Trong buổi tiệc hôm qua có người nói chuyện với tôi về cô ấy, cô có biết bố cô ấy là ai không?”

“Tôi biết.” Tịnh Ngôn gạt đầu và nói, “Đó là Khổng Dịch Nhân, một thương gia rất nổi tiếng”.

“Thôi không có chuyện gì nữa, cô có thể về phòng làm việc.” Phương Tòng Vân định hỏi về tấm ảnh trên tạp chí Bát quái nhưng thấy sắc mặt của Tịnh Ngôn không được khoẻ nên ông không nói gì nữa.

Tịnh Ngôn ra khỏi phòng của Phương Tòng Vân, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó nên quay lại hỏi, “Hiệu trưởng, những người tham dự buổi tiệc của Thương hội đều là người quen của gia đình họ Khổng đúng không?”.

“Giám đốc khách sạn trực tiếp gửi giấy mời cho Khổng Dịch Nhân nhưng ông ấy không tham dự mà cho con gái và con rể tham dự.”

“Khách sạn? Khách sạn nào vậy?” Tịnh Ngôn hỏi.

“Hình như là Khách sạn Bốn mùa, nhưng nghe nói hai ba hôm nữa họ mới về nước, có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì cả, tôi về phòng làm việc đây”. Nói xong Tịnh Ngôn quay người đi về phòng làm việc.

Phương Tòng Vân gọi với theo, “Tịnh Ngôn, thế còn Chu Thừa Khải...?”.

Tịnh Ngôn không quay đầu lại, giọng lạnh lùng, “Hiệu trưởng, lần sau đừng nhắc đến tên anh ta, hiện tại tôi và anh ta không còn liên quan gì với nhau nữa”.

Sau một ngày làm việc bận rộn, lúc gần hết giờ làm, điện thoại của Tịnh Ngôn vang lên, cô nhắc điện thoại lên nghe, người ở đầu dây bên kia là Uy Liêm.

“Tịnh Ngôn, tối nay cậu có rảnh không?”

“Hiện tại thì chưa có kế hoạch gì, tôi muốn về nhà sớm để nghỉ ngơi, Uy Liêm, có chuyện gì thế?”

Uy Liêm đáp, “Tôi có chút việc muốn nhờ cậu giúp nhưng không tiện nói qua điện thoại”.

Uy Liêm là một người sống độc lập, tương đối thành công trong sự nghiệp, chưa bao giờ anh ấy cầu xin sự giúp đỡ của Tịnh Ngôn, không hiểu lần này có chuyện gì quan trọng mà tìm đến cô vậy. Tịnh Ngôn vừa suy nghĩ vừa cúi xuống đồng hồ rồi nói, “Tôi cần phải giải quyết một vài việc nữa, hãy nói cho tôi biết chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu?”.

Nhà hàng được xây dựng toàn bằng kính, khung cửa gỗ nên có thể nhìn thấy rõ những món ăn trên bàn, Uy Liêm mặc áo da, trên cổ quàng một chiếc khăn màu đỏ. Tịnh Ngôn đến nhà hàng rất đúng hẹn, mặc dù buổi sáng đã uống thuốc cảm nhưng vừa ngồi xuống bàn ăn vẫn cảm thấy hơi đau đầu, cô thả lỏng hai vai và xoa bóp nhẹ lên hai thái dương cho đỡ đau.

Hai người ngồi ăn ở chiếc bàn sát cửa sổ, Tịnh Ngôn không muốn ăn, một tay cầm đũa một tay chống xuống bàn lắng nghe Uy Liêm tâm sự.

“Âu Dương đã đem lòng yêu cậu?” Sau khi nghe Uy Liêm giải bày một thôi một hồi, Tịnh Ngôn liền ngắt lời và hỏi một câu như tổng kết.

Uy Liêm nói tiếp, “Đúng ra tôi cũng phải có trách nhiệm, tôi không nên...”. Tịnh Ngôn bắt đầu hình dung khuôn mặt đầy cảnh giác của Âu Dương đã bị Uy Liêm đánh bại.

Tịnh Ngôn tiếp lời anh ta, “Lẽ ra cậu không nên hôn cô ấy có đúng không?”, Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy hơi đau đầu, cô cầm ly nước lên uống và nói tiếp, “Cậu không có chút cảm tình gì với cô ấy sao?”.

“Cậu là người hiểu tôi nhất, cần gì phải hỏi nữa chứ.” Uy Liêm nhìn Tịnh Ngôn và nói.

“Tôi biết, người mà cậu không sao quên được vẫn đang ở Nhật Bản đúng không?” Tịnh Ngôn đặt đũa xuống bàn chau mày nhìn Uy Liêm và nói tiếp, “Đã vậy tại sao cậu còn đưa cô ấy về nhà làm gì?”

“Hôm đó tôi và Âu Dương cùng ăn cơm với mấy người ở Thương hội, chỉ có một mình cô ấy là nữ nên mọi người đều mời cô ấy uống, như vậy làm sao tôi không đưa cô ấy về được?”

Tịnh Ngôn bắt đầu cảm thấy hơi bức mình với Uy Liêm, “Cậu đưa cô ấy về nhà cũng được nhưng cậu hôn cô ấy làm gì?”

“Cô ấy uống say, khi cười rất giống người yêu cũ của tôi...” Nói đến đây Uy Liêm tỏ vẻ rất hối hận.

Tịnh Ngôn lớn tiếng, “Cậu đúng là đại đột, nhưng hai người đều đã lớn rồi, cậu chỉ cần giải thích cho cô ấy hiểu là được mà.”

“Cậu bảo tôi phải giải thích như thế nào chứ? Lẽ nào tôi nói với cô ấy rằng, Trưởng khoa Âu Dương, xin lỗi, lần trước tôi đã nhầm cô với người yêu cũ của tôi nên đã hôn cô, chỉ là hiểu lầm thôi, cô đừng để bụng nhé...”

“Trưởng khoa? Cô ấy năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Cậu đừng nói với tôi là năm nay cô ấy ngoài bốn mươi đấy nhé.”

“Không, năm nay cô ấy mới hơn hai mươi tuổi, vừa mới được bổ nhiệm phó trưởng khoa.”

“Tôi hiểu rồi, cậu không dám đắc tội với cán bộ nhà nước phải không? Uy Liêm, đến Trung Quốc chưa lâu mà sao cậu giỏi quan hệ thế?” Tịnh Ngôn mỉm cười và nói.

“Sáng nay, cô ấy đến công ty chúng tôi để trao đổi một số việc.”

“Trao đổi một số việc hay là đến tìm cậu? Con gái bây giờ quá mạnh dạn.” Tịnh Ngôn mỉm cười.

Uy Liêm vò đầu bứt tai và nói, “Trước khi ra về cô ấy đã đến phòng làm việc của tôi và nói, tối mai cô ấy sẽ tổ chức sinh nhật ở nhà hàng và chính thức mời tôi. Tịnh Ngôn, hãy giúp tôi, cậu đi cùng tôi nhé!

“Tôi ư?” Tịnh Ngôn chau mày nhìn Uy Liêm và nói, “Cậu đã nói gì với cô ấy?”

“Tôi không nói gì cả.” Uy Liêm vội vàng giải thích.

“Nhưng cô ấy làm ở phòng Công thương, tôi không muốn làm ảnh hưởng đến mối quan hệ với cô ấy. Hơn nữa, đó chỉ là buổi tiệc sinh nhật thôi mà, chỉ cần cậu đi cùng tôi đến đó là cô ấy tự hiểu ra thôi.”

“Hóa ra cậu cầu cứu tôi là vì chuyện này.” Tịnh Ngôn mỉm cười, nói, “Uy Liêm, cậu có chắc là tôi đi cùng với cậu đến đó sẽ giải quyết được vấn đề không?”

“Tịnh Ngôn!” Uy Liêm thở dài, “Nhìn thấy cậu, có tới 99% đàn ông cũng rút lui chứ nói gì là phụ nữ.”

“Cậu đang định tôi đấy à, cảm ơn.” Tịnh Ngôn phá lên cười.

Bên ngoài cửa sổ ánh đèn đường rất sáng, trên phố người qua lại nhộn nhịp, hai người nói chuyện với nhau say sưa đến mức không để ý gì đến cảnh tượng ngoài phố. Bỗng nhiên, Tịnh Ngôn nhìn thấy phía bên kia đường có một đám người đang xách túi lớn túi nhỏ và hỏi, “Tiểu thư, cô có muốn đi dạo nữa không? Hay là gọi lái xe đến đưa cô về?”

“Tôi không muốn đi dạo nữa, tôi muốn về khách sạn.” Khổng Hy Âm quay đầu lại mỉm cười và nói với đám người đi theo.

Khi Khổng Hy Âm bước vào tiền sảnh của khách sạn, tất cả nhân viên của khách sạn đều cúi chào cung kính, “Khổng tiểu thư.”

Khổng Hy Âm không đáp lại, cô đi thẳng vào thang máy lên tầng thượng, phòng của Khổng Hy Âm là phòng VIP chuyên dành cho các quan chức, đứng bên cửa sổ có thể nhìn ngắm toàn bộ cảnh đêm của thành phố, nhưng do đã quá quen thuộc với nơi này nên Khổng Hy Âm không để ý. Cô chạy sang phòng Khổng Dịch Nhân và gọi, “Bố ơi, bố!”

Cánh cửa phòng mở, ánh sáng đèn màn hình vi tính hắt ra, một giọng nói trầm ấm cất lên, “Bố đang đọc tin tức trên mạng.”

“Bố, con có cái này muốn cho bố xem.”

“Gì thế?” Khổng Dịch Nhân gạt đầu, đóng cửa lại và đi về phía con gái. Khi còn trẻ, Dịch Nhân quá bận rộn nên không có thời gian chăm sóc cô con gái lớn của mình. Thời gian hai cha con ở bên nhau là rất hiếm nên ông có chút chiều chuộng cô, mọi yêu cầu hợp lý đều được ông đáp ứng.

Khổng Hy Âm mở máy ảnh ra chỉ từng bức ảnh cho Dịch Nhân xem, Dịch Nhân không thấy bất ngờ.

“Đó là Hoa Tịnh Ngôn, hôm nay con nhìn thấy Tịnh Ngôn rất thân mật với bạn trai trong một nhà hàng. Bố, hôm qua con đã nói rằng cô ta là người lăng lơ nhưng bố không tin, mỗi ngày cô ta thay một bạn trai mới, con người này thật đúng là...”

“Hy Âm!”

Hy Âm nói rất hưng phấn, cô hoàn toàn không để ý đến phản ứng của ông, Khổng Hy Âm nói tiếp, “Bố nhìn điệu bộ cô ta cười này, lát nữa con sẽ đưa cho Chu Thừa Khải xem, để xem anh ấy có còn coi cô ta như vàng nữa không?”

“Hy Âm! Con biết là bố không thích con làm như vậy mà.” Giọng Dịch Nhân bỗng trở nên xa lạ, nhìn sắc mặt của ông, Hy Âm không nói được gì.

Ánh mắt của Dịch Nhân rất nghiêm nghị, từ bé tới giờ Hy Âm chưa bao giờ nhìn thấy khiến cô lo lắng. Sao thế? Tại sao bố lại tức giận như vậy? Mặc dù ngay từ nhỏ hai cha con rất ít khi gặp nhau nhưng ông rất chiều chuộng và thương yêu cô, vậy mà chỉ vì một cô gái như Tịnh Ngôn, chỉ vì... Trời đất! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?

Sau khi chia tay với Uy Liêm, Tịnh Ngôn lái xe về nhà. Như thường lệ, khi bước vào phòng, Tịnh Ngôn bỏ chìa khóa xe vào chiếc bình gốm trên tủ giấy và bật công tắc điện. Tiếng kêu của chiếc chìa khóa trong lọ gốm và ánh đèn bật sáng không làm xua tan đi sự trống vắng của căn phòng, mà ngược lại càng làm cho căn phòng trở nên lạnh lẽo hơn.

Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy hơi đau đầu, cô vội vàng vào phòng ngủ, căn phòng tối om, chỉ có ánh trăng lờ mờ rọi vào qua ô cửa sổ. Chiếc áo khoác vẫn nằm nguyên dưới đất.

Tịnh Ngôn bật đèn, mở tủ quần áo lấy chiếc túi giấy ra, sau đó quay sang nhặt chiếc áo da lên, chất liệu da rất mềm, Tịnh Ngôn nhìn kỹ đường kim mũi chỉ rất tinh tế, nhãn mác cũng rất nổi tiếng, một chiếc áo da được làm thủ công như thế này, người dân bình thường phải nhịn ăn nhịn mặc một đến hai năm mới mua được, giờ đây chiếc áo bỗng dưng nằm trong tay Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn nhắm mắt lại suy nghĩ rất lâu, có nên trả lại chiếc áo cho Dịch Nhân không? Không nói đến giá của chiếc áo, chỉ cần khi biết được thông tin đây là chiếc áo của Dịch Nhân thôi, hai năm sau chắc chắn chiếc áo này sẽ được bán với giá rất cao, mặc dù nó không đáng giá với Dịch Nhân nhưng đối với Tịnh Ngôn thì đây là một tài sản tương đối giá trị.

Ý tưởng này chỉ lóe lên trong đầu Tịnh Ngôn trong phút chốc, sau đó cô đã suy nghĩ lại. Trong quan hệ xã giao, Tịnh Ngôn rất ít khi dẫn đo nên kết bạn với ai, nhưng cô rất chú trọng đến việc không nên kết bạn với những người như thế nào. Chiếc áo khoác này mặc dù rất đắt tiền, nhưng tốt nhất nên trả lại cho chủ của nó.

Sáng hôm sau Tịnh Ngôn tỉnh dậy rất sớm, cô cảm thấy đầu đau hơn, cô thấy hối hận vì tối hôm qua không uống thuốc trước khi ngủ, cô nằm trên giường một lúc lâu mà không sao dậy được, đành phải nhấc điện thoại gọi cho Phương Tòng Vân để xin nghỉ làm.

“Hiệu trưởng, hôm nay tôi bị cảm nên xin nghỉ.” Tịnh Ngôn vẫn rất đau họng, sau khi ho sù sụ mới nói tiếp được hết câu.

“Sao? Cô bị cảm à? Để tôi bảo Văn Thù đến đưa cô đi bệnh viện nhé?” Giọng Phương Tòng Vân có vẻ lo lắng. Tịnh Ngôn là con người của công việc, nếu như không bị ốm nặng thì không bao giờ cô gọi điện xin nghỉ.

“Không sao đâu, hôm nay Văn Thù phải đi làm dự án, tôi đã uống thuốc rồi, ngủ một lát chắc sẽ đỡ thôi.” Tịnh Ngôn rất sợ đến bệnh viện, chỉ cần đi ngang qua bệnh viện là đã thấy khiếp rồi.

“Cô chắc là không có chuyện gì chứ?”

“Tôi khẳng định là không có chuyện gì cả.” Tịnh Ngôn khẳng định với Phương Tòng Vân và toan tắt điện thoại.

“Cô đừng tắt máy.” Phương Tòng Vân dặn dò Tịnh Ngôn, “Nếu có chuyện gì thì cô phải gọi điện ngay cho tôi nhé.”

“Vâng, thưa Hiệu trưởng...” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp.

Uống thuốc xong, Tịnh Ngôn leo lên giường ngủ tiếp, một lúc sau cô mơ màng nghe thấy tiếng nhạc du dương. “Ai đấy?” Tịnh Ngôn nhắm mắt đưa tay quờ quạng, một lát sau mới sờ thấy chiếc điện thoại di động, Tịnh Ngôn nghe máy với giọng khó chịu, “A lô.”

“Tịnh Ngôn, cậu đang ở đâu đấy? Sao mãi không bắt máy? Đừng nói với tôi là cậu đã quên lời hứa với tôi hôm qua đấy nhé.” Người ở đầu dây bên kia là Uy Liêm.

“Uy Liêm...” Tịnh Ngôn mở to mắt và ngồi bật dậy, “Tôi không quên, nhưng...”

“Nhưng, Tịnh Ngôn, xảy ra chuyện gì vậy?”

Do ngồi dậy quá đột ngột nên Tịnh Ngôn cảm thấy đầu hơi choáng váng, cô đưa tay sờ lên trán, trán vẫn mát không có dấu hiệu bị sốt, “Không có chuyện gì cả, tôi không ở công ty, tôi bị cảm nên xin nghỉ ở nhà.”

“Cảm ư?” Uy Liêm bắt đầu thấy lo lắng, “Có sốt không? Hay là tôi...”

“Không sao đâu.” Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, trời đất cô đã ngủ dậy một ngày rồi. “Bây giờ tôi thấy khỏe hơn rồi, tôi gặp cậu ở đâu đây?”

“Tôi qua đón cậu.” Giọng của Uy Liêm rất cảm kích, “Cậu cứ ở nhà đợi tôi, chỉ cần cậu xuất hiện tại bữa tiệc một lát, sau đó tôi sẽ đưa cậu về nhà nghỉ ngơi.”

Tịnh Ngôn nhìn chiếc túi để bên cạnh giường và nói, “Uy Liêm, tôi cũng có việc này muốn nhờ cậu, trước khi về nhà, phiền cậu đưa tôi qua khách sạn Bốn mùa nhé.”

Địa điểm tổ chức sinh nhật là ở tầng bốn toà nhà Trung tâm thương mại. Đây là nhà hàng chuyên nấu các món ăn truyền thống của Trung Quốc và Thượng Hải. Âu Dương đã đặt phòng trước, khi bước vào cửa chỉ cần nói tên Âu Dương, nhân viên phục vụ sẽ dẫn đến tận phòng tiệc.

Vừa bước vào nhà hàng, Tịnh Ngôn nói với Uy Liêm, “Âu Dương đúng là một cô gái rất coi trọng truyền thống”. Cô bắt đầu thấy hiếu kỳ bởi vì Âu Dương là một cô gái rất coi trọng truyền thống còn Uy Liêm là người thích phong cách phương Tây.

Uy Liêm mỉm cười một cách đau khổ, chưa kịp trả lời Tịnh Ngôn thì chiếc thang máy dừng lại ở tầng bốn, mở cửa bước vào, Uy Liêm nhìn thấy trong phòng chỉ có một chiếc bàn tròn, trên bàn đã bày sẵn bát đĩa, một vài người đang nói chuyện vui vẻ, khi nhìn thấy Uy Liêm và Tịnh Ngôn bước vào mọi người đều rất ngạc nhiên.

Uy Liêm cũng thấy rất ngạc nhiên, trước mắt Uy Liêm không phải là một bữa tiệc sinh nhật dành cho các bạn trẻ như anh tưởng tượng, những người đang ngồi xung quanh bàn đều đáng tuổi cô, dì của Âu Dương, Uy Liêm hiểu ngay đây không phải là tiệc sinh nhật mà là bữa cơm tụ họp gia đình.

Năm nay Âu Dương hai mươi bảy tuổi, rất xinh xắn, dịu dàng. Cha mẹ cô ở nước ngoài, từ nhỏ cô đã sống với bà nội. Do sống xa bố mẹ nên mọi người trong gia đình cô dì chú bác đều rất yêu thương Âu Dương nên việc học hành và công việc của cô rất thuận lợi.

Tục ngữ có câu “Được cái nọ mất cái kia”, do Âu Dương được mọi người yêu thương chiều chuộng quá mức nên đến bây giờ cô vẫn chưa có mảnh tình vắt vai. Sự xuất hiện của Uy Liêm dường như là ánh sáng của cuộc đời cô, Âu Dương luôn nghĩ rằng một người tài giỏi như Uy Liêm sẽ không bao giờ có cảm tình với cô, nhưng không ngờ tối hôm đó anh đã một mình đưa cô về nhà và hôn cô khi xuống xe, nằm mơ Âu Dương cũng không dám nghĩ đến điều đó, mỗi lần nghĩ lại, hai má cô lại ửng hồng.

Âu Dương mất ngủ mấy đêm, khó khăn lắm cô mới tận dụng được cơ hội lấy hết dũng khí mời Uy Liêm dùng cơm, không ngờ Uy Liêm đã nhận lời. Có thể là do quá vui nên Âu Dương đã bị cô của mình phát hiện có biểu hiện bất thường nên đã gặng hỏi, sau nhiều lần quanh co, cuối cùng cô cũng đành phải khai thật. Lúc đầu chỉ muốn một mình mời cơm Uy Liêm, nhưng trước tình cảnh này, cô đành ngồi thần thờ giữa các cô, các dì đang háo hức muốn biết mặt bạn trai của mình. Khi nhìn thấy Uy Liêm bước vào, Âu Dương đang định đứng dậy xin phép giới thiệu với mọi người thì thấy Hoa Tịnh Ngôn đi theo sau, sắc mặt của Âu Dương bỗng trở nên tái mét.

Tịnh Ngôn cũng rất bất ngờ, cô tự nhủ, “Uy Liêm, cậu hại tớ rồi, tại sao lại dẫn tớ đến tham dự bữa cơm tụ họp gia đình của nhà người ta?”. Tịnh Ngôn cảm thấy rất xấu hổ, đành liếc mắt nhìn Uy Liêm.

Phản ứng gương gao của Uy Liêm và Tịnh Ngôn không qua được mắt các cô, dì của Âu Dương, hai người vẫn ngơ ngác nhìn nhau. Người sốt ruột nhất là cô của Âu Dương, không khí trong căn phòng bỗng nhiên trầm xuống, cô của Âu Dương lên tiếng, “Âu Dương, đây là Uy Liêm mà cháu đã nói với mọi người ư?”

“Vâng, thưa cô”, khó khăn lắm Âu Dương mới lấy lại được tinh thần, cô đứng dậy và nói, “Uy Liêm, rất xin lỗi, đây là các cô, dì của em, họ...”.

“Thưa Trưởng khoa Âu Dương, các cô, các dì, đây là Tịnh Ngôn, Hoa Tịnh Ngôn.” Từ trước tới giờ chưa gặp trường hợp này bao giờ nên Uy Liêm cảm thấy hơi lúng túng.

Thấy sắc mặt của cháu mình tái nhợt, cô của Âu Dương xót quá liền hỏi, “Âu Dương, tại sao lại thế này?”.

Tịnh Ngôn càng cảm thấy đau đầu. “Âu Dương tiểu thư, xin chào”, Tịnh Ngôn chào rất lịch sự. “Tối hôm qua Uy Liêm có nói với tôi hôm nay là sinh nhật của cô, chúng tôi cứ nghĩ là bữa tiệc sinh nhật này cô tổ chức dành cho bạn bè nên Uy Liêm mới rủ tôi đi cùng, nào ngờ đến đây mới biết là chúng tôi đã nhầm, hay là chúng tôi...”

“Đã đến đây rồi thì xin mời hai người ở lại dùng cơm với chúng tôi đã.” Hiểu ý của Tịnh Ngôn, cô của Âu Dương đứng dậy đỡ lời.

Uy Liêm với Tịnh Ngôn không muốn gây khó xử ọi người nên đành phải ngồi lại dùng cơm.

“Hoa tiểu thư là bạn của Âu Dương phải không?” Tịnh Ngôn chưa kịp cầm đũa, cô của Âu Dương liền hỏi.

Tịnh Ngôn cố gắng giữ bình tĩnh trả lời, “Xin lỗi, đây là lần đầu cháu gặp Âu Dương tiểu thư, cháu chỉ là bạn của Uy Liêm”.

“Uy Liêm, Hoa tiểu thư đây là bạn cũ của cậu hay là sau khi quen Âu Dương nhà tôi rồi cậu mới quen Hoa tiểu thư?”

“Tịnh Ngôn là bạn cũ của cháu, lâu lắm rồi chúng cháu không gặp nhau, lần này sang Thượng Hải cháu mới gặp lại cô ấy.” Uy Liêm lễ phép giải thích.

Chỉ có Âu Dương cúi đầu không nói gì, tất cả ánh mắt còn lại đều đổ dồn về phía Uy Liêm, vậy thì cậu còn hôn cháu gái tôi làm gì chứ, khiến con bé xấu hổ không biết giải thích thế nào, phải công nhận cậu rất đẹp trai và đào hoa, nhưng cậu nghĩ gì mà lại mang bạn gái đến đây chứ, dường như cậu đã quá coi thường chúng tôi rồi đấy!

“Âu Dương, tại sao cháu không nói gì?” Người cô ngồi bên cạnh vỗ nhẹ vào vai Âu Dương và hỏi.

Âu Dương giật mình ngẩng đầu lên nói lắp bắp, “Cháu, cháu...”. Không khí bàn ăn trở nên nặng nề, Tịnh Ngôn liếc nhìn Uy Liêm ra hiệu, “Hay là chúng mình ra về?”.

Uy Liêm hiểu ý Tịnh Ngôn, đang định nói thì cô của Âu Dương lại hỏi, “Hoa tiểu thư làm gì?”.

“Dạ, cháu làm tư vấn đào tạo ạ.” Tịnh Ngôn lễ phép trả lời.

Dì của Âu Dương nói, “Như vậy chắc chắn Hoa tiểu thư là một người rất giỏi. Nhưng Âu Dương nhà chúng tôi luôn là một học sinh xuất sắc, nấu ăn rất ngon, ngoài ra còn biết chơi Thái cực quyền, đã giành được rất nhiều giải thưởng cao! Đúng là mất con trai có vấn đề nên đến bây giờ Âu Dương vẫn chưa có bạn trai”. Bà vừa nói vừa đưa mắt nhìn Uy Liêm.

Cảm thấy lời nói của bà ta có chủ ý nhằm vào Uy Liêm, Tịnh Ngôn không nói gì.

“Xin mọi người đừng nói nữa”, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Âu Dương. “Cô, dì, mọi người có biết chính vì mọi người như vậy mà cháu...”, mặt Âu Dương đỏ bừng, cô không thể nói tiếp được nữa liền bỏ chạy ra ngoài.

“Âu Dương!” mọi người gọi với theo, duy chỉ có Tịnh Ngôn vẫn tĩnh táo, vỗ vai Uy Liêm và nói, “Cậu chạy theo Âu Dương đi, đề phòng xảy ra chuyện không hay”.

Uy Liêm nhận thấy câu chuyện bắt đầu trở nên phức tạp liền đứng dậy chạy theo Âu Dương, nhưng khi chạy đến gần cửa, Uy Liêm quay lại hỏi, “Tịnh Ngôn, thế còn cậu...”.

“Không sao đâu, tôi tự về nhà được mà, cậu cứ yên tâm.” Tịnh Ngôn không biết Âu Dương chạy đi đâu nên tiếp tục giục Uy Liêm đuổi theo cô ấy.

Lúc này ở trong phòng chỉ còn lại Tịnh Ngôn và một vài người cô, dì của Âu Dương đang ngồi thất thần trên ghế. Tịnh Ngôn mỉm cười lắc đầu, đứng dậy và nói, “Xin phép mọi người, đã đến lúc cháu phải về rồi”. Khi ra đến cửa, Tịnh Ngôn còn quay lại nói, “Mọi người cứ thế này thì sẽ không giúp gì được cho Âu Dương đâu”.

“Nhưng Âu Dương vẫn chưa có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, chúng tôi làm vậy cũng chỉ vì lo lắng cho chuyện trăm năm của Âu Dương mà thôi.” Mọi người dường như đã biết lỗi của mình nên đều thấy hối hận.

Một lúc sau Tịnh Ngôn nói câu cuối cùng trước khi rời nhà hàng, “Âu Dương dám chủ động mời Uy Liêm dùng cơm là mạnh dạn hơn cháu rồi đấy”.

Tịnh Ngôn xách chiếc túi giấy rời khỏi Trung tâm thương mại, trong lòng cô thầm cảm ơn vì mình đã biết để phòng trước, Khi đến đây, Uy Liêm không hiểu tại sao Tịnh Ngôn nhất định phải mang theo chiếc túi giấy ấy bên mình, bên trong đó chắc hẳn phải là một thứ rất quý giá.

Tháng Giêng, Thượng Hải còn rất lạnh nhưng trên phố vẫn có rất nhiều người qua lại. Tịnh Ngôn đứng bên đường bắt taxi, nhưng chiếc taxi nào cũng đang chở khách. Do chưa hết cảm cúm nên mỗi khi có cơn gió lạnh thổi qua đều khiến cô rùng mình, cảm thấy đầu và họng đau hơn, cúi xuống nhìn chiếc túi giấy Tịnh Ngôn bỗng cảm thấy hơi bức mình.

Cuối cùng cô cũng bắt được một chiếc taxi, vào trong xe, cô bỏ chiếc khăn trên cổ và nói với lái xe, “Khách sạn Bốn mùa, cảm ơn”.

“Khổng tiên sinh, xin mời lên xe!” Lái xe mở cửa xe đợi sẵn ở cửa khách sạn, Khổng Dịch Nhân gật đầu ngồi vào trong xe, cửa xe từ từ đóng lại, xe bắt đầu chuyển bánh thì bỗng có tiếng gọi từ phía sau, “Lão Mạch, xin chờ ột chút”.

Lão Mạch ngạc nhiên quay đầu nhìn lại thấy một cô gái mặc chiếc áo khoác đen bó sát eo, trên tay xách một chiếc túi giấy đang bước vội ra khỏi taxi và đi về hướng xe của mình, một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ khiến Lão Mạch không nhận ra người đang gọi tên mình.

Do phải chống chọi với cơn đau đầu chóng mặt, Tịnh Ngôn không quan tâm gì đến xung quanh, cô vội vàng chạy vào trong khách sạn. Do không khí thay đổi đột ngột từ lạnh sang nóng nên Tịnh Ngôn bị ho. Nhân viên quầy lễ tân khách sạn mỉm cười gật đầu chào Tịnh Ngôn, đợi đến khi Tịnh Ngôn ho xong, cô ta nhẹ nhàng hỏi, “Xin chào quý khách, cô cần gì?”.

“Tôi có một ít đồ muốn nhờ cô chuyển giúp tới một vị khách đang ở trong khách sạn này.”

“Là thứ gì? Vị khách đó ở phòng nào?” Nhân viên lễ tân hỏi.

“Đây là món đồ tôi chuyển cho Khổng Dịch Nhân tiên sinh, cô tra giúp ông ấy ở phòng nào?” Tịnh Ngôn cố gắng kiềm chế cơn đau đầu, cô đặt chiếc túi lên quầy lễ tân.

“Khổng tiên sinh?” Nhân viên lễ tân bỗng nhiên đổi giọng, nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt thận trọng và nói. “Thưa cô, chúng tôi không thể tự tiện vào phòng của Khổng tiên sinh được, phải có sự cho phép của ông ấy, hay là cô tự mình...”.

“Tự tôi mang vào phòng của ông ấy ư?” Tịnh Ngôn có vẻ hơi thất vọng. Cô cầm lại chiếc túi, vừa đi vừa nghĩ không biết phải làm thế nào. Một người đàn ông trung niên đi ngang qua trước mặt đến quầy lễ tân, sau khi nói một vài câu tiếng Nhật với nhân viên lễ tân liền vội vàng chạy ra ngoài cửa khách sạn, do sợ

ý nên đã chạm mạnh vào Tịnh Ngôn khiến cô ngã soài trên mặt đất. Trong lúc Tịnh Ngôn chưa hết bàng hoàng thì bỗng có người tới đỡ cô ngồi dậy. Tịnh Ngôn thoáng thấy mùi hương quen thuộc, ngẩng mặt lên thì nhìn thấy Dịch Nhân đang đỡ lấy vai mình.

Dịch Nhân nói một vài câu tiếng Nhật với người đàn ông Nhật Bản đứng bên cạnh đang luôn miệng nói xin lỗi rồi quay sang đỡ lấy Tịnh Ngôn và hỏi, “Tịnh Ngôn, cô có sao không?”.

Khó khăn lắm Tịnh Ngôn mới đứng vững được, cô vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Tịnh Ngôn không hiểu sao những lúc như thế này cô đều gặp Dịch Nhân. Trong khi chưa nhìn rõ khuôn mặt của Dịch Nhân, ông đã đưa tay sờ lên trán cô và vẫn giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp như mọi khi, ông hỏi, “Cô đang sốt phải không?”. Tịnh Ngôn rất muốn trả lời “Tôi không sao” nhưng cô không sao nói được. Cô cảm thấy xấu hổ khi phải gặp Dịch Nhân trong hoàn cảnh như thế này.

Trong đêm, tiếng khóc khe khẽ của Tịnh Ngôn nghe rất rõ, cô cố gắng giữ bình tĩnh nhưng những ký ức thời thơ ấu cứ ùa về trong tâm trí khiến cô xúc động. Khi còn nhỏ, Tịnh Ngôn cũng rất hay bị ốm.

“Con gái cưng!” Nghe thấy giọng nói quen thuộc của bố, Tịnh Ngôn cất tiếng hỏi, “Là bố ư?” Tịnh Ngôn rất vui, bố cô vội bỏ hành lý xuống, chạy đến bế cô lên và nói: “Trời đất! Con sốt cao quá, mẹ con đâu?”

Tịnh Ngôn bỗng cảm thấy mắt hơi cay, “Bố, bố không nhận ra con gái của bố đã lớn đúng không? Trong mắt bố con luôn là một đứa trẻ, bởi vì con không có cơ hội để được có bố ở bên chứng kiến con đã trưởng thành như thế nào.”

“Con đã điện thoại ẹ, nhưng mẹ vẫn đang rất bận.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng nói.

Tịnh Ngôn kể lại lời của mẹ: “Mẹ còn nói con cần phải mạnh mẽ hơn vì con đã mười một tuổi rồi, chỉ cảm cúm một chút thôi cũng khóc, còn gì là dũng khí nữa chứ? Con nhìn mẹ đây này, dù bận rộn và mệt mỏi đến mấy mẹ cũng đâu có kêu một lời nào, trong ngăn kéo có thuốc đấy, con lấy thuốc ra uống và ngủ một giấc, dậy sẽ đỡ thôi...”

Tịnh Ngôn chưa kịp nhớ lại những lời mẹ nói, khi mở mắt ra đã thấy mình đang ở trong bệnh viện, y tá chuẩn bị tiêm thuốc ịch, mũi kim sáng loáng, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng cảm giác vào bệnh viện vẫn khiến Tịnh Ngôn sợ hãi, cô đành phải nhắm mắt lại.

“Con yêu đừng sợ, nào hãy nhìn bố đây này.” Tay của bố xoa nhẹ vào hai má Tịnh Ngôn để trấn an, nhưng Tịnh Ngôn vẫn khóc thét lên khi cô y tá tiêm vào tay.

“Con lại khóc rồi?” Mẹ của Tịnh Ngôn vội vàng chạy vào viện chưa kịp hỏi han một câu đã trách móc cô bé, giọng của bà rất mệt mỏi.

“Con gái sốt rất cao, tại sao em để con ở nhà một mình chứ?” Bố cao giọng hỏi.

“Hôm nay một nhân viên trong công ty xin nghỉ việc nên em không thể rời công ty được, em cứ nghỉ tối qua Tịnh Ngôn đã uống thuốc rồi, sáng hôm nay sẽ đỡ thôi...” Mẹ giải thích với bố.

“Không nỡ rời công ty, lẽ nào công ty quan trọng hơn con gái? Em là mẹ mà như vậy à?”

“Ý của anh là gì? Anh đi công tác suốt ngày, có tư cách gì mà nói với em câu đó chứ?”

“Bố mẹ đừng như vậy nữa!” Tịnh Ngôn vừa khóc vừa nói với vẻ mặt sợ hãi. Cả bố và mẹ luôn bận rộn, nhưng thường ngày họ đối xử với nhau rất khách sáo và lễ phép, đây là lần đầu tiên Tịnh Ngôn thấy hai người to tiếng với nhau, sau đó không lâu, bố của Tịnh Ngôn đã...

Sau này khi trưởng thành Tịnh Ngôn mới hiểu quan hệ vợ chồng đôi khi rất phức tạp, nhưng những gì diễn ra từ thời thơ ấu luôn khắc sâu trong lòng cô, mặc dù Tịnh Ngôn không nói gì nhưng cô biết chắc chắn lần to tiếng trong bệnh viện là nguyên nhân chính khiến bố mẹ cô chia tay. Từ đó trở đi, Tịnh Ngôn không muốn bước chân vào bệnh viện, mỗi lần nhìn thấy những vật dụng trong bệnh viện là Tịnh Ngôn cảm thấy hoảng loạn và bất an.

Tiếng cãi vã của bố mẹ vẫn tiếp diễn, Tịnh Ngôn không muốn nghe nữa cô đành bịt tai lại và chỉ muốn hét thật to để hai người dừng lại, nhưng bỗng nhiên Tịnh Ngôn nghe thấy tiếng gọi cô từ rất xa, giọng nói rất ấm áp và nhẹ nhàng, “Tịnh Ngôn! Tịnh Ngôn!”

Những hồi ức đau buồn thời thơ ấu nhanh chóng biến mất, trán Tịnh Ngôn ướt đẫm mồ hôi, những ngón tay thô ráp của Dịch Nhân xoa nhẹ lên làn da mềm mại của Tịnh Ngôn khiến cô cảm thấy dễ chịu không muốn mở mắt ra.

“Tịnh Ngôn, đã đến bệnh viện rồi.” Giọng nói xa lạ khiến Tịnh Ngôn giật mình tỉnh dậy, cô mở to mắt nhìn Dịch Nhân và nói, “Không cần đâu, tôi không muốn vào bệnh viện.”

Nghe đến hai từ bệnh viện Tịnh Ngôn vô cùng sợ hãi, cô không sợ vì phải vào đó chữa bệnh mà sợ khi vào viện những kí ức kinh hoàng thời thơ ấu hiện về khiến cô không sao chịu đựng nổi. Khuôn mặt Tịnh Ngôn trắng bệch, lông mày chau lại, trán ướt đẫm mồ hôi, đôi môi tái nhợt. Hai lần trước gặp Tịnh Ngôn, Dịch Nhân đều có ấn tượng rất sâu sắc bởi Tịnh Ngôn là một cô gái can đảm, nghị lực, mạnh mẽ và tràn đầy sức sống, nhưng lần này bỗng nhiên thấy tinh thần cô lo lắng hoảng loạn, Dịch Nhân cảm thấy rất đau lòng.

Trên chiếc xe chở Tịnh Ngôn nhanh chóng đến bệnh viện, Dịch Nhân cảm thấy đoạn đường này thật dài. Ông nghe thấy Tịnh Ngôn mơ màng nói điều gì đó với vẻ mặt rất đau khổ. Dịch Nhân nhìn kỹ thì không phải Tịnh Ngôn kêu đau mà hình như cô đang gặp ác mộng. Dịch Nhân chưa kịp gọi cô tỉnh lại, thì đã nghe thấy tiếng Tịnh Ngôn nói, “Không, tôi không muốn vào bệnh viện.”

Tịnh Ngôn dần dần nhìn rõ khuôn mặt của Dịch Nhân, đôi mắt nâu trầm của ông đang chăm chú nhìn cô lo lắng. Tịnh Ngôn vội lấy lại bình tĩnh, mở to mắt nhìn Dịch Nhân và nói, “Tôi không sao, không cần phải vào bệnh viện đâu.”

“Vừa rồi cô bị hôn mê do sốt cao quá, đã đến đây rồi hay là...”

“Không, tôi không vào viện đâu.” Tịnh Ngôn kiên quyết từ chối vào viện, Lão Mạch vẫn ngồi trên xe kiên nhẫn chờ đợi. Tịnh Ngôn sau nhiều lần từ chối, thấy làm phiền mọi người quá đành phải nói thật với Dịch Nhân, “Tôi luôn cảm thấy hoảng loạn mỗi khi vào bệnh viện.”

Tịnh Ngôn vẫn chờ đợi quyết định của Dịch Nhân, một lúc sau Dịch Nhân mới mỉm cười và nói, “Hoa tiểu thư lớn như thế này rồi mà vẫn sợ tiêm sao?”

Đây là bệnh viện tư nhân nên tác phong phục vụ của bác sỹ và y tá đều rất nhiệt tình chu đáo. Tịnh Ngôn nắm chặt tay và lên gân, hai tay run bần bật khiến y tá không sao lấy được máu để làm xét nghiệm. Sau nhiều lần động viên an ủi, cô mới chịu để cho y tá lấy máu làm xét nghiệm, Tịnh Ngôn nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, căng thẳng tới mức toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Do quá nể lời Dịch Nhân nên cô mới đồng ý vào viện, vào viện rồi cô mới biết mình phải lấy máu để xét nghiệm, nhưng lúc này hối hận cũng không kịp đành nhắm mắt đồng ý cho y tá lấy máu của mình.

“Tịnh Ngôn!” Giọng nói ấm áp và dễ nghe của Dịch Nhân khiến cô cảm thấy yên tâm hơn, ông đưa tay sờ lên trán và thì thầm vào tai cô, “Cô khó chịu lắm phải không?”

Tịnh Ngôn ngẩng lên nhìn Dịch Nhân và nói, “Tôi cảm thấy dễ chịu hơn rồi.” Tịnh Ngôn thấy đau nhói ở đầu ngón tay, một giây lát sau nữ y tá nói với Tịnh Ngôn, “Tôi đã lấy máu xong rồi.”

Một vị bác sỹ trung niên trực tiếp khám cho Tịnh Ngôn, ông mỉm cười, “Tiêm một mũi là cô sẽ hạ sốt thôi.”

Tịnh Ngôn kiên quyết từ chối, “Tôi không muốn tiêm”. Vị bác sỹ ngạc nhiên vì sắc mặt của Tịnh Ngôn tái nhợt nhưng thái độ và giọng nói của cô rất mạnh mẽ.

“Không tiêm thì rất khó hạ sốt.” Mặc dù miệng vẫn khuyên Tịnh Ngôn nhưng ông vẫn tôn trọng quyết định của bệnh nhân.

“Chỉ cần uống thuốc là được, xin bác sỹ hãy kê đơn thuốc cho tôi.” Tịnh Ngôn kiên quyết trả lời.

“Tịnh Ngôn”, Dịch Nhân tiến lại gần phía Tịnh Ngôn vỗ nhẹ vào vai cô và nói, “Cô nghe lời bác sỹ có được không?”

“Sẽ không sao đâu.” Dịch Nhân mỉm cười động viên Tịnh Ngôn, sau đó ông nói với bác sỹ, “Bác sỹ, hãy tiêm cho Tịnh Ngôn một mũi.”

Lúc này Tịnh Ngôn biết không thể từ chối được đành ngoan ngoãn nằm xuống giường, hai mắt nhắm nghiền. Các nữ y tá ở đây đã nghe nói về cô gái đặc biệt Tịnh Ngôn, nên đến giường tiêm cho cô họ đều cười rất tươi. Trước tiên họ dùng bông cồn lau sạch vị trí tiêm trên cánh tay, Tịnh Ngôn vẫn rất run, khi y tá chọc mũi kim vào tay Tịnh Ngôn la lên.

Cô mở mắt ra nhìn Dịch Nhân đang ngồi trên sofa bên cạnh giường, người hơi ngả về phía trước nhìn cô với ánh mắt ấm áp, “Cô có cần tôi thông báo cho người nhà không?”

“Không cần đâu, tôi sống một mình, mẹ tôi đang ở nước ngoài...” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp.

Dịch Nhân hỏi tiếp, “Có cần thông báo cho bạn bè cô không?”

Nhắc đến bạn bè, Tịnh Ngôn nhớ ngay đến Phương Tòng Vân, Văn Thù và Uy Liêm..., Tịnh Ngôn lắc đầu nói, “Không cần đâu, tôi tự lo liệu được mà, hôm nay đã làm phiền ông quá, lát nữa tôi tự về cũng được, ông...”

Tịnh Ngôn thấy tay hơi đau, một lát sau y tá nói, “Xong rồi”.

Tịnh Ngôn quay lại nhìn thì thấy mũi kim tiêm đã được cắm vào bắp tay, cô y tá mỉm cười nhìn Tịnh Ngôn và hỏi, “Cô có thấy đau không?” Tịnh Ngôn lắc đầu trả lời, “Không”. Hôm nay Tịnh Ngôn cảm thấy rất xấu hổ vì đã một mực không nghe lời Dịch Nhân vào viện.

Một lúc sau Tịnh Ngôn mới lên tiếng, “Tôi thực sự không sao đâu, ông...”

Hôm nay khuôn mặt của Dịch Nhân rất hiền hoà và thân thiện, không còn vẻ lạnh lùng của một đại gia và vẻ nghiêm nghị của một nhà kinh doanh. Dịch Nhân chưa nói gì với Tịnh Ngôn thì bỗng có chuông điện thoại reo, ông xin lỗi và ra ngoài nghe điện thoại.

Dịch Nhân nói tiếng Anh rất lưu loát, “Dịch Quân? Đúng, chuyến bay tối ngày mai...”. Vừa nói, Dịch Nhân vừa đứng dậy và nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt trìu mến.

Tịnh Ngôn ra hiệu cho Dịch Nhân, “Không sao đâu...”. Dịch Nhân ra khỏi phòng bệnh và đóng cửa lại, căn phòng trở nên im lặng, mọi người đã về hết, Tịnh Ngôn tự nhủ, “Mình sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa”. Cô nhắm mắt lại để nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào, lúc này cô chỉ muốn về nhà...

Cửa phòng bệnh không đóng kín, Tịnh Ngôn vẫn nghe thấy giọng của Dịch Nhân, khi nào ông mới về nhà? Làm sao cô có thể trốn về được bây giờ? Sau khi tiêm một mũi Tịnh Ngôn vẫn không hạ sốt nên bác sỹ đã quyết định truyền nước cho cô. Phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có những làn gió nhẹ thổi qua ô cửa nhỏ, do quá mệt mỏi nên Tịnh Ngôn ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sau khi Dịch Nhân kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại với Dịch Quân, Lão Mạch chạy đến nói với Dịch Nhân, “Khổng tiên sinh, bữa tiệc tối nay...”.

Khi đó Dịch Nhân mới nhớ ra bữa tiệc, tối nay Dịch Nhân còn phải tham dự một buổi tiệc và thoả thuận về một vài hợp đồng quan trọng liên quan đến sự tồn vong và phát triển của công ty tại Thượng Hải, cần phải nghiên cứu rất kỹ. Dịch Nhân nhìn vào phòng bệnh thấy Tịnh Ngôn vẫn đang ngủ, ông gọi nhỏ Lão Mạch, “Mạch...”.

Lão Mạch vội vàng đáp, “Tôi đi lấy xe”.

“Không, cậu về trước đi và bảo Robert đến dự buổi tiệc tối nay thay tôi, ngoài ra cậu cầm tập tài liệu ở trong xe vào đây cho tôi.”

Lão Mạch nhanh chân chạy ra xe nhưng vẫn không khỏi ngạc nhiên tại sao Dịch Nhân không tham dự buổi tiệc quan trọng tối nay.

Nói xong, Dịch Nhân mở cửa bước vào phòng Tịnh Ngôn, căn phòng hơi tối, chỉ có ánh đèn ngủ ở phía đầu giường, Tịnh Ngôn vẫn đang ngủ, dưới ánh đèn khuôn mặt cô rất dịu dàng và đáng yêu, không còn vẻ cương nghị và mạnh mẽ như lúc thức, Tịnh Ngôn lúc này giống như một đứa trẻ sau khi nô đùa mệt lần ra ngủ.

Dịch Nhân nhẹ nhàng ngồi xuống ghế ngắm khuôn mặt Tịnh Ngôn khi ngủ bằng ánh mắt thân thương trìu mến. Bao nhiêu cảm xúc chợt ùa về trong tâm trí ông, kể từ ngày mẹ của Hy Âm mang Phương Ngẫu ra đi, Dịch Nhân trở nên vô cảm khi gặp gỡ tiếp xúc với các cô gái đẹp, nhưng không hiểu sao khi gặp Tịnh Ngôn ông không thể kiềm chế nổi tình cảm của mình.

Tại sao lại là Tịnh Ngôn kia chứ? Cho đến lúc này Dịch Nhân cũng không hiểu nổi tại sao, Tịnh Ngôn đúng là một cô gái vô cùng hấp dẫn, nhưng với ông điều đó chưa đủ. Dịch Nhân tự hỏi, “Tại sao mình bị cuốn hút bởi cô gái này? Phải chăng là do cô ấy xinh đẹp, trẻ trung và đáng yêu? Hay là vì trong xe cô ấy lúc nào cũng có mùi hương của trà sữa? Hay là do hôm đó, cô ấy kịch liệt phản bác Hy Âm, nhưng khi nhìn thấy mình, vẻ mặt cô ấy lại tỏ ra bị tổn thương?”.

Lúc trước, khi thấy Tịnh Ngôn xuất hiện ở cổng khách sạn, Dịch Nhân nhanh chóng xuống xe để sánh bước cùng cô vào khách sạn, vừa rồi khi Tịnh Ngôn không muốn vào viện chữa bệnh với vẻ mặt đáng thương, ông lại có cảm giác rất đau lòng.

Cho đến bây giờ Dịch Nhân vẫn nhớ rất rõ ký ức về người yêu đầu tiên. Ngày ấy, ông không muốn gì hơn chỉ cần được nhìn thấy cô ấy hoặc chỉ cần có cô ấy ở bên cạnh là ông cảm thấy vui vẻ hạnh phúc, những lúc như vậy dường như tất cả mọi thứ đều không quan trọng với ông. Mối tình đầu của Dịch Nhân đã qua đi cách đây hai chục năm, không ngờ bây giờ ông lại được sống trong cảm giác đó.

“Tôi không muốn tiêm...” Hình như Tịnh Ngôn đang nằm mơ, Dịch Nhân thấy cô vẫn ngủ ngon lành trên giường bệnh nhưng miệng lại lẩm bẩm điều gì đó, Dịch Nhân nhìn bộ dạng Tịnh Ngôn lúc này vừa thấy thương nhưng vừa thấy đáng yêu bởi tính cách trẻ con của cô.

Tịnh Ngôn không biết mình ngủ được bao lâu, cô mở mắt tỉnh dậy thấy toàn thân đã hết mệt mỏi, đầu đỡ nóng hơn, cảnh tượng trước mắt khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Ảo giác ư? Tịnh Ngôn cắn nhẹ vào môi và thấy có cảm giác đau, như vậy không phải là ảo giác. Tịnh Ngôn ngạc nhiên bởi vì đúng ra Dịch Nhân phải về từ lâu rồi, nhưng không hiểu sao ông vẫn đang ngồi trên ghế, đầu hơi cúi xuống, tay cầm bút, chăm chú đọc các văn bản.

Tịnh Ngôn định gọi Dịch Nhân nhưng đột nhiên cô dừng lại. Tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ ảo chỉ còn lại bóng dáng của Dịch Nhân đang ngồi đọc tài liệu. Vô số câu hỏi chợt loé lên trong đầu Tịnh Ngôn, “Khổng tiên sinh, tại sao ông còn ngồi ở đây? Tại sao ông chưa về?”, nhưng Tịnh Ngôn không sao cất lên lời, tinh thần hoảng loạn trong hai ngày qua khiến cô không còn đủ tỉnh táo để hỏi Dịch Nhân, cảm giác xa lạ vẫn choáng ngợp trong con người cô.

Dịch Nhân có cảm giác Tịnh Ngôn đã tỉnh dậy, ông ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Tịnh Ngôn đang nhìn mình khiến cô thẳng thốt nhắm mắt lại.

Bỗng có tiếng người mở cửa, cô y tá đứng ở bên ngoài nhẹ nhàng nói, “Tôi đến xem bệnh tình của cô thế nào rồi.”

Tịnh Ngôn vội vàng ngồi dậy, vịn tay vào thành giường và nói, “Xin chờ ột lát.” Một lúc sau, y tá bước vào, tiến vào gần giường sờ tay lên trán Tịnh Ngôn và nói, “Vẫn còn hơi sốt, cô có muốn truyền thêm một chai nước nữa không?”

“Không cần đâu, tôi đã khỏe hẳn rồi mà.” Tịnh Ngôn vội vàng đáp. Cô vừa quay sang Dịch Nhân thì bắt gặp ánh mắt của ông cũng đang nhìn mình. Do khoảng cách quá gần, Tịnh Ngôn có thể nhìn rất rõ ràng từng nét trên khuôn mặt Dịch Nhân, đặc biệt là đôi lông mày dài và rậm làm nổi bật khuôn mặt. Ông hiểu ý Tịnh Ngôn nên đã nói nhỏ với y tá, “Cô ấy đỡ rồi, có lẽ không cần truyền nước nữa đâu.”

Tịnh Ngôn không còn thấy đau đầu, tinh thần không còn nặng nề như hai hôm trước, cuối cùng cô cũng được ra viện. Khi hai người rời bệnh viện cũng là lúc trời vừa hừng sáng. Trước khi lên xe về nhà, Tịnh Ngôn vươn vai hít thở không khí trong lành của buổi sáng.

“Cô lạnh lắm phải không?” Dịch Nhân đến gần chiếc xe và mở cửa cho Tịnh Ngôn.

“Không, tôi không lạnh lắm.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp, “Khổng tiên sinh, cảm ơn ông.”

“Cô lên xe đi.” Về mặt của Dịch Nhân rất thân thiện không nghiêm nghị như mọi khi.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, tiếng nhạc trong xe êm ái, chưa bao giờ Tịnh Ngôn được nghe bản nhạc du dương như vậy, cô tranh thủ tận hưởng và hòa mình vào từng giai điệu của bài hát.

Bài hát kết thúc, nhưng Tịnh Ngôn dường như vẫn còn mơ màng, câu hỏi của Dịch Nhân đã kéo cô trở về thực tại, “Cô có thích không?” Tịnh Ngôn lấy lại tinh thần và nói, “Có, tôi rất thích bài hát này, đây là ca sĩ nào hát vậy? CD này được bán ở đâu?”

Dịch Nhân mỉm cười nói, “Đây là một bài thánh ca, rất khó cảm nhận những giai điệu của bài hát, cũng không ở đâu bán đĩa CD này bởi vì đó là giọng hát của con gái tôi.”

Tịnh Ngôn ngạc nhiên, “Có phải là Khổng Hy Âm không?”

“Không phải.” Dịch Nhân chau mày nói, “Đó là giọng hát của Phương Ngẫu, cô con gái nhỏ của tôi.”

Tịnh Ngôn cảm thấy hiếu kỳ nên hỏi lại, “Khổng tiên sinh có mấy người con?”

“Hai, Hy Âm và Phương Ngẫu, Hy Âm thì cô đã gặp rồi, còn Phương Ngẫu đang sống với mẹ ở Mỹ.”

Tịnh Ngôn mỉm cười và gật đầu.

Dịch Nhân biết Tịnh Ngôn đã hiểu ý, ông đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, sáng sớm nên đường phố vẫn vắng vẻ, ông chợt cảm thấy chiếc xe chạy quá chậm. Dịch Nhân nhìn Tịnh Ngôn trầm ngâm, “Tôi và mẹ của Hy Âm đã chia tay nhau cách đây mấy năm, ngay cả Phương Ngẫu tôi cũng rất ít khi gặp mặt.”

Không ngờ Dịch Nhân trả lời cụ thể đến vậy, Tịnh Ngôn thấy rất ngạc nhiên, cô im lặng không nói câu nào. Đã rất lâu rồi Dịch Nhân không được gặp Phương Ngẫu chắc chắn ông rất nhớ cô bé nên luôn mang theo đĩa CD của cô bên mình.

Nghĩ đến tình cha con, Tịnh Ngôn bỗng thấy chạnh lòng, cô tự nhủ, “Bố, bao nhiêu năm qua không có con ở bên cạnh, không được gặp mặt con, bố có nhớ con như vậy không?”

“Thế còn gia đình của Tịnh Ngôn?” Một lần nữa câu hỏi của Dịch Nhân lại đem cô trở về với thực tại.

“Mẹ của tôi ở Canada, bố thì...,” Tịnh Ngôn hạ thấp giọng nói tiếp, “Kể từ ngày mẹ mang tôi đi, tôi không được gặp bố nữa.”

“Ông ấy vẫn ở trong nước ư? Vậy thì vẫn có thể liên lạc được mà.”

“Không được nữa rồi...,” giọng của Tịnh Ngôn run run, đây là niềm tiếc nuối lớn nhất trong đời cô, Tịnh Ngôn tự hứa với mình là sẽ giấu kín nỗi đau đó trong lòng, nhưng không hiểu sao cô lại buột miệng nói với Dịch Nhân, “Bố của tôi đã qua đời, tôi không bao giờ được gặp ông nữa.”

Nói đến đây mắt của Tịnh Ngôn đầm lệ, cô cố gắng kìm nén cảm xúc, bỗng Tịnh Ngôn cảm thấy hai má mình âm ẩm, cô giạt mình lấy lại tinh thần, Dịch Nhân vội vàng rút tay lại, nhìn Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Tịnh Ngôn, trên đời này có rất nhiều chuyện ông Trời đã sắp đặt từ trước.”

“Ông nói sao?” Tịnh Ngôn ngạc nhiên hỏi.

“Trong cuộc sống, điều hạnh phúc nhất là chúng ta làm được những gì mình muốn, tuy nhiên, đôi khi không phải cứ muốn là chúng ta đều có thể thực hiện được, cô thấy đó, tôi cũng đâu có nín giữ được những người mà tôi rất muốn nín giữ.”

Sự xúc động trong lòng Tịnh Ngôn tạm thời lắng xuống, cô tự nhủ, “Trên thế giới này vẫn có những người ngay cả Khổng Dịch Nhân cũng không nín giữ nổi ư? Sao lại có chuyện như thế được?”

Dịch Nhân như đọc được suy nghĩ của Tịnh Ngôn nên nói, “Đó là lỗi của tôi không đủ hấp dẫn để nín giữ họ.”

Tịnh Ngôn hỏi lại, “Chẳng lẽ trên thế giới này vẫn còn có người như vậy ư?” Câu hỏi của Tịnh Ngôn khiến Dịch Nhân phải nói thật lòng mình, “Thực ra mẹ con Phương Ngẫu yêu Chúa hơn yêu tôi.”

Tịnh Ngôn cảm thấy chủ đề này hơn thiên về chuyện riêng tư nên cô im lặng, Dịch Nhân cũng không nói gì nữa, một lúc sau hai người cùng cất lời, bốn mắt nhìn nhau và cùng phá lên cười.

Không khí trở nên thoải mái hơn, họ bắt đầu nói chuyện về giới doanh nghiệp và tài phiệt trong nước, đây mới thực sự là chuyên môn của Tịnh Ngôn nên cô nói rất say sưa, Dịch Nhân vừa lái xe vừa chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng nói chen vào vài ba câu khiến Tịnh Ngôn cảm thấy thực sự thoải mái như đã gặp được người bạn tri âm vậy. Khoảng cách giữa bệnh viện và nhà của Tịnh Ngôn không phải là gần, nhưng hai người nói chuyện rất say sưa nên đoạn đường dường như ngắn lại, đến khi chiếc xe dừng trước cửa khu chung cư, Tịnh Ngôn mới dừng câu chuyện.

Bảo vệ khu chung cư không ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, Dịch Nhân không quan tâm đến thái độ của người bảo vệ, ông dừng xe trước cửa tòa nhà của Tịnh Ngôn. Cô tháo dây an toàn, cảm ơn Dịch Nhân và bước xuống xe, trời bên ngoài rất lạnh khác hẳn không khí ấm áp trong xe khiến cô có cảm giác không muốn rời khỏi xe.

Dịch Nhân ngồi trước vô lăng và gọi, “Tịnh Ngôn.”

“Có chuyện gì thế?” Tịnh Ngôn hỏi lại.

“Tối hôm nay tôi bay sang Mỹ, nếu có thể... trưa nay cô cùng ăn cơm với tôi được không?”, Dịch Nhân ấp úng nói.

Tịnh Ngôn không ngờ một người bản lĩnh, mạnh mẽ và từng trải như Dịch Nhân lại xấu hổ trước một cô gái trẻ như cô. Trong đầu Tịnh Ngôn lúc này có nhiều suy nghĩ khác nhau. Cô chỉ là một cô gái thuần khiết, bình thường như bao cô gái khác, nhưng tình cảm đặc biệt của Dịch Nhân dành cho cô khiến cô bắt đầu thấy lo lắng. Dịch Nhân là một người giàu có, nổi tiếng và giỏi giang, hơn nữa cô quen Dịch Nhân từ chuyện không hay xảy ra với Hy Âm nên cô không tin mình có thể trở thành đối tượng theo đuổi của Dịch Nhân.

Điều mà Tịnh Ngôn không dám nghĩ tới rốt cuộc cũng đã xảy ra, cô không biết phải phản ứng thế nào? Bỗng trong đầu Tịnh Ngôn chợt lóe lên suy nghĩ, “Có gì mà không được chứ?”

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, Tịnh Ngôn đã tìm ra câu trả lời, “Nhưng đương nhiên là không thể được, vì ông ấy là Khổng Dịch Nhân cơ mà.”

Trong đầu Tịnh Ngôn lại xuất hiện câu hỏi, “Khổng Dịch Nhân thì sao chứ?”

Đúng, ông ấy là Khổng Dịch Nhân thì sao chứ? Mấy hôm nay, hình bóng Chu Thừa Khải đã hoàn toàn phai mờ trong tâm trí của Tịnh Ngôn, cô bắt đầu có ấn tượng đặc biệt với Dịch Nhân.

Dịch Nhân vẫn đứng cạnh xe chờ câu trả lời từ Tịnh Ngôn, ông nhìn thẳng vào mắt cô nhưng không nói gì.

Nhìn ánh mắt của Dịch Nhân, Tịnh Ngôn cảm thấy yên tâm, có thể là do những năm qua cô phải bươn chải và sống một mình nên cảm thấy quá mệt mỏi chăng? Năm nay cô đã hai mươi tám tuổi, cô rất cần một bến đỗ và tìm kiếm một chỗ dựa vững chắc về tinh thần.

Sự lựa chọn của Chu Thừa Khải đã làm cho Tịnh Ngôn vô cùng đau khổ, cô không còn tin vào tình yêu và bắt đầu cảm thấy sợ, cô không muốn một lần nữa phải chịu sự dằn vặt đau khổ trong chuyện tình cảm. Tuy nhiên, những gì xảy ra với Chu Thừa Khải không đáng là bao so với những gì hiện tại cô đang phải đối mặt. Trong lòng Tịnh Ngôn đang rối bời, “Mình có nên nhận lời không?” Lời mời của Dịch Nhân khác rất nhiều so với những đề nghị của Chu Thừa Khải. Một lúc sau Tịnh Ngôn tự nhủ, “Không, đây có thể lại là một cái bẫy, chỉ cần mình đồng ý, có thể sẽ bị mắc bẫy.”

Mọi suy nghĩ trong đầu Tịnh Ngôn bỗng nhiên biến mất, Tịnh Ngôn quay sang nhìn Dịch Nhân và nhẹ nhàng đáp, “Vâng,” câu trả lời của Tịnh Ngôn hoàn toàn trái ngược với những gì cô nghĩ trong đầu, trả lời xong cô mới cảm thấy hối tiếc.

“Sao cơ?” Dịch Nhân nghe không rõ nên nhẹ nhàng hỏi lại.

Tốt quá, Dịch Nhân vẫn chưa nghe rõ, điều đó có nghĩa là cô vẫn còn cơ hội để rút lại lời nói, Tịnh Ngôn tiếp tục đáp lại lời của Dịch Nhân, nhưng không hiểu sao câu trả lời của cô vẫn ngược lại với những gì cô đang suy nghĩ trong đầu, “Vâng, tôi nói là vâng.”

Tịnh Ngôn mở cửa bước vào ngôi nhà quen thuộc của mình, mọi thứ trong nhà đều trở nên mờ ảo. Tịnh Ngôn soi mình vào chiếc gương trên tường, cô ngạc nhiên khi thấy bộ dạng mình trong gương.

Do phải nằm tiếp nước ở bệnh viện nên quần áo nhăn nhúm, đầu tóc rối bù, trước khi rời bệnh viện Tịnh Ngôn cũng không sửa sang lại, mặc dù đã hạ sốt nhưng mặt vẫn đỏ bừng, đôi mắt hơi sưng, thậm chí cô còn chưa đánh răng...

Tịnh Ngôn chợt thấy xấu hổ khi nhớ lại bộ dạng của mình lúc ở bên Dịch Nhân. Cô nằm xuống giường, mắt mơ màng nhớ lại những gì vừa xảy ra, cô cảm thấy hình như mình đang nằm mơ, lẽ nào một người như Khổng Dịch Nhân lại mời một cô gái ngay cả rằng cũng không kịp đánh như mình ư? Tiếng điện thoại vang lên khiến Tịnh Ngôn giật mình tỉnh giấc, cô nhấc điện thoại lên nghe, lại là giọng nói trầm ấm của Dịch Nhân, “Tịnh Ngôn, tôi còn quên một chuyện”.

Chiếc điện thoại bỗng dưng trở nên rất nặng, Tịnh Ngôn thấy tay hơi run nhưng cô cố gắng lấy lại bình tĩnh và hỏi, “Chuyện gì vậy?”.

“Hôm nay cô nghỉ ở nhà hay đi làm?”

“Tôi đi làm, lát nữa tôi sẽ đến trung tâm.”

“Vậy mười hai giờ đúng tôi sẽ đợi cô ở dưới toà nhà, được không?” Có thể là do Dịch Nhân đã quen quyết định mọi việc nên mặc dù hỏi ý kiến của Tịnh Ngôn nhưng qua giọng nói có thể thấy Dịch Nhân đã có ý quyết định và sắp xếp từ trước.

Phản ứng đầu tiên trong đầu Tịnh Ngôn lúc này là xác định rõ không phải mình đang nằm mơ.

“Tịnh Ngôn?” Thấy Tịnh Ngôn không trả lời, Dịch Nhân lại hỏi tiếp.

“Vâng.” Tịnh Ngôn vội lấy lại tinh thần.

“Tốt, vậy trưa nay chúng ta gặp nhau nhé!” Dịch Nhân rất vui, mặc dù nói chuyện qua điện thoại nhưng Tịnh Ngôn cảm thấy rất rõ. Cô cúp máy và bắt đầu cảm thấy hồi hận khi nhận lời Dịch Nhân.

Mười hai giờ đúng, Văn Thù gõ cửa gọi, “Tịnh Ngôn, trưa nay chúng mình cùng đi ăn cơm nhé...” Tịnh Ngôn chưa kịp trả lời thì Văn Thù đã mở cửa bước vào ngạc nhiên và hỏi, “Tịnh Ngôn, trưa nay chị có hẹn sao?”.

Tịnh Ngôn tự nhiên cảm thấy xấu hổ, cô tiếp tục mặc áo khoác và đeo thắt lưng, chỉnh lại chiếc váy, sau đó lấy chiếc khăn len sau cánh cửa quàng vào cổ để che bớt đi cái cổ dài của mình. Văn Thù thấy vậy liền hỏi, “Tại sao chị phải che cái cổ lại như vậy, cổ của chị rất đẹp, mà tôi chưa bao giờ thấy chị mặc bộ váy nào nữ tính như vậy, chị bỏ chiếc khăn quàng cổ ra cho tôi xem nào”.

“Đừng làm ầm lên như thế, tôi có hẹn đi ăn trưa, bây giờ đã muộn rồi.” Tịnh Ngôn nói xong vội vàng ra khỏi phòng làm việc.

“Ai vậy? Người con trai nào mà khiến Tịnh Ngôn trang điểm kỹ như vậy chứ?”

Trước đây, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày Tịnh Ngôn đều mặc những bộ quần áo rất nghiêm chỉnh để đi làm. Mỗi lần hẹn gặp Chu Thừa Khải, Tịnh Ngôn đều chuẩn bị một bộ váy mang theo, đến sát giờ hẹn gặp cô mới vội vàng thay quần áo, và cũng đâu có trang điểm kỹ như hôm nay? Sáng sớm hôm nay khi gặp Tịnh Ngôn, Văn Thù thấy cô mặc bộ váy khác hẳn với những bộ quần áo trang nghiêm hàng ngày, do tò mò nên Văn Thù quyết tâm hỏi bằng được nguyên nhân tại sao hôm nay Tịnh Ngôn đột ngột thay đổi cách ăn mặc như vậy.

“Một người bạn sắp về Mỹ, trước khi đi, cậu ấy mời tôi ăn cơm.” Tịnh Ngôn dừng lại ở trước cửa thang máy và nói với Văn Thù.

Văn Thù định hỏi Tịnh Ngôn điều gì đó thì bỗng Tịnh Ngôn quay lại nói với vẻ nghiêm túc, “Văn Thù, các tư liệu chuẩn bị cho cuộc họp chiều nay, cô đã chuẩn bị xong chưa?”

Văn Thù hiểu ý của Tịnh Ngôn nên không nói gì, cô đứng lại và vẫy tay tạm biệt khi Tịnh Ngôn bước vào thang máy.

Vừa ra khỏi cửa trung tâm, Tịnh Ngôn đã nhìn thấy Dịch Nhân từ rất xa. Hôm nay Dịch Nhân không đi chiếc xe sang trọng và lịch sự như thường ngày mà đổi sang một chiếc xe bốn chỗ giản dị hơn, sợ Tịnh Ngôn không nhận ra chiếc xe nên Dịch Nhân đã đứng bên cạnh chiếc xe đợi cô. Ông mặc chiếc áo choàng màu tro như lần đầu tiên hai người gặp mặt, đang là giờ ăn trưa nên mọi người ra vào toà nhà rất đông, tuy nhiên ai đi qua cũng đổ dồn ánh mắt về phía Dịch Nhân. Người bình thường chắc chắn sẽ rất xấu hổ khi mọi người nhìn mình với ánh mắt tò mò như vậy, nhưng với Dịch Nhân do đã quá quen với sự chú ý của nhiều người nên ông vẫn thấy hoàn toàn bình thường.

Khi nhìn thấy Tịnh Ngôn đang đi về phía mình, Dịch Nhân mỉm cười rất tươi. Cô cảm thấy tim mình đang đập rất mạnh, mặc dù chân muốn bước nhanh nhưng không hiểu sao nào lại cố gắng kiềm chế. Tịnh Ngôn sợ mọi người xung quanh thấy thái độ ngập ngừng e ấp và vẻ xúc động của mình khi gặp Dịch Nhân.

“Tịnh Ngôn!” Dịch Nhân cất tiếng gọi, giọng ông rất ấm áp, Tịnh Ngôn then thùng gật đầu, “Dạ”.

“Lên xe đi, chúng ta đi ăn cơm”, Dịch Nhân mở cửa xe, một tay đỡ lấy eo Tịnh Ngôn và nói: “Cẩn thận”. Tịnh Ngôn ngồi vào trong xe, cảm giác hồi hộp và then thùng bỗng nhiên biến hết, lúc này cô cảm thấy yên tâm và thoải mái hơn.

Không khí trong xe rất ấm, Tịnh Ngôn tháo chiếc khăn len quàng trên cổ ra, Dịch Nhân ngồi bên cạnh hỏi, “Cô muốn ăn gì? Tôi không thông thạo nơi này lắm, không biết Tịnh Ngôn có đề xuất gì hay không?”

Tịnh Ngôn vui vẻ gật đầu và nói, “Được, để cảm ơn ông đã cứu tôi ở khách sạn hôm qua, tôi sẽ đưa ông đi ăn một món rất ngon chắc chắn ông chưa từng được ăn”.

Đôi mắt của Tịnh Ngôn ánh lên niềm vui, ẩn chứa trong đó những bí mật thú vị về món ăn, Dịch Nhân mỉm cười khi thấy bộ dạng vui vẻ thoải mái của Tịnh Ngôn.

Quán ăn mà Tịnh Ngôn muốn giới thiệu nằm khuất sâu trong ngõ nhỏ của một khu phố sầm uất, con phố này có rất nhiều quán ăn nhanh, Dịch Nhân từ từ đánh xe vào xen đường, mặc dù chỉ là một dãy phố nhỏ nhưng lúc nào cũng tấp nập người qua lại, mọi người đến đây chủ yếu là các thực khách sành ăn. Các món ăn ở đây vừa rẻ lại vừa ngon, do đó con phố này được gọi là phố ẩm thực, chủ yếu là những món ăn truyền thống của Thượng Hải và Trung Quốc. Trong nhà hàng bài trí rất đơn giản, chỉ có những chiếc bàn nhỏ xếp liền nhau nhưng khách đến ăn rất đông, Dịch Nhân thấy rất ngạc nhiên.

Lần đầu tiên Tịnh Ngôn nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên của Dịch Nhân, cô mỉm cười và nói, “Dịch Nhân, đến rồi, ông đánh xe vào ven đường được không?”.

“Đến rồi ư?” Dịch Nhân nhìn ra ngoài qua cửa kính xe, hai bên đường xe đỗ san sát, có cả những loại xe đắt tiền. Dịch Nhân đưa mắt quan sát quán đông người nhất, mọi người xếp thành hàng dài, gồm đủ mọi lứa tuổi già trẻ gái trai, cán bộ viên chức, học sinh sinh viên, có cả những người ăn mặc rất lịch sự, khách du lịch nước ngoài... mọi người nhón nháo xếp hàng chờ đợi. Dịch Nhân vô cùng ngạc nhiên khi lần đầu tiên được chứng kiến cảnh người xếp hàng ồn ào náo nhiệt như vậy nên đã hỏi Tịnh Ngôn, “Họ xếp hàng chờ cái gì vậy?”.

“Họ đang chờ để được mua món ăn mà ông chưa từng được ăn, chờ một chút.” Tịnh Ngôn mở cửa xe đang định bước xuống thì Dịch Nhân vội ngăn lại, “Xe chưa dừng hẳn, cô đừng vội vàng, còn phải đợi lâu nữa không?”.

“Không, vừa rồi tôi đã gọi điện cho ông chủ cửa hàng, ông ấy đã phân cho chúng ta hai suất rồi, nếu không phải đợi đến khi nào mới mua được đồ để ăn?”

Dịch Nhân ngạc nhiên hỏi, “Cô quen chủ cửa hàng?”.

“Chủ cửa hàng này là bạn cũ của bố tôi, hồi nhỏ tôi và bố thường đến đây ăn.” Tịnh Ngôn vừa hỏi vừa bước xuống xe.

“Đợi tôi đỗ xe vào ven đường đã rồi chúng ta cùng xuống.” Dịch Nhân nói.

“Cửa hàng rất nhỏ và nhốn nháo, ông không quen, để tôi xuống mua sau đó mang lên xe mình cùng ăn.” Tịnh Ngôn giải thích.

Dịch Nhân không nói gì, ông đánh xe vào đỗ ven đường, sau đó mới quay sang nói với Tịnh Ngôn, “VẬY Ừ? Nhưng tôi vẫn muốn vào xem thế nào, được không?”.

Cửa hàng ăn nhỏ nhưng kinh doanh rất hiệu quả. Chủ quán là một người đàn ông trung niên da ngăm đen, nhìn thấy Tịnh Ngôn ông ta rất vui mừng, khi nhìn thấy Dịch Nhân đứng bên cạnh Tịnh Ngôn ông ta mỉm cười và nói, “Hoa Tịnh Ngôn, lâu lắm rồi không thấy cháu đến chỗ chú, chú cứ nghĩ là cháu đã quên chú rồi cơ!”.

“Làm sao cháu có thể quên được một người như chú chứ?” Tịnh Ngôn mỉm cười nói, sau đó chỉ tay về phía Dịch Nhân giới thiệu, “Đây là bạn của cháu, Khổng Dịch Nhân!”.

“Xin chào.” Khổng Dịch Nhân mỉm cười bắt tay với chủ quán, mặc dù chỉ mở một cửa hàng nhỏ nhưng chủ quán là một đầu bếp tài ba nổi tiếng đất Thượng Hải, hàng ngày ông tiếp xúc với rất nhiều thương gia, quan chức và khách quý, do đó ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, chủ quán đã đoán được Khổng Dịch Nhân không phải là người bình thường, vừa bắt tay chủ quán vừa đưa mắt nhìn về phía Tịnh Ngôn với ánh mắt khen ngợi.

Tịnh Ngôn cảm thấy xấu hổ nên muốn chuyển chủ đề, “Còn chỗ nào ngồi nữa không chú?”.

“Cháu đã đến đây, sao không có chỗ nào cơ chứ?” Chủ quán mỉm cười kéo ra một chiếc bàn, tìm một góc còn trống rồi đặt chiếc bàn xuống và nói. “Qua đây ngồi đi, chú đã bảo thím làm cho cháu hai suất rồi đó”.

“Vâng ạ.” Tịnh Ngôn cười rất tươi.

“Thức ăn có rồi đây”, vợ chủ quán cười rất tươi bê hai đĩa thức ăn ra, bên trong bát canh là những miếng gân bò đã được hầm nhừ, màu sắc quyến rũ, hương vị cũng rất hấp dẫn.

“Cảm ơn cô”, Tịnh Ngôn mỉm cười nói, một tay cầm thìa tay cầm đũa với vẻ rất hào hứng.

Vợ chồng chủ quán liên tục chạy đi chạy lại quanh bàn của Dịch Nhân và Tịnh Ngôn, cười rất tươi và luôn miệng giục, “Hai người mai ăn đi, để nguội ăn sẽ không ngon”.

Đã rất lâu Tịnh Ngôn không ăn món này nên không cần phải giục nhiều, cô cầm đũa chuẩn bị ăn. Bỗng cô chợt nhớ ra có Dịch Nhân đang ngồi bên cạnh, cô ngẩng lên nhìn thì thấy Dịch Nhân đang mỉm cười nhìn cô với ánh mắt trìu mến.

Ánh mắt trìu mến của Dịch Nhân khiến cô cảm thấy bối rối, thiếu chút nữa đánh rơi đũa. Tịnh Ngôn trấn tĩnh lại và nói, “Ông nhìn gì thế, mau ăn đi chứ”.

“Cô yên tâm, tôi chưa từng ăn món này bao giờ, nên sẽ từ từ thưởng thức.” Dịch Nhân nói với vẻ rất thoải mái.

Bát canh nóng hổi với những sợi mỳ tròn dài, thịt lợn thái mỏng, bề mặt của bát canh có một lớp váng mỡ rất mỏng, khi ăn có mùi thơm của hành và gừng. Khi đưa sợi mỳ vào miệng lúc đầu có cảm giác hơi nóng bốc lên, nhưng sau khi cho gia vị vào thì nguội dần. Chỉ là một gói gia vị nhỏ nhưng có rất nhiều mùi vị khác nhau tạo thành một mùi hương thơm nhẹ nhẹ rất hấp dẫn, khiến ột người từng ăn rất nhiều sơn hào hải vị như Khổng Dịch Nhân cũng phải gật đầu khen ngon.

“Ông ăn có thấy ngon không?” Tịnh Ngôn nhìn biểu hiện của Dịch Nhân, nheo mắt cười, hồi nhỏ.

“Rất ngon.” Dịch Nhân mỉm cười nói.

“Vậy thì tốt, tôi sợ Khổng tiên sinh chỉ ăn những món sơn hào hải vị, không quen với những món ăn bình dân như thế này.”

“Hãy gọi tôi là Dịch Nhân.” Dịch Nhân dùng đũa rất thành thục và ung dung ngồi ăn trong một quán ăn chật hẹp, “Tôi chỉ là một thương nhân bình thường, không sành ăn như cô nghĩ đâu, hơn nữa đã là ẩm thực thì không phân biệt bình dân hay quý tộc.”

Chỉ là một thương nhân? Khổng tiên sinh, ông quá khiêm tốn rồi... Trong lòng không chịu, Tịnh Ngôn phản bác lại, “Sao có thể không phân đẳng cấp cơ chứ, tôi cực với ông đại đa số những người ngồi ở đây chưa từng ăn món này.”

“Tịnh Ngôn thích ăn những món ăn phương Tây không?” Dịch Nhân dùng đũa, hỏi.

“Những món ăn đó rất khó ăn, tôi là người Trung Quốc, chỉ hợp với những món ăn truyền thống.” Cô nói chân thành, Dịch Nhân cười rất to, đã rất lâu rồi ông mới có tâm trạng vui vẻ như thế này. Ông đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc dài óng ả của Tịnh Ngôn.

Bàn tay ấm áp của ông chạm nhẹ vào vai Tịnh Ngôn khiến tim cô đập mạnh hơn, cô sợ đỏ mặt nên vội kiểm chuyện để nói, “Tôi nói sai ư?”

“Không, cô nói rất đúng.”

“Chỉ là sở thích thôi mà, nhưng nếu không có tiền thì ngay cả cơ hội để so sánh cũng không có. Tất nhiên, với Khổng tiên sinh thì không có thứ gì là không thể thưởng thức!”

“Gọi tôi là Dịch Nhân,” ông nhấn mạnh một lần nữa. “Thực ra, tiền có thể mang đến niềm vui nhưng cũng chỉ là niềm vui tức thời, có những thứ mình muốn dù nhiều tiền đến mấy cũng không thể mua được.”

“Ví dụ?” Cô nhìn thẳng vào mắt ông ta, trong lòng tự nhủ, “Có thứ gì vô giá mà đến ông cũng không thể mua được cơ chứ?”

“Rất nhiều,” Dịch Nhân mỉm cười nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Ví dụ như sức khỏe, tuổi thanh xuân, vận may...”

“Ông đã bao giờ thất bại chưa?” Cô nghi ngờ, trên đời này có những người cả đời vất vả bận rộn nhưng không một ngày thành công, ngược lại có những người ngay từ khi mới sinh ra, cuộc sống đã thuận buồm xuôi gió, Khổng Dịch Nhân đang ngồi trước mặt cô đây nhất định thuộc dạng người thứ hai.

“Tịnh Ngôn biết mà!”

Tịnh Ngôn đáp lại, “Tôi biết, nhưng với ông thì không có gì là không thể làm được.”

Dịch Nhân nhìn thẳng vào mắt Tịnh Ngôn và nói, “Có một điều mà tôi không thể làm được, đó là giải thích cho Hy Âm hiểu...”

Chợt nhớ lại những lần gặp mặt Khổng Hy Âm, Tịnh Ngôn không sao nhịn được cười.

Dịch Nhân hạ thấp giọng, một nụ cười ảm áp hiện lên trong mắt, nói tiếp, “Ngoài ra, dù nhiều tiền đến mấy cũng không mua được những giây phút như lúc này!”

Không hiểu do cửa hàng quá chật và đông người hay là do bát canh quá nóng mà Tịnh Ngôn đỏ bừng mặt, trán ướt đầm mồ hôi. Cô cởi chiếc áo khoác ra vắt vào thành ghế và ngồi xuống ăn tiếp.

Cả cửa hàng bỗng chốc im lặng, Tịnh Ngôn ngẩng lên nhìn thì thấy mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình khiến cô cảm thấy bối rối, một lát sau không khí trong quán lại ồn ào náo nhiệt như cũ.

Chắc trong mắt của Khổng Dịch Nhân, trông cô cũng rất buồn cười, nhưng chắc ông không nói mà thôi.

Tịnh Ngôn đặt đũa xuống bà và nói, “Tôi ăn no rồi.”

“Được, chúng ta đi thôi.” Dịch Nhân đứng dậy cầm chiếc áo khoác của Tịnh Ngôn và nói, “Cô mặc áo vào đi.”

“Cám ơn ông.” Tịnh Ngôn xỏ tay vào áo không kịp chào tạm biệt vợ chồng cô chủ quán, cúi đầu bước nhanh ra khỏi quán.

Khi ra đến xe, trong lòng Tịnh Ngôn bỗng trào dâng nhiều cảm xúc khác nhau nhưng cô cố gắng kìm nén, mở cửa ngồi vào trong xe. Lúc này đã không còn sớm, Tịnh Ngôn chợt nhớ ra chiều nay cô có cuộc họp quan trọng, hôm qua cô nghỉ nên hôm nay có rất nhiều việc phải giải quyết, điều quan trọng nhất với cô lúc này là không được để lộ tình cảm lưu luyến với Dịch Nhân.

“Khổng tiên sinh...” Không có tiếng trả lời, ngừng một lát, cuối cùng Tịnh Ngôn phải thay đổi cách xưng hô, “Dịch Nhân, tôi lên phòng làm việc đây.”

Dịch Nhân gật đầu đáp, “Ừ, cô lên làm việc đi.”

Tịnh Ngôn xuống xe, đang định vẫy tay tạm biệt thì Dịch Nhân mở cửa kính xe và nói vọng ra, “Tịnh Ngôn!”

“Gì vậy?”

Nét mặt tươi cười, Dịch Nhân nói bằng một giọng ấm áp, “Tôi quên không nói với cô là cô rất đẹp.”

Tịnh Ngôn đỏ mặt và nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn.”

“Giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Chúc ông đi đường bình an.” Nói xong Tịnh Ngôn quay người đi về phía tòa nhà trung tâm, lúc đến cửa, cô quay đầu lại thì thấy xe của Dịch Nhân vẫn đỗ ở vị trí cũ, trong lòng cô cảm thấy xốn xang, đi đến cửa thang máy Tịnh Ngôn vẫn chưa hết cảm xúc lưu luyến trong lòng.

Vừa thấy Tịnh Ngôn về đến cửa phòng làm việc, Văn Thù đã chạy ngay sang hỏi nhưng bị Tịnh Ngôn ngăn lại và vội vã đi vào phòng, cô ngồi xuống ghế, cởi áo khoác vắt lên thành ghế và bật máy vi tính.

Cửa sổ mặt khuất hiện ra, nhưng Tịnh Ngôn vẫn ngồi thất thần trước màn hình vi tính, câu nói “Tịnh Ngôn, có sợ không?” bỗng vang lên trong đầu Tịnh Ngôn.

“Sợ gì chứ?”

“Đó là Khổng Dịch Nhân mà.”

Đúng, ông ta là Khổng Dịch Nhân. Bỗng nhiên cô cảm thấy cơ thể mềm nhũn, trống rỗng, cô vui mặt vào cánh tay. Không phải là cô chưa từng yêu, khi còn ở bên Chu Thừa Khải, cô không ngờ tình cảm vui vẻ của mỗi tình đầu lại sâu sắc, mãnh liệt đến vậy. Sau khi biết tin Chu Thừa Khải kết hôn với Khổng Hy Âm, Tịnh Ngôn vẫn tự tin rằng cô và Chu Thừa Khải yêu nhau say đắm như vậy thì không có chuyện gì là không vượt qua được. Nhưng, sự thực vẫn là sự thực, giữa sân bay ồn ào náo nhiệt, cô cắn răng, giấu nỗi đau, chỉ biết hận anh đã bỏ cô một mình mà ra đi.

Ở bên Dịch Nhân, cô thấy mình như vừa ở ngoài khơi sóng to gió lớn bỗng tìm được bến bờ phẳng lặng, một cảm giác ấm áp, bình yên bao quanh. Cảm giác đó thực sự cuốn hút cô, dù có tự tin đến đâu, trước một người như Dịch Nhân, Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy mình nhỏ bé. Cùng với niềm vui hạnh phúc ấm áp, Tịnh Ngôn bắt đầu cảm thấy lo lắng, sau lưng Dịch Nhân còn có Chu Thừa Khải và Khổng Hy Âm, hai người này sẽ không bao giờ chấp nhận tình cảm của cô với Dịch Nhân. Tuy nhiên, điều quan trọng là tình cảm của Dịch Nhân đối với cô là tình cảm chân thành hay chỉ xuất phát từ sự rung động nhất thời? Chưa biết chừng một ngày nào đó Dịch Nhân nhận ra rằng tất cả chỉ là trò đùa và rời xa cô mãi mãi...

Trong khi Tịnh Ngôn đang suy nghĩ miên man thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, Tịnh Ngôn nhắc điện thoại lên nghe, vẫn giọng nói ấm áp quen thuộc của Dịch Nhân ở đầu dây bên kia, “Tịnh Ngôn!”

Cô ngẩng đầu lên, cô không ngờ ngón tay mình lại có thể run đến vậy, cô trả lời, “Vâng.”

“Tịnh Ngôn,” Khổng Dịch Nhân hơi do dự, “Lần này trở về Thượng Hải, kỳ thực là do tôi đã thấy được triển vọng thị trường trong nước, tôi đang định chuyển Tổng công ty ở khu vực Châu Á về Thượng Hải.”

“Hả?” Tịnh Ngôn không hiểu tại sao Khổng Dịch Nhân lại nói chuyện này với mình.

“Do đó thời gian tới có rất nhiều việc đòi hỏi tôi phải tự mình giải quyết.”

Tịnh Ngôn dần dần hiểu ra ý của Dịch Nhân nên cô nhẹ nhàng đáp, “Vậy sao?”

Dịch Nhân bỗng hạ giọng, “Đúng vậy, vừa rồi tôi quên không nói với cô, tôi sẽ quay về Thượng Hải nhanh thôi, cô đừng quá lo lắng.”

Tịnh Ngôn mỉm cười gật đầu và nói, “Tôi hiểu.”

Tịnh Ngôn cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng mãn nguyện, cô đứng lên, cởi áo khoác ra. Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, Văn Thù bước vào và nói

“Tịnh Ngôn, Hiệu trưởng cho gọi cô đến phòng họp.”

“Tôi đến ngay đây.” Tịnh Ngôn vội vàng đứng dậy, vợ vội tài liệu trên bàn để đi họp. Vừa bước vào phòng họp mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tịnh Ngôn, cô kéo ghế ngồi xuống và khẽ mỉm cười.

Có tiếng một người khẽ gọi, “Tịnh Ngôn?”

Không trả lời, thật ra có những việc vốn dĩ không cần trả lời, một chữ cũng không cần.

4. Chương 04

Chương 4: Tạm biệt

Hết giờ làm việc, Tịnh Ngôn xuống hầm lấy xe về nhà, vừa mở cửa xe bỏ túi xách xuống ghế và định ngồi vào trong thì bỗng có một cánh tay chặn cửa xe lại, cô giật mình quay đầu lại, hoá ra là Chu Thừa Khải, Tịnh Ngôn vô cùng ngạc nhiên.

“Tịnh Ngôn.”

“Sao anh lại ở đây?”

Tịnh Ngôn đã nghỉ hai ngày nên công việc chồng chất, sau khi sắp xếp ổn thoả mọi việc thì trời đã tối, hầm để xe đã vắng người, sự xuất hiện đột ngột của Chu Thừa Khải khiến cô giật mình và rất tức giận.

Ánh đèn rơi thẳng vào khuôn mặt đã quá quen thuộc với Tịnh Ngôn, ánh mắt của Chu Thừa Khải đầy vẻ ương ngạnh, “Anh đang chờ em.” “Anh Chu, anh quên là mình đã có vợ rồi sao?”, Tịnh Ngôn lạnh lùng trả lời và thản nhiên ngồi vào trong xe.

“Tịnh Ngôn, em đừng như vậy mà!” Thừa Khải nắm chặt lấy cổ tay Tịnh Ngôn, “Em muốn anh làm thế nào thì em mới tha thứ cho anh đây? Em nói đi?”

“Tha thứ cho anh ư?” Tịnh Ngôn cố gắng gỡ tay của Thừa Khải ra nhưng không được, cô chau mày nói, “Anh muốn em tha thứ cho anh chuyện gì chứ?”

“Em đừng tức giận như vậy nữa có được không? Bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ ở bên nhau như ngày xưa, hàng ngày anh sẽ đưa đón em đi làm.” Chu Thừa Khải nói rất nhẹ nhàng với vẻ mặt khẩn cầu. Tịnh Ngôn cảm thấy nổi uất hận lại trào dâng trong lòng. Họ đã yêu nhau hơn một năm, có những lúc hai người cũng cãi nhau. Chu Thừa Khải xuất thân từ một gia đình giàu có nên có lối sống và tính cách của một công tử, nghe nói khi còn ở Mỹ, mặc dù bạn gái là con một gia đình danh giá, nhưng trong một lần tức giận, anh ta đã đuổi cô gái xuống xe ngay giữa phố. Tuy nhiên đối với Tịnh Ngôn, Thừa Khải luôn chân thành, sau mỗi lần hai người cãi nhau, anh ta luôn là người làm lành và xin lỗi trước.

Khi nhận được tin Chu Thừa Khải sắp kết hôn, Tịnh Ngôn đã vô cùng tức giận và rất hận anh ta, nhưng khi biết anh ta bị tai nạn cô cũng đã rất lo lắng. Tuy nhiên chỉ đợi đến khi cơn nguy kịch qua đi, cô liền bỏ về ngay để anh ta ở lại bệnh viện một mình.

Sau đó Tịnh Ngôn đã mất ngủ cả đêm, cô ngồi dậy và bước ra ngoài cửa sổ, vén rèm nhìn xuống phố thì thấy chiếc xe quen thuộc của Chu Thừa Khải đã đỗ sẵn trước cửa toà nhà chung cư, do không đeo kính nên Tịnh Ngôn nhìn không rõ nhưng Tịnh Ngôn vẫn có cảm giác Thừa Khải đang ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt cầu xin tha thứ.

Tịnh Ngôn không biết phải làm thế nào để không bị mềm lòng trước ánh mắt cầu xin của Thừa Khải? Dù anh ta có một lòng cầu xin cô tha thứ, nhưng cô vẫn kiên quyết giữ vững lòng kiêu ngạo của mình, cô tự nhủ, “Mình không thể mềm lòng, không thể cho phép mình mềm yếu trước lời cầu xin của anh ta!”.

Anh ta nói không thể sống thiếu cô ư? Trước mặt cô là đôi mắt với ánh nhìn quen thuộc, nhưng tất cả đã thay đổi, lúc này Chu Thừa Khải chỉ như một cái bóng trước mắt cô. Trong lòng cô đau đớn vô cùng, Chu Thừa Khải, không phải anh đã chọn rồi sao? Anh đã chọn một người con gái khác, không chọn cuộc sống của tôi, bây giờ thành ra như vậy anh còn muốn gì nữa?

Trong xe không có ánh đèn, dưới ánh sáng trắng của tầng hầm, khuôn mặt Tịnh Ngôn bỗng trở nên băng giá, “Không thể sống thiếu em ư? Không đúng, Chu Thừa Khải, người mà anh không thể sống thiếu được không phải là tôi!”.

“Chu tiên sinh, kể từ khi anh kết hôn, tôi không còn nhớ những chuyện trước đây nữa.” Tịnh Ngôn nói nhưng không nhìn vào mặt Thừa Khải, cô vẫn cố gắng rút tay ra khỏi tay của anh ta.

“Không thể.” Thừa Khải vẫn không buông tay ra, anh ta nói với giọng khẩn thiết hơn, “Anh vẫn chưa quên được em và em cũng vậy!”.

“Anh không quên nhưng tôi thì quên hết rồi!”.

“Tịnh Ngôn!” Thừa Khải nhẹ nhàng gọi và buông tay Tịnh Ngôn ra, thừa dịp Tịnh Ngôn liền rút tay lại nhưng không kịp, Thừa Khải tiến sát về phía Tịnh Ngôn, khi cô chưa kịp quay người ngồi vào xe thì hai tay của Thừa Khải đã ôm chặt lấy người cô khiến cô cảm thấy ngạt thở. Ánh sáng đèn đêm mờ dần, Tịnh Ngôn không ngờ Thừa Khải dám hôn cô ở giữa bãi đỗ xe có nhiều người qua lại như vậy, vẫn vòng tay ấy, vẫn nụ hôn ấy nhưng sao giờ đây Tịnh Ngôn cảm thấy xa lạ và ghê sợ, Tịnh Ngôn không chịu nổi, cô lấy hết sức đẩy anh ta ra xa.

Mặc cho Tịnh Ngôn la hét và vùng vẫy, Chu Thừa Khải nhất định không buông, cô thoáng ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trong ký ức, thật khó quên. Một phút sau bỗng có một cánh tay kéo mạnh Chu Thừa Khải ra khỏi người Tịnh Ngôn.

Khổng Hy Âm đang đứng trước mặt hai người với bộ dạng rất tức giận, cô ta lỏng lẻo đưa mắt nhìn Tịnh Ngôn và khuôn mặt thất thần của Thừa Khải.

“Khổng tiểu thư...” Tịnh Ngôn đứng tựa vào cửa xe ô tô với dáng vẻ mệt mỏi, từ khi biết Khổng Hy Âm cho đến bây giờ, Tịnh Ngôn chưa lần nào cảm ơn sự xuất hiện của cô ta như vậy.

“Chu Thừa Khải, cha tôi vừa mới bay về Mỹ anh liền chạy đến đây tìm cô ta. Anh! Anh thật quá đáng!” Khổng Hy Âm chỉ tay vào mặt Thừa Khải và nói với giọng giận dữ. Tịnh Ngôn nhìn Khổng Hy Âm bày tỏ sự tán đồng.

“Em theo dõi anh ư?” Chu Thừa Khải hỏi với vẻ mặt ái ngại.

“Em...” Khổng Hy Âm không muốn tranh cãi với Chu Thừa Khải nên không muốn nói tiếp nữa.

Tịnh Ngôn thở dài, cô không muốn nhìn cặp vợ chồng mới cưới này một giây phút nào nữa, cô vội mở cửa xe định ngồi vào trong nổ máy bỏ đi, nhưng phía sau lưng cô Chu Thừa Khải vẫn lớn tiếng gọi, “Hoa Tịnh Ngôn! Em không được đi”.

Chu Thừa Khải vội nắm lấy tay Tịnh Ngôn “Chuyện gì nữa đây?”, dường như hôm nay mọi người đều nắm tay cô để tra tấn vậy? Cô không đồng tình với thái độ của Thừa Khải nên đã quay lại nói với Khổng Hy Âm, “Cô Khổng, hai người nên về nhà để giải quyết chuyện gia đình, tôi là người ngoài không nên can thiệp vào chuyện gia đình của hai người thì tốt hơn”.

“Anh buông tay tôi ra.” Tịnh Ngôn to tiếng với Thừa Khải, Khổng Hy Âm không nói gì. Chu Thừa Khải nắm lấy tay Khổng Hy Âm kéo về phía mình và nói, “Khổng Hy Âm, chẳng phải lúc này cô đang ở trên máy cùng với cha cô rồi hay sao? Tại sao lại theo tôi đến đây?”.

Do Chu Thừa Khải nắm tay quá chặt, năm đầu ngón tay của anh ta in hằn lên cổ tay của Tịnh Ngôn, làm cho cổ tay của cô bị tụ máu tím bầm. Tịnh Ngôn đang nghĩ cách làm thế nào để kéo tay ra khỏi tay của Chu Thừa Khải. Cô liền phản ứng theo bản năng, nhìn thẳng vào mắt của anh ta và nói với giọng lạnh lùng, “Chu Thừa Khải, anh còn không mau buông tay tôi ra ư?”, vừa nói, Tịnh Ngôn vừa lấy hết sức để kéo. Một cô gái mềm yếu như Tịnh Ngôn làm sao có thể cưỡng lại được sức mạnh của một chàng trai như Thừa Khải, Khổng Hy Âm nhìn về phía hai người với ánh mắt căm hận, cô quay lại nhìn thẳng vào mặt chồng mình, bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên hai hàng nước mắt lăn trên gò má, cô không tranh cãi nữa mà ôm mặt khóc nức nở.

Kể từ khi xuất hiện đến giờ, Khổng Hy Âm luôn tỏ ra là một cô gái cương nghị, cứng rắn và quý phái, không ngờ bỗng nhiên cô ta trở nên mềm yếu đến vậy, khi đó Chu Thừa Khải mới chịu buông tay Tịnh Ngôn ra.

Dưới hầm để xe vắng vẻ chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở của Khổng Hy Âm, “Chu Thừa Khải, nếu không phải vì anh thì tôi một mình ở lại đây làm gì chứ? Tất cả đều là do anh không tốt, tất cả là do anh”.

“Một mình em ở lại ư?” Chu Thừa Khải giật mình trước câu nói của Khổng Hy Âm, anh ta liền đáp, “Khổng Hy Âm, trước khi kết hôn chúng ta chẳng phải đã thỏa thuận sau khi kết hôn không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau rồi đó sao? Sao em lại làm như vậy?”.

“Nhưng lúc đó em vẫn chưa hiểu hết về con người anh. Em cũng không có cách nào khác, anh càng lạnh nhạt với em, em càng muốn níu kéo anh, trong ngày cưới của chúng ta, anh đã trốn vào một góc gọi điện cho cô ta, anh tưởng không có ai nghe thấy sao? Nói cho anh biết, em đã nghe thấy hết! Em đã nghe thấy hết rồi!”. Khổng Hy Âm nói trong tiếng khóc nghẹn ngào.

Dáng vẻ mềm yếu và đau khổ của Khổng Hy Âm khiến cho Chu Thừa Khải không biết nói gì, anh ta đã thả lỏng tay nhưng Khổng Hy Âm vẫn không buông tay ra mà còn giang hai tay ôm chặt lấy anh ta và khóc nức lên từng tiếng, “Đúng vậy, em đã đi theo anh, em muốn biết anh có đi tìm cô ta không, chẳng phải chúng ta là vợ chồng hay sao? Tại sao anh nỡ đối xử với em như vậy? Tại sao? Em đang phát điên lên đây!”.

Từ trước tới nay, Chu Thừa Khải chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh khó xử như thế này. Hai tay anh ta không biết để vào đâu, không biết nên đẩy người Khổng Hy Âm ra hay nên an ủi cô ấy. Chu Thừa Khải cảm thấy bất ngờ trước những lời nói của Khổng Hy Âm, anh ta cúi xuống nhìn thấy nước mắt của vợ đã thấm ướt bờ vai mình, hai tay vẫn lúng túng không biết đặt vào đâu.

Nhân cơ hội đó, Tịnh Ngôn ngồi vào trong xe và nổ máy, lúc này trong hầm để xe chỉ còn một hai chiếc ra vào. Đây là một trong những toà nhà cao cấp của Thượng Hải, làm việc ở đây đều là những người thông minh, mặc dù tiếng khóc cầu Khổng Hy Âm khiến mọi người phải chú ý, nhưng không có ai hiếu kỳ đứng lại xem. Sau khi đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, Tịnh Ngôn nhanh chóng phóng xe ra khỏi hầm. Cô tự nhủ, “Mau đi thôi, cơ hội tốt như thế này không đi thì còn đợi đến lúc nào nữa chứ?”. Lòng tự thôi thúc rời khỏi nhà xe thật nhanh nhưng cô cũng không quên quay đầu nhìn về phía vợ chồng Chu Thừa Khải.

Dưới ánh sáng của đèn điện dưới hầm để xe, hai người ôm chặt lấy nhau, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng Tịnh Ngôn vẫn phát hiện ra hai tay của Chu Thừa Khải đã buông khỏi người của Khổng Hy Âm. Lúc này trong lòng cô cảm thấy bối rối, nhiều trạng thái cảm xúc đan xen nhau khiến cô có cảm giác hoang mang.

Việc chứng kiến Khổng Hy Âm đã làm cho Tịnh Ngôn thay đổi hoàn toàn cách nhìn nhận về cô ta. Bao nhiêu năm qua, Tịnh Ngôn vẫn luôn dè dặt trong chuyện biểu lộ tình cảm, cô cho rằng trong tình yêu người nào biểu lộ tình cảm trước thì người đó sẽ bị thất thế, tự đặt mình vào tay của đối phương. Cả đời Tịnh Ngôn chưa bao giờ đủ can đảm làm được điều mà Khổng Hy Âm vừa mới thể hiện trước mặt cô, có thể đó mới là sự rung động thực sự trong tình yêu, Tịnh Ngôn tự cảm thấy mình không thông minh, sáng suốt trong chuyện tình cảm.

Thừa Khải, Khổng Hy Âm mới là người yêu anh thật lòng! Còn em, trước đây em luôn tính toán được mất trong tình yêu, không dám hy sinh tình cảm của mình, tính toán thiệt hơn từ những điều nhỏ nhất, một người ích kỷ như em liệu có xứng đáng nhận được tình yêu đích thực hay không?

Chiếc xe của Tịnh Ngôn đã ra đến cửa hầm. Hôm nay cô cảm thấy căn hầm lạnh lẽo đến phát sợ. Tịnh Ngôn mở cửa kính, âm thanh ồn ào và hơi lạnh của đường phố ủa vào trong xe, cảm giác cay mắt cũng mất dần. Cô với tay sang chiếc ghế bên cạnh để tìm điện thoại, định ấn số gọi điện cho ai đó nhưng lại thôi.

Tịnh Ngôn bỗng đổ vào ven đường, có tiếng đổ vỡ phía sau xe, nhưng Tịnh Ngôn không quan tâm. Cô đóng cửa kính lại, không gian trở nên yên tĩnh, không hiểu sao lúc này Tịnh Ngôn không muốn ở trong xe một mình, cô muốn có một người ở bên cạnh để nói vài câu gì đó, từ trước đến giờ cô chưa từng có cảm giác cô đơn trống trải như lúc này, danh bạ trong máy có tới hàng trăm số điện thoại, biết gọi cho ai bây giờ?

Giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe bỗng vang lên bên tai Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn đừng sợ, anh sẽ quay lại ngay”, mỗi lần như vậy Tịnh Ngôn thường hỏi lại, “Thật không?”. Bây giờ, có lẽ người đàn ông đó đang bay trên không trung rồi, cách mình rất xa. Tịnh Ngôn vô tình ấn tay vào bàn phím, màn hình điện thoại sáng lên, cuộc gọi cuối cùng là của người đàn ông đó, một dãy các con số vô cảm nhưng không hiểu sao lúc này lại thấy hấp dẫn và ám áp đến thế! Biết rõ là sẽ không có ai nghe máy, biết rằng gọi điện thoại vào lúc này sẽ chỉ khiến mình thất vọng hơn, nhưng trong lòng vẫn thôi thúc gọi điện cho người ấy, cô không sao làm chủ được các ngón tay của mình, Tịnh Ngôn không cầm lòng được đành ấn vào các con số trên bàn phím và đưa điện thoại lên tai.

Có tiếng chuông đổ, một hồi... hai hồi... ba hồi! Thật nực cười, xem ra hôm nay mình hơi quá khích, có lẽ mình bị điên mất rồi.

Đúng lúc định ấn phím tắt cuộc gọi thì đầu dây bên kia có người nghe máy, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, “Xin lỗi, hiện tại tôi không thể nghe máy được, xin để lại lời nhắn, sau khi xuống máy bay tôi sẽ liên lạc với bạn”.

Trái tim băng giá của Tịnh Ngôn trong phút chốc bỗng trở nên ấm áp hơn, cô có cảm giác mình đang được hồi sinh, Tịnh Ngôn liền gấp điện thoại lại, nổ máy đánh lái ra ngoài, chiếc xe hoà vào dòng xe tấp nập trên đường và nhanh chóng biến mất trong giây lát.

Đã thành thông lệ, ngày nào Tịnh Ngôn cũng đặt chuông báo thức và tỉnh dậy từ rất sớm, đến văn phòng làm việc đúng giờ và trở về nhà vào lúc trời tối, sau đó ném chiếc chìa khóa xe vào một chiếc lọ sứ trên tủ giấy, chiếc chìa khoá va vào thành lọ phát ra tiếng kêu leng keng. Thời gian trôi đi nhanh thật, thấm thoắt đã một tuần trôi qua.

Giờ đã sắp đến đông chí, đây là khoảng thời gian lạnh nhất trong năm, ngày ngắn đêm dài, Tịnh Ngôn không thể rời văn phòng đúng giờ, cô tranh thủ đem xe đến ga ra 4S để bảo dưỡng. Vì đến trung tâm này nhiều lần nên cô đã quen với nhân viên ở đây. Vừa thấy Tịnh Ngôn, cô nhân viên đã tươi cười nói, “Tịnh Ngôn, công nhân đã nghỉ hết rồi, muộn như thế này rồi sẽ không xong được đâu”.

Tịnh Ngôn chau mày, “Vậy khi nào có thể lấy được?”.

“Sớm nhất là ngày mai, tôi sẽ làm nhanh cho cô, trưa mai cô đến lấy được không?”

“Cũng được, ngày mai tôi sẽ đến lấy, nếu muộn quá thì...”

“Được rồi, nếu quá muộn thì tôi sẽ gửi chìa khoá cho bảo vệ”, cô gái vừa cười vừa nói.

Sau khi mỉm cười và nói với cô ta “Làm phiền cô quá!”, Tịnh Ngôn ra ngoài và gọi taxi để về nhà.

Xe chạy trên đường tấp nập, ngoài trời rất lạnh, hơi thở gấp không khí lạnh tạo thành đám khói lan toả phía trước mặt. Thời điểm này rất khó gọi taxi, hàng ngày Tịnh Ngôn vẫn đi làm về trên con đường này nên biết rất rõ. Đứng một mình chờ xe trong đêm tối, Tịnh Ngôn cảm thấy rất lạnh.

Mặc dù đã đứng rất lâu nhưng vẫn không vẫy được xe, Tịnh Ngôn cho hai tay vào túi, cô rời khỏi vị trí vẫy xe và đi về phía cửa đường hầm. Bên đường có một sạp báo bày bán rất nhiều báo và tạp chí, Tịnh Ngôn dừng lại rất lâu, tìm mãi không thấy cuốn tạp chí nào hay nhưng cô vẫn mua một cuốn mang về nhà đọc trước khi đi ngủ để quên đi những con số khô khan trong công việc hàng ngày. Tịnh Ngôn đưa mắt nhìn quây báo một lượt và chọn mua một cuốn tạp chí có hình ảnh một cô gái rất xinh đẹp đang cười rất tươi in trên trang bìa. Bỗng cô nhìn ra đường thấy một chiếc taxi chưa có khách, cô liền giơ tay ra vẫy, chiếc taxi dừng lại, Tịnh Ngôn nhanh chóng ngồi vào xe.

Khi chiếc taxi chuẩn bị lăn bánh thì người bán báo bỗng gọi với theo, “Cô vừa chọn cuốn tạp chí có cô gái phải không?”.

“Có chuyện gì thế?”

“Tôi quên mất cuốn tạp chí đó đã có người đặt mua rồi, phiền cô đổi cho tôi lấy cuốn này được không?”. Người bán báo mở từng trang cuốn tạp chí kia và nói, “Cô xem này, cuốn này cũng giống hệt như là cuốn mà cô đã chọn mua đấy?”.

“Thì sao nào? Tôi là người chọn mua trước mà?”

“Đó không phải là cuốn tạp chí thời trang đâu.”

“Thôi hãy cất cuốn tạp chí đó đi, tôi đã chọn mua cuốn này rồi, đừng lật đi lật lại trước mặt tôi nữa.”

“Trời đất, cũng là cuốn tạp chí đó thôi, chỉ có điều kỹ thuật in trang bìa không tốt nên hình ảnh bị mờ!” Nói xong người bán báo đành phải cầm cuốn tạp chí xếp vào sạp báo.

Sáng hôm sau, Tịnh Ngôn xuống dưới tiền sảnh sớm hơn thường ngày, chiếc taxi chờ cô về tối hôm qua đã có mặt đón cô từ sớm. Trời rất lạnh, mặc dù đã đeo găng tay da nhưng Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy năm đầu ngón tay lạnh cóng, sau khi nói địa chỉ cho người lái xe, Tịnh Ngôn tháo găng tay và bắt đầu xoa hai tay vào nhau cho ấm.

Chiếc xe chạy vào toà nhà trung tâm nên Tịnh Ngôn cảm thấy không khí ấm áp hơn hẳn, cô thầm cảm ơn người nào đã phát minh ra máy điều hoà nhiệt độ, đó quả là một phát minh vĩ đại, là vị cứu tinh của nhân loại.

Nhân viên lễ tân Lê Sa đến từ rất sớm và đang sắp xếp lại đồ đạc trên quầy lễ tân, Tịnh Ngôn bước tới, nhưng không nhận được lời chúc buổi sáng tốt lành như mọi khi, cô phát hiện thấy Lê Sa đang nhìn mình với ánh mắt rất khó hiểu.

“Sao thế?” Tịnh Ngôn vừa xoa tay lên mặt vừa hỏi, “Sáng nay không có thời gian trang điểm hay sao mà phờ phạc thế? Hay là có chuyện gì?”

“Không, không có chuyện gì cả!” Lê Sa mỉm cười trả lời một cách gượng gạo rồi khẽ cúi đầu nói, “Tôi đang phát điên lên đây”.

“Hoá ra là thế!”, nói xong Tịnh Ngôn nhanh chóng đi về phòng làm việc của mình.

Buổi sáng hôm đó, Tịnh Ngôn phải tiếp một khách hàng người Mỹ bàn về phương án nguồn nhân lực của công ty ông ta trong năm tới. Sau khi bàn việc xong, vị khách mời Tịnh Ngôn đi ăn trưa nhưng cô từ chối. Tiễn khách xong, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ thì đã gần một giờ chiều. Sau khi sắp xếp xong mọi thứ trên bàn làm việc, Tịnh Ngôn gọi với ra cửa, “Văn Thù, cô ăn cơm chưa? Cô có thể mua hộ tôi một suất được không?”

Trong giờ nghỉ trưa, Văn Thù vừa giở cuốn tạp chí trên bàn vừa nói với Tịnh Ngôn bằng giọng điệu rất gấp gáp, “Tịnh Ngôn, chị có rồi không, mau qua đây xem cái này đi”.

Chuyện gì nữa đây? Tịnh Ngôn vội đặt món đồ xuống bàn và chạy đến chỗ của Văn Thù. Văn Thù rất thích xem Tạp chí Bát quái, mỗi lần đọc được thông tin hay cô đều gọi người đến để chia sẻ, Tịnh Ngôn cúi xuống trang tạp chí thấy đề mục rất nổi bật “Những mối tình của gia tộc Khổng thị”, bên cạnh còn có ảnh minh hoạ, phía dưới ảnh là hàng chữ rất dài, câu văn trau chuốt, đọc là biết ngay đó là văn phong của Tạp chí Bát quái.

Tiêu đề của bài viết in đậm trên trang báo, vừa mới đọc qua đã thấy hiếu kỳ. Trong tấm ảnh đúng là cảnh Tịnh Ngôn bị người khách Nhật Bản xô ngã ào vòng tay của Khổng Dịch Nhân ở khách sạn Bốn mùa. Trong tiền sảnh trang hoàng lộng lẫy của khách sạn, Khổng Dịch Nhân hơi chau mày, tay cởi bỏ chiếc áo khoác màu xanh bó eo của Tịnh Ngôn, góc chụp hơi nghiêng nên mặt của Tịnh Ngôn bị che lấp bởi đầu của Khổng Dịch Nhân. Do ảnh chụp trộm nên hình ảnh không được rõ nét, nhưng kỹ thuật chụp chuyên nghiệp nên khuôn hình và góc độ chụp rất chuẩn, lộ rõ nét mặt lo lắng của Khổng Dịch Nhân.

“Tịnh Ngôn..” Văn Thù nhìn Tịnh Ngôn với vẻ nghi ngờ, Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên mỉm cười nói, “Văn Thù, cô có vẻ hứng thú với chuyện của gia tộc Khổng Thị nhỉ?”.

“Chị...!” Không ngờ Tịnh Ngôn trả lời với nét mặt thản nhiên như vậy, Văn Thù không nói được gì.

“Rất cuộc thì cô đã ăn cơm chưa?” Tịnh Ngôn không chú ý đến cuốn tạp chí đó nữa, cô nhún vai nhẹ nhàng hỏi Văn Thù.

“Tôi vẫn chưa ăn, đang chờ chị đây”, mặc dù hình trong bức ảnh rất giống Tịnh Ngôn, nhưng thấy thái độ thản nhiên của cô, mọi nghi ngờ trong đầu Văn Thù bỗng tan biến hết, Tịnh Ngôn sao có thể xuất hiện cùng với Khổng Dịch Nhân được? Chẳng qua là do chiếc áo của Tịnh Ngôn quá giống với chiếc áo của cô gái trong ảnh. Suy nghĩ theo hướng đó, Văn Thù tiếp tục mở cuốn tạp chí ra quan sát kỹ và nói, “Tịnh Ngôn, chẳng phải chiếc áo khoác của cô giống y như chiếc áo khoác của cô gái trong ảnh hay sao? Thật kỳ lạ!”.

“Có giống không?” Tịnh Ngôn hỏi với giọng thản nhiên, làm như không có chuyện gì, cô mỉm cười nói, “Có gì mà lạ chứ? Áo xin mà”.

Sau khi tan ca, Tịnh Ngôn gọi taxi để đi đến ga ra 4S, lúc này trời đã tối đen như mực, vừa bước xuống xe chợt một cơn gió ulla đến làm cho Tịnh Ngôn rung mình, đeo túi xách lên vai, Tịnh Ngôn rút hai tay vào túi áo khoác rồi đi về phía ga ra.

Quầy báo bên đường vẫn còn sáng đèn, Tịnh Ngôn vội vàng chạy vào quầy báo gọi nhỏ, “Ông chủ, bán cho tôi cuốn Tạp chí Bát quái”.

Trực ca tối hôm đó là một cậu thanh niên lạ, cậu ta mặc đồng phục của ga ra 4S đang ngồi trước máy vi tính làm gì đó. Tịnh Ngôn nói số xe, cậu ta mở ngăn kéo lấy chìa khóa đưa cho Tịnh Ngôn và mỉm cười nói, “Thì ra cô là Hoa Tịnh Ngôn”.

Sao muộn như thế này rồi cô ta mới đến lấy xe? Lẽ nào cô ta là khách đặc biệt của ga ra này? Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng cậu ta không cảm thấy khó chịu, Tịnh Ngôn chỉ mỉm cười, nhận chìa khóa từ tay cậu ấy rồi quay người đi về phía chiếc xe.

Tịnh Ngôn cầm tờ tạp chí vào xe, trời rất lạnh, sau khi nổ máy, Tịnh Ngôn không lái xe đi ngay mà bận đèn trong xe và mở cuốn tạp chí ra xem.

Vẫn là trang tạp chí lúc trưa, nhưng do có Văn Thù ở đó nên Tịnh Ngôn không dám đọc kỹ, bởi cô cũng biết đây không phải là chuyện tốt đẹp gì. Nếu như mặt không bị che khuất thì có lẽ cuộc sống bình yên của mình sẽ bị đảo lộn. Tịnh Ngôn rất lo lắng nên đã mở tấm ảnh trong cuốn tạp chí ra xem kỹ. Cô nằm gọn trong vòng tay của Khổng Dịch Nhân, hai tay ông ôm lấy eo cô, hai vạt áo khoác áp sát nhau, Khổng Dịch Nhân hơi chau mày, khuôn mặt có vẻ buồn phiền lo lắng. Tịnh Ngôn gấp cuốn tạp chí lại, tắt đèn trong xe và bình tĩnh lái xe ra khỏi ga ra. Lần đầu tiên trong đời được xuất hiện trên Tạp chí Bát quái, dù rất lo lắng nhưng trong sâu thẳm cô vẫn cảm thấy vui vì được xuất hiện trên một tờ tạp chí nổi tiếng.

Tịnh Ngôn mở cửa bước vào nhà, bật đèn và như thường lệ cô ném chiếc chìa khóa xe vào lọ sứ, cúi xuống cởi giày. Bỗng chuông điện thoại reo, cô vội vàng cho tay vào túi tìm điện thoại, vừa cầm vào chiếc điện thoại thì chuông ngừng reo.

Tịnh Ngôn mở điện thoại ra xem, lại là dãy số quen thuộc, suy nghĩ một lúc, Tịnh Ngôn quyết định không gọi lại, cô tự nhủ, “Chu Thừa Khải, anh còn định hành hạ tôi đến bao giờ nữa đây?”.

Tịnh Ngôn đặt chiếc điện thoại bên cạnh chiếc bình sứ, đi vào phòng đọc sách và mở máy tính, tiếng chuông điện thoại lại reo lên, Tịnh Ngôn không quan tâm mà nhập mật khẩu mở máy, còn một số tài liệu cô cần phải hiệu đính để sử dụng vào sáng mai.

Sau khi đổ hết một hồi chuông chiếc điện thoại tự tắt. Tịnh Ngôn chỉnh sửa một số bảng biểu và số liệu xong liền mở trang Yahoo ra đọc, trang đầu là các thông tin về chính sách mới của chính phủ liên quan đến lĩnh vực bất động sản, tiếp đó là thông tin chỉ số giá tiêu dùng tăng cao...

Đọc lướt qua các thông tin một lượt, Tịnh Ngôn tiếp tục tìm tài liệu trên mạng, bỗng nhiên cô dừng lại ở một trang báo có bức ảnh quen thuộc giống như trong Tạp chí Bát quái. Tiếng chuông điện thoại lại reo,

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Lẽ nào vẫn là tấm ảnh đó?”, Tịnh Ngôn đọc kỹ dòng chữ phía dưới tấm ảnh.

Đúng là tấm ảnh chụp cô và Khổng Dịch Nhân tại khách sạn Bốn mùa, phía dưới còn có dòng chữ, “Cuộc hò hẹn tại khách sạn của đại gia và một cô gái bị chụp trộm”.

Tịnh Ngôn không muốn mở nội dung bài viết ra đọc, vì cô biết chắc chắn đã có rất nhiều người xem tấm ảnh này, nếu chỉ đăng trên Tạp chí Bát quái thì Tịnh Ngôn không có gì phải lo lắng nhiều bởi vì rất ít người quan tâm đến hình ảnh đó, nhưng không ngờ tấm ảnh còn được đăng trên trang nhất của Yahoo, chỉ là một tấm ảnh nhỏ nhưng nó đủ làm xáo trộn cuộc sống của cô. Làm thế nào bây giờ? Xem ra vấn đề đã trở nên nghiêm trọng. Tịnh Ngôn không thể không lo lắng.

Tiếng chuông điện thoại vẫn đang reo, cô cảm thấy khó chịu liền cầm máy nghe, giọng của Chu Thừa Khải như rót vào tai, “Tịnh Ngôn, cuối cùng thì em cũng nghe điện thoại rồi!”.

“Có chuyện gì không? Tôi đang rất bận.”

“Tịnh Ngôn, hôm nay anh thấy một tấm ảnh trên mạng” Chu Thừa Khải không nói vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

Quả nhiên anh ta cũng biết, Tịnh Ngôn hít thở sâu để lấy bình tĩnh và hỏi lại Chu Thừa Khải với giọng rất thản nhiên, “Tấm ảnh nào chứ?”.

“Tấm ảnh chụp em và bố của Hy Âm, rốt cuộc là thế nào?”

“Chu Thừa Khải, từ trước đến nay tôi cứ nghĩ anh không quan tâm đến Tạp chí Bát quái, tại sao sau khi kết hôn anh lại thay đổi sở thích như vậy?” Tịnh Ngôn không trả lời mà hỏi lại Chu Thừa Khải.

“Tịnh Ngôn, em hãy trả lời câu hỏi của anh trước.”

“Chuyện gì chứ? Điều đó thì liên quan gì đến anh?”

“Tịnh Ngôn, em đừng chối”, Chu Thừa Khải cao giọng, “Mặc dù không chụp rõ mặt nhưng em đừng tưởng anh không nhận ra em?”.

Tịnh Ngôn hơi bối rối, cô không muốn trả lời mà chỉ muốn tắt điện thoại không nghe nữa, nhưng giọng nói của Chu Thừa Khải vẫn như rót vào tai cô, “Tại sao lại như vậy? Tịnh Ngôn, lẽ nào em giận anh tới mức đó ư?”

Anh ta có ý gì chứ? Lúc đầu Tịnh Ngôn không lý giải được, nhưng sau đó cô mới nhận ra Chu Thừa Khải can thiệp quá sâu vào đời tư của mình, cô lên tiếng, “Chu Thừa Khải, xin anh đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa có được không?”.

Chu Thừa Khải còn muốn nói điều gì đó, nhưng Tịnh Ngôn không còn tâm trí để nghe nữa, suy nghĩ một lúc cô mới tắt máy.

Tịnh Ngôn quay trở lại bàn vi tính và thoát ra khỏi mạng, trên màn hình lúc này chỉ còn lại các bảng biểu và những con số khô khan, Tịnh Ngôn nhìn vào màn hình nhưng cô không đọc được chữ nào. Làm thế nào bây giờ? Tiếp theo còn xảy ra chuyện gì nữa đây? Tịnh Ngôn cảm thấy mệt mỏi, đầu óc quay cuồng, trong lúc đang bối rối, tiếng chuông điện thoại lại reo lên, Tịnh Ngôn giật mình ngẩng đầu lên thì thấy chuông điện thoại cố định nhà mình đang reo.

Không thể? Tịnh Ngôn ra phòng khách để nghe điện thoại, trong lòng vẫn phân vân không biết ai gọi ình. Tịnh Ngôn vốn thích yên tĩnh, không muốn điện thoại cố định quấy rầy nên cô chỉ sử dụng để liên lạc với mẹ cô ở nước ngoài, về cơ bản không ai biết số điện thoại này. Chỉ là một bức ảnh chụp trộm và đăng trên Tạp chí Bát quái, lẽ nào chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà cả thế giới đều biết ư?

Tiếng chuông điện thoại vẫn đang reo, ngập ngừng một lúc, Tịnh Ngôn mới nhấc điện thoại lên nghe, “A lô”.

Giọng nói trong điện thoại là của một người mà Tịnh Ngôn không ngờ tới, “Tịnh Ngôn, là tôi đây”.

Giọng nói trầm ấm vang lên từ đầu dây bên kia, Tịnh Ngôn có cảm giác như lâu lắm rồi mới lại được nghe giọng nói ấy. Thực ra cô rất nhớ giọng nói này, thậm chí đôi khi ngay cả trong những lúc bận rộn nhất cô

vẫn có cả giác giọng nói đó đang vang lên bên tai. Giờ đây giọng nói ấy lại vang lên qua điện thoại, Tịnh Ngôn rất bất ngờ, cô không hiểu tại sao Dịch Nhân lại có được số máy này.

“Tịnh Ngôn?”, đợi một lúc lâu không thấy Tịnh Ngôn trả lời, người ở đầu dây bên kia lại gọi tiếp.

Sau khi xác định được không phải mình đang nằm mơ, Tịnh Ngôn mới lên tiếng “Khổng tiên sinh...”.

Tịnh Ngôn không trả lời ngay, cô dừng lại một lúc mới nói tiếp, “Dịch Nhân, có chuyện gì thế?”.

Giọng nói của Khổng Dịch Nhân nhẹ nhàng, “Vừa rồi tôi có gọi cho cô, nhưng di động của cô đã tắt, không có chuyện gì chứ?”.

“Không có chuyện gì, tôi đang ở nhà”, Tịnh Ngôn trả lời rất nhỏ nhẹ. “Ông đang ở đâu?”

“Tôi đang trong văn phòng ở New York. Ở Thượng Hải bây giờ là 10 giờ rồi phải không?”.

“Vâng”, giọng nói qua điện thoại của Khổng Dịch Nhân rất rõ nét khiến Tịnh Ngôn có cảm giác ông đang ở bên cạnh, cô khẽ gật đầu, giọng nhẹ nhàng.

“Cô có khỏe không?”

“Tôi vẫn khỏe.” Ở cách xa nhau một nửa bán cầu, dù có gặp chuyện khó khăn đến mức nào, Khổng Dịch Nhân cũng không thể lập tức bay đến Thượng Hải để giải quyết được mà chỉ làm cho sự việc trở nên phức tạp hơn, bản thân Tịnh Ngôn cũng không muốn để cho Khổng Dịch Nhân biết chuyện không hay này.

“Vậy thì tốt.” Khổng Dịch Nhân mỉm cười nói, dường như ông nhìn thấy ánh mắt trù mến của Tịnh Ngôn ở đầu dây bên kia. Mặc dù hai người ở hai nửa bán cầu, nhưng lời hỏi thăm của Khổng Dịch Nhân cũng đủ để động viên an ủi và làm yên lòng Tịnh Ngôn.

Sau một vài giây im lặng, Khổng Dịch Nhân lên tiếng, “Đêm hôm chia tay tôi, cô đã gọi điện thoại cho tôi phải không?”.

“Sao ông biết?” Hôm đó Tịnh Ngôn không nói lời nào và cũng không liên lạc lại nữa vì cô cho rằng Khổng Dịch Nhân là người vô tình, bây giờ khi nghe ông nhắc lại việc đó, cô cảm thấy xấu hổ.

Khổng Dịch Nhân hạ giọng, “Trong hộp thư đến của điện thoại di động chỉ có một tin nhắn, nhưng trong đó không có chữ nào, không phải của cô thì của ai cơ chứ?”.

Tịnh Ngôn thấy hối hận vì đã trả lời quá nhanh, không như ý muốn của mình nên lập tức hỏi lại, “Tin nhắn không có chữ chắc gì đã là tin nhắn của tôi?”.

Mấy ngày qua những lời nói trong điện thoại của Khổng Dịch Nhân vẫn vang vọng bên tai cô, Khổng Dịch Nhân nói lời xin lỗi vì lúc đó ông không thể nghe điện thoại. Khổng Dịch Nhân là ai cơ chứ? Ai khiến ông ta nói lời xin lỗi qua điện thoại? Trong hộp thư đến của điện thoại di động chỉ có một tin nhắn, điều đó có nghĩa là, có nghĩa là... Tịnh Ngôn không biết phải nói thế nào, cô cảm ông nghe đứng im lặng, trong lòng cảm thấy vô cùng mềm yếu.

Khổng Dịch Nhân không trả lời Tịnh Ngôn mà chỉ nhắc nhở cô, “Cô hãy giữ gìn sức khỏe, vài ngày nữa tôi sẽ về Thượng Hải”.

Tịnh Ngôn cảm thấy sống mũi hơi cay cay, cô khẽ gật đầu, “Vâng”.

Ở bên kia đầu dây, Khổng Dịch Nhân đã dập máy, Tịnh Ngôn vẫn đứng im bất động nhìn màn hình sáng xanh của chiếc điện thoại tối dần.

Tịnh Ngôn cảm thấy căn phòng trở nên ảm áp hơn. Cô gác máy xuống, đang định về phòng đọc sách thì bỗng nhớ ra và tự hỏi không hiểu sao Khổng Dịch Nhân biết số điện thoại cố định của mình?

Tuy nhiên Tịnh Ngôn không quá lưu tâm đến vấn đề đó, cô mỉm cười tự nhủ, “Có gì là lạ chứ, mặc dù thế giới là rộng lớn, đại dương là mênh mông, nhưng nếu một người đàn ông muốn liên hệ với mình thì họ thiếu gì cách?”.

Hai ngày sau, mặc dù trong lòng Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy lo lắng, nhưng ngoài Văn Thù và Lệ Sa ra không ai đề cập đến tấm hình chụp trộm giữa Tịnh Ngôn và Khổng Dịch Nhân đăng trên Tạp chí Bát quái và mạng Internet, sự việc coi như đã lắng xuống. Sự thay đổi trên mạng Yahoo là rõ nét nhất, tấm ảnh chụp lên Tịnh Ngôn và Khổng Dịch Nhân không còn là chủ đề nóng nữa, thay vào đó là tấm hình chụp trộm cảnh nóng của một nữ diễn viên nổi tiếng.

Đến ngày thứ ba thì không còn ai nhắc đến chuyện giữa cô và Khổng Dịch Nhân nữa, ngay cả Chu Thừa Khải cũng không đề cập đến chuyện này, khi tin chắc rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra, Tịnh Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tịnh Ngôn!” Văn Thù vừa gõ cửa vừa gọi.

“Chuyện gì thế?” Tịnh Ngôn vội vàng ra mở cửa thì thấy Văn Thù đang mỉm cười rất tươi.

“Ông chủ đi công tác về rồi, có quà cho chúng mình đây!”

“Vây hả, chúng ta mau đến lấy quà thôi”, Tịnh Ngôn nhanh nhẩu gạt đầu hưởng ứng. Tuần trước Phương Tông Vân đi Thụy Sĩ gặp một khách hàng quan trọng. Phương Tông Vân mặc dù có dáng vẻ to béo thô kệch nhưng rất tâm lý, mỗi lần đi công tác nước ngoài ông ta đều mua quà cho các nhân viên nữ trong Trung tâm, số nhân viên nữ nhiều hơn nhân viên nam, đi công tác nước ngoài phần lớn là nam giới, do đó Trung tâm được coi là “Vương quốc của phụ nữ”. Trên thực tế những món quà đó không phải là quá đắt so với Phương Tông Vân, bởi nó được tặng cho những người luôn phấn đấu hết mình và quyết tâm gắn bó lâu dài với Trung tâm. Phương Tông Vân là một nhà kinh doanh giỏi, ông ta biết cách làm thế nào để giữ chân và khích lệ tinh thần làm việc hăng say của nhân viên. Tịnh Ngôn ghé sát vào tai Văn Thù để hỏi, “Cô đã xem món quà đó rồi à?”

“Đó là kem dưỡng da Thụy Sĩ”.

“Vây cô lấy hai hộp, tôi cho cô cả phần của tôi đây.”

“Thật không?” Văn Thù reo lên sung sướng và không quên nói lời cảm ơn lòng tốt của Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, cảm ơn chị, chị thật tốt!”.

Phương Tông Vân đang cười nói vui vẻ giữa một đám nhân viên nữ khoảng năm, sáu người, đợi cho đến khi mọi người về hết, Tịnh Ngôn đưa hộp kem dưỡng da của mình cho Văn Thù, nhìn ánh mắt vui sướng của Văn Thù, Tịnh Ngôn không sao nhịn được cười. Đến khi cô định rời khỏi văn phòng thì Phương Tông Vân cất tiếng gọi, “Tịnh Ngôn, cô đợi tôi một chút!”.

Tịnh Ngôn quay lại thì mọi người trong phòng Phương Tông Vân đã về phòng làm việc cả, Phương Tông Vân không nói câu nào liền ra đóng cửa lại.

“Hiệu trưởng, có chuyện gì thế?” Tịnh Ngôn chau mày hỏi Phương Tông Vân với vẻ ngạc nhiên.

“Tịnh Ngôn.” Phương Tông Vân dừng lại cúi đầu suy nghĩ một lúc sau đó mới nói tiếp, “Hai tuần trước khi Khổng Dịch Nhân còn đang ở Thượng Hải, tôi có nhớ rằng cô đã hỏi tôi Khổng Dịch Nhân đang ở khách sạn nào, có đúng không?”.

Tịnh Ngôn hiểu rằng Phương Tông Vân định hỏi về việc gì, nên cô biểu lộ vẻ mặt rất thản nhiên, nhưng Tịnh Ngôn vẫn muốn hỏi lại, “Thế thì sao?”.

“Hai hôm trước, khi gọi điện thoại cho tôi, Tiểu Long có nói đến một tấm ảnh và bảo tôi lên mạng xem, tôi đã vào mạng Yahoo và xem tấm ảnh đó, Tịnh Ngôn...”

Chuyện gì đến ắt sẽ đến, Tịnh Ngôn hít thở sâu để lấy bình tĩnh và đưa tay ra hiệu cho Phương Tông Vân không cần phải nói nữa, cô nói với giọng rất bình tĩnh, “Hiệu trưởng không cần phải hỏi nữa, người trong ảnh chính là tôi”.

Không ngờ Tịnh Ngôn lại trả lời một cách thản nhiên như vậy, Phương Tông Vân không biết phải nói thế nào, một lúc sau anh ta mới nói với vẻ ngạc nhiên, “Nhưng Tịnh Ngôn, đó là Khổng Dịch Nhân mà!”.

“Tôi biết ông ta là Khổng Dịch Nhân.” Tịnh Ngôn đã hoàn toàn bình tĩnh, cô mỉm cười hỏi lại, “Có chuyện gì không?”.

Khi thấy Tịnh Ngôn mỉm cười hỏi lại mình, Phương Tông Vân nhẹ nhàng đáp, “Khách sạn Bốn mùa...”.

“Hôm đó tôi bị sốt, ông ấy đã dìu tôi ra cửa khách sạn. Hiệu trưởng, chẳng phải ông cũng biết rằng có những tờ báo thường nói quá sự thật hay sao?”

“Thế còn chuyện cô gái thần bí thì sao?” Phương Tông Vân thở dài nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt ái ngại, Tịnh Ngôn cầm ly nước trên mặt bàn đưa cho Phương Tông Vân, “Hiệu trưởng, ông uống nước và hãy tỉnh lại đi”.

Phương Tông Vân nhận ly nước từ tay Tịnh Ngôn, ông ta uống một vài hớp và cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn, “Tịnh Ngôn, cô quen ông ta thế nào”, chưa kịp hỏi hết câu, Phương Tông Vân như nhớ ra điều gì đó, anh ta nhìn thẳng vào Tịnh Ngôn và hỏi, “Lẽ nào vì Chu Thừa Khải?”.

“Hiệu trưởng nghĩ hơi quá rồi đấy.” Tịnh Ngôn ngắt lời Phương Tông Vân, “Chỉ là quen nhau ngẫu nhiên thôi, không liên quan gì đến Chu Thừa Khải”.

“Quen nhau ngẫu nhiên ư? Con người Khổng Dịch Nhân lẽ nào chịu quen cô một cách ngẫu nhiên? Tại sao ông ta chỉ làm quen với cô mà không phải là cô gái khác?”, Phương Tông Vân liên tục đặt câu hỏi cho Tịnh Ngôn. Để làm tiêu tan ý nghĩ không mấy thiện cảm của Hiệu trưởng, Tịnh Ngôn phải chặn lại, “Đây là chuyện riêng của tôi, cảm ơn Hiệu trưởng đã quan tâm. Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép về phòng làm việc”.

Phương Tông Vân đành ngậm ngùi chịu thua tiễn cô ra khỏi cửa. Câu trả lời lạnh lùng của Tịnh Ngôn khiến ông ta cảm thấy không hài lòng.

Tịnh Ngôn đóng cửa phòng làm việc lại, ngồi trên ghế và thở dài, Phương Tông Vân luôn coi cô như người em và người bạn, ông ta hỏi Tịnh Ngôn về chuyện đó cũng chỉ là xuất phát từ sự quan tâm đối với cô, Tịnh Ngôn không muốn giấu ông ta điều gì, nhưng lúc này cô có cảm giác mình giống như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên đại dương mênh mông, không biết sẽ trôi về đâu, ngay bản thân cô cũng đang trong tình trạng mơ màng làm sao có thể giải thích rõ ràng những chuyện xảy ra xung quanh mình?

Lại có tiếng gõ cửa nhẹ, Tịnh Ngôn mở lịch làm việc ra xem, chiều nay còn có một cuộc họp thường niên, có lẽ là Văn Thù sang thúc giục cô làm công tác chuẩn bị cho cuộc họp, cô chưa kịp nói thì Văn Thù đã mở cửa bước vào, đứng tựa lưng vào cánh cửa, hai mắt tròn xoe, nhẹ nhàng nói với Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, có người đến tìm chị”.

“Ai đến tìm tôi?” Tịnh Ngôn ngạc nhiên hỏi lại Văn Thù.

Văn Thù tiến lại gần phía Tịnh Ngôn và nói, “Chính là sản phẩm xa xỉ di động lần trước, cô ta còn đem theo hai tên thanh niên cao to mặc âu phục, Hiệu trưởng thấy họ không đứng đắn nên đã nói rằng chị không có ở cơ quan, Tịnh Ngôn, chị không nên đi ra gặp cô ấy”.

Vừa nghe thấy tên của Khổng Hy Âm, Tịnh Ngôn liền nhớ ngay bộ dạng tức giận của cô ta hôm trước, mặc dù đã gặp cô ta một vài lần nhưng Tịnh Ngôn chưa lần nào nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cô ta. Vết bầm tím trên cổ tay Tịnh Ngôn đã mờ dần chỉ còn lại một vài vết ban đỏ, ẩn nhẹ vào vằn thấy đau, Tịnh Ngôn phải đeo vòng để che những vết bầm tím trên cổ tay mình.

Văn Thù không hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa Tịnh Ngôn và cô gái đó liền hỏi, “Tịnh Ngôn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao cô ta thường xuyên đến đây tìm chị vậy?”

Tịnh Ngôn không nói câu nào, cô mím môi và lặng lẽ đi ra ngoài văn phòng.

“Tịnh Ngôn!” Văn Thù thấy sợ nên đã ngăn không cho Tịnh Ngôn ra ngoài gặp Khổng Hy Âm.

“Không sao đâu, tôi chỉ ra giải thích cho cô ta hiểu thôi.” Tịnh Ngôn trấn an và gạt tay Văn Thù đi ra.

Không khí trong phòng khách có vẻ hơi ngột ngạt, Phương Tông Vân đang đứng trước mặt Khổng Hy Âm, trán ướt đầm mồ hôi, mắt nhìn thẳng vào hai người thanh niên cao to đứng phía sau Khổng Hy Âm.

“Hiệu trưởng.” Giọng nói của Tịnh Ngôn phát ra từ phía cửa ra vào, cô tiến về phía mọi người đang đứng và cao giọng hỏi Khổng Hy Âm, “Khổng Hy Âm, cô đến đây có việc gì?”

“Tịnh Ngôn, lẽ nào cô thực sự không biết tại sao tôi đến đây ư?” Khổng Hy Âm nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt đầy vẻ căm hận, Tịnh Ngôn hít thở sâu để lấy bình tĩnh.

“Tịnh Ngôn, cô về văn phòng làm việc đi, để tôi tiếp Khổng Hy Âm.” Phương Tòng Vân tiến lên phía trước và nói với Tịnh Ngôn.

“Hiệu trưởng, không sao đâu, tôi chỉ nói với cô Khổng Hy Âm đây một vài câu là xong thôi.” Tịnh Ngôn trấn an Phương Tòng Vân.

“Nhưng...” Khổng Hy Âm dường như không còn kiềm chế được mình, cô liếc mắt nhìn về phía hai người thanh niên đứng phía sau, lúc này trên trán của Phương Tòng Vân ứa đầy mồ hôi.

Phương Tòng Vân nói với Khổng Hy Âm, “Cô Khổng, đây là văn phòng làm việc, không tiện nói chuyện, chúng ta đi tìm chỗ nào yên tĩnh hơn”.

Khổng Hy Âm nhìn thẳng vào mắt Phương Tòng Vân và buông một câu lạnh lùng, “Tịnh Ngôn, cô giỏi thật, người đàn ông nào ở bên cạnh cô cũng đều một mực bảo vệ cho cô”.

“Vậy sao?” Tịnh Ngôn mỉm cười mỉa mai, “Cô cũng giỏi thật, hôm trước một mình đến hầm xe để tìm tôi, có sao hôm nay phải mang theo người làm gì, lẽ nào cô đi đâu cũng cần phải...?”

Khổng Hy Âm vô cùng tức giận nhưng không dám manh động, sau nhiều lần gặp Tịnh Ngôn, Khổng Hy Âm rút ra bài học rằng cô không đủ sức đấu khẩu với Tịnh Ngôn, Khổng Hy Âm chau mày nói, “Thôi được, chúng ta đi tìm chỗ để nói chuyện”.

“Được, cô chờ tôi một chút.” Tịnh Ngôn quay sang trấn an Phương Tòng Vân, “Hiệu trưởng, tôi sẽ quay về ngay, ông đừng quá lo lắng”.

“Tịnh Ngôn, hay là để tôi đưa cô đi?”, vừa nói Phương Tòng Vân vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán, “Tịnh Ngôn, tôi là người đưa cô về nước, nếu như tôi không đảm bảo được an toàn cho cô thì khi chết tôi không thể nhắm mắt được”.

“Không sao đâu Hiệu Trưởng, tôi muốn nói chuyện riêng với Khổng Hy Âm.” Nói xong Tịnh Ngôn quay người đi trước. Không kịp can ngăn được Tịnh Ngôn, trong lòng Phương Tòng Vân cảm thấy rất khó xử, ông quay lại phía sau thì thấy một số nhân viên trong Trung tâm đang nhìn ông với ánh mắt hiếu kỳ, Phương Tòng Vân rất bối rối, ông vừa vẫy tay vừa nói, “Các cô hôm nay đều rối rắm như vậy sao? Mau về chuẩn bị họp đi!”

Không khí trong thang máy rất căng thẳng, Tịnh Ngôn lên tiếng trước, “Tôi phải xuống hầm lấy xe, theo cô chúng ta nên đến đâu để nói chuyện?”

“Cô không cần phải lấy xe đâu, xe của tôi đang đỗ ở tiền sảnh, đợi một lát Ken sẽ lái xe đến đón chúng ta.” Khổng Hy Âm lạnh lùng đáp lại Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn đưa mắt nhìn hai thanh niên đứng bên cạnh Khổng Hy Âm, “Chúng ta đi đâu để nói chuyện?”. Tịnh Ngôn chợt nhớ lại bộ dạng khốc lóc của Khổng Hy Âm trong lần gặp nhau ở hầm để xe của trung tâm

“Tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện, chỗ không có người là tốt nhất.” Thang máy đã đến tầng một, khi cửa thang máy mở ra, những người đang đứng chờ thang máy ở tiền sảnh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy đoàn người đi từ trong thang máy ra.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Tốt, cô ta vẫn còn biết tránh mặt mọi người, nhưng cô ta mang theo hai tên vệ sỹ làm gì chứ?”. Bỗng nhiên Tịnh Ngôn nhớ ra điều gì đó, liền nói, “Tôi biết một nơi rất yên tĩnh, tôi thường đến đó một mình, nếu cô Khổng không ngại thì...”

“Tùy cô thôi, làm sao cô có thể ăn hiếp được tôi.” Khổng Hy Âm nói với giọng điệu rất kiêu ngạo, “Cô chỉ có thể làm mềm lòng với những người đàn ông mà thôi, với tôi cô không phải là đối thủ”.

“Đúng vậy.” Tịnh Ngôn vừa tức giận vừa cảm thấy buồn cười, cô quay người lại nói với Khổng Hy Âm, “Cô yên tâm đi, dù có là Hồ ly tinh cũng không dám động vào người một cô gái luôn mang theo bên mình hai vệ sỹ như cô đâu”.

“Cô...”Khổng Hy Âm bị chọc tức không nói được câu nào, đành phải ngậm ngùi ngồi vào xe.Sau khi đóng cửa xe cho Khổng Hy Âm, hai tên vệ sỹ mới ngồi vào trong xe.

Gia tộc họ Khổng nổi tiếng là người có giáo dục,Tịnh Ngôn nhìn hai tên vệ sỹ cao lớn ngồi phía trước mặt, trong lòng cảm thấy ái ngại thay cho Khổng Hy Âm, cô rất buồn cười nhưng cố kìm nén trong lòng, bởi cô không muốn bị coi là người vô duyên trước mặt Khổng Hy Âm.

Một quán cà phê nhỏ nằm ở góc phía tây thành phố, được thiết kế rất độc đáo với các bộ cửa gỗ màu nâu, khi mở cửa bước vào trong phòng khách sẽ ngửi thấy hương vị rất thơm ngon của cà phê.Không gian chìm trong tiếng nhạc Jazz du dương êm ái, vừa mới qua bữa trưa nên trong quán chỉ có một vài khách ngồi uống cà phê và đọc báo, quả là một nơi yên tĩnh.

Chủ quán mặc bộ quần áo màu đen không biết từ đâu đi ra, nhìn thấy Tịnh Ngôn, ông ta không chào mà chỉ gật đầu với cô.Động tác đầu tiên của ông ta là nhìn ra bầu trời trong xanh phía trước cửa, sau đó cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay.

“Không phải xem đồng hồ đâu, bây giờ vẫn đang là buổi chiều.” Tịnh Ngôn lên tiếng, giọng nói rất quen thuộc.

“Tại sao cô đến đây vào giờ này?”Tịnh Ngôn thường đến quán cà phê này vào lúc sang sớm hoặc đêm khuya, phần lớn là uống một ly cà phê và ăn điểm tâm sau đó đi làm, thậm chí có những lúc cô chưa kịp uống hết ly cà phê đã phải đi ngay,Tịnh Ngôn là con người của công việc nên chủ quán tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Tịnh Ngôn xuất hiện vào giờ này.

“Chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện được chưa?”Khổng Hy Âm không thể chờ đợi thêm được nữa liền nói xen vào

Khi nhìn thấy cô gái và hai tên vệ sỹ đi cùng Tịnh Ngôn, chủ quán tỏ vẻ không hiểu.

“Chúng ta lên lầu thôi!”, Tịnh Ngôn hỏi chủ quán, “Trên lầu có người không?”

“Không có.” Chủ quán vừa nói vừa lắc đầu, tuy nhiên ông ta vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với Tịnh Ngôn.

Khổng Hy Âm nói với hai tên vệ sỹ, “Ken, hai cậu xuống dưới lầu chờ tôi”, nói xong Khổng Hy Âm đi lên lầu trước.

Hai người ngồi trên bộ sofa màu xanh đen,Tịnh Ngôn lên tiếng trước, “Cô Khổng, hôm nay cô tìm tôi có điều gì chỉ giáo?”

Khổng Hy Âm nhìn thẳng vào mắt Tịnh Ngôn, cô ta cho tay vào túi xách lấy ra một vật, đặt xuống bàn và nói, “Tịnh Ngôn, tôi muốn cô giải thích về cái này”.

Tịnh Ngôn cúi xuống nhìn, lại là bức ảnh quen thuộc đăng trên tạp chí Bát quái. Tịnh Ngôn không muốn giải thích về chuyện này, cô cố gắng kiềm chế lòng mình và nói, “Có chuyện gì cần phải giải thích đâu?”

“Hoa Tịnh Ngôn, mặc dù tôi không biết cô có đặc điểm gì mà hấp dẫn đàn ông đến thế, nhưng tôi cảnh cáo cô, đây là bố tôi,cô đừng nằm mơ!”.Mặc dù đã xem đi xem lại tấm ảnh nhiều lần, nhưng khi đứng trước mặt Tịnh Ngôn và tấm ảnh, Khổng Hy Âm vẫn không thể kiềm chế được, cô ta nói rất gay gắt.

“Xin lỗi cô Khổng, cô nói gì tôi không hiểu.”Tịnh Ngôn nói một cách thản nhiên.

“Cô không hiểu thật ư? Sau khi Chu Thừa Khải kết hôn, cô cùng với ông chủ của mình tham dự tiệc rượu, tiếp đó cùng ăn cơm tối với một người con trai khác,Hoa Tịnh Ngôn tôi không thể tưởng tượng nổi cô là người thế nào,bây giờ cô lại cùng với bố tôi...”

“Cô Khổng, xin hãy chú ý đến cách ăn nói của mình, tôi có thể thông cảm vì cô không hiểu được sự giao lưu bình thường giữa hai người khác giới, nhưng cô đừng lấy lý do đó để sỉ nhục người khác, bao gồm cả bố của cô”, thấy Khổng Hy Âm nói khó nghe,Tịnh Ngôn liền lên tiếng.

“Sỉ nhục ư?” Khổng Hy Âm tỏ vẻ nghi ngờ, cô cao giọng nói, “Lẽ nào tôi đổ oan cho cô? Tôi không biết cô đã quyến rũ bố tôi như thế nào, cũng không cần biết cô có âm mưu gì, tôi muốn nói với cô rằng, ông ấy là bố tôi, cô đừng có nằm mơ!”

“Thế còn Chu Thừa Khải thì sao?”

Thấy Tịnh Ngôn bất ngờ hỏi về chồng mình, bộ dạng tức giận của Khổng Hy Âm bỗng trùng xuống, cô lấy lại tinh thần và lập tức thu người lại, “Cô hỏi Chu Thừa Khải làm gì?”

Nhìn bộ dạng của Khổng Hy Âm, Tịnh Ngôn cảm thấy cô ta giống như một con vật đang cố gắng bảo vệ thức ăn của mình, long lá dựng đứng lên, Tịnh Ngôn vừa tức vừa thấy buồn cười, “Tấm ảnh đó là do Khổng tiên sinh đưa cho cô xem có phải không?”

“Không phải, cha tôi chưa biết.” Khổng Hy Âm nói với giọng rất đanh.

Tịnh Ngôn thở dài một tiếng, tại sao ông ấy chưa biết chuyện này, mọi người đều biết chuyện giữa cô và Khổng Dịch Nhân, người nào gặp cô cũng hỏi, “Khổng tiên sinh khỏe không?”. Thực ra, sự việc này diễn ra lâu rồi, không biết kẻ tội đồ nào đã báo tin này cho Khổng Hy Âm, khiến cô ta đột nhiên cảnh cáo mình.

“Cô Khổng, tại sao cô lại cho rằng người trong ảnh là tôi?”. Tịnh Ngôn muốn kết thúc cuộc nói chuyện vô bổ này.

Khổng Hy Âm dương dương tự đắc nói “Cô cho rằng không chụp được mặt cô là không có chuyện gì ư? Nói cho cô biết, không chỉ có tấm ảnh đó đâu, đây cô xem có phải là cô không, tôi thì tôi nhìn thấy rất rõ”.

Vẫn còn tấm ảnh khác sao? Tịnh Ngôn dự định chào tạm biệt Khổng Hy Âm, nhưng khi thấy cô ta giơ tấm ảnh khác ra, Tịnh Ngôn nhắm mắt lại.

“Sao? Cô sợ rồi ư? Nếu như tấm ảnh này được đăng lên báo thì liệu cô còn sống yên ổn được không?” Thấy bộ dạng do dự của Tịnh Ngôn, trong lòng Khổng Hy Âm cảm thấy đắc ý, cô định nói tiếp thì bỗng có tiếng bước chân từ phía cầu thang, Khổng Hy Âm và Tịnh Ngôn quay đầu nhìn thì thấy bóng dáng quen thuộc khiến hai người vô cùng ngạc nhiên.

Khổng Dịch Nhân vắt chiếc áo khoác đen trên tay, vẻ mặt của ông dạn dày sương gió, “Hy Âm, con lại đây”, mặc dù nói với con gái nhưng ánh mắt của ông vẫn hướng về phía Tịnh Ngôn.

“Bố!” Khổng Hy Âm vô cùng ngạc nhiên, cô đứng bật dậy khỏi sofa, khẽ hỏi, “Tại sao bố lại quay về?”.

“Hy Âm, bác của con đang chờ con ở dưới lầu, con hãy về khách sạn trước đi.”

“Con không về đâu.” Khi thấy bố muốn mình về trước, Khổng Hy Âm nói rất kiên quyết, “Bố, con không muốn bố ở lại đây một mình với Tịnh Ngôn, nếu về thì bố con mình cùng về”.

Tịnh Ngôn cũng rất bất ngờ về sự có mặt của Khổng Dịch Nhân, sau khi lấy lại tinh thần, Tịnh Ngôn đứng bật dậy và nói, “Vậy thì tôi sẽ về trước”.

“Tịnh Ngôn, cô chờ ột chút.” Khổng Dịch Nhân đưa tay ra ngăn Tịnh Ngôn lại và trấn an Khổng Hy Âm, “Hy Âm, tấm ảnh đó chỉ là hiểu lầm thôi”.

Tịnh Ngôn cảm thấy không khí ngột ngạt, cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ và im lặng không nói gì. Bên tai cô, giọng nói trầm ấm của Khổng Dịch Nhân vẫn nhẹ nhàng cất lên, sự xuất hiện của ông khiến không khí ở tầng hai trở nên ngọt ngào hơn, ông nói, “Tuy nhiên, cha thực sự rất có cảm tình với Hoa Tịnh Ngôn, hy vọng có thể theo đuổi được cô ấy. Hy Âm, con còn điều gì muốn nói nữa không?”.

5. Chương 05

Chương 5 : Cao trào

“Bố.” Khổng Hy Âm nóng bừng mặt, từ nhỏ tới lớn Hy Âm luôn được bố yêu thương chiều chuộng và nghĩ ông là của riêng mình, không ai có thể cướp mất, trên thế giới này bố là người thương yêu cô nhất.

Trong một buổi tiệc sinh nhật khi Khổng Hy Âm còn bé, bác của cô đã chuẩn bị cho cô một bữa tiệc linh đình với những món quà xa xỉ, nhưng đối với Khổng Hy Âm tất cả đều không sánh được với vòng tay ấm áp của bố mỗi khi ông đi làm về. Ông ôm cô vào lòng và hôn nhẹ lên trán cô. Nhưng giờ đây, chỉ vì một người con gái lạ như Tịnh Ngôn bỗng xen vào thế giới riêng tư của hai bố con khiến cô không thể chịu đựng nổi. Trong lúc hụt hẫng về tình cảm, Khổng Hy Âm còn xưng hô theo kiểu làm nũng thuở nhỏ.

Tịnh Ngôn đứng rất gần nên nhìn rõ mọi điều bộ và cử chỉ của Khổng Hy Âm, trong lòng Tịnh Ngôn đau nhói và cảm thấy có lỗi với hai cha con nhà họ Khổng, cô nhanh chóng quay mặt ra ngoài cửa sổ để giấu đi cảm xúc của mình.

“Hy Âm.” Khổng Dịch Nhân giơ tay ra vỗ nhẹ vào vai Hy Âm, giọng nói trầm xuống để trấn an con gái, “Con hãy về khách sạn với bác trước đi, được không?”.

Khổng Hy Âm không trả lời mà giận dỗi quay người đi xuống lầu, tiếng chuông gió treo trước cửa quán cà phê kêu lên rất to làm cho không khí trong quán cà phê càng trở nên căng thẳng hơn.

Không gian tầng hai chìm trong tĩnh lặng, tiếng nhạc Jazz du dương càng làm cho không gian trở nên trầm lắng hơn.

Tiếng bước chân của Khổng Hy Âm khiến Tịnh Ngôn giật mình quay lại, cô cảm thấy có hơi ấm từ phía sau, Tịnh Ngôn quay lại nhìn thì bất gặp đôi mắt nâu quen thuộc của Khổng Dịch Nhân đang nhìn vào mắt cô, cô thấy rõ hình ảnh của mình trong đôi mắt ấy. Cô cảm thấy mùi vị và hơi ấm quen thuộc tỏa ra từ phía sau, Khổng Dịch Nhân nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Lời nói của Dịch Nhân vẫn vang lên trong đầu Tịnh Ngôn, lúc này cô đã nằm gọn trong vòng tay của Dịch Nhân, theo phản xạ tự nhiên, cô vòng tay ôm lấy Khổng Dịch Nhân, cô không còn thấy khó chịu như lúc ban đầu nữa mà thay vào đó là một cảm giác bình yên ấm áp.

Mặc dù chỉ ôm nhau trong giây lát nhưng cảm giác bồi hồi xao xuyến vẫn kéo dài mãi cho đến khi hai người chia tay. Sau một hồi lâu suy nghĩ, Tịnh Ngôn nhẹ nhàng nói, “Xin lỗi!”.

“Không sao.” Ánh mắt của Khổng Dịch Nhân ngời lên niềm hạnh phúc, “Chỉ một mình anh biết tại sao mình nói xin lỗi là đủ rồi”.

Lão Mạch đã đợi hai người từ rất lâu ở trong xe, sau khi Tịnh Ngôn ngồi vào xe, Lão Mạch lễ phép quay xuống chào, “Chào cô”.

“Chào anh.” Tịnh Ngôn lịch đáp lễ, sau đó cô quay sang nói với Khổng Dịch Nhân, “Khổng tiên sinh, em phải quay lại Trung tâm”.

Dịch Nhân gật đầu và nói với Lão Mạch, “Mạch, cậu hãy đưa cô Hoa về trước”.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh, lúc đó trời đã xế chiều, xe cộ trên đường phố qua lại tấp nập, lá cây hai bên đường rơi rất nhiều, làm cho cảnh vật trở nên xơ xác, tiết trời bên ngoài se lạnh nhưng không khí bên trong xe vẫn ấm áp. Thỉnh thoảng Dịch Nhân đưa mắt ngắm cảnh vật hai bên đường phố với vẻ mặt cường nghị. Mặc dù trong xe rất rộng nhưng hai người vẫn ngồi sát bên nhau, tận hưởng cảm giác gần gũi, thân quen, khuôn mặt, ánh mắt của Dịch Nhân ngời lên niềm hạnh phúc.

Khổng Dịch Nhân trở về Thượng Hải từ New York, vừa đặt chân xuống sân bay, ông vội vàng tìm đến chỗ Tịnh Ngôn. Sau một chặng bay đường dài và sự chênh lệch về múi giờ làm cho ông cảm thấy mệt mỏi. Dường như cảm nhận được sự lo lắng của Tịnh Ngôn, ông mỉm cười trấn an, “Tịnh Ngôn, em không cần phải lo lắng về những tấm ảnh đó đâu”.

“Vâng”, Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp. Kể từ khi nhìn thấy Dịch Nhân, mọi cảm giác bất an và lo lắng trong cô bỗng tan biến hết. Bao nhiêu năm qua, Tịnh Ngôn đã quen với việc tự mình giải quyết mọi vấn đề, nên khi đối mặt với dư luận về những tấm ảnh, cô có thể đủ bình tĩnh để xử lý vấn đề. Hơn nữa, khi có Khổng Dịch Nhân ở bên cạnh cô càng cảm thấy yên tâm và tự tin hơn.

Trong lúc Tịnh Ngôn đang gặp rắc rối thì Dịch Nhân xuất hiện, đem lại cho cô sự tự tin và nghị lực để vượt qua cơn sóng gió, nhưng Tịnh Ngôn hiểu rằng cũng chính Dịch Nhân đã khiến cô trở nên mềm yếu, do đó cô không cho phép tình cảm lấn át lý trí. Tịnh Ngôn mỉm cười vỗ nhẹ vào vai Khổng Dịch Nhân và nói, “Khổng tiên sinh vừa mới về, hãy nghỉ ngơi đi”.

Thái độ cởi mở và sự quan tâm của Tịnh Ngôn khiến Dịch Nhân cảm thấy ấm áp và hạnh phúc, ông mỉm cười nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt thân thương trìu mến. Chiếc xe dừng lại chính giữa tòa nhà trung tâm, Tịnh Ngôn đang định bước xuống xe thì Dịch Nhân ngăn lại và hỏi, “Tịnh Ngôn, ngày mai cô có kế hoạch gì chưa?”.

“Ngày mai tôi đi làm, ngày nào công việc của tôi cũng rất bận.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười và nói, “Vậy cô có thể sắp xếp công việc, dành một chút thời gian ăn cơm tối với tôi được không?”.

“Điều này thì...”, Tịnh Ngôn tỏ vẻ bối rối, một lát sau cô mỉm cười nói, “Thôi được”.

“Ngày mai gặp lại!” Tịnh Ngôn bước xuống xe, khi vào đến cửa của tòa nhà, cô quay lại nhìn thì thấy chiếc xe của Dịch Nhân vẫn đỗ ở đó cho đến khi cô đi vào trong tòa nhà, Dịch Nhân mới cho xe chạy. Nhiệt độ ngoài trời rất thấp, hai bàn tay Tịnh Ngôn lạnh buốt nhưng trong lòng cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tịnh Ngôn vừa về đến phòng làm việc, Phương Tông Vân đã cho gọi cô lên để hỏi, “Tịnh Ngôn, không có việc gì xảy ra với cô đấy chứ?”

“Không có chuyện gì cả, xin lỗi vì tôi không về kịp tham gia cuộc họp.” Thấy Tịnh Ngôn bình an trở về, Hiệu trưởng Phương Tông Vân như trút được gánh nặng trong lòng.

“Cô Khổng đó thì sao?”, Phương Tông Vân không thích bộ dạng kiêu ngạo của Khổng Hy Âm nên khi hỏi về cô ta, giọng của ông có vẻ không thoải mái.

“Nói chuyện với tôi được một lúc, cô ấy bỏ đi ngay.”

“Cái gì?”, nghĩ lại bộ dạng tức giận của Tịnh Ngôn khi gặp Khổng Hy Âm, Phương Tông Vân không hiểu liền hỏi lại, “Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”.

Tịnh Ngôn mỉm cười bổ sung, “Bố cô ấy đến”.

Tông Vân hiếm khi thấy nụ cười dịu dàng như thế của Tịnh Ngôn, một lúc sau Tông Vân mới hiểu ra ý của Tịnh Ngôn, ông nói, “Tịnh Ngôn, lẽ nào cô và Khổng Dịch Nhân...”

“Hiệu trưởng.” Tịnh Ngôn vẻ mặt rất thản nhiên.

“Tôi biết”, Phương Tông Vân mỉm cười và nói. “Cô đang bận phải không? Cứ đi đi, thực ra tôi biết hết mọi chuyện rồi”.

Đang định quay đi, nhưng khi nghe thấy Phương Tông Vân nói như vậy, Tịnh Ngôn vội nán lại hỏi, “Hiệu trưởng biết gì cơ?”.

“Tịnh Ngôn”, Phương Tông Vân mỉm cười nói với giọng rất nghiêm túc, “Cô có biết không, cô có sức hút rất lớn đối với nam giới”.

“Đúng vậy, nên rất ít người đến với tôi, họ luôn tìm cách lẩn tránh tình cảm của tôi có đúng không?”, nói xong cô cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng hơn.

“Không phải là không muốn mà là không dám. Con người chúng ta ai cũng biết tự lượng sức mình, ai dám dùng giun đất để câu cá kình cơ chứ?” Tông Vân ví von so sánh.

Nghe Tông Vân nói, Tịnh Ngôn phá lên cười, Tông Vân cũng cười rất to và nói, “Đúng vậy, ngày mai gia đình tôi tổ chức lễ mừng năm mới, cô đến sớm giúp một tay nhé, Tiểu Long nói đã lâu không gặp cô, cô ấy rất nhớ cô”.

“Lễ mừng năm mới à?” Tịnh Ngôn có vẻ bất ngờ.

Khi thấy Tịnh Ngôn phản ứng như vậy, Phương Tòng Vân liền nói, “Tịnh Ngôn, gia đình tôi có truyền thống tổ chức lễ đón năm mới, cô quên rồi ư?”.

“Tôi biết, chẳng phải là tháng Hai hay sao? Vẫn còn một tuần nữa cơ mà?” Tiểu Long vừa là vợ vừa là bạn học của Phương Tòng Vân, khi xưa Tiểu Long là một cô gái đẹp, học giỏi, đã hoàn thành luận án tiến sĩ, thời gian còn ở trường thành tích của hai người luôn đứng ở tốp đầu. Khi còn ở nước ngoài, năm nào họ cũng tổ chức lễ đón năm mới có sự tham dự của rất nhiều người, sau khi tốt nghiệp trở về nước, họ vẫn giữ được truyền thống ấy. Hàng năm cứ vào dịp này họ đều tổ chức lễ đón năm mới, bạn bè khắp nơi trên thế giới đều đến Thượng Hải tham dự và chúc mừng cho gia đình họ

“Chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao? Bố mẹ của Tiểu Long muốn cô ấy về Canada chờ sinh nên lễ đón Tết năm nay sẽ được tổ chức sớm hơn mọi năm.”

Đúng là Phương Tòng Vân có nói chuyện này với Tịnh Ngôn và cô đã ghi vào lịch công tác nhưng khi nhận lời hẹn hò với Khổng Dịch Nhân cô đã quên mất việc này, làm thế nào bây giờ? Tịnh Ngôn cúi đầu thở dài.

“Sao thế?”, nhìn bộ dạng lưỡng lự của Tịnh Ngôn, Phương Tòng Vân hỏi.

“Tôi biết rồi, Hiệu trưởng, xin hãy yên tâm.” Tịnh Ngôn không muốn nghe giải thích gì thêm, liền xua tay ra hiệu cho Phương Tòng Vân không nói thêm gì nữa và bước ra khỏi phòng.

“Cô đừng quên lời đề nghị của tôi hôm nay nhé, hoan nghênh cô đến tham dự!”

Lúc này Tịnh Ngôn đã đi ra khỏi cửa, cô quay lại trả lời với một giọng yếu ớt, “Tôi biết rồi!”.

Hết giờ làm, Tịnh Ngôn lái xe về nhà, cô bật đèn, ném chìa khóa xe vào trong chiếc bình sứ quen thuộc. Mặc dù máy sưởi đã được bật lên nhưng không khí trong phòng vẫn rất lạnh, Tịnh Ngôn vào phòng ngủ để cất túi sách, ánh trăng mờ nhạt rọi vào căn phòng qua ô cửa sổ, cô lấy di động từ trong túi ra, do dự một lúc mới quyết định gọi điện thoại.

Tiếng chuông điện thoại vừa đổ được một hồi đã có người nhắc máy, Tịnh Ngôn chưa kịp nói câu nào đã nghe thấy giọng của Khổng Dịch Nhân.

“Tịnh Ngôn!”.

Dường như Tịnh Ngôn đã đánh thức Khổng Dịch Nhân, giọng nói của ông trầm hơn mọi khi, Tịnh Ngôn nói, “Khổng tiên sinh, xin lỗi tôi quên mất tối ngày mai gia đình Hiệu trưởng của tôi tổ chức lễ đón năm mới, tôi không thể đi ăn tối cùng với ông được”.

“Hiệu trưởng ư?” Hình như Khổng Dịch Nhân chưa tỉnh hẳn nên ông hỏi lại Tịnh Ngôn với giọng ngái ngủ.

“Đó chính là ông chủ của tôi, Phương Tòng Vân”, giọng nói nhẹ nhàng của Tịnh Ngôn như rót vào tai Khổng Dịch Nhân.

“Sao cơ?” Khổng Dịch Nhân dần dần tỉnh ngủ, “Tôi đã nghe nói về Phương Tòng Vân, lễ đón năm mới là thế nào?”.

“Đó là truyền thống của gia đình họ từ thời đại học, sẽ có rất nhiều bạn bè nước ngoài bay sang Thượng Hải để tham dự”, Tịnh Ngôn cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn, cô kể rất nhiều với Khổng Dịch Nhân.

“Vậy sao?” Khổng Dịch Nhân hạ thấp giọng, “Xem ra lí do này rất chính đáng, Tịnh Ngôn sẽ mặc quần áo dạ hội đến tham dự chứ?”.

“Không.” Nói đến quần áo dạ hội, Tịnh Ngôn bỗng nhớ lại buổi tối khó quên đó, bất giác mỉm cười.

“Không cần phải mặc quần áo dạ hội, nhưng nếu là nữ sinh thì năm nào cũng phải ăn mặc theo quy định.”

“Năm nay thì sao?”

Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ một lúc và nói, “Năm nay phải mặc váy liền thân có dây đeo và đội mũ mềm”.

“Xem ra rất ý nghĩa đấy chứ!” Khổng Dịch Nhân mỉm cười nói.

“Dịch Nhân.” Tịnh Ngôn bỗng buột miệng gọi Dịch Nhân, nhưng sau đó cô lại thấy hối hận.

“Gì cơ?” Khổng Dịch Nhân hỏi lại.

Tịnh Ngôn thấy hối hận, nhưng không hiểu sao cô vẫn nói tiếp, “Có muốn đi cùng không?”.

Khổng Dịch Nhân ngập ngừng một lúc, sau đó cười và nói, “Tôi có thể đi được không?”.

Dường như Tịnh Ngôn nhìn thấy khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của Dịch Nhân, nên cô không còn hối hận như trước nữa mà thay vào đó là sự vui mừng, cô nói với giọng khẳng định, “Có thể chứ!”.

Sau khi tắt điện thoại cô mới phát hiện ra mình đã nói chuyện với Khổng Dịch Nhân rất lâu. Bên ngoài cửa sổ ánh trăng vẫn mờ nhạt, căn phòng đã được sưởi ấm nhưng không gian vẫn rất cô đơn hiu quạnh, Tịnh Ngôn kéo rèm cửa lại và soi mình trong gương cô chợt nhận ra mình có đôi lông mày cong cong và cái miệng cười thật quyến rũ.

Hôm nay Tịnh Ngôn rời khỏi Trung tâm sớm hơn mọi khi, đường phố chiều thứ Sáu tấp nập xe cộ qua lại, về đến nhà, Tịnh Ngôn vội vàng thay quần áo và nhìn đồng hồ, đã đến giờ hẹn với Dịch Nhân.

Tịnh Ngôn vừa đóng khuy áo vừa nhìn qua cửa sổ thì thấy chiếc xe của Dịch Nhân đã đỗ ở dưới cửa tòa nhà chung cư, Tịnh Ngôn nhanh chóng tắt điện ra khỏi nhà, như thường lệ cô tiện tay lấy chiếc chìa khóa xe trong lọ sứ, nhưng ngay lập tức cô lại thả chiếc chìa khóa xuống.

Tịnh Ngôn vội vàng đi về phía Dịch Nhân, tà áo choàng tung bay để lộ đôi chân dài thon thả và trắng muốt của Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn đứng trước mặt Dịch Nhân mỉm cười và nói, “Khổng tiên sinh quả là người rất đúng giờ, hôm nay phiên tiên sinh làm tài xế giúp”.

“Được làm tài xế cho Hoa tiểu thư là niềm vinh hạnh lớn đối với tôi.” Nói xong Dịch Nhân mở cửa xe và mời Tịnh Ngôn ngồi vào trong.

Sau khi nổ máy cho xe chạy, Dịch Nhân quay lại hỏi Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, buổi tiệc hôm nay bắt đầu lúc mấy giờ?”

“9 giờ.”

“Vậy thì vẫn còn sớm.”

“Tôi còn có một nhiệm vụ đó là vào siêu thị mua thực phẩm.”

“Cô phải vào bếp ư?”

“Đúng vậy, nhưng chỉ là món mì Ý thôi. Đã thành thói quen, năm nào mọi người cũng thích ăn món mì xào của Ý.”

“Thú vị đấy, tôi cũng rất thích ăn món mì Ý đó.” Dịch Nhân vui vẻ nói.

Dịch Nhân đưa Tịnh Ngôn vào siêu thị, chuẩn bị đón năm mới nên mọi người đi mua sắm rất đông. Vừa vào đến cửa siêu thị, Dịch Nhân đã cảm thấy không khí ngột ngạt, quầy thu ngân của siêu thị hoạt động hết công suất nhưng vẫn có rất nhiều người phải xếp thành hàng dài chờ thanh toán.

Tịnh Ngôn thường xuyên mua hàng ở đây nên cô rất thông thuộc đường đi lối lại trong siêu thị, vừa mới xuống xe, cô liền đi thẳng đến quầy bán thực phẩm.

Khổng Dịch Nhân đi bên cạnh quay sang cười với Tịnh Ngôn và nói, “Vào dịp mua sắm cuối năm ở nước ngoài cũng đông đúc tương tự thế này”.

Người đông như trẩy hội, thỉnh thoảng Tịnh Ngôn phải nghiêng người để tránh va vào người khác, cô tự nhủ, “Một người như Khổng Dịch Nhân thì phải mua quà gì chứ?” Bỗng nhiên Dịch Nhân đỡ lấy eo của cô và kéo sang một bên và nói, “Cẩn thận”.

Sau khi tránh hai chiếc xe đẩy hàng trong siêu thị, Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên định nói cảm ơn thì Khổng Dịch Nhân nắm chặt lấy tay cô và nói, “Hãy chú ý khi đi đường”.

Tịnh Ngôn đi theo sau Khổng Dịch Nhân, thực ra từ nhỏ cô đã rất thích được người khác cầm tay, hơn nữa trong siêu thị đông người như vậy rất có thể sẽ bị lạc nhau, tuy nhiên khi được Dịch Nhân cầm tay, cô lại thấy xấu hổ.

Quầy thực phẩm hiện ra trước mặt, không khí ở đây rất lạnh, “Cần mua những thứ gì?” Khổng Dịch Nhân nhẹ nhàng hỏi.

Lúc này Tịnh Ngôn không còn cảm thấy xấu hổ, cô lấy lại tinh thần và trả lời, “Tôi muốn mua một ít mỳ Ý và một số gia vị khác”.

“Có phải cái này không?” Phía trước mặt hai người là một dãy thực phẩm nhập khẩu được đóng gói trong những bao bì rất đẹp.

Sau khi quan sát kỹ, Tịnh Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu, “Không phải loại mỳ này. Tôi muốn mua loại mỳ sợi được làm từ lúa mạch”.

“Làm thế nào để phân biệt được?” Khổng Dịch Nhân cầm một gói mỳ lên xem.

“Đương nhiên phải có cách phân biệt rồi.” Tịnh Ngôn cầm gói mỳ lật qua lật lại và giải thích, “Mỳ lúa mạch Ý sợi nhỏ nhưng dai, loại mỳ đó khi nấu không bị nát, ăn thấy thơm và ngon, đây rồi, là loại mỳ này”, vừa nói Tịnh Ngôn vừa chạy lại cố với tay lấy gói mỳ ở ngăn trên cùng của quầy hàng.

“Để tôi giúp cô”, Khổng Dịch Nhân nói.

“Không phải.” Tịnh Ngôn chỉ tay và nói, “Gói bên cạnh, đúng rồi, chính là gói mỳ đó”.

Khổng Dịch Nhân lấy gói mỳ xuống, cúi đầu mỉm cười và nói, “Đúng là gói mỳ này chứ?”.

“Đúng rồi.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp. Trong siêu thị, người qua lại tấp nập, tiếng nhạc xen lẫn tiếng người cười nói làm cho không khí trở nên ồn ào náo nhiệt. Mặc dù không khí xung quanh rất ngọt ngào nhưng Tịnh Ngôn vẫn cảm nhận được sự gần gũi, thương yêu toát ra từ sự hiền hòa của Khổng Dịch Nhân, trong lòng cô cảm thấy rất vui, tuy nhiên Tịnh Ngôn cố gắng kìm nén sắc thái biểu cảm của mình, cô tự nhủ, “Tịnh Ngôn, hãy cố gắng lên, đừng trở thành trò cười trước mặt Dịch Nhân”.

Nhà của Phương Tông Vân ở ngoại thành, đó là một ngôi biệt thự khá sang trọng, xe của Khổng Dịch Nhân vào trong cổng và đỗ tại một bãi đất trống bên cạnh ngôi biệt thự. Do mua đồ mất nhiều thời gian nên khi xuống xe Tịnh Ngôn liền xách đồ mở cửa vào nhà trước. Cô nhìn qua cửa sổ thì thấy mọi thứ trong nhà đã được bày biện sẵn, Phương Tông Vân đang đứng phía trước cửa thấp nền trong đèn lồng, thấy Tịnh Ngôn đang xách đồ đi vào Tông Vân liền gọi, “Tịnh Ngôn, rốt cuộc thì cô cũng đã đến, nhanh lên, Tiểu Long đã chuẩn bị sẵn mọi thứ ở trong bếp cho cô rồi đây”.

Phương Tông Vân chăm chú nhìn vào chiếc ô tô đỗ ở ngoài sân và nói, “Tịnh Ngôn, cô đổi xe từ bao giờ thế?”

“À, đó là...” Tịnh Ngôn đang định giải thích thì bỗng nghe thấy tiếng đóng cửa xe, Phương Tông Vân quay ra nhìn thì thấy Khổng Dịch Nhân đang đi vòng qua phía đầu xe và tiến về phía mình, ông đứng đối diện với Tông Vân, giơ tay ra phía trước và nói, “Phương Tông Vân, xin chào, tôi là Khổng Dịch Nhân”.

Phương Tông Vân giơ tay ra bắt theo thói quen, mặc dù nhiều năm bôn ba trên thương trường, tiếp xúc với nhiều hạng người, nhưng khi phải đối mặt với hoàn cảnh này Phương Tông Vân không nói được gì. Thật tiếc không có chiếc máy ảnh chụp lại bộ dạng của Phương Tông Vân lúc đó, Tịnh Ngôn cũng cảm thấy khó xử. Cô giơ tay vỗ vào vai Phương Tông Vân và nói, “Hai người nói chuyện nhé, tôi vào bếp nấu ăn đã”.

“Ồ, Khổng tiên sinh, xin chào.” Lúc này Phương Tông Vân mới lấy lại được tinh thần, “Rất hoan nghênh, xin mời vào phòng khách”.

“Có cần tôi giúp gì không?” Khổng Dịch Nhân chỉ tay vào chiếc đèn lồng trên tay Phương Tông Vân và hỏi.

“Gì cơ?”

“Tôi thắp chiếc đèn này nhé.” Tịnh Ngôn đang nấu ăn trong bếp, thấy thú vị nên đặt đồ ăn xuống và chạy ra cầm chiếc đèn lồng từ tay Dịch Nhân. Tông Vân đưa chiếc bật lửa cho Dịch Nhân và nói, “Thế này nhé, hai người thắp đèn đi lát nữa tôi sẽ quay lại”.

Phương Tông Vân đi vào trong phòng ăn, Tiểu Long đang cho thức ăn vào đĩa, thấy dáng vẻ của chồng, cô giật mình hỏi, “Anh sao thế?”.

“Bà xã.” Giọng của Phương Tông Vân rất khẩn thiết, “Để đây đã, mau ra đây xem đi”.

“Xem gì cơ chứ?” Tiểu Long thấy kì lạ nên hỏi lại, “Chuyện gì mà anh sốt ruột như thế chứ?”.

Phương Tông Vân chỉ tay về phía chiếc đèn lồng và nói, “Đó là Dịch Nhân, bạn trai của Tịnh Ngôn, em xem họ có đẹp đôi và hạnh phúc không?”.

Chiếc đèn lồng đã được thắp sáng, ánh sáng đỏ làm cho không gian trở nên ấm áp hơn. Khổng Dịch Nhân treo chiếc đèn lồng lên, Tịnh Ngôn luôn miệng khen, “Đẹp quá!”.

Khổng Dịch Nhân cúi xuống thấy Tịnh Ngôn đang ngẩng mặt lên nhìn chiếc đèn lồng, hôm nay là ngày lễ đón năm mới nên Tịnh Ngôn đội một chiếc mũ mềm, đôi mắt tròn xoe, ánh sáng của chiếc đèn lồng làm cho làn da cô trở nên trắng hồng rạng rỡ hơn. Bộ dạng của Tịnh Ngôn trông rất đáng yêu, Khổng Dịch Nhân không cầm lòng được liền đưa tay lên vuốt má Tịnh Ngôn và nói, “Cô thích chiếc đèn này như vậy sao? Hỏi Phương Tông Vân xem mua ở đâu, chúng ta cũng đi mua một vài cái về treo”.

Tịnh Ngôn không nói gì, cô cúi đầu xuống, ánh sáng đỏ của chiếc đèn lồng mờ nhạt nên Dịch Nhân không nhìn rõ vẻ mặt của Tịnh Ngôn, cô nói nhỏ, “Chúng mình vào thôi”.

Không khí trong ngôi biệt thự rất ấm áp, Tịnh Ngôn không còn cảm thấy lạnh nữa, hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác lông cừu và đi đôi giày vải đế mềm, nên nhà được trải thảm đem lại cảm giác ấm áp cho đôi chân, Tịnh Ngôn cảm thấy rất thoải mái, cô cởi bỏ áo khoác treo lên mắc áo ở ngoài cửa.

Tiểu Long đi ra từ phòng ăn vội lên tiếng khen Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, hôm nay trông cô rất xinh”.

Tịnh Ngôn mặc một chiếc áo len mỏng và chiếc quần vải bó sát chân càng làm tôn thêm dáng người của cô.

Tịnh Ngôn mỉm cười đáp, “Tiểu Long, cô cũng rất đẹp”.

“Đúng vậy, hôm nay vợ tôi ăn mặc rất đẹp, không đáng khen hay sao?” Phương Tông Vân tiếp lời của Tịnh Ngôn.

Phương Tông Vân và Tiểu Long quả là xứng đôi vừa lứa, Phương Tông Vân quả là người chồng tâm lý. Tịnh Ngôn giới thiệu, “Xin giới thiệu đây là Tiểu Long vợ của Hiệu trưởng Phương, còn đây là Khổng Dịch Nhân”.

“Tịnh Ngôn, cô khen như vậy, ông xã tôi thích thú lắm đấy.” Tiểu Long vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tịnh Ngôn.

Đêm đã về khuya, bạn bè đến tham dự lễ đón năm mới mỗi lúc một đông, căn phòng trở nên chật chội, tiếng nhạc xen lẫn với tiếng cười nói làm cho không khí trong căn phòng ồn ào náo nhiệt.

Phòng bếp sáng đèn, mặc dù cửa bếp đã đóng nhưng tiếng nhạc ngoài phòng khách vẫn dội vào, Tịnh Ngôn cùng với Dịch Nhân đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn, mùi thức ăn thơm nức cả phòng. Sau khi điều chỉnh lửa, Tịnh Ngôn nhìn sang chiếc nồi bên cạnh và nói, “Cho thêm một chút muối vào”.

“Gì cơ?” Tịnh Ngôn nói nhỏ nên Dịch Nhân nghe không rõ

“Cho thêm một chút muối thì sợi mì sẽ mềm hơn, khi ăn có cảm giác dai và thơm, nếu không sẽ không có mùi vị gì cả”, Tịnh Ngôn giải thích.

Khổng Dịch Nhân mở vung ra cho thêm một chút muối và hỏi, “Được chưa?”.

“Được rồi.” Tịnh Ngôn cảm thấy rất vui, một lúc sau cô nói tiếp, “Đợi một lúc nữa cho dầu ăn vào sau đó vớt ra cho vào tủ lạnh là được”.

Trong lúc Tịnh Ngôn đang cho nước tương vào nồi mì để tạo mùi thơm thì bỗng có tiếng mở cửa, tiếng nhạc to dần, có một người chạy vào mở tủ lạnh tìm rượu, anh ta vừa cúi đầu xuống tìm rượu vừa nói, “Tôi tìm rượu vang, Tịnh Ngôn, món mì Ý được chưa, chúng tôi đang chờ đấy”.

“Xong ngay thôi.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp.

Anh ta cầm chai rượu và đi ra ngoài, khi nhìn thấy Khổng Dịch Nhân anh ta liền chào, “Có người mới đến phải không? Xin chào!”.

“Xin chào” Khổng Dịch Nhân mỉm cười, sau khi ra khỏi bếp anh ta đóng cửa lại.

“Xin lỗi, anh ta tên là Charli, là con người của công việc, làm việc gì cũng muốn nhanh chóng.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng giải thích cho Khổng Dịch Nhân.

Trong khi Khổng Dịch Nhân chưa kịp trả lời thì cánh cửa bếp lại được mở ra, Charli cầm ly rượu vang đứng trước cửa bếp đưa mắt nhìn về phía Khổng Dịch Nhân.

“Ông Khổng, ông có biết ông là người rất hấp dẫn không?”.

“Vậy sao?” Khổng Dịch Nhân mỉm cười hỏi lại.

Bên ngoài có người đang gọi Charli, anh ta xua tay và chạy lại phía người đó.

“Anh ta nhận ra ông”, Tịnh Ngôn tiếp tục giải thích.

“Không có vấn đề gì”, Khổng Dịch Nhân vừa nói vừa chăm chú vào nồi mỳ, ông hiểu rằng mọi người đang rất háo hức chờ đợi món mỳ Ý của hai người.

Không hiểu tại sao lúc này trong lòng Tịnh Ngôn cảm thấy rất vui và hạnh phúc, cô vừa cho gia vị vào nồi mỳ vừa mỉm cười. Cô cầm đôi đũa vớt một vài sợi mỳ lên nếm thử, sau đó vớt một vài sợi mỳ đưa lên miệng Khổng Dịch Nhân và nói, “Khổng tiên sinh nếm thử xem, mùi vị như vậy đã được chưa?”.

Khổng Dịch Nhân nếm thử, thấy mùi thơm đậm đà lan tỏa khắp giác quan, chưa kịp khen thì Tịnh Ngôn đưa ngón tay lên miệng Khổng Dịch Nhân ra hiệu đừng nói gì, cô nói nhỏ vào tai Khổng Dịch Nhân, “Ồ đây đều là những người biết thưởng thức đó”.

Ngón tay của Tịnh Ngôn vẫn còn dính mùi dầu và gia vị, ánh mắt của cô ngời lên niềm hạnh phúc, Khổng Dịch Nhân nắm lấy tay Tịnh Ngôn, trong lòng tràn đầy cảm xúc, một tay vòng ra sau ôm eo của cô và nhẹ nhàng đặt lên môi Tịnh Ngôn nụ hôn nồng ấm.

Cửa bếp lại được mở ra, giọng Charli vang lên, “Lão huynh, ông chẳng phải là Khổng Dịch Nhân hay sao?”.

Không có ai trả lời, chưa kịp định thần thì Charli đã bị một cánh tay lực lưỡng kéo ra ngoài, tiếng nhạc xen lẫn với tiếng cười nói từ phòng khách dội vào buồng bếp, lễ đón năm mới của gia đình vợ chồng Phương Tông Văn và Tiểu Long chưa năm nào độc đáo như năm nay.

Một buổi tối vui vẻ và thú vị, khi họ rời khỏi ngôi biệt thự của Phương Tông Văn đã là 2 giờ đêm, bên ngoài không khí rất lạnh, dường như vẫn còn phảng phất đâu đây mùi vị của món mỳ Ý. Mặc dù rất tỉnh táo nhưng Khổng Dịch Nhân cảm thấy như mình đang đi trên mây, cảm giác bồng bênh khó tả vẫn lơ lửng trong người ông.

Tịnh Ngôn quay đầu nhìn lại ngôi biệt thự, hai chiếc đèn lồng vẫn đang đung đưa theo gió, phía xa xa là những tòa nhà cao tầng còn sáng đèn, Tịnh Ngôn tâm sự, “Quả là một buổi tối thú vị, cảnh đêm ở đây rất đẹp”.

Khổng Dịch Nhân gạt đầu tán thưởng, mắt nhìn ra xa và nói, “Rất đẹp, nhưng tôi thấy cảnh sắc đêm qua còn đẹp hơn”.

Tịnh Ngôn không nói gì, Khổng Dịch Nhân cúi xuống nhìn thấy Tịnh Ngôn đang nở nụ cười rất tươi, ông khẽ gọi, “Tịnh Ngôn. Cô say rồi phải không?” Khổng Dịch Nhân không nén nổi cảm xúc liền bật cười, Tịnh Ngôn lắc đầu lấy lại bình tĩnh và hỏi, “Ông ngắm cảnh đêm ở đâu?”.

“Ở khách sạn, một vài người bạn của tôi đang triển khai một dự án bên bờ sông, tôi thấy hứng thú nên đầu tư một ít, mỗi lần về Thượng Hải tôi đều đến khu biệt thự đó nghỉ ngơi”, Khổng Dịch Nhân giải thích.

“Có phải là khách sạn Bốn mùa không?” Tịnh Ngôn hỏi lại, cô rất ấn tượng với khách sạn đó.

“Trước đó công trình này vẫn đang trong giai đoạn lắp đặt nội thất, vừa mới khánh thành cách đây hai ngày.” Khổng Dịch Nhân mỉm cười đáp, “Tối qua khi tỉnh giấc nhìn ra ngoài, cả thành phố chìm trong màn đêm vô tận, cảnh đêm ở Thượng Hải quả là danh bất hư truyền”.

Hai người bỗng đứng im lặng, những cây cột đèn hai bên đường được thiết kế rất độc đáo, dưới ánh sáng mờ nhạt ấy, Khổng Dịch Nhân chỉ nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng của Tịnh Ngôn.

Khổng Dịch Nhân khẽ mỉm cười và nói, “Tịnh Ngôn, cô say rồi!”. Sau khi hoàn thành món mỳ Ý, trong lúc dự tiệc, Tịnh Ngôn luôn mỉm cười sánh bước bên Khổng Dịch Nhân, thỉnh thoảng có người đến nói chuyện với họ, Khổng Dịch Nhân không biết Tịnh Ngôn đã uống mấy ly rượu, nhưng mặt cô đỏ bừng, xem ra đã uống hơi nhiều.

“Đâu có, tôi chỉ uống hai ly rượu vang thôi mà.” Tịnh Ngôn mở to mắt nhìn thẳng vào Khổng Dịch Nhân, cô đưa tay ra mở cửa xe để chứng minh cho Khổng Dịch Nhân thấy cô vẫn rất tỉnh táo.

Mặc dù nói là không say, nhưng Tịnh Ngôn lại mở nhầm cửa xe của người khác.

“Tịnh Ngôn, bên này cơ mà.” Khổng Dịch Nhân vừa gọi vừa đỡ lấy người cô.

Tịnh Ngôn dựa vào người Khổng Dịch Nhân, cô cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể ông, mùi hương quen thuộc làm cho toàn thân Tịnh Ngôn như mềm ra. Khổng Dịch Nhân mở cửa xe đỡ Tịnh Ngôn ngồi vào trong, sau đó đóng cửa lại và nổ máy cho xe chạy.

Tịnh Ngôn cảm thấy xấu hổ, mặt càng đỏ hơn, cô vội vàng giải thích, “Trời tối quá nên tôi mới nhìn nhầm xe”.

“Đúng vậy, trời tối quá.” Khổng Dịch Nhân mỉm cười đáp, sau đó ông đỡ Tịnh Ngôn ngồi ngay ngắn lại và thắt dây an toàn cho cô.

Tịnh Ngôn thấy Khổng Dịch Nhân chạm tay vào người liền kêu lên, “Trời đất, ông làm gì thế?”.

“Thắt dây an toàn cho cô.” Giọng nói ấm áp của Khổng Dịch Nhân khiến Tịnh Ngôn yên tâm hơn, tiếp đó là tiếng kêu lách cách của khóa dây an toàn.

Tịnh Ngôn mơ màng nhớ lại những biểu hiện bất thường của mình, cô cảm thấy xấu hổ, giọng nói trầm ấm của Khổng Dịch Nhân lại vang lên, “Tịnh Ngôn”.

“Gì cơ?”

Khổng Dịch Nhân đưa tay vuốt nhẹ lên đôi má ửng hồng của Tịnh Ngôn, tiếp đó là đôi môi ấm áp của Khổng Dịch Nhân. Mặc dù không phải lần đầu tiên được hôn, nhưng Tịnh Ngôn vẫn còn là một thiếu nữ, mỗi lần được hôn cảm giác ngất ngây lại xâm chiếm khiến cô không thể kiềm chế lòng mình, hai tay Tịnh Ngôn khẽ đẩy người Khổng Dịch Nhân ra, nhưng đôi bàn tay mềm mại ấm áp của Khổng Dịch Nhân nhanh chóng vuốt ve lưng Tịnh Ngôn, cô cảm nhận được nhịp tim của Khổng Dịch Nhân đập nhanh hơn, trong một phút mềm lòng, Tịnh Ngôn đã buông tay ra một cách vô thức, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt đang rực lửa của Khổng Dịch Nhân đang hiển hiện trước mắt mình.

Trong lòng Tịnh Ngôn rất bối rối, đôi môi của Khổng Dịch Nhân vẫn đang áp sát vào má cô, giọng nói trầm ấm quen thuộc lại vang lên, dường như có ma lực xuyên thẳng vào điểm yếu nhất thẳm sâu trong trái tim của cô, “Tịnh Ngôn!”.

“Gì cơ?” Tịnh Ngôn như một con ngựa bị đứt dây cương, tự do chạy nhảy, không chịu sự ràng buộc của lý trí, tuy nhiên cô vẫn phải đấu tranh tư tưởng, có nhanh quá hay không? Có hối hận hay không? Liệu có giống như lần trước hay không? Phải chăng lúc đầu càng sáng sủa và ngọt ngào thì về sau càng tối tăm và đau khổ? Nhưng lý trí không thắng nổi tình cảm, trước mặt cô lúc này chỉ có Khổng Dịch Nhân, giống như một ngọn đèn ấm áp, còn cô giống như một con thiêu thân nhỏ bé, mặc dù biết rằng phía trước rất nguy hiểm, lao đầu vào ngọn đèn có thể sẽ thịt nát xương tan, nhưng Tịnh Ngôn không thể thắng được chính mình, cô vẫn lao vào “ngọn lửa” như một “con thiêu thân”.

Bỗng nhiên Tịnh Ngôn nói nhỏ vào tai Khổng Dịch Nhân, “Tôi muốn ngắm cảnh đêm cùng với Khổng Dịch Nhân”.

“Gì cơ?” Khổng Dịch Nhân hạ thấp giọng.

Tịnh Ngôn rất muốn kiềm chế lòng mình, rất muốn im lặng nhưng giọng nói ầm áp của Khổng Dịch Nhân vẫn vang lên. Đường như thời khắc mà hai người mong đợi đã đến, tất cả đều diễn ra theo ý muốn, Khổng Dịch Nhân ôm chặt Tịnh Ngôn vào lòng và hôn lên môi cô một lần nữa, hai người cùng nhắm mắt lại. Bên ngoài, sương bao phủ khắp nơi khiến không gian trở nên mờ ảo, những giọt sương nhẹ nhàng rơi xuống khắp mặt đất.

Thang máy dừng lại ở tầng trên cùng của tòa nhà chung cư, trước cửa thang máy không phải là hành lang chật hẹp như những gì Dịch Nhân tưởng tượng mà là một bức bình phong rất lớn có vẽ phong cảnh sơn thủy hữu tình với lời đề tựa là một bài thơ, hương vị của món mỳ Ý vẫn còn phảng phất đâu đây. Khổng Dịch Nhân chưa kịp ngắm kỹ bức tranh đã bị Tịnh Ngôn kéo qua bức bình phong. Trước mặt ông là một bức tường kính trong suốt, lần đầu tiên ông được ngắm toàn cảnh thành phố vào ban đêm. Cả thành phố về đêm chìm trong tĩnh lặng, ánh sáng đèn đường, ánh sáng phát ra từ những căn hộ chung cư và các tấm biển quảng cáo lung linh huyền ảo cảnh sắc phồn hoa đô thị.

Tịnh Ngôn đưa mắt nhìn ra xa im lặng ngắm cảnh đêm, hai người đứng cạnh sưởi ấm cho nhau. Tịnh Ngôn vẫn mặc bộ quần áo dạ hội, nhưng không đội mũ, mái tóc dài buông xuống mềm mại óng ả, đôi má ửng hồng, thân hình thon thả. Cảnh đêm hiện ra trước mắt Khổng Dịch Nhân lung linh huyền ảo. Lần đầu tiên gặp mặt Tịnh Ngôn trong trang phục áo choàng dạ hội màu tro, trong cái giá rét của mùa đông, hôm đó hai người gặp nhau trong một cái quán đông đúc chật hẹp, cử chỉ điệu bộ của Tịnh Ngôn lịch sự nhã nhặn... Tất cả những ký ức của lần đầu tiên hai người gặp mặt đều ùa về trong tâm trí Khổng Dịch Nhân. Giờ đây, Tịnh Ngôn đang đứng trước mặt, hồn nhiên, vui vẻ, dường như đây là nơi hai người lần đầu gặp nhau vậy, Khổng Dịch Nhân khẽ hỏi, “Hoa tiểu thư có thích không?”, giọng của Khổng Dịch Nhân trầm xuống dịu dàng.

Tịnh Ngôn quay lại nhìn vào mắt Khổng Dịch Nhân, trong đầu cô vẫn vang lên tiếng gọi quen thuộc của Khổng Dịch Nhân, “Tịnh Ngôn”.

Sương xuống mỗi lúc một nhiều, không gian trở nên lạnh lẽo, khiến Tịnh Ngôn có cảm giác cô đơn trống trải. Trước đây có rất nhiều chàng trai vây quanh nhưng cô đã bỏ qua rất nhiều cơ hội, nếu lần này cô tiếp tục bỏ qua cơ hội đến với Dịch Nhân có thể cô sẽ phải hối hận cả đời, Tịnh Ngôn tự nhủ, “Không, mình không thể bỏ qua cơ hội này được”, câu nói đó cứ vang lên trong đầu Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn lấy hết dũng khí giơ tay ra nắm lấy tay của Dịch Nhân, cô cảm nhận được tay của Dịch Nhân đang run lên, Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Vâng, em rất thích”. Tịnh Ngôn bỗng đổi cách xưng hô từ “tôi” sang “em” làm cho Dịch Nhân cảm thấy trong lòng ầm áp hơn, một cảm giác lạ trào dâng khiến ông tỏ ra bối rối không biết nói thế nào, chỉ biết dang rộng vòng tay ôm trọn Tịnh Ngôn vào lòng.

Vòng tay của Khổng Dịch Nhân vô cùng ầm áp, vẫn mùi hương ấy, vẫn cảm giác ấy khiến cho Tịnh Ngôn cảm thấy ngây ngất, tim đập mạnh hơn, mắt mơ màng như đang chìm trong giấc mộng, tất cả mọi thứ xung quanh đều hư hư thực thực. Thần trí mơ màng, không biết hai người vào phòng ngủ từ lúc nào nữa, nằm trên chiếc đệm mềm mại, cảm giác được âu yếm tỏa khắp cơ thể Tịnh Ngôn, nhưng khi hai cơ thể chạm vào nhau, Tịnh Ngôn cảm thấy hơi lạnh, cảm giác được thỏa mãn được đẩy lên cao hơn. Tuy nhiên, tiếp sau đó giọng nói của Tịnh Ngôn trở nên đáng thương, cô bỗng giật mình, đưa tay xoa lên mặt, nước mắt ứa đầy hai bàn tay.

Tịnh Ngôn vẫn không nói được gì, cơ thể cô dường như không còn đủ sức đứng vững, cô tựa người vào giường, chân tay không muốn cử động.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười, hai tay dang ra ôm Tịnh Ngôn vào lòng và nói, “Tịnh Ngôn, em sao vậy?”, Dịch Nhân bỗng thay đổi cách xưng hô, nhưng Tịnh Ngôn vẫn giữ cách xưng hô như cũ.

“Tôi, tôi...” Cơ thể và môi của Tịnh Ngôn cùng run lên không nói được lời nào.

Khổng Dịch Nhân đưa tay lên lau nước mắt trên má của Tịnh Ngôn và hỏi, “Tại sao em khóc?”.

“Ông không biết sao?” Tịnh Ngôn không nói được thành lời đành dùng ánh mắt để biểu lộ cảm xúc, dường

như Tịnh Ngôn có điều gì đó trách móc đối với Khổng Dịch Nhân, ông mỉm cười và nói, “Xin lỗi, là do anh không tốt”.

Tịnh Ngôn rất muốn ôm chặt lấy Khổng Dịch Nhân, trời đất ai ngờ một người có vẻ bề ngoài nho nhã lịch sự như Khổng Dịch Nhân lại làm cho Tịnh Ngôn ra nông nổi này... khiến cô phải đau khổ như vậy. Tuy nhiên, mọi sóng gió đã qua đi, bây giờ Tịnh Ngôn cảm thấy hài lòng và yên tâm khi ngã vào vòng tay của Dịch Nhân, cơ thể của Tịnh Ngôn vẫn mềm yếu, nhưng cô cảm thấy vô cùng ấm áp và hạnh phúc.

Sau một phút im lặng, Khổng Dịch Nhân cúi xuống bắt gặp ánh mắt của Tịnh Ngôn đang nhìn mình tràn đầy yêu thương. Ánh mắt đó khiến Dịch Nhân càng yêu và thông cảm với cô hơn, ông thủ thủ vào tai cô, “Tịnh Ngôn, anh sẽ luôn yêu thương và tôn trọng em”.

Hai hàng lệ lăn dài trên má Tịnh Ngôn, đây không phải là lần đầu tiên cô nghe thấy câu nói đó. Từ khi chấm dứt mối tình đầu đến nay, cô đã được nghe một vài lần nên nó đã trở nên quá quen thuộc, do đó cô không quá tin tưởng vào câu nói đó, nhưng lần này người nói câu nói đó không phải ai khác mà là Khổng Dịch Nhân.

Tịnh Ngôn nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lãng mạn và hạnh phúc, cô luôn tự hỏi, “Có được không? Lần này liệu có thành hiện thực không? Nếu là anh ấy thì chắc là được”.

“Tịnh Ngôn?” Khổng Dịch Nhân ôm cô chặt hơn, Tịnh Ngôn mở mắt ra thì thấy Khổng Dịch Nhân đang nhìn mình, hai mắt đỏ rực như có lửa, trong đôi mắt ấy chỉ có một mình cô, nên Tịnh Ngôn cảm thấy yên tâm hơn, Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp, “Em hiểu!”.

Tịnh Ngôn quen dậy sớm, trong khi mắt còn đang mơ màng cô chỉ nhìn thấy ánh sáng ban mai lọt vào căn phòng qua ô cửa sổ. Tịnh Ngôn cảm thấy mi mắt nặng trĩu, khó khăn lắm cô mới mở mắt ra được, nhớ lại giấc mơ ngọt ngào đêm qua, thần thái của Tịnh Ngôn vẫn còn hoảng hốt, trong khi mơ màng Tịnh Ngôn cảm thấy không gian xung quanh yên tĩnh.

Tịnh Ngôn nằm trên giường vươn vai hít thở không khí trong lành của buổi sáng sớm, cô cảm thấy xương cốt mỗi nhừ, xoay người ngồi dậy thì thấy eo và lưng hơi đau. Khổng Dịch Nhân vuốt ve mái tóc và thủ thủ vào tai cô, “Tịnh Ngôn, em ngủ chút nữa đi, hôm nay là thứ Bảy mà”.

Lúc này, Tịnh Ngôn mới hoàn toàn tỉnh ngủ, cô mở to mắt nhìn thấy Khổng Dịch Nhân đang nằm ôm mình trong vòng tay, mắt nhắm hờ, miệng mỉm cười rất tươi

Tất cả những gì diễn ra vào hôm qua chợt hiện về trong đầu Tịnh Ngôn cùng với ánh nắng ban mai dịu dàng, Tịnh Ngôn không nói gì, chỉ biết cúi đầu, trán của cô chạm vào ngực Khổng Dịch Nhân, bỗng cô nghe thấy tiếng nói mơ màng của Dịch Nhân.

“Gi cơ?” Tịnh Ngôn không nghe rõ nên đã hỏi lại, cô cảm thấy bàn tay ấm áp đang chạm vào eo và ôm chặt lấy cô, lúc này Tịnh Ngôn mới cảm nhận hết được sự ấm áp và mạnh mẽ của Dịch Nhân, Tịnh Ngôn thủ thủ bên tai Dịch Nhân, “Dịch Nhân, em xin lỗi”.

Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nhân, hai tay thu lại nhẹ nhàng đặt vào ngực ông. Sau trận mây mưa đêm qua, Tịnh Ngôn cảm thấy toàn thân nhức mỏi, dường như các bộ phận trên người không phải là của cô, Tịnh Ngôn tự nhủ, “Nếu làm lại lần nữa chắc mình chết mất!”.

Giọng nói của Khổng Dịch Nhân cũng rất mệt mỏi nhưng vẫn ngồi lên niềm hạnh phúc tốt độ và đầy sức hấp dẫn, Khổng Dịch Nhân buông Tịnh Ngôn ra và nói, “Anh muốn đi tắm”.

Tịnh Ngôn bỗng cảm thấy hơi lạnh khi rời khỏi vòng tay ấm áp của Dịch Nhân, phản ứng của cơ thể nhanh hơn sự phản ứng của ý thức, Tịnh Ngôn lập tức bị bao vây bởi cảm giác trống trải. Khi Dịch Nhân rời khỏi giường, dưới ánh nắng ban mai Tịnh Ngôn mới nhìn rõ cơ thể nam tính và đường nét trên khuôn mặt của Khổng Dịch Nhân, trong niềm hạnh phúc đang trào dâng, Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy thất vọng, cô tự trách mình, “Mình đúng là điên thật rồi”, Tịnh Ngôn nhìn lại cơ thể mình một lần rồi vội đầu vào trong chăn.

Tiếng bước chân của Dịch Nhân đi ra từ nhà tắm, ông tiến lại phía giường và lật chăn ra, “Em không thấy nóng sao?”.

Trong chăn là khuôn mặt trắng như tuyết của Tịnh Ngôn, hai má ửng hồng, Dịch Nhân định đưa tay vuốt ve lên má cô, nhưng không hiểu sao những ngón tay mềm mại của Dịch Nhân lại vuốt ve vào lưng và eo của cô, Dịch Nhân bỗng rút tay lại, “Không được, có thể Tịnh Ngôn sẽ không chịu nổi”, Khổng Dịch Nhân thu tay về và quay người đi ra ngoài.

“Dịch Nhân...” Tịnh Ngôn khẽ gọi tên Khổng Dịch Nhân rồi vội giữ tay ông lại.

Cả ngày chủ nhật trời nắng, Tịnh Ngôn ngồi trên chiếc sofa dưới ánh nắng ấm áp, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Tiểu Long ngồi trên chiếc ghế đối diện với Tịnh Ngôn, nhìn ra ngoài cửa sổ và nói, “Ánh nắng ấm áp quá, ngồi ở bên ngoài thì tốt hơn”.

Tịnh Ngôn đáp, “Ngồi ở bên ngoài sẽ bị lạnh đấy”.

“Không lạnh đâu, hơn nữa cô không nghe nói người mang thai không sợ lạnh hay sao?”

“Tôi rất sợ lạnh”, vừa nói Tịnh Ngôn vừa xoay người về tư thế dễ chịu hơn.

“Thôi được rồi!” Tiểu Long từ bỏ ý định ngồi ở ngoài, cô cầm ly trà lên uống, người hơi ngả về phía trước và nói, “Cô thích ngồi ở đây thì chúng ta ngồi ở đây, Tịnh Ngôn, chúng ta bắt đầu nhé”.

“Bắt đầu gì cơ?”, nghe giọng nói của Tiểu Long có vẻ hồ hởi, Tịnh Ngôn ngạc nhiên hỏi lại.

“Đương nhiên là chuyện giữa cô và Khổng Dịch Nhân rồi”, mắt Tiểu Long sáng lên. “Hai tuần nữa chị bay rồi, chị phải tranh thủ thời gian chuẩn bị mọi thứ chứ, chúng ta chỉ nói qua một chút thôi nhé”.

“Không được. Sau khi tham dự lễ đón năm mới ở nhà tôi về, hôm qua cô làm gì? Tôi gọi điện thoại cho cô nhưng cô tắt máy.”

Hôm qua? Hôm qua cô làm gì ư? Nghe xong câu hỏi đó, Tịnh Ngôn cảm thấy đầu óc choáng váng, không gian trong căn phòng trở nên âm u, lạnh lẽo, cô có cảm giác thời gian trôi đi rất nhanh và mình vẫn đang chìm trong cơn mơ màng.

Sắc mặt của Tiểu Long chuyển dần từ trắng sang đỏ, cô đưa mắt nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, cô và Khổng Dịch Nhân đẹp đôi đấy!”.

Tịnh Ngôn cảm thấy mình hơi thất thố vội lấy lại tinh thần mỉm cười đáp, “Nhưng ông ấy hơn em rất nhiều tuổi”.

“Hơn có chục tuổi thôi mà, không phải là quá nhiều”, Tiểu Long vừa lắc đầu vừa nói.

“Ông ấy là Khổng Dịch Nhân, mọi người sẽ nghĩ em ham giàu nên mới lấy một người giàu có như Khổng Dịch Nhân”, Tịnh Ngôn mỉm cười và bình tĩnh nói.

“Nếu như muốn làm hài lòng tất cả mọi người thì liệu chúng ta có sống được không?”

“Ông ấy đã ly hôn và đã có hai cô con gái, con gái lớn năm nay cũng đã hơn 20 tuổi”, Tịnh Ngôn giải thích.

“Như vậy mới tốt, cuộc sống gia đình của Khổng Dịch Nhân vất vả, bây giờ có cô ở bên cạnh ông ấy càng quý trọng cô hơn.”

Tịnh Ngôn mỉm cười, hạ giọng, “Ngoài ra, con rể của ông ấy là Chu Thừa Khải, làm sao em có thể thay đổi tình cảm nhanh như thế được?”

“Không sao cả”, Tiểu Long khuyên nhủ, “Chu Thừa Khải cũng đã kết hôn rồi đó thôi, lẽ nào cô tự làm khổ mình chỉ vì kẻ phụ tình đó? Cô cứ nghĩ như vậy thì chỉ khổ thân cô thôi”.

Thực ra Tịnh Ngôn đã xác định từ trước, nhưng khi nghe Tiểu Long nói như vậy, Tịnh Ngôn liền bật cười và nói, “Chị Tiểu Long, xin chị yên tâm, em không vất vả và khổ sở như vậy đâu”.

“Thật không?” Tiểu Long nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt nghi ngờ, “Tịnh Ngôn, tôi luôn tin tưởng vào cô mà”.

Tịnh Ngôn rất cảm kích trước sự quan tâm của Tiểu Long, cô mỉm cười rất tươi, Tiểu Long nói tiếp, “Không còn vấn đề gì nữa chứ? Vậy chúng ta có thể kết thúc cuộc nói chuyện ở đây được chưa?”.

Hai người trò chuyện rất say sưa, sau khi chia tay Tiểu Long, Tịnh Ngôn lái xe trở về nhà. Chiếc xe vừa ra khỏi hầm để xe thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, Tịnh Ngôn cầm điện thoại lên nghe, người ở đầu dây bên kia chính là Chu Thừa Khải, “Tịnh Ngôn”.

Tịnh Ngôn giật mình, tim đập mạnh, cô đáp lại bằng giọng lạnh lùng, “Chào anh”.

Mặc dù không nhìn thấy sắc thái biểu cảm của Chu Thừa Khải nhưng Tịnh Ngôn cảm nhận rất rõ giọng nói của anh ta có phần gượng ép và đau khổ, “Tịnh Ngôn, anh muốn nói chuyện với em”.

“Nói chuyện gì chứ?”

“Tịnh Ngôn, xin em đừng đối xử với anh như vậy có được không. Cứ cho là em không tha thứ cho anh, cứ cho là chúng ta không thể quay lại với nhau như trước đây, cứ cho là em đã có người đàn ông khác, nhưng ít ra chúng ta cũng đã từng ở bên nhau, từng yêu thương nhau cơ mà.”

Đã từng yêu nhau... Chiếc điện thoại trên tay Tịnh Ngôn bỗng trở nên rất nặng, đến giờ trong lòng cô không còn chút tình cảm nào với Thừa Khải. Cô tự nhủ: “Thừa Khải, chúng ta đã từng yêu nhau, chính vì thế tôi mới bỏ qua cho anh, anh có hiểu không? Không, có lẽ anh sẽ không hiểu được đâu”.

“Tịnh Ngôn?”

“Khổng Hy Âm đâu rồi, cô ấy không ở bên anh nữa sao?”

“Hy Âm...?”, giọng Thừa Khải trầm xuống.

Hôm đó trước mặt Khổng Hy Âm khi nhắc đến Chu Thừa Khải, bộ dạng tức giận của Khổng Hy Âm khiến Tịnh Ngôn cảm thấy bị xúc phạm, Tịnh Ngôn hỏi với thái độ lạnh nhạt, “Thừa Khải, anh và cô ấy chẳng phải bây giờ đang sống rất hạnh phúc hay sao?”

“Tịnh Ngôn.” Giọng Thừa Khải có vẻ khổ tâm, “Không phải như vậy”.

Tịnh Ngôn mỉm cười, bỗng cô cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn, “Anh còn muốn nói gì với tôi nữa đây?”.

“Anh...” Thừa Khải ngập ngừng.

“Không tiện nói qua điện thoại ư? Tôi đang nghe anh nói đây.”

“Tịnh Ngôn, anh không biết, đến bây giờ anh cũng không biết mình muốn nói gì với em. Có thể là khi gặp em hoặc nhìn thấy em anh mới nói rõ được.”

Tịnh Ngôn im lặng một lúc, cô bám chặt tay vào vô lăng. Cô cảm thấy khó xử, cô đã yêu ai thì yêu hết mình, yêu say đắm, nhưng cô cũng không phải là người vô tình, có tình yêu mới liền quên ngay tình cũ.

Chỉ vì Chu Thừa Khải mà cô đã phải nếm trải bao nhiêu đau khổ trong tình yêu, bao nhiêu đêm mất ngủ, bao nhiêu ngày phải sống trong lo âu phiền muộn. Sự thất bại trong tình yêu đã làm cho cô kiệt sức, không gì có thể bù đắp được vết thương lòng mà Thừa Khải đã gây ra cho cô, đó là nỗi đau lớn nhất trong đời người con gái mà có lẽ không bao giờ Tịnh Ngôn quên được. Mỗi lần nghe thấy giọng nói hoặc nhìn thấy Chu Thừa Khải, nỗi đau đó lại ứa về khiến cô không kìm nén được tức giận.

Đèn đỏ, Tịnh Ngôn dừng xe, người đi bộ đi lại tấp nập phía trước. Đầu óc Tịnh Ngôn lúc này không còn chú ý đến người đi đường nữa, cô tự nhủ, có những việc phải làm đến tận cùng, nhưng có những việc nên im lặng là tốt nhất, nhưng rõ ràng Chu Thừa Khải không nghĩ như vậy, anh ta sẽ không thể chịu đựng nổi nếu không nói nỗi khổ tâm của mình với cô. Có lẽ khi gặp cô, anh ta mới có thể nói rõ ràng được.

Vậy sao? Suy nghĩ một lúc sau, Tịnh Ngôn mới trả lời, “Thôi được, ngày mai sau giờ làm việc tôi mới có thời gian”.

Trời hôm nay tối hơn mọi khi, Tịnh Ngôn lái xe vào đúng làn đường quy định, lượng xe lưu thông trên đường rất đông nên xe chạy chậm, tuy nhiên đây là con phố đẹp nhất và sầm uất nhất thành phố Thượng Hải, Tịnh Ngôn nắm chặt vô lăng, kiên nhẫn chờ chiếc xe phía trước nhích dần từng chút một.

Hai ngày trước, trong quán cà phê Bean, Tịnh Ngôn được nghe một bài hát Latin rất hay, cô đã hỏi nhân viên phục vụ tên của bài hát, hôm nay cô tải bài hát đó vào đĩa CD, trong lúc tắc đường Tịnh Ngôn đã mở bài hát đó, dưới ánh đèn đường, được ngồi trong xe thưởng thức bài hát yêu thích, Tịnh Ngôn cảm thấy lòng mình thanh thản hơn.

Dòng xe trên đường chuyển động rất chậm, khi đánh xe vào hầm để xe phía dưới quảng trường nằm trên đường vành đai chính giữa trung tâm thành phố, Tịnh Ngôn cúi xuống nhìn đồng hồ thì đã sắp đến giờ rồi. Cô vừa bước vào trong thang máy thì bỗng nghe thấy tiếng chào hỏi của cô gái đứng bên cạnh, “Trời, là cô ư, lâu lắm rồi không thấy cô đến đây”.

Tịnh Ngôn gật đầu đáp lại, Montekalo ở tầng trên là quán ăn phương Tây yêu thích nhất của Chu Thừa Khải, ngày trước hầu như tuần nào hai người cũng đến ăn ở đây. Chiếc thang máy ở đây rất nhỏ, ngăn cách với tiền sảnh bằng một tấm kính, có thể nhìn rõ bên ngoài, khi hai người còn yêu nhau, mỗi lần đến đây Thừa Khải thường ôm hôn Tịnh Ngôn, có những lần Chu Thừa Khải đi công tác nước ngoài về, qua mấy tuần liền hai người không gặp nhau, trong thang máy có người không tiện, đợi đến khi ra đến hành lang vắng người, Chu Thừa Khải mới ôm hôn tới tấp vào môi và má của Tịnh Ngôn khiến cô cảm thấy toàn thân nóng bừng, thiếu chút nữa thì cả hai người ngã xuống hành lang.

Thừa Khải nói, “Ít nhất thì chúng ta cũng đã từng ở bên nhau và yêu thương nhau”.

Tịnh Ngôn biết vì sao Chu Thừa Khải lại chọn nơi này, bởi vì nơi đây đã in dấu nhiều kỷ niệm ngọt ngào của hai người. Tuy nhiên, Chu Thừa Khải đã không hiểu tâm lý phụ nữ, lại càng không hiểu Tịnh Ngôn. Đến lúc này, càng những nơi in dấu nhiều kỷ niệm ngọt ngào càng làm cho cô lạnh nhạt hơn, hiệu quả hoàn toàn ngược lại.

Thang máy dừng lại ở tầng hai, nhà hàng này có phong cách kiến trúc rất độc đáo, toàn bộ nội thất của nhà hàng chỉ được trang trí bằng hai màu đen và đỏ. Vừa bước vào nhà hàng, chưa kịp hỏi thì nhân viên quầy lễ tân đã mỉm cười nói, “Chị là khách của anh Chu Thừa Khải phải không? Anh ấy chờ rất lâu rồi”.

Tịnh Ngôn đi về phía chiếc bàn quen thuộc, cô nhìn thấy Chu Thừa Khải từ xa, phía sau là cảnh đêm lung linh huyền ảo, anh ta mặc bộ plet đen, đeo chiếc cavat màu bạc, khi thấy Tịnh Ngôn lại gần, anh ta liền đứng dậy.

“Tịnh Ngôn.” Vẫn nơi hẹn hò cũ, vẫn con người ấy, Tịnh Ngôn cảm thấy mọi chuyện vẫn như xưa, không có gì thay đổi, nhưng duy chỉ có lời chào khiến cô cảm thấy hai người đã xa cách nhau hàng nghìn hàng vạn năm rồi.

“Thừa Khải, lâu lắm rồi không gặp.” Tịnh Ngôn mỉm cười và ngồi xuống ghế.

Chu Thừa Khải ngồi im nhìn Tịnh Ngôn rất lâu, nhân viên phục vụ đứng bên cạnh bàn mỉm cười hỏi, “Hai vị vẫn dùng những món ăn cũ chứ? Hay là dùng món mới?”.

“Dùng món ăn cũ đi, cảm ơn.” Dường như hiểu ý Chu Thừa Khải hôm nay không muốn ăn các món mới nên cô cũng gật đầu đồng ý.

“Tịnh Ngôn, cha của Khổng Hy Âm về rồi.” Sau một hồi lâu im lặng, Thừa Khải lên tiếng trước.

Tịnh Ngôn mân mê chiếc ly trên bàn, mỉm cười nói, “Điều này thì tôi biết”.

Chu Thừa Khải chau mày lộ rõ những nếp nhăn ở hai đuôi mắt, “Tịnh Ngôn, em thực sự muốn sống với ông ấy sao? Ông ấy là Khổng Dịch Nhân, ông ấy là...”

Tịnh Ngôn mạnh dạn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Chu Thừa Khải, “Đúng, ông ấy là Khổng Dịch Nhân”.

Chu Thừa Khải thở dài và nói, “Nhanh như vậy sao?”

“Có những việc không cần phải giải thích.”

“Em có biết gia đình nhà họ Khổng lớn mạnh và phức tạp như thế nào không?”

“Tôi biết, thế nên anh mới bắt chấp tất cả để lấy bằng được Khổng Hy Âm.”

“Hy Âm...”

Tịnh Ngôn bình thần nói, “Cô ấy là một cô gái tốt, phải không? Thực ra, người như anh sống với ai chẳng vui vẻ và hạnh phúc, sẽ không có khó khăn như những gì tưởng tượng đâu”.

Im lặng một lúc, Chu Thừa Khải mới nói, “Ông ấy là cha của Khổng Hy Âm”.

“Đó là sự thực, nếu như gây khó khăn cho anh và Khổng Hy Âm thì tôi cũng không có cách nào thay đổi được.”

“Tịnh Ngôn, anh vẫn yêu em”, giọng của Thừa Khải hơi run run.

Đôi mắt Tịnh Ngôn ướt lệ, “Đáng tiếc là tình yêu của chúng ta không chung một đường”.

Nhân viên phục vụ bê thức ăn lên, làm gián đoạn câu chuyện giữa hai người, Tịnh Ngôn đứng dậy nói, “Xin lỗi, tôi có hẹn phải về trước”.

“Tịnh Ngôn.” Chu Thừa Khải định đưa tay ra giữ Tịnh Ngôn lại

“Chu Thừa Khải.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng kéo tay Chu Thừa Khải ra và nói, “Hôn nhân là điều thiêng liêng, anh đã lựa chọn một nửa của mình rồi, xin đừng làm nhục cô ấy”.

Không khí trong nhà hàng lạnh lẽo, tay của Tịnh Ngôn không được ấm lắm. Từ trước đến nay, chưa khi nào cô cảm thấy mình vô cảm và lạnh lùng như lúc này. Trước khi đến chỗ hẹn, Chu Thừa Khải đã tưởng tượng ra vô số phản ứng của Tịnh Ngôn, hoặc tức giận, hoặc khóc lóc, hoặc hận anh ta tới tận xương tủy... nhưng tất cả trạng thái phản ứng đó không đáng sợ bằng thái độ lạnh lùng của cô như lúc này.

Khi đó Chu Thừa Khải mới nhận ra một điều là anh đã mãi mãi mất Tịnh Ngôn, tất cả những gì đã diễn ra trong quá khứ cũng không níu kéo được cô quay về với anh.

Khi Tịnh Ngôn đến chỗ để xe thì đêm đã khuya, cô còn thấy hơi đói. Bỗng có ánh đèn xe bật sáng bên cạnh, Tịnh Ngôn quay sang nhìn thì thấy chiếc xe của Khổng Dịch Nhân đã đỗ sẵn ở đó chờ cô, Tịnh Ngôn mỉm cười hỏi, “Anh đợi ở đây làm gì? Chẳng phải em hẹn anh ở khu chung cư nhà em rồi sao? Em phải đi xe về nhà”.

Khổng Dịch Nhân ngồi vào xe Tịnh Ngôn, đặt tập tài liệu xuống ghế và nói, “Cuộc họp hôm nay kết thúc sớm hơn dự định”.

Lão Mạch đã xuống xe, giơ tay ra cầm chiếc chìa khóa của Tịnh Ngôn và nói, “Cô Tịnh Ngôn, tôi sẽ lái xe về nhà giúp cô”.

Tịnh Ngôn gật đầu cảm ơn, cô đến bên chiếc xe của Dịch Nhân và mỉm cười rất tươi.

Khổng Dịch Nhân quay sang nhìn Tịnh Ngôn, trong bóng tối cô không thấy được nét mặt có vẻ hoài nghi của Dịch Nhân, “Thực ra em không cần phải nói cho anh... ”.

Khổng Dịch Nhân dừng lại một lúc rồi quay mặt đi, giọng của ông có vẻ không được thoải mái, “Thôi được rồi!”.

Tịnh Ngôn ngồi vào xe, thắt dây an toàn, khi xe chạy ra đến đường phố cô vẫn không dám cười to. Cô tự nhủ, “Đúng, ông ấy là Khổng Dịch Nhân, đó là sự thực”. Dịch Nhân im lặng ngồi lái xe không nói câu nào, Tịnh Ngôn hiểu rằng thể hiện tâm trạng quá vui vẻ vào lúc này là không tốt, nhưng quả thực mỗi khi ở bên Dịch Nhân, cô không sao kiềm chế được niềm hạnh phúc.

“Điều gì khiến các cô gái trở nên rạng rỡ như vậy? Tình yêu!” Văn Thù cầm tập tài liệu, mỉm cười mở cửa bước vào.

“Cô lại có cuốn tạp chí gì nữa đây?” Tịnh Ngôn đỡ lấy tập tài liệu.

“Cần gì phải xem tạp chí nữa chứ? Nhìn chị là biết rồi?” Văn Thù bá vai Tịnh Ngôn và nói, “Hôm nay chị lại có hẹn rồi phải không? Tôi thấy ghen tị với chị vì ngày nào chị cũng hạnh phúc như vậy...”

Sau khi cười nói vài ba câu, Tịnh Ngôn yêu cầu Văn Thù về phòng làm việc, cô quay lại bàn xem lịch làm việc, thăm thoát đã sang tháng Hai rồi.

Khi trở về từ Phòng Đào tạo, Tịnh Ngôn thấy màn hình vi tính đang ở trạng thái chờ đợi, bây giờ cô mới nhìn rõ khuôn mặt của mình, Tịnh Ngôn mỉm cười. Cô đã quen với cuộc sống có người đàn ông bên cạnh, thực ra cả Khổng Dịch Nhân và Tịnh Ngôn đều là những người bận rộn với công việc, nên họ luôn trân trọng những giây phút bên nhau. Đặc biệt là thời gian này, Tết Nguyên đán sắp đến, gia tộc họ Khổng lại có buổi tụ họp đoàn viên tại Mỹ như mọi năm, Tịnh Ngôn cảm thấy buồn khi sắp phải chia tay Dịch Nhân.

Chờ mãi mới hết giờ làm việc, Tịnh Ngôn mặc áo khoác, cầm túi xách đi ra ngoài, đúng lúc đó Phương Tòng Vân đi từ phòng làm việc ra, ngẩng lên nhìn thấy Tịnh Ngôn liền mỉm cười gọi, “Tịnh Ngôn...”

“Tôi về đây.” Tịnh Ngôn có vẻ vội vàng.

“Ừ.” Phương Tòng Vân vẫn mỉm cười và vẫy tay với Tịnh Ngôn, “Mấy hôm nay không bận lắm, cô có thể về trước”.

Đó thường là giọng của các ông chủ? Phương Tòng Vân đưa mắt nhìn xung quanh thấy mọi người trong Trung tâm đã về hết.

“Tịnh Ngôn.” Do hai người làm việc đã nhiều năm nên Phương Tòng Vân đã hiểu rất rõ tâm trạng của Tịnh Ngôn, “Nếu cô có hẹn thì cứ đi đi, tôi không kiểm điểm cô đâu, cứ yên tâm”.

Tịnh Ngôn không có thời gian nói chuyện với Phương Tòng Vân, cô vẫy tay chào, “Tạm biệt”. Vừa xuống đến tầng trệt, Tịnh Ngôn đã thấy Lão Mạch đỗ xe ngoài cửa tòa nhà, cô thấy kỳ lạ liền hỏi, “Lão Mạch, anh lái xe đến đây ư? Dịch Nhân đâu?”

“Tịnh Ngôn”, Lão Mạch nói với giọng rất cung kính, “Khổng Dịch Nhân đợi cô ở nhà, hôm nay cô Hai cũng ở đó, ông ấy không đi được, nên nói với tôi đến đón cô”.

“Cô Hai?”

“Đó là Dịch Quân.” Lão Mạch giải thích và giơ tay ra mở cửa xe cho Tịnh Ngôn.

Dịch Quân? Cái tên nghe vừa quen nhưng vừa lạ, trong lúc Tịnh Ngôn đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại vang lên, Tịnh Ngôn ngồi vào xe và nhắc điện thoại lên nghe, “Tịnh Ngôn”.

“Dịch Nhân, hôm nay...”

“Tịnh Ngôn, tối nay anh muốn em gặp Dịch Quân, có được không?” Giọng của Dịch Nhân vang lên bên đầu dây bên kia.

Thực ra trong lòng Tịnh Ngôn cảm thấy rất vui, tuy nhiên Tịnh Ngôn không kịp phản ứng, “Bất ngờ thế ư?”.

“Đúng ra anh muốn trao đổi trước với em, sắp xếp vào tuần sau, nhưng giờ bay của Dịch Quân thay đổi bất ngờ, phải bay sớm hơn, trước khi Dịch Quân bay, anh muốn em gặp cô ấy.” Khổng Dịch Nhân ngừng lại một lúc, hạ giọng xuống và nói, “Tịnh Ngôn, có được không?”.

Dịch Nhân đã nói như vậy, Tịnh Ngôn không thể không đồng ý, cô nhẹ nhàng đáp, “Vâng”.

Vừa mới bước xuống xe, Tịnh Ngôn đã thấy Khổng Dịch Nhân đứng ở trước cửa, nhìn thấy Tịnh Ngôn, Dịch Nhân liền giơ tay ra đón và nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cô cảm thấy vòng tay của Dịch Nhân ấm áp, “Sao anh lại đứng ở đây?”.

“Anh đợi em.”

“Chẳng phải Dịch Quân đang ở đây hay sao?”

Khổng Dịch Nhân cúi đầu mỉm cười, không khí trong tiền sảnh rất ấm áp, bảo vệ tòa nhà đứng hai bên cửa thang máy cúi đầu chào hai người và giúp họ ấn nút mở thang máy “Dịch Quân có vẻ hồi hộp, cô ấy đang trang điểm”.

Tịnh Ngôn hiểu rằng Khổng Dịch Nhân đang nói đùa nên mỉm cười đáp lại, “Em là vị khách quan trọng vậy ư? Nếu không thì tại sao Dịch Quân phải hồi hộp trang điểm cầu kỳ như vậy?”.

Chiếc thang máy từ từ dừng lại, sắp đến tầng trên cùng của tòa nhà, Khổng Dịch Nhân cúi xuống nhìn vào mắt Tịnh Ngôn, gạt đầu và nói, “Đúng, em là người khách rất quan trọng”.

Tịnh Ngôn không nhịn được cười, cô cúi xuống phẩy nhẹ tay vào vạt áo khoác. Thang máy mở ra, vừa đi qua tấm bình phong bên ngoài thang máy, Tịnh Ngôn thấy có giọng nói của một người phụ nữ vang lên, “Dịch Nhân, Hoa Tịnh Ngôn đến chưa?”.

Dịch Quân mặc bộ quần áo màu đen, cô đứng dậy và tiến về phía Tịnh Ngôn, chủ động giơ tay ra phía trước bắt tay Tịnh Ngôn, cô cảm thấy tay của Dịch Quân rất mềm mại, bầu bĩnh, không phải là bàn tay của người lao động.

“Xin chào, Khổng tiểu thư.” Tịnh Ngôn tự nhủ chỉ có gia đình giàu có danh giá mới sinh ra được một cô gái quý phái như vậy.

“Ai a, tại sao Hoa tiểu thư lại xưng hô với tôi như vậy?” Dịch Quân mỉm cười hỏi, giọng nói dịu dàng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh trai mình, sau đó đưa mắt nhìn về phía Tịnh Ngôn, “Cứ gọi tôi là Dịch Quân là được rồi”.

Khổng Dịch Quân đã mời một đầu bếp về làm cơm, lúc này trên bàn đã bày ra một vài đĩa thức ăn, nhìn lướt qua đã thấy các món ăn rất ngon và đẹp mắt.

Trong khi ăn cơm, Khổng Dịch Quân rất ít nói, thường nói chuyện người già của một số người trong gia tộc họ Khổng, cô cũng nhắc đến Khổng Hy Âm nhưng chỉ nói chuyện qua loa rằng hiện tại Khổng Hy Âm và Chu Thừa Khải đã quay về Mỹ, hôm qua họ có gọi điện cho Dịch Quân thông báo rằng họ đã quen với cuộc sống hôn nhân.

Thấy Khổng Dịch Quân nói đến tên Chu Thừa Khải, Tịnh Ngôn đang cầm thìa múc canh bỗng giật mình làm rơi chiếc thìa xuống bát canh làm bắn nước lên bàn, Tịnh Ngôn thấy xấu hổ liền quay sang nhìn Khổng Dịch Nhân ngồi bên cạnh, ông mỉm cười và nói, “Hãy cẩn thận”.

Trong lúc hai người nhìn nhau cười thì Khổng Dịch Quân lên tiếng, “Hoa tiểu thư, món canh cá này do đầu bếp làm thủ công, mùi vị thế nào?”.

“Rất ngon và thơm.” Tịnh Ngôn mỉm cười đáp, sau đó tiếp tục cúi xuống ăn.

Do đây là lần đầu tiên gặp mặt, nên ngoài việc ăn ra Tịnh Ngôn chỉ biết chú ý lắng nghe Khổng Dịch Nhân và Khổng Dịch Quân nói chuyện, quan sát kỹ hai anh em họ, Tịnh Ngôn thấy hai người họ không giống nhau, có thể là cùng cha khác mẹ. Trước khi nói, Khổng Dịch Quân thường hay mỉm cười, khuôn mặt hình trái xoan càng làm cho cô trở nên duyên dáng hơn. Thỉnh thoảng Khổng Dịch Nhân mới nói một hai câu, Khổng Dịch Quân mỉm cười rất tươi, tình cảm anh em giữa hai người có vẻ rất tốt. Mỗi khi nói với Khổng Dịch Quân, Dịch Nhân đều quay sang nhìn Tịnh Ngôn, hai anh em Khổng Dịch Nhân và Khổng Dịch Quân nói những chuyện không liên quan với nhau, nửa như hỏi nửa như muốn xin ý kiến của Khổng Dịch Nhân.

Một cô gái duyên dáng quý phái như vậy tại sao đến bây giờ vẫn độc thân? Tịnh Ngôn không hiểu, tuy nhiên sau khi suy nghĩ cô cảm thấy mình đã lầm, Khổng Dịch Quân xuất thân từ gia đình danh giá, lá ngọc cành vàng, sao có thể phải sống cô đơn như vậy được, chẳng qua là Khổng Dịch Quân không muốn rời “cung điện” của mình, cô mãi mãi muốn làm một nàng công chúa xinh đẹp nên không muốn có bạn trai.

Sau khi dùng cơm xong, ba người ngồi uống nước, một lúc sau Khổng Dịch Quân cáo từ ra về. Cô nắm chặt tay Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Hoa tiểu thư, tôi rất vui khi được làm quen với cô, hy vọng lần sau sẽ có cơ hội gặp lại cô”.

“Cảm ơn, tôi cũng rất vui.”

“Hai người vẫn còn cơ hội gặp lại nhau mà.” Khổng Dịch Nhân đi lên từ phía sau, nhẹ nhàng vuốt tóc Khổng Dịch Quân và nói, “Dịch Quân, Lão Mạch đang đợi ở dưới lầu, để anh tiễn em xuống”.

Khổng Dịch Quân nhìn Tịnh Ngôn, mỉm cười dịu dàng nói, “Không cần đâu, em tự xuống được mà, anh ở lại với Tịnh Ngôn đi”.

Người đầu bếp đã thu dọn xong mọi thứ, bước đến gần Khổng Dịch Nhân và nói, “Thưa ông, tôi phải đi cùng với cô Khổng Dịch Quân”.

“Cũng được, hãy bảo trọng.” Khổng Dịch Nhân không nói gì nữa, vẫy tay tạm biệt em gái.

Cửa thang máy đóng lại, không gian trong phòng trở nên yên tĩnh hơn.

Tịnh Ngôn quay sang chỉ tay lên những dòng chữ trên tấm bình phong làm ra vẻ đang nghiên cứu bài thơ khắc trên đó, “Không biết hôm nay anh và Khổng Dịch Quân có hài lòng với cách cư xử của em không?”.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười đáp, “Khổng Dịch Quân vẫn chưa đi được bao xa, có cần đuổi theo để hỏi không? Còn anh thì có cần thiết phải hỏi nữa không?”.

“Lẽ nào em cư xử tệ đến mức phải chạy theo để hỏi hay sao?” Tịnh Ngôn nói với vẻ giận dữ, “Em về đây!”.

Khổng Dịch Nhân bật cười, giơ tay lên vuốt tóc, nhún hai vai và nói, “Lại đây”.

“Để làm gì?” Hai người đi vào bếp, mặc dù Tịnh Ngôn cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn không nhịn được cười.

“Anh bảo đầu bếp nấu cho em chút cháo nhé, em có muốn ăn không?”

Cháo được đựng trong nồi áp suất, vừa mở nắp ra đã thấy mùi thơm ngào ngạt. “Cháo thịt nạc nấu với trứng.” Tịnh Ngôn mỉm cười đáp, “Vừa mới ăn xong, làm sao ăn được cháo nữa chứ?”.

“Hôm nay em làm khách như vậy, liệu ăn có no không?”

Khi ăn cơm tối với Khổng Dịch Quân, Tịnh Ngôn hơi căng thẳng nên luôn giữ thái độ khách sáo, ăn rất ít, Tịnh Ngôn thấy xấu hổ khi bị Khổng Dịch Nhân “bắt bài”, cô mỉm cười, “Ai bảo là em ăn không no chứ?”.

Khổng Dịch Nhân bật cười và nói, “Thì anh chưa ăn no, được chưa nào?”. Tịnh Ngôn không nói được gì, tiến lại gần vỗ nhẹ vào vai Khổng Dịch Nhân, hơi cháo nóng bốc lên làm nóng người Khổng Dịch Nhân, Tịnh Ngôn chưa kịp định thần thì đã bị Khổng Dịch Nhân vòng tay ra ôm chặt vào lòng. Tịnh Ngôn cố gắng vùng vẫy, làn da trắng mịn của cô ửng hồng, mái tóc dài óng ả xoa xuống vai, Dịch Nhân ôm chặt eo của Tịnh Ngôn khiến cô phải kêu lên, “Khổng Dịch Nhân, eo của em...”.

“Em khó chịu ư?” Khổng Dịch Nhân nhẹ nhàng nói, “Được rồi, chúng mình về phòng nhé”.

Khổng Dịch Nhân cúi xuống nhìn Tịnh Ngôn, nhưng tay của ông vẫn đặt nguyên ở vị trí cũ. Cô áp sát đầu vào ngực của Khổng Dịch Nhân và nhẹ nhàng nói, “Hôm nay em thấy người hơi mệt”. Tịnh Ngôn hơi đỏ mặt. Khổng Dịch Nhân có vẻ thất vọng, nhưng ông vội lấy lại tinh thần, mỉm cười với Tịnh Ngôn. Khổng Dịch Nhân tự nhủ, “Anh rất may mắn vì đã gặp được một cô gái xinh đẹp như em”.

Tay của Tịnh Ngôn vẫn còn run, cô bê bát cháo nóng, khuôn mặt của cô lẩn vào trong làn khói bốc lên từ bát cháo, hai mắt ướt nhèm, môi đỏ hồng.

Khổng Dịch Nhân rất thích dáng vẻ dịu dàng của cô. Thấy Tịnh Ngôn bê bát cháo nóng, mồ hôi toát ra, ông nói, “Tịnh Ngôn, có cần anh giúp không?”.

Tịnh Ngôn nhìn vào mắt Khổng Dịch Nhân và nói, “Anh yên tâm, em không ăn cháo trên giường đâu”. Sau khi ăn cháo xong, Tịnh Ngôn vào phòng tắm đánh răng và leo lên giường với Khổng Dịch Nhân, cô ngồi tựa lưng vào lòng Dịch Nhân, ông mỉm cười rất tươi một tay ôm chặt lấy Tịnh Ngôn, tay kia xoa nhẹ lên bụng cô. Tịnh Ngôn cảm thấy mình giống như một con mèo dễ thương được ông chủ vuốt ve âu yếm, cô nhắm mắt lại và mỉm cười. Tịnh Ngôn chợt nhớ ra điều gì đó, liền ngẩng lên nói với Khổng Dịch Nhân, “Anh yên tâm, mỗi lần chúng mình gần gũi nhau em đều uống thuốc tránh thai rồi”.

Khổng Dịch Nhân im lặng một lúc lâu, sau đó nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt âm áp và mỉm cười, “Em không cần phải uống thuốc, sẽ không có chuyện gì đâu”.

6. Chương 06

Chương 6: Dục vọng

Tình yêu là hành trang duy nhất của em, em không cần gì khác, dù anh có đi nơi đâu, tình yêu của em, em cũng nguyện đi cùng anh.

Sáng sớm khi tỉnh dậy, chưa kịp mở mắt, Tịnh Ngôn đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn bốc ra từ nhà bếp. Cô xuống giường, nền nhà được trải thảm nên mặc dù không xỏ chân vào dép nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh, cách cửa kính của nhà bếp vẫn mở làm ùi thức ăn lan tỏa khắp nhà.

Qua ô cửa kính, Tịnh Ngôn thấy Khổng Dịch Nhân đang cầm cúi làm đồ ăn sáng trên kệ bếp, cô nhẹ nhàng bước vào, vòng tay ôm lấy người Khổng Dịch Nhân.

“Anh đang làm gì thế?” Khổng Dịch Nhân quay đầu lại, nhìn nghiêng nét mặt của ông rất nghiêm khắc, nhưng nụ cười vẫn luôn ôn tồn hòa nhã.

“Là em ư?”

Quả trứng ốp lết đang bốc khói trên đĩa, Khổng Dịch Nhân đưa đĩa trứng cho Tịnh Ngôn. Cô đỡ lấy đĩa trứng đặt lên bàn ăn, ngồi xuống ghế, mỉm cười và nói, “Thơm quá!”

Khổng Dịch Nhân trong lòng cảm thấy rất vui, ông nói với Tịnh Ngôn, “Em ăn nhiều một chút”, một lát sau Khổng Dịch Nhân lại nói tiếp, “Nhưng đừng quên bữa trưa nay nhé”.

“Tiễn anh ra sân bay rồi chúng mình tính tiếp.”

“Không cần đâu, Lão Mạch sẽ đưa anh ra sân bay, em không nên đi xa như vậy.”

“Hôm nay là ngày nghỉ mà, em sẽ không sao đâu.”

Khổng Dịch Nhân định nói thêm điều gì đó, nhưng khi thấy Tịnh Ngôn cầm dao và đĩa chuẩn bị ăn ông lại thôi. Tịnh Ngôn ngồi ăn ngon lành, có vẻ cô rất hài lòng với bữa sáng hôm nay.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến Tết Nguyên đán, đây là ngày lễ lớn nhất trong năm, khắp nơi đều treo cờ hoa câu đối. Mọi người dù ở rất xa cũng mau chóng trở về nhà đoàn tụ gia đình, trên đường ra sân bay xe cộ tấp nập. Những hàng cột điện bên ven đường thẳng tắp, vụt qua rất nhanh khiến người ngồi trong xe có cảm giác những chiếc cột này được đặt sát nhau.

Lão Mạch lái xe vào hầm, trời rất lạnh, từ hầm xe đến phòng chờ sân bay chỉ cách một đoạn đường rất ngắn, nhưng Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy xa vời vợi.

“Em có lạnh lắm không?” Khổng Dịch Nhân ôm vai Tịnh Ngôn hỏi.

“Em không lạnh lắm.”

Nhìn qua cửa kính, Tịnh Ngôn thấy trong phòng chờ rất ít người, ai cũng bận rộn với chiếc máy tính xách tay. Sau khi vào phòng chờ, Khổng Dịch Nhân lấy cho Tịnh Ngôn một ly cà phê nóng, uống xong, cô cảm thấy ấm áp hơn.

“Qua tết em có bận không?”. Khổng Dịch Nhân vừa đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính vừa hỏi Tịnh Ngôn.

“Tết Nguyên Đán là lễ hội truyền thống lớn nhất của người Trung Quốc, đã là người Trung Quốc dù công việc bận đến mấy cũng phải tạm gác lại để đón Tết mà.” Tịnh Ngôn mỉm cười đáp.

“Thế còn anh?”

“Rất may thời gian này công việc của anh không bận lắm, anh có thể sắp xếp được, không bị chi phối bởi công việc nữa.”

Tịnh Ngôn thấy Khổng Dịch Nhân có vẻ khiêm tốn, ánh mắt của cô lấp lánh tinh nghịch, “Anh là chủ, ai dám chỉ đạo anh chứ?”

Hiếu ý của Tịnh Ngôn, Khổng Dịch Nhân mỉm cười nói, “Đã đến lúc anh phải về Mỹ rồi, có lẽ giờ này mọi người cũng đã về hết”.

“Họ đã quen với việc phải đợi anh chưa?”

“Họ quen rồi, nhưng lần này có lẽ anh về hơi muộn, nhưng không sao, anh sẽ xin lỗi và giải thích nguyên nhân với mọi người.”

Tịnh Ngôn chau mày hỏi, “Anh làm được điều đó chứ?”

Khổng Dịch Nhân vừa là ông chủ của một công ty lớn vừa là anh cả trong gia đình, chỉ cần nhìn thái độ cung kính của mọi người đối với ông là có thể biết được uy tín và vai trò của ông trong gia đình như thế nào rồi.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười, đưa tay lên vuốt mái tóc dài óng ả của Tịnh Ngôn, được nghỉ Tết rồi, Tịnh Ngôn không phải tắt bật lái xe đi làm như mọi khi. Mái tóc dài của cô xõa ngang lưng, trông rất nữ tính và quyến rũ.

Khổng Dịch Nhân bỗng thở dài, “Tịnh Ngôn, anh muốn ở lại bên em”.

Thực ra Tịnh Ngôn cũng không muốn rời xa Khổng Dịch Nhân ngay từ sáng sớm, cô đã chuẩn bị sẵn về tinh thần. Bao nhiêu năm qua cô đều phải đón tết một mình và đã quen với điều đó, nhưng lần này mặc dù biết rất rõ Dịch Nhân không thể đón tết cùng với cô ở Thượng Hải nhưng trong lòng cô vẫn muốn ông ở lại cùng mình, cô cảm nhận được rằng chính tình yêu đã làm cho cô trở nên mềm yếu.

Bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ, một cô gái bước vào à nói. “Ông Khổng, đã đến giờ lên máy bay rồi”

“Em yên tâm, anh không sao đâu.”. Dịch Nhân nói. Mặc dù trong lòng rất buồn nhưng Tịnh Ngôn vẫn cố gắng nở một nụ cười trên môi.

Khổng Dịch Nhân vội đứng dậy nhìn Tịnh Ngôn. Cô mặc chiếc áo khoác màu đen càng làm tôn lên dáng người và vẻ đẹp duyên dáng của cô, có thể do nhiệt độ trong phòng quá ấm áp nên mặt của Tịnh Ngôn đỏ bừng, cô nhìn Khổng Dịch Nhân với ánh mắt say đắm. Thực ra, lúc này Tịnh Ngôn rất buồn nhưng cô cố gắng kìm nén trong lòng không biểu lộ ra ngoài. Khổng Dịch Nhân giang tay ôm lấy Tịnh Ngôn, thời gian hai người ở bên nhau không còn nhiều, ông càng ôm Tịnh Ngôn chặt hơn.

“Anh sẽ sớm quay về với em, giữ gìn sức khỏe nhé”, giọng của Khổng Dịch Nhân trầm xuống

“Anh cứ yên tâm!”

Trên đường từ sân bay về, Lão Mạch chăm chú lái xe không nói câu nào, đường phố không còn đông đúc như khi vào sân bay. Sau khi lái xe ra khỏi cổng sân bay, Lão Mạch liền hỏi Tịnh Ngôn, “Hoa tiểu thư, bây giờ cô muốn đi đâu?”

“Tôi muốn về nhà, cảm ơn!”

Tịnh Ngôn rất tôn trọng, lịch sự và có ấn tượng tốt với Lão Mạch, ông ta cũng rất quan tâm đến cô, “Hoa tiểu thư, cô không về Canada sao?”.

Tịnh Ngôn mỉm cười đáp, “Tôi sống ở Thượng Hải quen rồi.”

“Cả Tết Nguyên Đán cô cũng không về Canada ư?” Lão Mạch hỏi tiếp.

“Không.”

Thấy giọng của Tịnh Ngôn có vẻ buồn, Lão Mạch không hỏi gì nữa.

Tịnh Ngôn xuống xe, tạm biệt Lão Mạch và đi vào tòa nhà chung cư. Sau khi mở cửa vào nhà cô chỉ nhìn thấy chiếc chìa khóa xe nằm im trong bình sứ, không khí rất lạnh, căn phòng bỗng trở nên cô đơn, trống trải.

Thực ra, Tịnh Ngôn đã quen sống một mình, cô mở máy tính để check mail, hộp thư đến có thư chúc mừng năm mới của Phương Tòng Vân và Tiểu Long, trong thư có viết, “Tịnh Ngôn, chúng tôi đang chuẩn bị đón năm mới ở nhà, cô chuẩn bị đón Tết đến đâu rồi? Chúc mừng năm mới, sau Tết chúng ta gặp lại”, phía dưới là tấm ảnh của hai người, họ cười rất tươi, đúng là một gia đình hạnh phúc.

Tịnh Ngôn nhìn tấm ảnh và mỉm cười, không khí trong nhà bắt đầu ấm dần lên, cô đi ra phòng khách, sau khi suy nghĩ rất lâu, cô cầm điện thoại lên gọi ẹ

“Mẹ đã nhận được quà của con chưa?”

“Con vẫn khỏe, chú Lý và Khải Lệ có khỏe không?”

“Mọi người vẫn bình thường.”

“Vậy thì tốt.”

“Con không về được, mẹ cũng biết đấy, vào dịp Tết máy bay thường rất đông.”

“Chúc mẹ năm mới sức khỏe và vui vẻ.”

Tịnh Ngôn đặt điện thoại và quay lại bàn vi tính mở hòm thư ra đọc. Cô tự nhủ, “Mẹ, mặc dù con không có vị trí trong gia đình đó, nhưng chỉ cần mẹ được hạnh phúc là con cảm thấy vui rồi, con cũng sẽ cố gắng làm ình được hạnh phúc”.

Mùa đông ở New York trời tối đen như mực, ngôi biệt thự của gia đình họ Khổng nằm trên một hòn đảo nhỏ, phía trước là vườn cây xanh. Khổng Dịch Nhân và Charlie ngồi đối diện nhau trong phòng khách, giọng của Charlie có vẻ nghi ngờ, “Khổng Dịch Nhân, cậu nói thật chứ?”

“Sao? Có vấn đề gì không?”. Trước mặt người bạn cũ, mặc dù khuôn mặt của Khổng Dịch Nhân vẫn thản nhiên, nhưng ánh mắt của ông không giấu được niềm hạnh phúc.

“Cậu đã thông báo cho tất cả mọi người chưa?”

” Tôi mới chỉ thông báo được cho vài người thôi.”

“Họ phản ứng như thế nào?”, giọng của Charlie có vẻ khó chịu. Suy nghĩ một lúc, Charlie nói tiếp, “Nhưng mấy năm nay đều do cậu đứng ra tổ chức, họ không dám đâu”.

“Mặc dù vất vả nhưng vất vả cũng có cái hay.” Khổng Dịch Nhân mỉm cười nói

“Nhưng như vậy là rất bất ngờ, thời gian cũng rất gấp, e rằng hơi khó...” Charlie chau mày nói.

“Cậu là luật sư mà”.

“Chúng ta phải đàm phán với nhà họ Vệ.”

“Tôi sẽ đàm phán với họ.”

“Gặp được cô ta không phải là chuyện dễ đâu.”

“Cậu nghĩ kỹ mà xem, trên thế giới này không có chuyện gì dễ dàng cả.”

“Đúng vậy, cậu nói rất đúng.” Charlie mỉm cười nói, “Thực sự tôi muốn gặp cô gái đó, nhất định phải là một người rất đặc biệt”.

“Sẽ có cơ hội.” Khổng Dịch Nhân vừa nháy mắt nói vừa tiễn Charlie ra cửa.

Hai người đi xuống cầu thang thì nhìn thấy Khổng Dịch Quân đang cắm hoa ở góc nhà, người giúp việc đang cắm hoa đứng bên cạnh, nhìn thấy Khổng Dịch Nhân và Charlie, Dịch Quân liền cúi đầu chào.

“Charlie, anh về à?” Khổng Dịch Quân ngẩng đầu lên chào Charlie, lọ hoa bách hợp trắng càng tôn thêm làn da trắng hồng của cô.

“Vâng, Khổng Dịch Nhân ra lệnh, con ngựa già như tôi phải chạy thôi, phải tranh thủ thời gian để giải quyết công việc.” Là luật sư chuyên trách của Khổng Dịch Nhân nhiều năm, qua nhiều lần đi lại Charlie đã quá quen với Khổng Dịch Quân, khi thấy Khổng Dịch Quân chào, Charlie liền mỉm cười đáp lại.

“Chuyện gì mà gấp gáp thế? Anh không đón tết sao?”

“Đó là chuyện tốt lành cần phải làm ngay, cô phải chuẩn bị về mặt tâm lý nhé.”

“Dịch Nhân?” Khổng Dịch Quân nhìn ánh trai với ánh mắt thăm dò, chỉ thấy vẻ mặt thản nhiên của Khổng Dịch Nhân, nhưng ánh mắt của ông vẫn ánh lên niềm hạnh phúc. Khổng Dịch Nhân đưa ánh mắt nhìn em gái rồi cúi đầu mỉm cười, Dịch Quân cũng bật cười và nói, “Em hiểu, em đã chuẩn bị tâm lý rồi”.

Theo thói quen, Tịnh Ngôn dậy rất sớm, đây là buổi sáng đầu tiên của năm mới, Tịnh Ngôn vẫn dậy sớm như thường ngày. Trời có vẻ âm u hơn mọi ngày, Tịnh Ngôn ra lan can tưới nước cho cây Tiểu hạnh phúc, mặc dù lan can có kính quây xung quanh nhưng không khí ngoài trời vẫn khiến Tịnh Ngôn cảm thấy lạnh.

Tịnh Ngôn quay trở về phòng, ngồi xuống ghế bật ti vi xem, chương trình thời sự đang đưa tin về những chuyến viếng thăm của các nhà lãnh đạo, cô chuyển sang kênh khác nhưng lại là những vở kịch vui chúc mừng năm mới như mọi khi. Nhân vật trong vở kịch tên là Phương Anh vừa khóc vừa nói, “Ước gì tôi có thêm được một vạn năm nữa”. Thông thường khi xem vở kịch này, mọi người đều cười nghiêng ngả, nhưng không hiểu sao mỗi lần xem đến đoạn này. Tịnh Ngôn đều muốn khóc

Tịnh ngôn tất ti vi và suy nghĩ một lúc, sau đó cô vào nhà bếp nấu cháo ăn, mặc dù bụng không muốn ăn nhưng cô không thể bỏ bữa.

Sau khi bật nồi cơm điện, Tịnh Ngôn quay lại phòng khách, trong phòng rất yên tĩnh, cô băn khoăn không biết có nên đi chăm sóc sắc đẹp không? Hai hôm nay cô không phải đi làm nên có thời gian nghỉ ngơi.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Đây chẳng phải là giai đoạn nghỉ ngơi quý giá mà mọi người mong đợi hay sao? Tại sao hàng năm cứ vào thời gian này mình lại cảm thấy cô đơn trống trải như vậy?”

Tịnh ngôn đang suy nghĩ thì bỗng chuông điện thoại reo lên, cô vẫn chưa nghe điện thoại ngay mà nhìn vào màn hình, là số điện thoại của Văn Thù, Tịnh Ngôn vui vẻ nói, “Văn Thù, chúc mừng năm mới”.

“Tịnh Ngôn!”, giọng của Văn Thù có vẻ rất gấp gáp, “Chị có ở nhà không? Mau mau lên mạng xem đi...”

“Chuyện gì thế?” Tịnh Ngôn giật mình hỏi lại

Tịnh Ngôn vào mạng internet, trên trang nhất của các tờ báo điện tử đều có đề mục rất nổi, “Sự thật về cô gái bí mật của gia đình học Khổng, người tình trước đây của cô gái chính là con rể của gia đình họ Khổng”, “Giấc mộng hoàng kim đã trở thành hiện thực với cô gái họ Hoa”, “Khổng Thị rời Thượng Hải, nhưng lòng mình luôn hướng về cô gái họ Hoa”, “Người phát ngôn của gia đình họ Vệ công khai thông báo sẽ công bố đơn ly hôn”.

Miệng và lưỡi của Tịnh Ngôn như cứng lại, cô kích chuột vào tất cả các đề mục trên, lật từng trang để đọc, các bài biết miêu tả rất chi tiết cuộc tình giữa cô và Khổng Dịch Nhân, mỗi bài đều có ảnh kèm theo, trong đó có những tình tiết và bức ảnh ngay cả cô cũng đã quên từ rất lâu rồi, có cả ảnh của Chu Thừa Khải, Phương Tông Vân và Khổng Dịch Nhân, thậm chí có những tấm ảnh nhìn không rõ mặt cô, tất cả những tấm ảnh này đều được lựa chọn kỹ càng, đứng bên cạnh những người đàn ông này, khuôn mặt của Tịnh Ngôn khi thì cười to, khi thì mỉm cười, khi đỏ mặt, khi thì tỏ ra rất hạnh phúc.

Tịnh Ngôn đã xem hết tất cả các bài báo, phía dưới là rất nhiều bài bình luận, đa số là những lời bình luận châm biếm đả kích Tịnh Ngôn, “Mặc dù không có tình yêu, nhưng với nhan sắc vốn có của mình, cô gái họ Hoa luôn muốn được vào làm dâu trong những gia đình giàu có”.

“Nếu không phải là người đàn ông nhiều tiền thì không đến được với cô gái họ Hoa kia, chúng ta cũng cần phải học tập lối sống thực dụng của cô ấy”.

Ngoài ra còn rất nhiều lời bình luận chửi bới khác, Tịnh Ngôn không đọc nữa, tay cô run run rồi bỗng nhiên hét lớn, phá vỡ không khí im lặng trong căn phòng.

“Bình tĩnh, mình cần phải bình tĩnh...” Tịnh Ngôn tự trấn an, nhưng cô cảm thấy toàn thân không còn sức lực, trước mặt cô là những bức ảnh đáng sợ trên các trang web, Tịnh Ngôn cầm lấy chiếc điện thoại di động, do tay nhiều mồ hôi nên chiếc điện thoại bị rơi xuống.

“Đây là cơn ác mộng phải không? Không sao, anh ấy nói là không sao mà...” Tịnh Ngôn cúi đầu suy nghĩ, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, khi Tịnh Ngôn chưa kịp gọi điện thoại cho Khổng Dịch Nhân, thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, trên màn hình điện thoại là một số lạ, Tịnh Ngôn ấn nút nghe theo thói quen, giọng nói ở đầu dây bên kia đang rất phấn khích, “Xin lỗi, có phải cô Hoa Tịnh Ngôn không? Tôi là phóng viên Báo Đời sống, xin cô cho biết một vài chi tiết về cuộc tình của cô với Khổng Dịch Nhân, cô quen biết Khổng Dịch Nhân nhờ mối quan hệ với Chu Thừa Khải phải không? Hiện tại cô còn liên hệ với Chu Thừa Khải nữa không?”

Tịnh Ngôn cảm thấy chiếc điện thoại bỗng trở nên nặng trĩu, ngón tay tê dại, cô dùng hết sức gập chiếc điện thoại lại, nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên, Tịnh Ngôn tắt máy tháo pin ra, căn phòng trở nên cô đơn giá lạnh, không một tiếng động.

làm thế nào bây giờ? Tịnh Ngôn tự hỏi, cô đến bên chiếc điện thoại cố định, cầm ống nghe lên đang định bấm số thì bỗng nhiên dừng lại, Tịnh Ngôn chau mày, đặt ống nghe xuống quay trở lại bàn làm việc, cô thở dài và bật máy vi tính.

Màn hình vi tính sáng lên, Tịnh Ngôn ngồi xuống đọc kỹ từng trang, những bài viết này rất chi tiết, ngay cả việc trước đây việc cha mẹ cô ly dị, cô phải cùng mẹ ra sống ở nước ngoài họ cũng không bỏ qua. Hai tám tuổi, Hoa Tịnh Ngôn có một vài người theo đuổi, nhưng Tịnh Ngôn quyết định đến với đại gia giàu có, điều đáng nói vị đại gia này chính là nhạc phụ của người tình cũ của cô! Đáng tiếc “Người tính không bằng trời tính”, trước khi ly hôn hai gia đình họ Khổng và họ Vệ đã thảo thuận với nhau, Khổng Dịch Nhân cũng đã hứa sẽ không lấy vợ nữa, di chúc đã được công chứng, tài sản cũng đã được phân chia, do đó khi về làm dâu nhà họ Khổng, Tịnh Ngôn cũng không còn gì để chia tài sản.

“Khổng Dịch Nhân hứa sẽ không lấy vợ nữa ... như vậy là đã quá rõ ràng”, nhưng lúc này trong đầu Tịnh Ngôn đang rối bời, cô không sao hiểu nổi. Ngón tay của cô không cử động được, từng hàng chữ hiện ra rất rõ, mặc dù Tịnh Ngôn không kích chuột nhưng những hàng chữ đó như đang nhảy múa, bay lượn trước mặt cô, một lúc sau cô kích chuột vào thanh công cụ tắt máy, màn hình trở nên tối đen.

Khuôn mặt của Tịnh Ngôn hiện rõ trên màn hình máy tính, sắc mặt trắng bạch, đôi mắt hơi đỏ. Trong phòng vẫn rất yên tĩnh, không có một tiếng động, cô vẫn ngồi nguyên trên ghế trước bàn vi tính cho đến khi có tiếng “bíp” vang lên, mặc dù tiếng kêu rất nhỏ nhưng cũng đủ khiến cô giật mình, Tịnh Ngôn choàng tỉnh lấy lại tinh thần, lúc đó cô mới phát hiện ra đó là âm thanh báo hiệu nồi cháo đã chín.

Tịnh Ngôn đang nấu cháo, từ sáng đến giờ cô chưa ăn gì. Cô đứng dậy một cách nặng nề, đi vào nhà bếp, mở vung nồi cháo, mùi thơm của nồi cháo thịt bốc lên khiến cô cảm thấy bụng đói cồn cào.

Một lát sau, Tịnh Ngôn vội vàng cúi xuống bồn rửa bát bên cạnh để nôn. Cô đứng trước kệ bếp, đầu cúi xuống bồn rửa bát nôn tất cả những gì có trong bụng, cô định vịn tay vào tường đứng dậy nhưng toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào nên bị ngã nằm sõng soài dưới nền bếp.

Nền bếp được lát bằng đá nên rất lạnh, Tịnh Ngôn nằm trên nền bếp một lúc lâu, nồi cháo trên bếp vẫn bốc hơi nghi ngút, sau một hồi cố gắng gượng, cuối cùng Tịnh Ngôn cũng đứng dậy được.

Bên tai cô vẫn vang lên giọng nói quen thuộc “Không sao, sẽ không có chuyện gì đâu”, không hiểu sao lúc này cô vẫn nghe thấy câu nói đó của Khổng Dịch Nhân?

Cô bước những bước nặng nề ra phòng khách, nhắc điện thoại lên và ấn số, mặc dù đã nhiều năm trôi qua nhưng Tịnh Ngôn vẫn nhớ rất rõ những con số quen thuộc, cô ấn đến số thứ bảy thì bỗng dừng lại.

“Bố ơi! Con phải làm thế nào đây?” Tịnh Ngôn vừa khóc vừa nói từng từ một, “Con phải làm thế nào đây?”.

Dưới ánh nắng ấm áp của mùa xuân, Trưởng khoa Âu Dương và Tiểu Phùng cùng với hai vệ sỹ Tiểu Lý và Tiểu Chu rủ nhau ra ngoài đi dạo, vừa ngồi vào trong xe bỗng nghe thấy có tiếng nói, “Cô không ở nhà đón Tết mà đi dạo phố sao? Có chuyện gì thế?”.

“Tiểu Lý, nhìn bộ dạng mặt ngủ của cậu chắc tối hôm qua có chuyện gì buồn đúng không?”

“Gần như thức trắng cả đêm hôm qua, sáng sớm hôm nay vợ tôi vẫn còn trách móc.”

“Trách móc điều gì? Chắc là cậu đã làm điều gì không phải với cô ấy chứ gì?”

Tiểu Lý chưa kịp trả lời thì chiếc xe chuyển bánh, Tiểu Phùng ngồi bên cạnh liền quay xuống hỏi Trưởng khoa Âu Dương, “Trưởng khoa Âu Dương, tối hôm qua cô làm gì?”

Âu Dương ngồi ở ghế sau đang ngắm nhìn đường phố, bỗng thấy tiểu Phùng gọi tên mình liền quay lại nói, “Tôi ư? tối hôm qua tôi...”

“Đừng hỏi nữa, chắc chắn tối hôm qua Trưởng khoa ở nhà đón năm mới với mọi người rồi, nhà Trưởng khoa rất đông người, như thế mới vui, chắc tối qua Trưởng khoa cũng không ngủ được đúng không?”

Không ngủ? Nghĩ đến cảnh tượng tối qua, Âu Dương không muốn trả lời, mặt đỏ bừng, đang định trả lời thì Lão Lý lên tiếng, “Mọi người nhìn vào cổng của khu nhà kia xem, có rất nhiều người đang tụ tập ở đó, không hiểu họ làm gì?”

“Còn có cả ánh đèn chiếu, có phải là họ đang quay phim không?”, giọng Tiểu Phùng cũng rất phấn khích, “Chúng ta vào xem đi”

Nhìn qua cửa xe Tiểu Phùng thấy bên ngoài rất nhiều người, ánh đèn điện liên tục bật sáng, đầu óc của hai vệ sĩ Tiểu Chu và Tiểu Lý vẫn tỉnh táo, họ có nhiệm vụ phải bảo vệ cho Âu Dương, Tiểu Chu và Tiểu Lý xuống xe trước, đứng chặn ở hai bên cửa xe.

Người đến mỗi lúc một đông, cửa ra vào của khu chung cư bị vây kín, xe của Tịnh Ngôn bị vây chặt ở giữa không thể nhúc nhích được.

“Hoa tiểu thư, Hoa tiểu thư ...” Có người vừa vỗ tay vào cửa xe vừa gọi Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn cảm thấy chân tay rụng rời, toàn thân đau nhức, từ khi đọc được các bài viết trên mạng, Tịnh Ngôn vô cùng mệt mỏi, cô thở dài và đóng cửa xe lại.

Mặc dù cửa xe đã đóng lại, nhưng Tịnh Ngôn vẫn nghe rất rõ các câu hỏi của những người vây quanh, “Hoa tiểu thư! Cô nghĩ gì về thỏa thuận ly hôn giữa gia đình họ Khổng và họ Vệ?”.

“Hoa tiểu thư, cô quen Khổng Dịch Nhân là qua mối quan hệ với Chu Thừa Khải phải không?”

“Hoa tiểu thư, Khổng Hy Âm và Chu Thừa Khải phản ứng như thế nào đối với mối quan hệ giữa cô và Khổng Dịch Nhân?”

“Hoa tiểu thư ...”

Ánh đèn flash chói mắt, Tịnh Ngôn đưa tay lên che mặt, mắt cô như mờ đi. Cô cố gắng hết sức để nói, “Nếu như mọi người tiếp tục xen vào cuộc sống riêng tư của tôi, tôi sẽ báo cảnh sát”.

Giọng nói yếu ớt của Tịnh Ngôn bị lẫn trong tiếng ồn ào náo nhiệt của đám phóng viên, tuy nhiên, bỗng có người nói vang lên trong đám đông, “Đã gây ra chuyện này thì có gì mà khó nói chứ? Lẽ nào phóng viên chúng tôi không có quyền phỏng vấn hay sao?”.

“Đúng vậy, Hoa tiểu thư, đề nghị cô trả lời trực tiếp những câu hỏi của chúng tôi”. Thái độ của những phóng viên ngày càng quyết liệt, trong đám đông hỗn loạn, bỗng có người giơ tay ngăn đám phóng viên.

Tiểu Lý và Tiểu Phùng đứng ở ngoài cùng tò mò chen vào đám đông, luôn miệng hỏi, “Này này, chuyện gì mà ồn ào vậy?”.

Để thỏa trí tò mò, Tiểu Lý và Tiểu Phùng đã hỏi người phụ nữ trung niên đang đứng bên cạnh, trán bà ta ướt đầm mồ hôi, khi được hỏi bà ta lập tức trả lời bằng tiếng địa phương rất khó nghe, “Ồi trời, có chuyện gì đâu, hình như là chuyện kết hôn của một cô gái...”.

“Tiếng phở thông, tiếng phở thông!” Tiểu Phùng không hiểu, lập tức giậm chân.

Một người đàn ông tóc bạc đứng bên cạnh vội lên tiếng giải thích, “Cô gái đó có một người bạn trai rất giàu có, sau khi người bạn trai kia kết hôn, cô ta liền chuyển sang yêu người đàn ông khác, các cậu có biết ông ta là ai không?”

“Không biết.” Tiểu Lý và Tiểu Phùng đều lắc đầu.

“Người đàn ông đó còn nhiều tiền hơn người yêu cũ của cô ta, đó là bố vợ người yêu cũ của cô ta”, do quá hưng phấn nên người đàn ông đã nói tiếp một vài câu tiếng Thượng Hải.

“Thật vậy sao?” Tiểu Lý và Tiểu Phùng trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bỗng có một cánh tay cầm một xấp báo giơ ra và rao, “Mau mua báo đi, báo viết rất cụ thể về câu chuyện này, mau mua đi.”. Người bán báo đi rêu rao xung quanh đám đông.

Trưởng khoa Âu Dương ngồi trong xe đang nghe điện thoại, “Cái gì, anh nói to lên một chút, em nghe không rõ...”.

Giọng nói của Uy Liêm ở đầu dây bên kia cũng rất to, “Em đang ở đâu mà ồn ào thế?”

“Hôm nay em trực ban, em đang đi trên phố với mấy đồng nghiệp...” Âu Dương tỏ vẻ ngạc nhiên, cố gắng nói to để đầu dây bên kia nghe thấy.

“Đáng thương quá!”, giọng của Âu Dương hơi buồn, “Em đang định mời Tịnh Ngôn cùng ăn cơm tối, có thể cô ấy chưa biết chuyện của chúng ta đây, nhưng em không sao gọi điện thoại cho cô ấy được”.

“Hoa tiểu thư ư?”

“Trưởng khoa, không cần phải gọi điện thoại đâu, mau lại đây xem đi, trên báo có đăng hình của cô ấy này, mau mau xem đi, đẹp không?” Tiểu Phùng giơ tờ báo ra trước mặt Âu Dương và nói.

“Thôi để lần sau vậy, hôm nay chúng ta đi ăn cơm.” Uy Liêm vẫn nói trong điện thoại, tiếng thở dài của Âu Dương làm gián đoạn câu nói của Uy Liêm, “Hoa tiểu thư...”.

“Lúc này không thể liên lạc được với Tịnh Ngôn đâu.” Uy Liêm tiếp tục giải thích.

“Uy Liêm, lát nữa em sẽ gọi lại cho anh.” Âu Dương vội vàng tắt điện thoại, cầm tờ báo trên tay, lúc này cô mới chú ý đến mọi diễn biến của đám đông.

“Cả người tình trước và sau của Tịnh Ngôn lần lượt là con rể và bố vợ, thật bất hạnh! Họ đều là những người đẹp trai, giàu có...” Năm nay Tiểu Phùng hai mươi ba tuổi, vẫn chưa có người yêu, sở thích lớn nhất của cô là đọc Tạp chí Bát quái, tìm hiểu về đời sống riêng tư của các ngôi sao Hồng Kông, Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc,... Hàng ngày mỗi khi đến cơ quan, câu đầu tiên của Tiểu Phùng là, “Mọi người có biết không, hôm qua ngôi sao ...”, bây giờ đề tài chính của cô là chuyện tình của Tịnh Ngôn được đăng trên Tạp chí Bát quái khiến cô rất tò mò.

“Là cô ấy ư?” Âu Dương không dám tin vào mắt mình, cô chỉ tay vào tấm ảnh trên tờ tạp chí để xác nhận lại.

“Đúng vậy, cô ấy đang bị đám phóng viên vây kín ở trong kia, tiếc quá tôi không thể chen vào trong được.”

Âu Dương nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tiểu Lý và hỏi. “Cậu có số điện thoại của đội tự quản khu phố ở gần đây không?”.

“Gì cơ?” Đám đông quá ồn ào, Tiểu Lý không nghe rõ.

Tình hình rất cấp bách, Âu Dương không còn giữ được bình tĩnh liền hét to giữa đám đông. “Gọi điện thoại để đội tự quản khu phố đến giúp đỡ, trong xe là bạn của tôi”.

“Hoa tiểu thư, xin cô hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi”.

“Hoa tiểu thư, cô hãy kể về buổi tối cô ở cùng Khổng Dịch Nhân trong khách sạn Bốn mùa.”

Tiếng thúc giục của đám phóng viên khiến Tịnh Ngôn cảm thấy buốt cả tai, cô đã kiệt sức, cô tựa vào chiếc xe ô tô đang đỗ trong vòng vây của đám đông, cô thấy hoa mắt chóng mặt, toàn thân run lẩy bẩy, Tịnh Ngôn lấy hết sức để chống đỡ lại sự quá khích của nhóm phóng viên.

Bỗng nhiên một nhóm người mặc sắc phục từ đâu xuất hiện, giải tán đám đông, lớn tiếng quát, “Tránh ra, tránh ra, đây là cửa ra vào của tòa nhà, không được cản trở làm tắc nghẽn giao thông”.

“Tại sao đội tự quản khu phố lại xen vào chuyện này?”

“Đừng đẩy tôi.” Đám phóng viên tức giận la lối làm ồn cả khu chung cư.

“Làm gì thế? Đừng động vào máy ảnh của tôi, hãy cẩn thận, tôi cảnh cáo anh.”

“Chụp đi, hãy chụp cho tôi hai kiểu, ngày mai được đăng lên báo tôi sẽ trở thành người nổi tiếng.” Tiếng quát tháo của đội tự quản khu phố mỗi lúc một lớn.

”Chúng tôi đang phỏng vấn có được không?”

“Cái gì? Như thế này gọi là phỏng vấn sao? Mọi người đến tập trung tại cửa ra vào nhà người ta, cản trở việc đi lại của người dân trong tòa nhà, như thế gọi là phỏng vấn ư? Mọi người hiểu như thế nào về xã hội văn minh? Nếu không hiểu thì về họp lại Nghị quyết Đại hội 17 đi.”

Đám đông dần dần giãn ra, lúc đó Tịnh Ngôn mới được hít thở không khí trong lành, cô cảm thấy ngứa họng và ho.

“Hoa tiểu thư, cô không sao chứ?” Âu Dương khó khăn lắm mới chen được vào bên cạnh Tịnh Ngôn, khuôn mặt của cô đầy mồ hôi, hai má đỏ bừng.

“Tôi, tôi ...” Tịnh Ngôn rất muốn trả lời Âu Dương, nhưng do quá sợ hãi và chưa hết run nên cô không thể trả lời Âu Dương một cách rõ ràng.

Con đường trong tu viện rộng rãi vắng vẻ, thỉnh thoảng có một vài người đi bộ trên vỉa hè, hai bên ven đường là mặt hồ vắng lặng, màn đêm buông xuống phía xa bên ngoài tu viện là những tòa nhà cao tầng sáng đèn làm àn đêm trong tu viện trở nên lung linh huyền ảo.

Mở cửa bước xuống xe, nữ Viện trưởng đã đứng trước cửa tòa nhà chờ sẵn với vẻ mặt tươi cười:

“Ông Khổng, xin chào, lâu lắm rồi không gặp”.

“Lâu lắm rồi không gặp, Viện trưởng có khỏe không?” Khổng Dịch Nhân gật đầu đáp lại.

“Tôi vẫn khỏe, Thượng đế luôn mỉm cười với tôi.”

“Vâng” Khổng Dịch Nhân mỉm cười hỏi, “Tự Thanh và Phương Ngẫu khỏe không?”

“Họ cũng khỏe”.

Hai người đã đi đến cửa lớn của Tu đạo viện, trời tối đen, hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng có một vài nữ tu đi ngang qua với khuôn mặt hiền từ, nhìn thấy Viện trưởng và Khổng Dịch Nhân họ đều cung kính cúi đầu chào, bước chân nhẹ nhàng khoan thai.

Hai người đi đến một căn phòng nhỏ ở góc bên trái tu viện, cánh cửa mở ra, một phụ nữ mặc quần áo tu sỹ xuất hiện trước mặt hai người, khi nhìn thấy Viện trưởng và Khổng Dịch Nhân, vị nữ tu sỹ nhẹ nhàng chào, “Viện trưởng”, sau đó đưa mắt nhìn sang phía Khổng Dịch Nhân gật đầu nói, “Ông Khổng, tôi đang đợi ông”.

Căn phòng nằm bên bờ hồ, ánh đèn điện chiếu xuống mặt hồ phản chiếu lên tường tạo lên không gian lung linh huyền ảo. Trên mặt hồ có một cây cầu gỗ kéo dài từ bờ ra đến giữa hồ, càng làm tăng thêm vẻ đẹp lãng mạn cho khuôn viên tu viện. Mỗi lần đến tu viện, phong cảnh ở đây đều khiến mọi người khó quên, kiểu dáng kiến trúc của tu viện cũng rất độc đáo với những tòa nhà mang phong cách kiến trúc kết hợp giữa nền nghệ thuật phương Đông và phương Tây.

“Tự Thanh, bà có biết tại sao tôi đến đây không?”

Tự Thanh đưa mắt nhìn Khổng Dịch Nhân, bà bình tĩnh đáp, “Tôi biết, hôm qua cha có gọi điện cho tôi thông báo, nếu không thì hôm nay tôi phải đi gặp mấy người bạn”.

“Xin lỗi vì đã làm phiền bà”.

“Đã đến lúc tôi phải báo đáp cho bà.”

“Xin đừng nói hai chữ báo đáp, mặc dù ông không còn yêu tôi, nhưng mọi người ai cũng có quyền được theo đuổi cuộc sống mà mình muốn, bản thảo thuận đó nếu có thể giúp được hai người thì tôi rất vui.”

“Không, tôi vẫn rất yêu bà.”

Tự Thanh mỉm cười, “Tôi cũng mãi mãi yêu ông, đó mới là một tình yêu lớn lao chân chính”.

Khổng Dịch Nhân im lặng một vài phút và gật đầu nói, “Hãy tha thứ cho tôi, tôi đã yêu người khác rồi, tôi thật có lỗi”

“Như vậy cũng tốt, nếu như tôi có khả năng đoán biết trước được mọi thứ thì tôi có thể biết được rất nhiều bí mật và tri thức khác nhau, nếu như có phép màu thì tôi có thể dời non lấp bể, nhưng nếu không có tình yêu tức là tôi không có gì cả.”

“Nhưng tôi bắt đầu thấy lo lắng.”

“Tôi có thể biết điều gì khiến ông lo lắng không?”

Khổng Dịch Nhân quay đầu nhìn xuống mặt hồ và nói, “Rất nhiều, tôi luôn cho rằng mình thường không chú ý đến rất nhiều thứ. Tuổi tác, thời gian không thể lấy lại được và nó mãi mãi mất đi”.

Tự Thanh thở dài và nói, “Thượng đế đã để thất lạc con người và cũng chính con người đã thất lạc Thượng đế”.

“Tự Thanh, có lẽ bà sẽ chê cười tôi?”

“Xin hãy gọi tôi là nữ tu sỹ Anna.” Tự Thanh vịn tay vào vai Khổng Dịch Nhân và nói, “Tôi sẽ cầu Chúa cho ông, phó thác mọi khổ nạn cho đức Chúa toàn năng, lắng nghe sự dạy bảo của Người”.

“Cám ơn, những vấn đề khác tôi sẽ trực tiếp bàn với nhà họ Vệ.”

“Ông yên tâm, tôi biết phải làm thế nào mà.” Tự Thanh gạt đầu mỉm cười, “Sắp đến giờ ăn tối rồi, ông ở lại ăn cơm với chúng tôi chứ?”.

“Không, tôi sắp phải về New York rồi.”

Tự Thanh nhanh chóng tiễn Khổng Dịch Nhân ra cửa, lái xe đã chờ sẵn ở đó, đứng ở bên cạnh mở cửa xe cho Khổng Dịch Nhân.

“Tự Thanh”, Khổng Dịch Nhân ngồi vào trong xe, dừng lại một lúc Khổng Dịch Nhân nói tiếp, “Nữ tu sỹ Anna, tôi đi đây!”.

Ánh sáng phản chiếu xuống mặt hồ hiện lên trong đôi mắt của Tự Thanh, bà mỉm cười và nói, “Chúa sẽ ban phước lành cho ông, tạm biệt”.

Chiếc xe chuyển bánh, người phụ nữ quay xuống nói, “Thưa ông, vừa rồi có một cuộc điện thoại từ trong nước gọi đến, ông không có ở nhà nên tôi nói họ đợi một chút”.

“Sao?” Khổng Dịch Nhân suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu lên hỏi lại.

“Họ vẫn đang đợi.”

“Hãy nối điện thoại với họ.”

Điện thoại được kết nối, giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ cung kính.

Sau khi kết thúc điện thoại, viên trợ lý quay xuống nói, “Thưa ông, mọi thứ ở sân bay đã được chuẩn bị xong”.

“Tốt.” Khổng Dịch Nhân ngồi phía sau đang nhìn ra ngoài, vẻ mặt nghiêm khắc không biểu lộ tình cảm, “Cậu về New York trước, nói với họ không ai được đi đâu cả”.

Bỗng nhiên cảm thấy trong xe hơi lạnh, viên trợ lý hạ giọng hỏi, “Thế còn ông?”

“Đến sân bay quốc tế gần đây, tôi có việc quan trọng.”

Trong quán cà phê, không gian rất yên tĩnh, chỉ có một vài người khách đang ngồi uống cà phê và nói chuyện phiếm. Hôm nay trời rất lạnh nhưng khuôn mặt của Uy Liêm vẫn ửng đỏ ấm áp. Uy Liêm nhìn xung quanh quán không thấy Tịnh Ngôn liền nói với nhân viên lễ tân, “Tôi muốn tìm một cô gái”. Trong khi nhân viên lễ tân chưa kịp trả lời thì bỗng có tiếng của Âu Dương từ phía cầu thang, “Uy Liêm?”.

“Âu Dương”, Uy Liêm tiến lại gần phía Âu Dương và hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Hoa Tịnh Ngôn đang ở trên tầng hai.” Âu Dương dẫn Uy Liêm lên lầu, trên tầng hai rất vắng khách, chỉ có hai mẹ con một người khách đang ngồi ở góc đối diện, cô con gái nhỏ đang nằm ngủ trên ghế, người mẹ trẻ rất xinh đang ngồi đọc tạp chí, khi thấy có tiếng bước chân vào phòng, cô ta liền nhìn ra cửa, sau đó tiếp tục lật trang tạp chí để đọc.

Không có thời gian quan tâm đến người khác, Uy Liêm đi về phía chỗ Tịnh Ngôn ngồi, khuôn mặt của Tịnh Ngôn trắng nhợt, thần thái mệt mỏi.

Đã quen với Tịnh Ngôn nhiều năm, Uy Liêm thấy cô luôn là người bình tĩnh, tự tin, khi chia tay với Chu Thừa Khải, Tịnh Ngôn đã mời Uy Liêm đi uống rượu tâm sự. Nhưng lần này, mặc dù cô không biểu lộ ra mặt, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch, ánh mắt thất thần của Tịnh Ngôn có thể thấy cô đang rất buồn phiền và lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Uy Liêm kéo Âu Dương ngồi xuống, nhìn Tịnh Ngôn và hỏi.

“Uy Liêm”, Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên mỉm cười và hỏi, “Sao cậu vẫn còn ở trong nước?”.

“Tôi...” Uy Liêm đưa mắt nhìn Âu Dương đang ngồi bên cạnh, anh không trả lời Tịnh Ngôn mà hỏi tiếp, “Tịnh Ngôn, tình hình của cậu lúc này rất căng thẳng đúng không? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tịnh Ngôn mỉm cười một cách đau khổ, “Cậu không lên mạng đọc tin tức sao? Tôi cứ nghĩ là cả thế giới đều biết rồi chứ”.

“Lên mạng?” Uy Liêm tỏ vẻ không hiểu, “Hôm qua tôi mới trở về từ Nhật Bản, xuống sân bay đã rất khuya rồi và luôn bận rộn cho tới lúc này”.

“Vậy sao?” Tịnh Ngôn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Uy Liêm vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Tịnh Ngôn. Từ đầu đến giờ Âu Dương luôn im lặng ngồi bên cạnh Uy Liêm, lúc này cô mới lên tiếng, “Uy Liêm, vừa rồi có rất nhiều phóng viên đã tập trung ở cửa chung cư để phỏng vấn Tịnh Ngôn”.

“Phỏng vấn?”, Uy Liêm thấy kỳ lạ nên hỏi lại, “Phỏng vấn chuyện gì chứ?”

“Đó là...” Âu Dương không biết bắt đầu thế nào, cô chau mày nhìn Tịnh Ngôn

“Phỏng vấn để hỏi tôi tại sao vừa mới chia tay với Chu Thừa Khải đã đến với Khổng Dịch Nhân, tại sao tôi thích lấy một người giàu có?” Tịnh Ngôn quay lại và nói rất thản nhiên.

Mặc dù, Tịnh Ngôn đã nhiều lần thông báo tin giật gân cho Uy Liêm, nhưng so với những lần trước thông tin lần này còn bất ngờ hơn, “Khổng Dịch Nhân, chẳng phải ông ta là ... của Chu Thừa Khải hay sao?”

“Chính là ông ta.” Tịnh Ngôn khẳng định.

Uy Liêm bỗng nhiên lặng ngắt không nói lời nào.

Một lúc sau có tiếng bước chân đi lên cầu thang, người đàn ông mặc bộ quần áo đen đi qua bàn của Tịnh Ngôn đến chỗ hai mẹ con ở góc đối diện và hỏi, “Bảo Anh lại ngủ rồi à? Cô có ăn bánh không?”>

“Cám ơn, tôi không ăn.” Cô gái trả lời dứt khoát, dường như người đàn ông này đã quen với việc bị cô gái từ chối, ông ta quay sang hỏi Tịnh Ngôn, “Cô ăn bánh không, vừa nướng xong đấy?”.

Đúng là bánh vừa mới nướng xong vẫn còn nóng, hương thơm tỏa ra ngậy ngất, khiến người khác khó từ chối, Tịnh Ngôn quay người sang cầm tấm bánh từ tay người đàn ông và không quên cảm ơn ông ta, Thực ra cả ngày cô chưa ăn gì, những thứ gì trong bụng đã bị nôn ra hết, cô cảm thấy cổ họng khô rát, nhìn đáng vẻ đau khổ của Tịnh Ngôn khiến mọi người lo lắng.

Âu Dương giơ tay ra đỡ lấy người Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, hay là cậu đến bệnh viện khám bệnh xem thế nào?”.

Tịnh Ngôn trả lời, “Cám ơn, tôi nghỉ một lát sẽ khỏe thôi, không cần đến bệnh viện đâu”.

Âu Dương rất lo lắng, khuôn mặt tròn trịa và trắng hồng của cô lúc bầy cũng đượm vẻ lo âu. Tịnh Ngôn cảm động nhìn Uy Liêm và hỏi, “Uy Liêm, cậu và Âu Dương đã ở bên nhau rồi đúng không? Rất tốt, chỉ cần nhìn cũng biết hai người đang rất hạnh phúc”.

“Tịnh Ngôn.” Mặc dù rất lo lắng cho sức khỏe của Tịnh Ngôn, nhưng Uy Liêm cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, anh chau mày hỏi Tịnh Ngôn. “Hai người ở bên nhau rất lâu rồi, lẽ nào câu...”.

Tịnh Ngôn chưa kịp trả lời thì cô bé Bảo Anh bỗng gọi mẹ, “Mẹ...”.

“Bảo Anh, con không ngủ nữa à? Chúng ta đi thôi.” Người mẹ đứng dậy bế cô con gái.

Mọi người nói chuyện rất to nên đã đánh thức cô bé, Tịnh Ngôn cảm thấy hơi ngại.

Cô bé ngồi dậy gật đầu và giơ tay ra ôm lấy người mẹ, hai mẹ con đều cười rất tươi, Tịnh Ngôn thấy hai mẹ con họ thật hạnh phúc.

“Tịnh Ngôn!”

“Hoa tiểu thư?”

Giọng nói của Âu Dương và Uy Liêm khiến Tịnh Ngôn giật mình bừng tỉnh, Tịnh Ngôn cảm thấy hai má hơi lạnh, cô đưa tay lên vuốt mặt, mồ hôi ướt đầm hai tay.

“Tịnh Ngôn...”, không dám suy diễn lung tung, nhưng cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến Uy Liêm không thể không hỏi Tịnh Ngôn.

Khi hai mẹ con người khách xuống đến chân cầu thang, Tịnh Ngôn mới hỏi Uy Liêm và Âu Dương, “Gì cơ?”.

“Tịnh Ngôn, có phải cậu định...?” Giọng Uy Liêm có vẻ ngập ngừng.

Im lặng suy nghĩ một lúc, Tịnh Ngôn mới lên tiếng, “Uy Liêm, Âu Dương, tôi có việc phải làm, tôi đi trước nhé”.

Âu Dương không hiểu tại sao Tịnh Ngôn bỗng nhiên muốn bỏ đi trước, cô vội vàng hỏi, “Tịnh Ngôn, cô muốn đi đâu?”.

Tịnh Ngôn cố gắng đứng dậy, quay sang hỏi một người đàn ông ngồi ở bên cạnh, “Xin hỏi gần đây có bệnh viện nào không?”

Uy Liêm dường như đoán được ý định của Tịnh Ngôn liền hỏi, “Cậu đi một mình ư?”.

“Hay là chúng tôi đưa cô đi?” Âu Dương cũng lên tiếng.

“Tôi xuống lấy xe.” Tịnh Ngôn chưa kịp trả lời thì Uy Liêm đã nhanh chóng xuống lấy xe. Một lúc sau, Uy Liêm và Âu Dương đã đưa Tịnh Ngôn đến bệnh viện.

Năm mới nên trên bàn của bác sỹ có một lọ hoa thủy tiên màu trắng hương thơm lan tỏa khắp căn phòng. Bác sỹ cầm lấy phiếu kết quả xét nghiệm và nói, “Dương tính”.

“Gì cơ?”

Khi nhìn thấy cụm từ “chưa kết hôn” ghi trên phiếu khám bệnh, vị bác sỹ ngẩng đầu nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt lạnh lùng và nói, “Cô có cần giúp gì không?”

“Cho tôi xin lại phiếu khám bệnh.” Tịnh Ngôn bình tĩnh nói.

Tịnh Ngôn cầm lấy phiếu khám bệnh, đọc kỹ lại một lần, sau đó gấp lại cẩn thận cho vào túi và đi ra khỏi phòng khám.

Uy Liêm và Âu Dương đang chờ ở ngoài rất nóng ruột, Uy Liêm hỏi, “Âu Dương, em gặp Tịnh Ngôn ở đâu?”.

“Hôm đó em và Tiểu Phùng cùng một vài người nữa rủ nhau đi dạo phố, khi xe của chúng em đi ngang qua khu nhà chung cư của Tịnh Ngôn, có rất nhiều người tụ tập ở cổng, Tiểu Lý và Tiểu Phùng xuống xem mới biết rất nhiều phóng viên đang đứng ở đó để phỏng vấn Tịnh Ngôn”.

Mặc dù Âu Dương chỉ kể sơ qua nhưng cũng đủ để Uy Liêm tưởng tượng ra cảnh hỗn loạn lúc đó. “Chính em là người đưa Tịnh Ngôn thoát ra khỏi đám đông đó ư?”, giọng của Uy Liêm có vẻ ngạc nhiên.

“Không.” Âu Dương vội vàng giải thích, “Em nói với đồng nghiệp gọi đội tự quản của khu phố đến”.

“Đội tự quản?” Uy Liêm không nắm rõ các quy định về trật tự trị an trong nước, sau khi suy nghĩ một vài phút, anh ta mỉm cười, vỗ vai Âu Dương và nói, “Em giỏi quá!”.

Âu Dương vốn không quen thân mật với người khác ở những nơi công cộng nên rất xấu hổ, cô đang định nói thì cánh cửa mở ra, Tịnh Ngôn lặng lẽ bước vào.

Tịnh Ngôn muốn hỏi điều gì đó nhưng bị Âu Dương ngăn lại, “Hãy ngồi xuống trước đã”.

Bình nước nóng được đặt ở một góc, mặc dù nước trong bình còn rất ít nhưng cũng đủ cho ba người uống, Tịnh Ngôn, Âu Dương và Uy Liêm mỗi người cầm một cốc nước nóng, cả ba người đều cảm thấy ấm bụng, Tịnh Ngôn thở dài.

“Tịnh Ngôn, sao rồi?”. Tạp chí Bát quái đúng là không tốt, vấn đề rất nghiêm trọng, không hỏi không được.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tịnh Ngôn gật đầu nói với Uy Liêm, “Xin mọi người hãy giúp tôi giữ kín bí mật này, cảm ơn”. Đến lúc này Âu Dương mới biết được nguyên nhân câu chuyện xảy ra với Tịnh Ngôn.

“Câu định thế nào?” Uy Liêm bình tĩnh hỏi.

“Sang năm, tôi đã hai mươi chín tuổi rồi.”

“Gì cơ?” Uy Liêm không nghe rõ câu trả lời của Tịnh Ngôn nên đã hỏi lại.

“Trước đây tôi luôn đón Tết một mình, nhưng mấy năm qua tôi mới phát hiện ra rằng đón năm mới một mình rất buồn và cô đơn. Từ nay về sau, tôi không muốn đón năm mới một mình nữa.”

Là phụ nữ với nhau nên Âu Dương hiểu nỗi lòng của Tịnh Ngôn, cô nói với Tịnh Ngôn, “Nhưng như vậy sẽ rất vất vả đấy”.

“Có được có mất mới gọi là cuộc sống.” Tịnh Ngôn đã xác định rõ về tinh thần, cô mỉm cười nói với Âu Dương.

“Tiếp theo cậu sẽ làm gì?”, quá bất ngờ và xúc động trước chuyện tình cảm của Tịnh Ngôn nên Uy Liêm cảm thấy đầu óc quay cuồng.

“Tôi muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi một thời gian.” Chỉ khi nào đăng tải những tin tức nóng hổi, độc giả mới quan tâm đến Tạp chí Bát quái, chỉ cần chờ đợi một thời gian cho chuyện này lắng xuống, mọi việc lại đầu vào đây.

“Lẽ nào cậu không báo tin này cho ông ấy?”

Trước khi đội tự quản khu phố đến, Âu Dương đã kịp mua tờ báo đọc lướt qua một lần, nên đã nắm được cốt lõi của câu chuyện, sau khi nghe Tịnh Ngôn nói xong, Âu Dương đã động viên an ủi Tịnh Ngôn, giọng của cô hơi nhỏ nhưng rất rõ ràng, “Tịnh Ngôn, nếu cô không ngại thì hãy đến ở nhà tôi”.

“Gì cơ?” Đầu óc Uy Liêm đang rối bời nên không hiểu Tịnh Ngôn và Âu Dương đang nói gì với nhau.

Tịnh Ngôn cảm thấy lòng ấm áp hơn, chưa kịp trả lời Âu Dương thì có tiếng người ồn ào ở phía cửa bệnh viện. Âu Dương đứng dậy nhìn ra phía cửa, bỗng cô vội vàng quay người lại nói nhỏ với Tịnh Ngôn, “làm thế nào bây giờ? Có rất nhiều phóng viên đang tới đây”.

Mặc dù trời đã nhá nhem tối, nhưng cổng bệnh viện vẫn đông người hơn mọi khi, bảo vệ bệnh viện đang cố gắng ngăn cản mọi người không cho vào bệnh viện, nhưng do lực lượng bảo vệ của bệnh viện quá mỏng không đủ sức giải tán đám đông.

“Làm thế nào bây giờ?”

“Để tôi xem có cửa nào khác không?” Uy Liêm đứng dậy, “Tịnh Ngôn, Âu Dương, chúng ta rời khỏi đây rồi tính sau”.

Tịnh Ngôn nhìn xung quanh một lượt, những người khác đều chạy ra xem đám đông ở ngoài cổng bệnh viện, bàn uống nước trong bệnh viện không có người, không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo.

Chính vì sự kiện này, các phóng viên luôn chú ý đến mọi động thái của Tịnh Ngôn, lần nào họ cũng xuất hiện đúng lúc. Tịnh Ngôn không ngờ chỉ là một tờ tạp chí bình thường nhưng lại có sức ảnh hưởng lớn đến như vậy. Đến lúc này, Tịnh Ngôn có thể khẳng định mình bị các phóng viên theo dõi. Vấn đề trước mắt là phải xác định xem ai là người đứng sau thao túng chỉ đạo việc này?

Tịnh Ngôn?”, thấy Tịnh Ngôn không đi theo, Uy Liêm liền gọi và kéo tay cô.

Mọi người có mặt trong phòng bệnh viện thấy tò mò đều chạy ra cổng xem, khi Tịnh Ngôn vừa đứng dậy chuẩn bị đi ra cửa sau thì bỗng có hai người thanh niên vội vàng chạy vào, nhìn thấy Tịnh Ngôn, hai người đàn ông thở phào và nói, “Cuối cùng thì chúng tôi cũng đã tìm được cô rồi”.

Mặc dù Tịnh Ngôn thấy hai người thanh niên này rất quen nhưng không sao nhớ ra tên của họ, Tịnh Ngôn chau mày suy nghĩ một lúc, chỉ tay vào một cậu thanh niên và nói, “Anh ... có phải là Ken không?”.

Lần trước Tịnh Ngôn đã gặp hai người này đi cùng với Khổng Hy Âm đến tìm cô, Tịnh Ngôn cảnh giác lùi về phía sau một bước và hỏi, “Các anh đang tìm tôi ư?”.

Uy Liêm bước lên phía trước ngăn hai người thanh niên lại và hỏi, “Hai anh, có chuyện gì không?”.

“Hoa tiểu thư, chúng tôi đến để đưa cô đi.”

Một trong hai người thanh niên có khuôn mặt rất hung dữ, không đáng tin cậy. Âu Dương đã xem quá nhiều phim xã hội đen Hồng Kông nên trong đầu cô liên tưởng ngay đến chuyện chằng lảnh, Âu Dương vội nắm lấy tay Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, đừng tin họ, chúng ta mau đi thôi”.

Có hai người phụ nữ mềm yếu ở bên cạnh, Uy Liêm cảm thấy trọng trách của mình rất lớn, mặc dù nhìn khuôn mặt dữ dằn và vóc dáng lực lưỡng của hai thanh niên rất khó đối phó, nhưng nam nhi đại trượng phu, Uy Liêm không thể không ra tay giúp đỡ, anh nghiêng răng lấy hết sức giữ chặt tay hai người thanh niên, quay đầu lại nói to, “Âu Dương, cô và Tịnh Ngôn mau chạy đi”.

Hành động của Uy Liêm quá bất ngờ khiến hai người thanh niên không kịp phản ứng, một trong hai người vội lên tiếng, “Hoa tiểu thư, là do ông chủ Khổng Dịch Nhân bảo chúng tôi đến tìm cô. Ông ấy không liên lạc được với cô nên đã gọi điện cho chúng tôi nói rằng nhất định phải tìm và bảo vệ an toàn cho cô”.

“Đúng vậy, hiện tại ông Khổng đang đi máy bay đến đây, Hoa tiểu thư, ông Khổng nhắn cô gọi điện thoại cho ông ấy.”

Gọi điện thoại ư? Hai anh nói gì mà lạ vậy, ông Khổng đang ngồi trên máy bay làm sao gọi điện thoại được? Âu Dương và Uy Liêm đồng thanh nói theo, “Hai người định lừa Tịnh Ngôn phải không?”. Tiếng xôn xao ở ngoài cổng bệnh viện mỗi lúc một ồn ào, tình hình rất căng thẳng. Mặc dù Âu Dương rất lo lắng cho Uy Liêm, nhưng dù sao cậu ấy cũng là nam giới, Nghĩ đến đây Âu Dương liền dắt tay Tịnh Ngôn bỏ chạy.

“Đợi đã”, mặc dù bị Âu Dương kéo tay nhưng Tịnh Ngôn không chạy theo, cô nói với Âu Dương, “Âu Dương, cô có thể cho tôi mượn điện thoại của cô được không?”.

“Tịnh Ngôn!”, giọng của Âu Dương rất khẩn cấp.

Tịnh Ngôn không trả lời mà cầm điện thoại của Âu Dương, cú xuống bấm số, đã quá quen thuộc với số điện thoại của Khổng Dịch Nhân nên Tịnh Ngôn bấm số rất nhanh.

Sau vài ba hồi chuông, Tịnh Ngôn nghe thấy giọng nói trả lời tự động quen thuộc nhưng lần này có vẻ gấp gáp hơn chứ không bình thản như mọi khi, “Tịnh Ngôn, anh không liên lạc được với em. Anh đã lên máy bay, hy vọng em bình an trước khi anh về với em. Ken và Rocky sẽ đưa em đến một nơi an toàn, em hãy đợi anh ở đó, được không?”.

“Được không?”, câu hỏi đó khiến Tịnh Ngôn cảm thấy rối bời, miệng cô lắp bắp không nói thành lời.

“Âu Dương, hai người mau đi đi.” Uy Liêm tiếp tục thúc giục Âu Dương và Tịnh Ngôn. Uy Liêm tự nhủ, “Hôm nay mình lấy hết can đảm thể hiện bản lĩnh của đấng nam nhi, tại sao Âu Dương và Tịnh Ngôn không hiểu tình cơ chứ? Lẽ nào họ không thấy được giá trị của sự hy sinh của mình?”

“Uy Liêm, cậu buông tay họ ra đi.” Tịnh Ngôn gấp điện thoại lại, ngẩng đầu lên nói với Uy Liêm.

“Sao?”

Tịnh Ngôn mỉm cười xin lỗi Âu Dương và Uy Liêm, cô nói tiếp, “Cám ơn hai người, nhưng tôi nhất định phải đi cùng họ đến một nơi”.

“Không hiểu xảy ra chuyện gì mà mọi người tập trung kín cổng bệnh viện, ngay cả xe cứu thương cũng không vào được, định hại chết người ta hay sao?”

Người lái xe cứu thương không hiểu chuyện gì xảy ra, ông ra chuyển bệnh nhân vào cổng sau, vừa lẩm bẩm trách móc vừa đánh xe vào hầm để xe.

Hôm nay trời rất lạnh, không có ai đi lại trong hầm để xe nên không gian ở đây rất yên tĩnh. Nói xong, anh ta vừa xoa tay vừa bước xuống xe, đang định đóng cửa xe thì bỗng có người từ phía sau vỗ vào vai anh ta, tiếp sau đó là giọng của một thanh niên xa lạ, “Anh trai, phiền anh giúp ột chút”.

Trong hầm để xe tối tăm u ám, người lái xe tưởng mình gặp ma nên rất sợ hãi, hai tay lạnh ngắt, anh ta rụt cổ lại và hét rất to, “Ma! Ma! Cứu tôi với!”.

Anh ta quay đầu lại thì thấy phía sau còn hai người nữa, một người thanh niên to khỏe tiến lại gần mở cửa xe, ba người bước lên xe.

“Xuống! Xuống! Các người muốn gì?” Dưới ánh sáng mờ mờ trong hầm để xe, người lái xe nhìn rõ mặt cả ba người, anh ta không còn sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự tức giận.

“Xin lỗi, anh có thể chở chúng tôi ra ngoài không?”, cậu thanh niên bám tay vào cửa xe vội lên tiếng và nói với giọng rất lịch sự.

“Xe của tôi là xe cứu thương, không phải là taxi”, từ trước tới giờ anh ta chưa gặp trường hợp nào như thế này, nên giọng của anh ta mỗi lúc một to.

“Anh trai, qua đây, tôi muốn nói với anh điều này”, cậu thanh niên đứng bên cạnh lên tiếng.

“Ai thèm nói chuyện với cậu cơ chứ?” Người lái xe đang định quay sang la mắng cậu thanh niên thì bị một cú đâm rất mạnh từ phía sau.

Mọi người đã ngồi vào trong xe, Âu Dương không dám nhìn ra ngoài, cô nói, “Hay chúng ta tự lái xe đi, không làm phiền anh ta nữa có được không?”.

“Chúng ta tự lái xe đi, nghĩa là chúng ta đã cướp xe của bệnh viện hay sao?” Uy Liêm mỉm cười nói.

Nói xong, cửa xe được mở ra, Ken ngồi vào giữa hai người. Mặc dù không hài lòng nhưng người lái xe đành phải ngồi vào ghế và nổ máy.

Một lúc sau, chiếc xe qua cổng bệnh viện, bên ngoài mọi người vẫn tập trung rất đông, tiếng cười nói ồn ào. Trong lòng Âu Dương cảm thấy đỡ lo lắng hơn, cô chăm chú theo dõi mọi cử chỉ hành động của người lái xe, thỉnh thoảng cô liếc mắt sang nhìn Ken đang ngồi bên cạnh.

Ánh mắt của Uy Liêm có vẻ khó hiểu hơn, nhưng cũng không giấu nổi cảm xúc tương tự như Âu Dương, ngay cả Tịnh Ngôn mặc dù không còn lo lắng như khi còn ở trong bệnh viện nhưng cô vẫn chăm chú theo dõi người lái xe và Ken.

Từ đầu tới giờ, Ken ngồi im lặng trong xe, bỗng anh ta lên tiếng, mắt nhìn thẳng về phía trước, “Tôi không uy hiếp anh ta đâu”.

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Ken biết rất rõ mọi người đang nghĩ gì. Âu Dương liền hỏi, “Vậy anh...”.

“Tôi cho anh ta tiền.” Ken cắt lời của Âu Dương, mặc dù không biểu lộ điều gì, nhưng khuôn mặt của Ken thể hiện rất rõ anh ta đang nghĩ gì, “Đừng suy nghĩ lung tung, tôi không giống như những nhân vật xấu trong phim xã hội đen của Hồng Kông đâu”.

Sau khi đưa mọi người đến một nơi yên tĩnh chiếc xe cứu thương quay đầu về bệnh viện. Bên đường có hai chiếc xe đang chờ họ, Tịnh Ngôn bám vào cửa xe và nói, “Uy Liêm, Âu Dương, hai người về trước đi”.

Uy Liêm đưa mắt nhìn hai cậu thanh niên và nói với Âu Dương, “Âu Dương, em về trước có được không?”.

Hai chiếc xe màu đen đỗ ở bên đường, trời tối sầm, một ngày ồn ào mệt mỏi sắp qua đi, nhưng sự bất an và hoảng loạn về tinh thần thì bây giờ mới bắt đầu, sau một hồi suy nghĩ đắn đo, Âu Dương nói, “Em, em muốn đi cùng mọi người”.

Quan sát thái độ của Âu Dương, Uy Liêm và Tịnh Ngôn, Ken và Rockey nói, “Trông chúng tôi không đáng tin cậy như vậy sao?”.

Âu Dương và Uy Liêm không muốn bỏ Tịnh Ngôn ở lại một mình nên cả ba người cùng lên xe, người lái xe nhanh chóng nổ máy và cho xe chạy. Một lúc sau chiếc xe đến địa điểm cần đến, lúc này đã gần 7 giờ tối. Con đường trong khu biệt thự thẳng và rất xa, hai bên đường là hàng cây cổ thụ che khuất ánh đèn đường, những ngôi biệt thự nhỏ ẩn mình sau hàng cây với những kiểu dáng kiến trúc khác nhau, hiện lên lung linh huyền ảo dưới ánh đèn đường.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự, đã có người đợi sẵn ở cổng, một người thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai, bước ra chào mọi người nhưng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Người lái xe vội vàng giải thích, người thanh niên gật đầu tiến về phía Tịnh Ngôn và nói, “Hoa tiểu thư, ông Viên chờ cô rất lâu rồi, mời vào!”.

Ông Viên? Một cái tên hoàn toàn xa lạ, Uy Liêm và Âu Dương không hiểu gì, Tịnh Ngôn vào trước, không khí trong nhà ấm áp, có một người đàn ông đang ngồi trên sofa, đeo cặp kính gọng vàng, đuôi mắt dài và có nếp nhăn, ông ta mỉm cười và nói, “Xin chào”.

“Ông Viên?” Tịnh Ngôn hỏi lại.

“Cô biết tên tôi rồi thì tốt, cô có phải là Tịnh Ngôn không? Khổng Dịch Nhân quả là có con mắt tinh đời.”

Mọi người có mặt ở đó đều đổ dồn ánh mắt về phía ông Viên.

Trước đây Tịnh Ngôn đã có nhiều năm làm công tác quan hệ công chúng, tiếp xúc với nhiều hạng người, nên cô rất có kinh nghiệm trong quan hệ xã giao, Tịnh Ngôn lấy lại tinh thần và nói, “Xin lỗi, đã ngắt lời của ông Viên, đây là bạn tôi Uy Liêm và Âu Dương”.

“Xin chào.” Ông Viên chào hỏi và bắt tay với Uy Liêm và Âu Dương.

“Ông Viên là bạn của ông Khổng phải không?”

“Bạn ư ...?” Ông Viên suy nghĩ một lúc sau đó khẳng định, “Tôi và ông Khổng đã từng làm ăn với nhau, sau một thời gian dài đi lại cũng có thể coi là bạn của nhau”.

Thấy ông Viên nói như vậy mọi người liền im lặng.

Sau vài ba câu nói xã giao, ông Viên cúi xuống nhìn đồng hồ và nói, “Đã đến giờ ăn cơm rồi, xin mọi người vào nhà ăn cơm”.

Phòng ăn rất lớn, bố trí ngăn nắp, chính giữa căn phòng là chiếc bàn ăn dài, trên bàn bày rất nhiều thức ăn của phương Đông và Tây.

Mặc dù Tịnh Ngôn không thấy muốn ăn, nhưng cô tự hiểu rằng mình không thể không ăn, Tịnh Ngôn đành phải cầm đũa lên, nhưng không cảm thấy ngon miệng.

“Không hợp khẩu vị của cô phải không?”, ông Viên nhìn Tịnh Ngôn và hỏi.

“Không phải là do tôi cảm thấy người hơi khó chịu. Hôm nay tôi làm phiền mọi người nhiều quá!” Tịnh Ngôn nói với vẻ khách sáo.

Người giúp việc to béo đang làm cơm trong bếp, thấy mọi người nói chuyện vui vẻ liền lên tiếng, “Mọi người có muốn ăn thêm súp nữa không ạ? Trong nồi còn rất nhiều súp”.

“Tôi muốn nghỉ ngơi một lát.” Tịnh Ngôn cảm thấy rất mệt mỏi không còn đủ sức ngẩng đầu lên nữa.

“Tịnh Ngôn, cô có muốn đi nghỉ không?” Âu Dương lên tiếng, Uy Liêm cũng nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt lo lắng.

“Tôi cho người đưa cô lên phòng nghỉ ngơi nhé!” Ông Viên đứng dậy gọi, một cậu thanh niên đi vào phòng ăn, đưa tay dắt Tịnh Ngôn lên phòng nghỉ ngơi.

Tịnh Ngôn không muốn chạm vào tay anh ta mà chỉ nói lời cảm ơn và đi theo anh ta lên phòng. Cô rất mệt mỏi nên khi leo cầu thang cô cảm thấy chân tay run lẩy bẩy.

Phòng ngủ rất ấm áp, Tịnh Ngôn đi về phía giường ngủ đặt mình nằm xuống giường, cô kéo chăn chum kín đầu và thở dài mệt mỏi. Mặc dù chiếc đệm rất mềm và rộng, nhưng Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy khó chịu, toàn thân mỏi nhừ, cô nhắm mắt lại, một màu đen bao trùm toàn bộ căn phòng. Tịnh Ngôn cảm thấy vừa trải qua một ngày rất dài mệt mỏi giống như một cơn ác mộng, cô không tin và không biết cơn ác mộng đáng sợ đó đến bao giờ mới kết thúc? Cô đã rất mệt mỏi đến mức không muốn cử động chân tay.

Cánh cửa mở ra, ngôi nhà được trang hoàng lộng lẫy với những đồ vật trang trí cao cấp, cánh cửa sổ rất nặng nhưng goòng cửa trơn khi mở không phát ra tiếng động.

Có tiếng người bước vào, căn phòng được trải thảm nên tiếng bước chân rất nhẹ. Bỗng Tịnh Ngôn nghe thấy có tiếng người nói, trong lúc Tịnh Ngôn chưa kịp ngồi dậy thì bỗng có người ôm chặt lấy cô từ phía sau, vẫn mùi hương quen thuộc, vẫn vòng tay ấy đã ôm chặt cô vào lòng, sắc mặt của người đó hơi tái và cổ rất lạnh dường như vừa đi đường về.

Tịnh Ngôn không còn đủ sức để gỡ tay người đó ra, cơ thể cô mềm dần, cô đã phải nghiêng rằng chịu đựng trong suốt những ngày qua, cuối cùng cô cũng có được cảm giác an toàn, tuy nhiên sự dần vật và nỗi sợ hãi bỗng ùa về trong tâm hồn, khiến cô có cảm giác như mình vẫn đang chìm trong cơn ác mộng, cơ thể của Tịnh Ngôn không còn thắng nổi ý chí, cô nép vào vòng tay của người đàn ông, trong lòng cảm thấy ấm áp hơn.

Lúc này, Uy Liêm và Âu Dương vẫn ngồi ở bàn ăn, hai người không dám tin vào mắt mình, họ mở to mắt nhìn về phía cầu thang.

Bữa ăn đã kết thúc, ông Viên sợ Uy Liêm và Âu Dương quá lo lắng cho Tịnh Ngôn nên đã trấn an hai người, “Không cần phải nhìn đâu, người đàn ông vừa nói chuyện với chúng ta chính là Khổng Dịch Nhân”.

Đó là Khổng Dịch Nhân sao? Ông ta chỉ đứng lại một phút chào hỏi, bắt tay và hỏi thăm tình hình của Tịnh Ngôn liền lên lầu ngay, như vậy sao có thể gọi là nói chuyện được, điều đó thể hiện ông ta đang rất quan tâm đến Tịnh Ngôn. Chưa kịp nói với Khổng Dịch Nhân một câu nào, nhưng Âu Dương đã cảm thấy ngưỡng mộ ông.

“Âu Dương!” Uy Liêm cảm thấy không hài lòng khi thấy Âu Dương có vẻ mơ màng.

“Bây giờ tôi phải ra ngoài, hai người có muốn đi cùng không?”

Vị khách quan trọng vừa mới đến, chủ nhà liền bỏ ra ngoài, thái độ và lời nói của ông Viên khiến Uy Liêm và Âu Dương cảm thấy thất vọng.

Uy Liêm đứng bật dậy, nhìn về phía cầu thang miệng lầm bầm, “Mọi người đều nhanh hơn mình, không được, mình không thể thua Khổng Dịch Nhân được”.

Uy Liêm và Âu Dương trong lòng rối bời, nhưng hai người đều cảm thấy họ đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ ngày hôm nay. Uy Liêm lấy lại tinh thần, anh ta kéo Âu Dương ra ngoài và nói với ông Viên, “Viên tiên sinh, cảm ơn vì bữa cơm hôm nay, chúng tôi cũng phải đi đây”.

Tịnh Ngôn quay người lại với thái độ rất thận trọng. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, ánh trăng mờ ảo làm cho không khí trong căn phòng trở nên lạnh lẽo hơn, không hiểu sao lúc này Tịnh Ngôn thấy coi thường bản thân mình. Tịnh Ngôn áp sát má vào ngực Khổng Dịch Nhân, ông vuốt nhẹ lên mái tóc của cô, giọng nói ấm áp và truyền cả, “Nếu em mệt thì hãy ngủ đi một lát”.

Tịnh Ngôn cảm thấy mũi cay cay, mặc dù rất cố gắng nhưng cô không sao nhìn rõ mọi thứ trước mắt, thực ra trong lòng Tịnh Ngôn có rất nhiều điều nghi vấn, rất nhiều điều muốn nói, nhưng ...

Khổng Dịch Nhân ôm chặt Tịnh Ngôn vào lòng, dù kết quả thế nào, dù sau này xảy ra chuyện gì, cũng phải để cho Tịnh Ngôn nghỉ một lát, Khổng Dịch Nhân rất hiểu và thông cảm bởi vì Tịnh Ngôn đã quá mệt mỏi.

Người đàn ông này đã làm cho Tịnh Ngôn mềm lòng. Cô áp sát má vào ngực ông, hai mắt nhắm lại. Trước khi ngủ, trong đầu Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy sợ hãi vì những gì đã xảy ra, cô ngủ thiếp đi trong sự tuyệt vọng.

Phòng ngủ yên tĩnh, không có tiếng động, rèm cửa đóng kín, màn hình máy vi tính bật sáng, khuôn mặt của Khổng Dịch Nhân hiện rất rõ dưới ánh sáng mờ mờ, ông thao tác trên máy vi tính rất nhẹ nhàng.

Bên ngoài cửa sổ trời tối đen như mực và rét căm căm, một lúc lâu sau trời tảng sáng, Khổng Dịch Nhân nhìn ra bên ngoài cửa sổ tắt máy vi tính, vươn vai hít thở không khí trong lành của buổi sáng sớm.

“Anh đang ở bên em đây.” Khổng Dịch Nhân an ủi động viên Tịnh Ngôn, cô không nói gì mà thò đầu ra khỏi chăn, khuôn mặt của cô hốc hác, đôi mắt ướm đượm buồn.

Tịnh Ngôn vẫn im lặng trầm tĩnh, thỉnh thoảng cô nhìn Khổng Dịch Nhân với ánh mắt của một người đang đau khổ, nhưng cảm giác đó chỉ là thoáng qua, lần đầu tiên chứng kiến bộ dạng đau khổ của Tịnh Ngôn, Khổng Dịch Nhân rất buồn nhưng ông không biết phải làm thế nào, càng những lúc căng thẳng càng cần phải bình tĩnh, nhưng thật trở trêu, lúc này ông không sao kiềm chế được cảm xúc của mình.

Tịnh Ngôn ngủ không ngon giấc, thỉnh thoảng cô tỉnh dậy nhìn thấy Khổng Dịch Nhân vẫn đang chăm chú ngồi trước chiếc máy tính, khuôn mặt lo lắng phiền muộn.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Khổng Dịch Nhân lo lắng như vậy có phải vì mình không?”. Mặc dù biết như vậy là không tốt nhưng mỗi lần tỉnh dậy nhìn bộ dạng lo lắng của Khổng Dịch Nhân, cô lại cảm thấy tim nhói đau.

Cả đêm cứ trôi qua như vậy, Tịnh Ngôn không muốn né tránh vấn đề, cô nhắm mắt vào và nói với giọng rất buồn, “Anh không ngủ sao?”.

Khổng Dịch Nhân đặt chiếc máy tính xách tay sang một bên đưa tay vuốt nhẹ lên tóc Tịnh Ngôn.

“Em có chuyện này muốn nói với anh.” Tịnh Ngôn hít thở thật sâu chuẩn bị về mặt tâm lý.

“Thật đúng lúc, anh cũng có chuyện muốn bàn với em”, những ngón tay ấm áp của Khổng Dịch Nhân nhẹ nhàng xoa lên đôi bờ vai mềm mại của Tịnh Ngôn, ông khẽ nói, “Tịnh Ngôn, em nói trước đi”.

Tịnh Ngôn mở mắt ra thì thấy Khổng Dịch Nhân đã ngồi bên cạnh và chăm chú nhìn vào mắt mình, cô nhận thấy Khổng Dịch Nhân đang chờ cô nói điều gì đó.

Tịnh Ngôn cảm thấy tư thế của mình có vẻ mềm yếu, nên cô lấy hết sức ngồi thẳng người dậy và nói, “Em đã đọc những bài báo đó”.

“Anh xin lỗi.” Giọng của Khổng Dịch Nhân trầm xuống.

Xin lỗi gì cơ chứ? Em nghĩ là anh sẽ không làm như vậy, đại gì mà tự hủy hoại thanh danh của mình cơ chứ? Sau khi ngủ được một đêm, Tịnh Ngôn đã lấy lại tinh thần, nhưng đôi mắt của cô không giấu được vẻ lo lắng.

Tuy nhiên cảm giác lo lắng của Tịnh Ngôn lúc này đã bớt đi được phần nào, nhìn bộ dạng của Tịnh Ngôn lúc đó, Khổng Dịch Nhân liền mỉm cười.

“Bản thỏa thuận đó là thật ư?” Tịnh Ngôn nghiêm túc đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng” Khổng Dịch Nhân gật đầu trả lời.

Mọi dũng khí của Tịnh Ngôn bỗng ta biến hết, cô mím môi lại suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời một cách chậm rãi, “Em hiểu rồi”.

“Em hiểu gì chứ?” Khổng Dịch Nhân đưa tay xoa nhẹ lên vai Tịnh Ngôn và hỏi.

Tịnh Ngôn quay người sang một bên không cho Khổng Dịch Nhân chạm vào vai mình, cô nói rất kiên quyết, “Xin lỗi, em muốn đi khỏi đây”.

Hai người đang ngồi trên một chiếc giường, Tịnh Ngôn có thể trốn đi đâu được chứ? Khổng Dịch Nhân nhanh chóng giữ chặt hai vai Tịnh Ngôn lại, sau một hồi giằng co, cuối cùng Khổng Dịch Nhân cũng nắm được tay Tịnh Ngôn, ông thủ thủ vào tai cô, “Anh sẽ giải thích cho em hiểu.”. Khổng Dịch Nhân an ủi Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn quay mặt đi không nói gì.

“Anh ở lại New York mấy ngày, sau đó đến Tu viện Bayerische để trao đổi với mẹ của Hy Âm, bản thỏa thuận đang được chỉnh sửa.”

Tịnh Ngôn vẫn im lặng không nói câu nào.

Khổng Dịch Nhân nói tiếp, “Nhất định sẽ có người phản ứng mạnh mẽ, nhưng anh không ngờ lại nhanh như vậy”.

“Tịnh Ngôn”.

“Anh đang cố gắng giải quyết vấn đề này, Tịnh Ngôn, em vẫn không muốn nói gì sao?”

Tịnh Ngôn vẫn tiếp tục im lặng.

Khổng Dịch Nhân thở dài, nắm chặt hai tay lại với nhau và hạ giọng nói với Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, anh xin lỗi, nhưng anh yêu em”.

Hai vai của Tịnh Ngôn bỗng run lên, cô quay đầu lại, hai mắt vẫn rất mệt mỏi, “Hôm qua em đã đến bệnh viện”.

“Anh biết” Khổng Dịch Nhân gật đầu

Chiếc áo khoác đang để bên cạnh, Tịnh Ngôn móc phiếu kết quả xét nghiệm trong túi áo ra và nói, “Em không biết có nên nói cho anh không”.

Khổng Dịch Nhân cúi xuống đọc rất kỹ tờ giấy kết quả xét nghiệm, sau đó ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Tịnh Ngôn, ông hiểu rằng lúc này Tịnh Ngôn đang cố gắng kìm nén cảm xúc, nhưng ông nắm chặt lấy tay Tịnh Ngôn, mỉm cười và nói, “Rất tốt”.

Tịnh Ngôn có vẻ thất vọng trước phản ứng của Khổng Dịch Nhân, cô nói, “Anh đã biết rồi đúng không?”

Khổng Dịch Nhân rất vui khi nhìn thấy bộ dạng trẻ con của Tịnh Ngôn, ông không kiềm chế được liền mỉm cười và nói, “Không, anh bảo đảm, tối hôm qua không kịp, bây giờ họ đang trên đường đến bệnh viện”.

Cảm giác thả lỏng khiến Tịnh Ngôn cảm thấy thoải mái, mặc dù cô đã có quyết định sẵn trong lòng nhưng khi thấy Khổng Dịch Nhân phản ứng như vậy liền rút lại ý định của mình, Tịnh Ngôn không muốn nói nhiều, cô nhún vai và nói với Khổng Dịch Nhân, “Bây giờ chúng ta đi chứ?”

“Đi ngay bây giờ ư?” Tại sao?” Khổng Dịch Nhân tỏ vẻ không hiểu.

“Anh vui quá nên quên rồi sao?” Tịnh Ngôn nhìn Khổng Dịch Nhân và nói, “Lẽ nào chúng ta cứ ở nhà của ông Viên hay sao?”.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười nói, “Đây không phải là nhà của ông Viên, tuy nhiên ông ấy cũng có nhà ở khu vực này cách đây không xa, nếu em muốn xem, tối nay chúng ta có thể đi xem”.

“Đây chẳng phải là nhà của ông Viên hay sao?” Tịnh Ngôn không hiểu nên hỏi lại.

Không Dịch Nhân ôm Tịnh Ngôn nằm xuống, giọng nói của ông càng trầm hơn, “Lúc đầu anh và ông ấy cùng đầu tư, anh cũng là người đầu tiên đến ở đây, nơi này cách xa trung tâm thành phố, mỗi lần về ở đây không tiện, nhà luôn bỏ không, anh vừa mới nhờ ông ta dẫn mọi người đến đây”.

Tịnh Ngôn quay mặt sang một bên, nhắm mắt lại và không nói câu gì.

Khổng Dịch Nhân bỗng nhớ ra điều gì đó liền mở mắt nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Em ngủ đã lâu, có đói không?”.

Tịnh Ngôn vốn không cảm thấy đói, như khi thấy Khổng Dịch Nhân hỏi như vậy bụng của Tịnh Ngôn lại cồn cào khó chịu, cô gật đầu và nói, “Em đói”.

Khổng Dịch Nhân ngồi dậy nói, “Em muốn ăn gì để anh nói chị giúp việc làm cho?”.

“Không cần đâu, tối hôm qua em thấy cô giúp việc nói trong bếp có cháo, em tự xuống bếp ăn, anh ngủ một lát đi.”

“Chúng ta cùng xuống bếp ăn cháo, anh cũng thấy đói.” Khổng Dịch Nhân đứng dậy nhìn Tịnh Ngôn mỉm cười hỏi, “Có được không?”.

Ngôi nhà yên tĩnh vắng lặng, dường như chỉ còn hai người. Khi vào đến nhà bếp, Tịnh Ngôn thở dài nói, “Nhà quá rộng và vắng vẻ”.

“Sẽ có ngày khách đến đầy nhà.” Khổng Dịch Nhân đưa tay ôm eo Tịnh Ngôn, nghĩ đến tương lai không xa, căn nhà này sẽ có những thay đổi rất lớn, hạnh phúc ngọt ngào, Khổng Dịch Nhân mỉm cười.

“Căn nhà này rộng quá, lạnh lẽo và vắng vẻ, em không thích”

Phòng bếp rộng, bên cạnh kệ bếp là một chiếc bàn gỗ nguyên sơ, Khổng Dịch Nhân kéo ghế cho Tịnh Ngôn sau đó quay người sang mở nắp vung nồi cháo, hơi nóng bốc lên nghi ngút, ông múc cháo vào bát của Tịnh Ngôn và nói, “Nói thật, anh cũng không thích, khi còn trẻ anh nghĩ anh phải đạt được những thành tích xuất sắc để được mọi người ngưỡng mộ, nhưng sau này anh mới phát hiện ra rằng chỉ cần làm hài lòng những người xung quanh mình là anh cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp lại, “Được anh che chở giúp đỡ, được ăn ngon mặc đẹp, muốn gì được nấy thì làm gì có ai không hài lòng nữa chứ?”.

Khổng Dịch Nhân quay sang nhìn Tịnh Ngôn và hỏi, “Tịnh Ngôn, em có hài lòng không?”.

“Em...” Nhớ lại những lúc đau khổ về tinh thần, Tịnh Ngôn im lặng không nói gì. Khổng Dịch Nhân đặt bát cháo nóng trước mặt Tịnh Ngôn và nói, “Em cẩn thận nhé, hãy đợi một chút, vẫn còn một số gia vị nữa”.

Tịnh Ngôn bê bát cháo nóng, trước mặt cô là dáng người cao lớn của Khổng Dịch Nhân, cũng cảm giác ấm áp đó, nhưng cô vẫn cảm thấy mối nguy hiểm rình rập đâu đó xung quanh. Cô tự nhủ, “Sơn hào hải vị rồi cuộc cũng chỉ là ngày ba bữa cơm, nhà rộng trang hoàng lộng lẫy cũng chỉ có thể ngủ trên một chiếc giường mà thôi, vật chất dù có nhiều đến mấy cũng không thể làm cho con người thực sự cảm thấy hài lòng”.

Tịnh Ngôn không trả lời câu hỏi của Khổng Dịch Nhân, ông vỗ nhẹ vào vai Tịnh Ngôn sau đó ông kéo ghế ngồi đối diện với Tịnh Ngôn.

Hơn mười tiếng đồng hồ, Tịnh Ngôn chưa ăn gì vào bụng nên khi ngồi trước bát cháo Tịnh Ngôn quên hết mọi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, chỉ tập trung vào ăn cháo, thỉnh thoảng cô ngẩng đầu lên nhìn Khổng Dịch Nhân khen ngon.

“Tịnh Ngôn.” Giọng của Khổng Dịch Nhân ấm áp và dịu dàng.

Tịnh Ngôn ăn liên tiếp mấy bát cháo, người giúp việc nhà ông Viên nấu cháo rất ngon. Phía dưới là thịt gà, phía trên bát cháo có một chút dầu hoàng làm cho hương vị của bát cháo ngon hơn, cô cho thêm một chút thịt băm, tinh dầu hoa hồng và một chút tương làm cho bát cháo đậm đà hơn, do đã nhịn đói cả ngày nên cô cảm thấy rất ngon miệng.

“Anh hơi vội vàng, em đừng để ý nhé...” Khổng Dịch Nhân dừng lại một lúc rồi nói tiếp, “Em đồng ý lấy anh chứ?”.

Tịnh Ngôn đang ăn bỗng dừng lại, đôi đũa chạm vào thành bát cháo phát ra tiếng kêu rất mạnh.

Phòng bếp bỗng trở nên yên lặng, sau khi im lặng suy nghĩ một lúc, Tịnh Ngôn đặt đôi đũa xuống bàn, ngẩng đầu lên nhìn Khổng Dịch Nhân và nói, “Dịch Nhân, anh nói như vậy làm em cảm thấy rất hạnh phúc”.

Khổng Dịch Nhân âu yếm nhìn Tịnh Ngôn, không gian trong phòng bếp trở nên ấm cúng hơn. Tịnh Ngôn nắm chặt tay Khổng Dịch Nhân và nói, “Nhưng hôm qua em đã suy nghĩ rất kỹ và đưa ra quyết định là em sẽ sống yên ổn với con của em, nếu có anh bên cạnh em cũng rất vui, nhưng giờ đây cuộc hôn nhân giữa chúng ta chỉ gây nên sóng gió cho em mà thôi, do đó em không thể nhận lời cầu hôn của anh, ít nhất là lúc này em không thể, em xin lỗi”.

Không khí trong phòng bếp bỗng trở nên ngột ngạt.

Tay của Khổng Dịch Nhân vẫn nắm chặt tay Tịnh Ngôn nhưng không cử động, ông nhìn Tịnh Ngôn rất lâu sau đó, quay đi không nhìn thẳng vào mắt Tịnh Ngôn nữa.

“Dịch Nhân?” Mặc dù Tịnh Ngôn đã chuẩn bị sẵn về mặt tâm lý, nhưng khi thấy Khổng Dịch Nhân phản ứng như vậy cô lại thấy khó xử.

“Tịnh Ngôn.” Khổng Dịch Nhân hạ giọng, “Em có biết đây là lần đầu tiên anh cầu hôn với một cô gái không?”

“Lần đầu tiên ư?” Tịnh Ngôn không tin nên hỏi lại.

“Năm đó trước khi kết hôn anh và bà ấy cũng có gặp nhau nhưng chỉ là cùng ngồi trên bàn đàm phán có rất nhiều người, ngồi cách xa nhau, anh chỉ thấy tiểu thư nhà họ Vệ trầm tính ít nói, anh rất hợp với những người trầm tính và phóng khoáng.” Khổng Dịch Nhân giải thích chậm rãi.

Tịnh Ngôn gật đầu nói, “Em hiểu rồi, cuộc hôn nhân đó là do hai gia đình sắp đặt, anh không cần phải nói lời cầu hôn”.

“Sau này anh mới biết, sự trầm lặng của bà ấy là có nguyên nhân.” Khổng Dịch Nhân nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay của Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, có phải là do ít ngủ nên em hơi mệt phải không?”.

Tịnh Ngôn cảm thấy sống mũi cay xè, chưa kịp suy nghĩ kỹ lưỡng, cô liền đứng dậy ôm chặt lấy Dịch Nhân, áp sát má vào ngực ông và nhẹ nhàng nói, “Dịch Nhân, anh đang trách em phải không? Đừng giận em như thế có được không?”.

“Không, anh không giận” Khổng Dịch Nhân vuốt nhẹ vào mái tóc của Tịnh Ngôn và nói, “Anh bảo đảm sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện”.

Tịnh Ngôn gật đầu và nói, “Anh ngủ đi một lát, có chuyện gì ngủ dậy chúng ta sẽ nói tiếp”.

Chiếc đệm vẫn còn hơi ấm, mặc dù vừa đặt người nằm xuống, Khổng Dịch Nhân đã ôm Tịnh Ngôn và lòng nhưng không ai nói câu nào, cô áp sát đầu vào ngực Khổng Dịch Nhân và cắn móng tay như một đứa trẻ.

Tịnh Ngôn muốn giải thích với Khổng Dịch Nhân, xin lỗi, em từ chối lời cầu hôn của anh nhưng điều đó không có nghĩa là em không muốn ở bên anh. Không cần anh phải nói nhưng em cũng biết cuộc hôn nhân giữa chúng ta sẽ động chạm đến lợi ích của bao nhiêu người và sẽ mang lại cho em vào nhiều phiền toái, thực ra em luôn muốn được sống cùng anh, đó chỉ là những phiền phức, thực sự không quan trọng.

Em biết, chỉ cần có anh, mọi việc đều có thể giải quyết được, không phải lo lắng gì hết, nhưng em không muốn làm một người phụ nữ chỉ biết cả ngày ở trong vòng tay anh hai mươi tư tiếng đồng hồ, em không muốn một cuộc sống như thế.

Không cần có một căn nhà sang trọng như vậy, không cần có nhiều người giúp việc như vậy, không cần sơn hào hải vị, em chỉ cần ngày nào cũng được nhìn thấy người mình yêu, có một gia đình hạnh phúc, một cuộc

sống bình thường là đủ rồi. Trong những năm qua, chỉ cần một mình em kiếm sống em đã rất hài lòng với cuộc sống vật chất của mình rồi, em không thấy hứng thú với cuộc sống giàu sang xa xỉ.

Trong đầu Tịnh Ngôn có rất nhiều suy nghĩ khác nhau, bát cháo nóng vẫn làm cho cô cảm thấy ấm lòng, nằm trong vòng tay của Khổng Dịch Nhân, Tịnh Ngôn cảm thấy an toàn và thoải mái hơn, Khổng Dịch Nhân vẫn thủ thủ bên tai Tịnh Ngôn, cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trong giấc mơ, Tịnh Ngôn gặp rất nhiều người trong đó có cả những người quen và người lạ. Tịnh Ngôn biết rất rõ đó chỉ là giấc mơ, bởi vì những người này không thể xuất hiện cùng một lúc.

Bố, mẹ, Chu Thừa Khải, Phương Tòng Vân, Tiểu Long, Uy Liêm, Âu Dương, Khổng Hy Âm ... ngoài ra còn có rất nhiều người Tịnh Ngôn đã từng gặp trong cuộc sống, có những người đã đi xa mãi mãi, có những người thỉnh thoảng cô mới gặp mặt, cũng có những người không biết cô có thể gặp lại trong cuộc đời này nữa không ...

Mọi người đều mỉm cười đi ngang qua mặt và nhìn cô với ánh mắt thương hại, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, Tịnh Ngôn liền hỏi, “Tại sao mọi người nhìn tôi với ánh mắt thương hại như vậy? Tôi luôn sống rất thoải mái, sau này càng thoải mái hơn”.

Một người thân quen âm áp đứng sát bên cạnh, Tịnh Ngôn lên tiếng, “Dịch Nhân, là anh ư?”. Tịnh Ngôn cảm động ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Khổng Dịch Nhân đang mỉm cười và có điều gì đó muốn nói với cô.

Tịnh Ngôn mỉm cười đáp lại, “Em đã có con với anh, em cảm thấy rất vui vì sau này em không phải sống một mình nữa, em cũng biết rằng nếu chúng ta ở bên nhau sẽ rất nhiều phiền toái, dù vậy em vẫn mong muốn có anh ở bên cạnh, như vậy cuộc sống của em sẽ hạnh phúc hơn”.

Khổng Dịch Nhân không nói gì, dang tay ra ôm lấy cô, Tịnh Ngôn vui mừng tiến lại gần phía Khổng Dịch Nhân, mặc dù bước đi rất nhanh nhưng cô không sao tiến lại gần được. Tịnh Ngôn nhìn kỹ thì phía sau Dịch Nhân còn có rất nhiều người khác, rất nhiều khuôn mặt lẫn trong màn đêm, không nhìn rõ là ai, cô cảm thấy sợ hãi.

Tịnh Ngôn tỉnh dậy, không có ai ở bên cạnh, cô ngồi bật dậy, cảm thấy mặt hơi lạnh, đưa tay sờ lên mặt thì thấy khuôn mặt đã ướt đầm mồ hôi.

“Tịnh Ngôn?” Cửa phòng tắm mở, Khổng Dịch Nhân bước ra, tóc vẫn ướt, tay cầm chiếc khăn tắm và hỏi, “Em dậy rồi ư?”

Tịnh Ngôn cảm thấy tim mình vẫn đập mạnh, cô ngồi dậy mở to mắt nhìn Khổng Dịch Nhân.

“Em sao thế?” Dịch Nhân đến bên Tịnh Ngôn, ngồi xuống giường và hỏi, “Em mơ ác mộng đúng không?”

“Dịch Nhân.” Mùi cơ thể quen thuộc khiến Tịnh Ngôn quay trở lại với thực tại, cô ôm chặt lấy Dịch Nhân, cảm giác sợ hãi khiến cô trở nên hoảng loạn.

“Được rồi, anh hiểu.” Dịch Nhân an ủi Tịnh Ngôn, ông mỉm cười và nói, “Đừng sợ, mặc dù anh bị em từ chối, nhưng anh nhớ có những người thất bại nhiều lần nhưng họ vẫn không nản chí, anh sẽ học tập tính kiên nhẫn của họ”.

Tịnh Ngôn lặng lẽ nhìn Dịch Nhân, miệng cô mấp máy điều gì đó nhưng cô không nói nên lời, Tịnh Ngôn cúi xuống ánh mắt hơi buồn.

Đây là lần đầu tiên Dịch Nhân cảm thấy hơi sốc. Thực ra cả đêm Dịch Nhân không ngủ được, ông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tịnh Ngôn trong vòng tay mình và suy nghĩ lại những gì cô đã nói.

Mãi đến lúc này Dịch Nhân mới hiểu ra mình đã yêu một cô gái quá thông minh mãi tiếp. Tịnh Ngôn nhìn Dịch Nhân, ánh mắt vẫn chưa hết sợ hãi bởi cơn ác mộng, Dịch Nhân rất hiểu và thông cảm với cảm giác đó của cô.

Dịch Nhân ngồi xuống bên cạnh Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, anh sợ mất em, nên anh mới đưa ra quyết định ích kỷ như vậy, hãy tha lỗi cho anh”.

Tịnh Ngôn ngẩng lên nhìn Dịch Nhân với ánh mắt khó hiểu, chính cô mới là người sợ Dịch Nhân. Mặc dù cô dám vượt qua mọi ràng buộc của phong tục truyền thống như cô vẫn sợ mất Dịch Nhân, sợ đánh mất tình yêu của ông.

Dịch Nhân nhẹ nhàng nói, “Nếu như anh không vội vàng thì sau khi giải quyết xong mọi việc anh mới để em mang thai, như vậy là tốt nhất”.

“Dịch Nhân, em rất vui khi có con với anh.” Tịnh Ngôn khẳng định lại.

“Cám ơn em, anh rất yêu em.” Dịch Nhân cúi xuống hôn nhẹ lên má Tịnh Ngôn, sau khi buông Tịnh Ngôn ra Dịch Nhân nhìn cô mỉm cười và nói, “Mặc dù em từ chối lời cầu hôn của anh nhưng anh vẫn không từ bỏ ý định đó, em có sợ không?”.

Tịnh Ngôn không trả lời, hai hàng nước mắt lăn dài trên má, Tịnh Ngôn ôm hôn nhẹ lên má Dịch Nhân.

Bên ngoài có bóng người đi vào nhà, nhìn thấy Ken và Rockey, Dịch Nhân giơ tay chào và hỏi, “Sao rồi?”.

“Chúng tôi đã giải quyết xong rồi, công ty ở Mỹ vừa báo tin về bên đó có chút rắc rối.”

“Chẳng phải ông đã nói để mọi người ở lại New York không được đi sao?”

“Không phải New York, thông tin báo về từ gia đình nhà họ Chu cho biết, chiếc máy bay chở Hy Âm từ Chicago sắp đến Thượng Hải.”

7. Chương 07

Chương 7: Tình Yêu

Thực tế cho thấy, một người nào đó nói rằng không tức giận thì điều đó có nghĩa là họ đang muốn gặp người yêu.

Sau sự kiện đó một tuần, Tịnh Ngôn ngồi trong phòng làm việc đọc báo trên mạng Internet.

Câu chuyện trên mạng đã tạm lắng xuống. Sau hai ngày nghỉ ngơi, cuộc sống của Tịnh Ngôn đã trở lại bình thường, mặc dù sự việc mới diễn ra nhưng cô có cảm giác như nó đã xảy ra cách đây hàng chục năm rồi.

Đại tiểu thư đáng thương họ Khổng vừa đặt chân xuống sân bay Thượng Hải đã được mọi người chờ sẵn đưa về khách sạn. Không hiểu cha cô đã nói gì với cô nhưng mãi đến lúc này cô vẫn chưa nắm được thông tin gì về Tịnh Ngôn.

Trang điện tử của Tạp chí Bát quái hiện ra trước mắt Tịnh Ngôn, hiện tại báo chí trong nước đang đổ dồn sự chú ý vào câu chuyện một nhà khoa học tám mươi tuổi kết hôn với một cô gái đã ly hôn hai mươi tám tuổi, đáng chú ý hơn là cha của cô gái này còn tuyên bố sẽ kết hôn với cô cháu gái mười chín tuổi của con rể mình.

Tịnh Ngôn tiếp tục vào trang báo điện tử khác, tất cả những bài viết về chuyện tình giữa cô và Khổng Dịch Nhân đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là những thông tin giật gân hơn. Tịnh Ngôn mở hòm thư ra, trong đó có rất nhiều thư xin lỗi của các báo, lời lẽ trong thư rất thành khẩn, nghĩ lại sự lo lắng mà hai người phải chịu đựng trong những ngày qua, Tịnh Ngôn mỉm cười một cách gương gao.

Các tờ báo nước ngoài đều đăng bản tuyên bố của Khổng Dịch Nhân được tuyên bố bởi luật sư riêng của gia đình họ Khổng, sau khi được sự đồng ý của người vợ cũ Vệ Tự Thanh, bản thỏa thuận ly hôn giữa Khổng Dịch Nhân và Vệ Tự Thanh từng làm chấn động giới báo chí một thời đã được sửa chữa hoàn chỉnh và hai bên đã ký xác nhận. Quyền thừa kế tất cả tài sản đều không có gì thay đổi, Khổng Hy Âm và Phương Ngẫu, người con thứ hai của Khổng Dịch Nhân vẫn được hưởng nguồn lợi cố định được tại ra bởi số tài sản trên, bao gồm cả cổ tức từ các cổ phần, nhưng nếu muốn chuyển quyền sở hữu số tài sản đó phải được sự đồng ý của Vệ Tự Thanh. Ngoài ra, về điều khoản cam kết không có lợi tức cũng đã bị hủy bỏ.

Tịnh Ngôn chăm chú theo dõi các thông tin, sau nhiều năm sống trong tu viện, Khổng Thị bỗng công khai công bố bản di chúc thừa kế tài sản sau khi chết. Bà đã sửa lại bản di chúc tuyên bố sẽ tặng tất cả số tài sản của mình cho giáo hội bao gồm toàn bộ cổ phần của bà trong công ty, do giáo hội toàn quyền quyết định.

Phạm Đế Cương rất ngạc nhiên, đã cử người công khai xin lỗi, trước đó gia đình họ Vệ rất quan tâm đến vấn đề này, nhưng sau khi đọc xong được công bố của Khổng Thị đã không nói gì được.

Trên các báo còn đăng ảnh của Vệ Tự Thanh, sau nhiều năm tu luyện trong tu viện, bà đột ngột xuất hiện trước công chúng với thái độ điềm tĩnh, bà không muốn bị người khác làm phiền.

Tịnh Ngôn vừa xem ảnh vừa nói, “Xin lỗi đã làm phiền bà”. Trong đám đông, Vệ Tự Thanh xuất hiện trong bộ đồ nữ tu sỹ giản dị, dáng người thon thả, điềm đạm, ở bà luôn toát lên vẻ đẹp quý phái, khi nhớ đến lời bình phẩm của Khổng Dịch Nhân về Vệ Tự Thanh, Tịnh Ngôn không khỏi chạnh lòng, mỗi lần như vậy cô đều im lặng không nói lời nào.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Tịnh Ngôn, người điên rồi, tại sao người lại ghen với một người đàn bà ở một nơi xa xôi như vậy? Bà ấy chỉ yêu Chúa thôi, đâu có yêu Khổng Dịch Nhân?”

Tịnh Ngôn tắt máy đứng dậy, tự trách móc bản thân mình.

Có tiếng gõ cửa, Văn Thù ngó đầu vào hỏi, “Tịnh Ngôn, có người tìm chị?”.

“Ai vậy?” Tịnh Ngôn gạt đầu đi ra khỏi phòng làm việc, có hai người lạ mặt đang ngồi ở phòng khách, khi nhìn thấy Tịnh Ngôn, một người đứng dậy chào, một người ngồi yên trên ghế và nói, “Xin chào, cô Hoa Tịnh Ngôn”.

“Xin chào, xin hỏi các anh tên gì?” Tịnh Ngôn ngồi xuống, mặc dù cơn sóng gió đã qua, nhưng cô cho rằng thời điểm này vẫn rất nhạy cảm nên điệu bộ, cử chỉ và lời nói của cô cần phải thận trọng.

“Tôi họ Vệ, tên là Vệ Tự Hành, Vệ Tự Thanh là chị gái của tôi. Lần đầu tiên gặp mặt, tôi không hẹn trước mà tự đến đây tìm cô, thật là mạo muội.” Người đàn ông đang ngồi tự giới thiệu về mình một cách lịch sự.

Hóa ra là người nhà họ Vệ đến tìm cô. Nghe đến tên của họ, Tịnh Ngôn đã biết rất rõ họ đến tìm cô có việc gì. Cô không lấy làm ngạc nhiên, cô ngồi xuống mỉm cười và hỏi, “Chào anh, các anh có chuyện gì không?”

“Xin lỗi vì đã làm phiền cô.” Anh ta a hiệu cho người đàn ông bên cạnh ra ngoài sau đó tiếp tục nói tiếp, “Sáng nay tôi có gặp Khổng Dịch Nhân, chiều nay tôi phải rời khỏi Thượng Hải, trước khi đi tôi muốn gặp và nói chuyện trực tiếp với cô một lần”.

Nói chuyện trực tiếp? Có gì để nói cơ chứ? Tịnh Ngôn tự nhủ.

Anh ta vẫn mỉm cười và nói với giọng khách sáo, “Nghe danh cô đã lâu, hôm nay mới có vinh hạnh gặp mặt, tôi cảm thấy chuyến trở về Thượng Hải của mình rất xứng đáng”

Tịnh Ngôn không muốn rào trước đón sau với anh ta nên đã nói, “Vệ tiên sinh, chiều nay anh phải rời khỏi Thượng Hải rồi, thời gian là vàng, có vấn đề gì đề nghị anh nói luôn đi”.

“Thôi được”, ánh mắt anh ta lộ rõ vẻ đồng ý, “tôi đến đây thay mặt nhà họ Vệ để nhận lỗi với cô, cha của tôi tuổi đã cao không còn được minh mẫn, bị kẻ xấu xúi giục nên trước đây đã có hành vi không phải với cô, xin cô đừng để tâm làm gì”.

Hả? Thực ra, Tịnh Ngôn hiểu rất rõ anh ta nói về việc gì, nhưng cô vẫn ngạc nhiên tại sao anh ta lại đến đây tìm cô xin lỗi trước mặt như vậy. Điều này Tịnh Ngôn phải trả lời sao đây, nói là không vấn đề gì hay lần sau đừng như thế nữa?

“Tuy nhiên, lần này Khổng Dịch Nhân hơi quá đáng đã chặt đứt con đường sống của gia đình chúng tôi.” Anh ta vừa cười vừa nói với Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn bắt đầu cảm thấy người đàn ông này có điều gì đó kỳ lạ, cô nhìn anh ta với ánh mắt thận trọng, “Vệ tiên sinh, rốt cục anh muốn nói chuyện gì với tôi?”.

Đường như anh ta rất thoải mái, anh ta cúi đầu và nói. “Ông già nhà tôi không dám xuất đầu lộ diện, cuối cùng cũng cần đến một kẻ phản nghịch như tôi, Hoa tiểu thư đừng lo lắng, tôi đến là để cảm ơn cô”.

Một người đàn ông kỳ lạ ... Tốt nhất không nên kéo dài thời gian nói chuyện với anh ta.

Suy nghĩ đó chợt nảy ra trong đầu Tịnh Ngôn, cô định xin lỗi và kết thúc cuộc nói chuyện, nhưng chưa kịp nói thì cô lại cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, cô bình tĩnh chuẩn bị sẵn ý kiến trong đầu và nói, “Vệ tiên sinh, cảm ơn anh đã ghé thăm tôi”.

Anh ta mỉm cười, nói tiếp, “Hoa tiểu thư quả là người lịch thiệp và bản lĩnh, Khổng Dịch Nhân quả nhiên đã không nhìn nhầm người. Cô vừa đẹp người lại đẹp nét, cuộc sống sau này của hai người nhất định sẽ rất hạnh phúc”.

Liệu có phải anh ta là người lớn lên ở nước ngoài hay không? Nhưng sao tiếng Trung Quốc của anh ta tốt thế? Tịnh Ngôn nhìn anh ta với vẻ mặt nghi ngờ và hỏi, “Vệ tiên sinh quả là người biết nói đùa”.

“Tôi không nói đùa đâu”, mặc dù anh ta nói vậy nhưng khuôn mặt không giấu nổi suy nghĩ của mình. “Cha của tôi quả thực là không còn minh mẫn nên đã giao việc này cho anh trai tôi giải quyết, tôi nghĩ trước khi anh ấy làm những việc vô ích này, anh ấy chưa tìm hiểu vai trò của Hoa tiểu thư đối với Khổng Dịch Nhân.”

Có quá đáng không khi nói về những người trong gia đình mình như vậy? Tịnh Ngôn nhìn vào mắt anh ta và không nói gì?

Anh ta nói tiếp, “Lòng tham của con người quả là vô đáy, thực ra trong mấy năm qua việc sống nhờ vào số cổ phần của chị gái Vệ Tự Thanh và cháu Phương Ngẫu đã đủ để cho họ im lặng rồi, nhưng đôi khi càng giàu có người ta thường càng cảm thấy thiếu, ngay cả di sản nhà người ta họ cũng không buông tha, họ sợ người mới sẽ phân chia số tài sản của nhà mình, thực nực cười, đâu có phải là của nhà mình cơ chứ mà toàn bộ tài sản đó là của nhà người ta. Tôi không ngờ sự việc lại diễn biến nhanh như thế”.

Tịnh Ngôn im lặng nhìn anh ta thể hiện rằng hãy nói tiếp đi, cô đang rất muốn nghe.

Ánh mắt khích lệ của Tịnh Ngôn khiến anh ta càng thấy hưng thú hơn, “Hoa tiểu thư, họ cho rằng Khổng Dịch Nhân là người có thể làm bất cứ thứ gì chỉ để khiến cho chị gái tôi Vệ Tự Thanh thấy vui, nhưng thời thế thay đổi, cha và anh trai tôi không hiểu điều này do đó những năm qua gia đình họ Vệ không nắm được quyền lực trong tay”.

Tịnh Ngôn hiểu được anh ta đang nói gì nên nghe rất chăm chú.

“Hoa tiểu thư, xin đừng đa nghi như thế.” Vệ Tự Hành cũng là người rất thông minh, thấy Tịnh Ngôn phản ứng như vậy anh ta liền nói, “Đó là chuyện của ngày xưa, cô đừng để tâm làm gì”.

“Không, đó là chuyện gia đình nhà họ Vệ.” Tịnh Ngôn mỉm cười trả lời Vệ Tự Hành.

Sau một phút im lặng, anh ta mỉm cười nói tiếp, “Hoa tiểu thư nói rất đúng, sau này khi vào nhà họ Khổng, cô sẽ hiểu hết mọi chuyện, cô sẽ làm quen nhanh thôi”.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Rốt cuộc anh ta đến đây làm gì? Chỉ vì hiếu kỳ hay muốn cảnh báo cuộc sống sau này của mình?” Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh ta.

Anh ta lập tức đứng dậy và nói, “Tôi phải ra sân bay ngay bây giờ, không dám làm phiền Hoa tiểu thư nữa”.

Mặc dù chỉ nói với nhau một vài câu nhưng đủ cho Tịnh Ngôn cảm thấy con người này đang nắm giữ rất nhiều bí mật của gia đình họ Khổng, tốt nhất nên hạn chế tiếp xúc với anh ta, Tịnh Ngôn cũng không muốn nói chuyện thêm, cô liền đứng dậy tiễn anh ta ra cửa, “Chúc anh thượng lộ bình an!”.

Thang máy đang lên, con số trên bảng điện tử của thang máy thay đổi từ nhỏ đến lớn, anh ta quay đầu sang nhìn Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Hoa tiểu thư, tôi rất ngưỡng mộ cô”.

“Đa tạ, anh Vệ quá khen.”

“Không, tôi nói thật lòng đấy.” Anh ta vừa cười vừa nói, “Một cô gái đẹp người đẹp nét như cô quả là hiếm thấy, do đó có một chuyện tôi muốn nói cho cô biết”.

“Chuyện gì thế?”

“Tôi là người có thói quen thích hỏi ngọn ngành của vấn đề, nên tôi không bỏ qua câu chuyện thú vị này, mấy ngày qua tôi luôn tìm hiểu mọi chuyện để thỏa mãn tính tò mò của mình.”

“Vậy ư?” Tịnh Ngôn hỏi lại rất ngắn gọn, cô thấy kỳ lạ tại sao thang máy vẫn chưa lên đến nơi.

“Anh trai tôi làm việc gì cũng liều lĩnh, nhưng không hiểu sao các tư liệu lần này anh tôi cung cấp cho báo giới lại toàn diện và chi tiết đến vậy, chỉ trong vòng một thời gian ngắn anh ấy đã có đủ tài liệu cung cấp cho báo giới, xem kỹ mới thấy rất thú vị.”

“Gì cơ?” Tịnh Ngôn không hiểu nên hỏi lại.

“Kiểm tra lại mới biết, một số tình tiết không phải là do anh ấy sưu tầm được, mà là do người khác cung cấp cho anh ấy.”

“Phải chăng ý của anh ta là đứng sau chuyện này không chỉ có gia đình họ Vệ?” Tịnh Ngôn mở to mắt.

Cửa thang máy mở ra, anh ta cúi đầu bước vào thang máy, trước khi cửa thang máy đóng lại anh ta còn kịp nói với Tịnh Ngôn, “Hoa tiểu thư, cô phải cẩn thận với người nhà họ Khổng”.

“Nói xong cửa thang máy vừa kịp đóng lại, anh ta mỉm cười với Tịnh Ngôn, Tịnh Ngôn vẫy tay tạm biệt anh ta.

Đúng là một người đàn ông kỳ quái!

Sau khi Vệ tự hành đi khỏi, Trong đầu Tịnh Ngôn vẫn bị ám ảnh với câu nói của anh ta, Phương Tòng Vân vẫn còn ở Canada chưa về, mới ăn Tết xong Trung tâm không có nhiều việc, Tịnh Ngôn ngồi thần thờ trên ghế, ngồi được một lúc thì đến giờ tan ca.

“Tịnh Ngôn, chị không về sao?”, Văn Thù hỏi Tịnh Ngôn.

“Gì cơ?” Tịnh Ngôn như bừng tỉnh, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tôi về trước nhé!”

“Ừ, tôi cũng về ngay đây.” Tịnh Ngôn đứng dậy mặc áo khoác đi ra cửa.

Vừa xuống tới tầng một, Tịnh Ngôn nhìn thấy Lão Mạch đã đỗ xe chờ sẵn ở cửa, Tịnh Ngôn vội vàng đi về phía chiếc xe, cánh cửa phía sau xe mở ra.

“Tịnh Ngôn.” Dịch Nhân mỉm cười nói, “Không cần phải vội vàng đâu”.

“Dịch Nhân?” Tịnh Ngôn ngạc nhiên hỏi, “Chẳng phải anh bận lắm sao?” Thời gian gần đây Dịch Nhân rất bận, đi lại đều do Lão Mạch đưa đón, ngày nào Dịch Nhân cũng về nhà rất muộn.

Trong xe rất ấm áp, Dịch Nhân đặt tài liệu sang một bên, “Em gặp Tự Hành chưa?”.

Lẽ nào Dịch Nhân đến đón mình sớm như vậy là do không yên tâm với anh ta ư? Tịnh Ngôn gật đầu nói, “Trưa nay Vệ Tự Hành đã đến cơ quan em”.

“Thế nào?”

“Chỉ nói chuyện với nhau một vài câu.” Câu nói của Tự Hành trước khi tạm biệt Tịnh Ngôn vẫn còn vang vọng bên tai cô, có cần nói cho Dịch Nhân không? Tịnh Ngôn trầm tư suy nghĩ.

“Hai người nói chuyện có hợp không?”

“Tốt, anh ấy đã xin lỗi em, anh ta nói, thời gian qua gia đình họ Vệ đã xảy ra một số chuyện, như bản thân anh ta vẫn rất cởi mở.”

Dịch Nhân mỉm cười nói, “Đúng vậy, anh có thể tưởng tượng được”.

“Ngoài ra anh ta còn nói một số chuyện khác, anh ta nói chuyện rất khó hiểu, nhưng em nghĩ em đã hiểu được ý của anh ta.”

“Vậy sao? Ý của anh ta là gì vậy?”

“Ý của anh ta là nếu em và anh ở bên nhau, sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn.” Tịnh Ngôn không muốn giấu Dịch Nhân, cô nói ngập ngừng, như vậy có nên không.

Chiếc xe đã ra đến đường phố, Tịnh Ngôn nhìn ra bên ngoài thấy xe cộ trên đường tấp nập, trời rất lạnh. Dịch Nhân cũng nhìn ra ngoài đường, trầm tư suy nghĩ không nói gì.

“Dịch Nhân?” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng lên tiếng.

“Khó khăn ư?”. Dịch Nhân hỏi lại.

“Thôi được, hãy chờ xem anh đang muốn thứ gì. Rất nhiều thứ không quan trọng đối với anh, em có biết anh muốn cái gì không?”

“Em biết, nhưng người khác không thể hiểu được.”

Tịnh Ngôn không muốn thấy dáng vẻ lo lắng của Dịch Nhân, cô nắm lấy tay Dịch Nhân, nhẹ nhàng nói, “Em đã chuẩn bị về mặt tâm lý rồi”.

“Em chuẩn bị gì về mặt tâm lý chứ?” Dịch Nhân hỏi lại.

“Khi chủ nghĩa đế quốc muốn xâm chiếm nguồn tài nguyên của thế giới lần thứ hai, chiến tranh là không thể tránh khỏi, có đúng không?” Tịnh Ngôn quay sang nhìn Dịch Nhân và hỏi với giọng rất nghiêm túc.

Dịch Nhân bỗng bật cười và nói, “Tịnh Ngôn, em làm cho anh cảm thấy rất vui”.

“Được ở bên anh, em cũng cảm thấy rất thoải mái”.

“Khi ở bên anh em hãy cứ yên tâm.” Dịch Nhân vui vẻ đáp.

Dù sự việc có khó khăn vất vả đến mấy chỉ cần có Dịch Nhân ở bên cạnh sẽ không còn cảm thấy lo lắng gì nữa, Tịnh Ngôn cảm thấy yên tâm hơn, cô muốn ngủ một lát, cô ngả đầu vào vai Dịch Nhân ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

“Em khó chịu phải không?”

“Em không sao.” Tịnh Ngôn rất hiếm khi thấy Dịch Nhân về nhà khi trời còn sáng, cô cảm thấy rất vui, ánh mắt của cô ngời lên niềm hạnh phúc.

“Em có muốn đi khiêu vũ không?”

“Dạ hội ư?”

“Đúng vậy, trong khi hợp tác với Avera, công ty đã trúng một dự án của Trung Quốc, Thương hội Pháp đã đứng ra tổ chức tiệc chúc mừng.” Dịch Nhân cúi xuống nhìn đồng hồ và nói, “Vẫn còn sớm, anh đưa em đi chọn một bộ quần áo dạ hội nhé?”.

Tịnh Ngôn không nói gì, cô vẫn tựa đầu vào vai Dịch Nhân.

“Em có đồng ý đi cùng anh đến bữa tiệc không?”

“Có nhiều người tham dự không?”

Dịch Nhân hiểu ý của Tịnh Ngôn liền nói, “Cũng tương đối đông”.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Nếu vậy thà rằng mình ở nhà xem tivi một mình còn hơn”. Mỗi lần Văn Thù kể chuyện cô ta cùng bạn trai tranh nhau xem tivi, Tịnh Ngôn đều cảm thấy rất ngưỡng mộ và thêm có được niềm hạnh phúc nhỏ nhoi như vậy. Từ trước đến nay, Tịnh Ngôn chưa từng được tận hưởng hạnh phúc của một gia đình thực sự.

Dịch Nhân nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Tịnh Ngôn và nói, “Bữa tiệc đó cũng không quan trọng lắm, nếu em không thích thì chúng ta có thể không cần đi”.

“Thật vậy chứ?”

“Để trợ lý của anh đi là được rồi, lần sau nếu có cơ hội chúng ta sẽ đi.”

Tịnh Ngôn cảm thấy rất vui, mắt cô sáng lên, “Bây giờ chúng ta về nhà chứ?”.

Dịch Nhân gật đầu, mỗi lần thấy Tịnh Ngôn làm nũng như trẻ con trước mặt mình, Khổng Dịch Nhân đều cảm thấy rất thú vị. Chỉ có Dịch Nhân mới nhận ra bộ dạng đó của Tịnh Ngôn, mỗi lần như thế ông đều rất vui. Để chiều lòng cô, ông đã gật đầu và nói rất dứt khoát, “Được chứ”.

Về đến nhà, vừa bước vào phòng Tịnh Ngôn đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Lão Mai đầu bếp đang bận nấu nướng, thấy Tịnh Ngôn và Dịch Nhân về liền lên tiếng chào, “Khổng Tiên sinh, Hoa tiểu thư, hai người về rồi ư?”.

Tịnh Ngôn tỏ vẻ ngạc nhiên, Dịch Nhân vội giải thích, “Là anh bảo cậu ấy đến chuẩn bị bữa tối cho chúng ta”.

Tịnh Ngôn nhớ lại đã gặp Lão Mai một lần rồi, đó là lần ông ta đi cùng với cô con gái thứ hai của Khổng Dịch Nhân, anh ta làm việc rất chăm chỉ, nhìn thao tác chế biến món ăn có thể biết anh ta là một đầu bếp giỏi.

Tịnh Ngôn mỉm cười cúi đầu chào Lão Mai, không khí trong phòng rất ấm áp, Khổng Dịch Nhân cởi bỏ áo khoác, quay sang nhìn Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn đưa khăn tắm cho Dịch Nhân, Dịch Nhân mỉm cười nhìn cô với ánh mắt ngời lên niềm hạnh phúc.

“Anh cho là em nấu ăn không ngon sao?” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng hỏi.

“Không, là anh sợ em vất vả.” Dịch Nhân vội giải thích, Tịnh Ngôn rất muốn cười nhưng cô cố gắng kiềm chế.

“Khổng Dịch Quân có buồn không?”

“Không.” Dịch Nhân kéo tay Tịnh Ngôn ngồi xuống ghế và nói, “Mai là đầu bếp lâu năm của gia đình, luôn ở bên cạnh Dịch Quân. Cô ấy biết em có bầu rồi, nên đã để cho Mai đến giúp em làm cơm, hôm nay Mai mới đến”.

“Làm phiền anh ấy quá.” Tịnh Ngôn hình dung lại khuôn mặt tròn trịa phúc hậu của Khổng Dịch Quân, cô đưa mắt nhìn vào trong bếp.

“Không có chuyện gì đâu, Dịch Quân cũng trở về Thượng Hải, đang ở cùng khách sạn với Khổng Hy Âm.”

“Khổng Dịch Quân cũng trở về Thượng Hải ư?” Tịnh Ngôn ngạc nhiên nhìn Khổng Dịch Nhân.

Dịch Nhân quay sang nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, Khổng Hy Âm vẫn còn trẻ con lắm, có những việc em đừng để bụng nhé”.

“Tịnh Ngôn tự nhủ, “Đây là lời giải thích của Dịch Nhân ư?”

Từ trước tới nay Tịnh Ngôn luôn nghĩ rằng nếu một ngày nào đó phải đối mặt với câu hỏi này thì cô không biết trả lời thế nào, khi thấy Dịch Nhân hỏi như vậy, Tịnh Ngôn gật đầu mỉm cười và nói, “Em hiểu rồi, đó chỉ là những chuyện nhỏ thôi”.

Khổng Dịch Nhân ôm Tịnh Ngôn vào lòng, Tịnh Ngôn thả lỏng người, một lúc sau đã nằm gọn trong vòng tay của Dịch Nhân, cô cảm thấy rất dễ chịu, Tịnh Ngôn nói, “Em vẫn chưa nói hết, mặc dù em không để ý đến những chuyện nhỏ đó, nhưng cha của Khổng Hy Âm phải bù đắp cho những tổn thất về tinh thần của em”.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười đáp, “Không vấn đề gì, em muốn gì? Anh có thể làm bất cứ điều gì em muốn”.

“Chúc mừng sinh nhật là bộ phim em thích nhất, em đã xem bộ phim này rất nhiều lần và lần nào em cũng khóc rất lâu.”

Dịch Nhân tỏ vẻ khó hiểu, bộ phim em thích nhất, mỗi lần xem đều khóc rất lâu... câu nói này của Tịnh Ngôn có ý nghĩa gì chứ?

Tịnh Ngôn nhìn Dịch Nhân mỉm cười và nói, “Thực sự anh có thể làm tất cả vì em chứ?”.

Dịch Nhân gật đầu nói, “Đúng vậy”.

Tịnh Ngôn nói tiếp, “Vậy em có đĩa phim đó, lát nữa ăn cơm tối xong mình cùng xem phim nhé, anh không được bỏ dở bộ phim đấy!”

Bộ phim thích nhất, mỗi lần đều khóc rất lâu ...

Dịch Nhân cúi xuống nhìn Tịnh Ngôn, không biết phải dỗ dành cô như thế nào. Quả nhiên, khi tạo ra con người Thượng Đế đã rất chú trọng đến nguyên tắc về sự khác biệt giữa nam và nữ.

“Thôi nào, em đừng khóc nữa.” Dịch Nhân lau nước mắt cho Tịnh Ngôn.

Bài hát trong bộ phim vang lên trong căn phòng, Tịnh Ngôn vừa ấn nút tắt trên điều khiển từ xa vừa xúc động nói, “Hai người yêu nhau như vậy tại sao không được ở bên nhau?”.

“Thật đáng tiếc, nhưng cả hai người đều có vấn đề.” Dịch Nhân đứng dậy và nói, “Đã khuya rồi, em có muốn ăn chút gì không?”.

Dịch Nhân kéo Tịnh Ngôn vào phòng bếp, đầu óc cô vẫn suy nghĩ đến những tình tiết trong bộ phim, Tịnh Ngôn hỏi, “Họ có vấn đề gì chứ?”

“Nếu muốn ở bên nhau thì ít nhất cũng phải nói nguyện vọng của mình ra chứ.” Dịch Nhân mở nắp vung nồi cháo và nói, “Cháo chim yến, em có ăn không?”.

“Lại ăn nữa ư? Anh định cho em béo phì hay sao? Em không thấy đói.”

“Em ăn một chút đi, cháo yến rất tốt cho da.” Dịch Nhân cảm thấy gần đây khẩu vị của Tịnh Ngôn không được tốt, chỉ duy nhất hôm trước Tịnh Ngôn cảm thấy ăn cháo rất ngon bởi vì hôm đó cô rất đói.

“Em thực sự không đói chứ?” Thấy Dịch Nhân nhiệt tình như vậy Tịnh Ngôn không nỡ từ chối đành phải gật đầu.

“Anh không ăn ư?” Tịnh Ngôn bê bát cháo lên ăn.

“Cháo chim yến ư?” Dịch Nhân lắc đầu nói, “Anh không ăn, nồi cháo này nấu cho em mà”.

“Sở dĩ Tiểu Nam không nói, bởi vì anh ta biết rằng anh ta mắc chứng bệnh nan y”, Tịnh Ngôn húp một ít cháo sau đó tiếp tục nói về bộ phim.

“Trước đó anh ta đã để mất rất nhiều cơ hội nên sau này mới hối hận.” Dịch Nhân khoanh hai tay đứng tựa vào bàn ăn, rất hiếm khi ông có được khoảng thời gian rảnh rỗi, Dịch Nhân đứng nhìn Tịnh Ngôn ăn cháo và nói chuyện về bộ phim, Dịch Nhân cảm thấy cuộc sống rất hạnh phúc.

“Lúc đầu cả hai người còn rất trẻ nên họ cho rằng còn rất nhiều thời gian để lãng phí”.

“Thực ra không phải như vậy, có một số người vừa mới buông tay ra là không nhìn thấy đâu nữa.” Dịch Nhân mỉm cười nói.

Tịnh Ngôn bỏ thìa xuống ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nhân, “Làm thế nào bây giờ, em muốn dựa vào người anh”.

Dịch Nhân hỏi lại, “Em muốn anh ngồi bên cạnh em phải không?”.

Tịnh Ngôn không trả lời, cô chau mày nhìn Dịch Nhân, “Đợi chút, dường như em đang buồn nôn...”, chưa kịp nói xong, Tịnh Ngôn vội vàng chạy đến bồn rửa bát nôn ra toàn bộ những gì vừa mới ăn”.

“Tịnh Ngôn”, Dịch Nhân giơ tay ra đỡ lấy người Tịnh Ngôn, đây không phải là lần đầu tiên Dịch Nhân nhìn thấy Tịnh Ngôn nôn, nhưng lần nào ông cũng thấy rất xót xa.

Sau khi Tịnh Ngôn xúc miệng xong, cô nhìn Dịch Nhân và nói, “Em không sao đâu”. Cô cảm thấy rất xấu hổ vì thỉnh thoảng lại nôn trước mặt Dịch Nhân.

“Em có muốn ăn gì nữa không? Em đã nôn hết mọi thứ ra rồi”.

Dịch Nhân rất muốn Tịnh Ngôn ăn thêm chút nữa, nhưng thực tâm ông không muốn nhìn thấy cô nôn lần nữa, cô cũng cảm thấy xấu hổ vì đã nôn trước mặt Dịch Nhân.

“Em không ăn nữa.” Tịnh Ngôn kiên quyết từ chối.

Nhìn vẻ mặt lo âu của Dịch Nhân, Tịnh Ngôn liền nói, “Anh ăn một chút được không?”.

“Thôi được, bỏ chỗ cháo thừa đó đi, ngày mai Mai sẽ nấu tiếp.”

Tịnh Ngôn lấy chiếc thìa mới múc một thìa cháo nóng đưa lên miệng Dịch Nhân và nói, “Anh ăn một chút đi, cháo yến rất tốt cho da”.

Khi hai người ăn xong, đêm đã về khuya, đèn trang trí bên ngoài đã tắt từ lúc nào, bên ngoài trời tối đen, không khí trong phòng ấm áp, Tịnh Ngôn bắt đầu cảm thấy hai mí mắt nặng trĩu.

“Em ngủ đi.” Dịch Nhân vừa rửa bát vừa nói với Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn rất vui vì rất hiếm khi được ở bên Dịch Nhân lâu như thế này nên cô không muốn lên giường ngủ một mình, cô đến sau lưng vòng tay ôm lấy Dịch Nhân, áp sát má vào tấm lưng ấm áp của Dịch Nhân và nói, “Chúng mình cùng đi ngủ, chỗ bát đó sáng sớm mai em sẽ rửa”.

“Chỉ năm phút là anh rửa xong thôi.”

“Vậy thì em sẽ đợi anh.”

“Em mà như vậy anh sẽ rất khó rửa.” tay của Dịch Nhân đẩy bột xà phòng, ông không quay người lại cười và nói với Tịnh Ngôn.

Lưng của Dịch Nhân rộng và ấm áp, nhịp tim đập rất đều đặn giống như khúc hát ru khiến Tịnh Ngôn cảm thấy rất dễ chịu.

Dịch Nhân không nói gì, toàn thân không cử động.

“Dịch Nhân!” Nhịp tim của Dịch Nhân đập nhanh hơn, Tịnh Ngôn ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi, “Chuyện gì thế?”.

Dịch Nhân mỉm cười nhưng có vẻ miễn cưỡng, “Không biết, hình như em quá gợi cảm khiến tim anh bỗng đập mạnh hơn”.

“Anh đang nói gì vậy?” Tịnh Ngôn cảm thấy lo lắng, mặt đỏ bừng.

“Em yên tâm, anh bảo đảm kiểm chế được mình.” Rửa xong Dịch Nhân lau khô bát và nói với Tịnh Ngôn, “Em lên giường ngủ trước đi, đừng ôm chặt anh như thế, anh không chịu được đâu”.

Phòng ăn được trang trí trang hoàng lộng lẫy, ở giữa là chiếc bàn ăn với những bộ dao đĩa sang trọng. Khổng Dịch Quân đang pha trà thì có tiếng gõ cửa, cô vội vàng đặt ấm trà xuống, chiếc vòng ngọc đeo ở cổ tay phát ra tiếng kêu leng keng.

“Mời vào!” Khổng Dịch Quân nhẹ nhàng nói.

“Nhị tiểu thư.” Lão Mai đẩy cửa bước vào.

“Anh về rồi ư?” Khổng Dịch Quân mỉm cười hỏi, “Khổng Dịch Nhân có khỏe không?”.

“Khổng tiên sinh vẫn khỏe.” Lão Mai trả lời ngắn gọn sau đó trầm tư suy nghĩ rất lâu.

Không ai nói câu nào, phòng khách yên tĩnh chỉ có tiếng rót nước trà vào cốc kêu róc rách.

“Anh có uống không?”

“Cảm ơn nhị tiểu thư.” Lão Mai nâng cốc cho Khổng Dịch Quân rót nước.

Khổng Dịch Quân nhìn Lão Mai rất kỹ, mấy chục năm qua người đàn ông gầy gò này luôn trầm tư như một cái bóng, luôn ở bên cạnh Khổng Dịch Quân và ít ai chú ý đến. Tuy nhiên, hôm nay khi bước vào cửa Lão Mai nhìn chằm chằm vào người Khổng Dịch Quân với ánh mắt giống như nhìn một vật gì đó rất đáng yêu.

“Lần đầu tiên anh được uống trà do tôi pha có phải không?”

Lão Mai bê chén trà lên uống một hớp sau đó đặt nước chén xuống và nói, “Vâng”.

Khổng Dịch Quân nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm tối lạnh lẽo, đã muộn rồi nhưng Lão Mai không muốn về.

“Phải chăng anh có điều gì muốn nói với tôi?”

Lão Mai không ngẩng đầu lên mà vẫn nhìn vào chén trà. Thực ra bao nhiêu năm qua, Khổng Dịch Quần đã nhiều lần nói với Lão Mai “Anh có muốn uống không?” nhưng anh ta không dám, bây giờ khi được uống trà do chính tay Khổng Dịch Quần pha và rót, Lão Mai vẫn cảm thấy hương vị không có gì khác.

“Tiểu thư, lần đầu tiên nhìn thấy cô là khi cô và Vệ Tự Thanh phu nhân bước vào cửa, thẩm thoát đã mười mấy năm rồi.”

“Đúng vậy, thẩm thoát đã hơn chục năm rồi, thời gian trôi nhanh quá.” Khổng Dịch Quần gật đầu và nói.

“Tiểu thư đối xử với tôi rất tốt, tôi luôn ghi lòng tạc dạ.”

“Anh nói sai rồi, là anh đã đối xử tốt với tôi, ngay nhỏ tôi là người nói nhiều, tính tình nóng nảy, nhưng có anh ở bên cạnh, anh luôn tìm mọi cách để tôi hài lòng.”

“Tiểu thư quá khen, có những việc chỉ có Khổng tiên sinh mới giải quyết được.”

Khổng Dịch Quần im lặng không nói gì.

“Tôi hiểu tâm nguyện của tiểu thư, sau lần đó thẩm thoát đã mấy năm rồi, thực ra cũng không khó.”

“Chị dâu thành tâm tu luyện cũng là ý nguyện của chị ấy.” Khổng Dịch Quần cúi đầu xuống và nói với Lão Mai.

“Vệ Tự Thanh là người thông minh, sau khi xuất gia bà mới thực sự từ bỏ được phiền muộn và cảm thấy thoải mái hơn.”

“Anh nói rất đúng, rất tiếc tôi là người phạm tục, không thể từ bỏ được mọi thứ.”

“Theo cách nhìn nhận của tôi, nếu Khổng Dịch Nhân và Hoa Tịnh Ngôn đến với nhau sẽ gặp rất nhiều khó khăn.” Lão Mai bỗng chuyển chủ đề, “Hoa tiểu thư là một người nhạy cảm, thông minh lạnh lợi giống như Vệ phu nhân, đều dễ phòng với những người nhà họ Khổng. Tôi nghĩ sau này, sẽ không có cơ hội đến nơi ở của Khổng tiên sinh và cô ấy”, nói xong Lão Mai ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Khổng Dịch Quần.

Khổng Dịch Quần cúi đầu nói, “Dịch Nhân đã chọn cô ấy thì sẽ không thay đổi nữa”.

“Tiểu thư, bao nhiêu năm qua chỉ khi nào nhìn thấy cô vui, tôi mới cảm thấy mọi thứ tốt đẹp. Do đó, lần này tôi đã tự làm theo ý mình mà không trao đổi với tiểu thư.”

“Gì cơ?” Khổng Dịch Quần ngẩng đầu lên nhìn Lão Mai với ánh mắt ngạc nhiên.

“Xin lỗi, sau này sẽ không có cơ hội ở bên tiểu thư thường xuyên như trước đây nữa.” Lão Mai không muốn nói nhiều, đứng dậy tạm biệt Khổng Dịch Quần, “Tôi phải đi đây, nếu có người tìm đến tôi, tôi sẽ tự đi, tiểu thư không cần phải bận tâm.”

Khổng Dịch quần không nói gì, cô ngồi yên tại chỗ đưa mắt tiễn Lão Mai ra cửa. Sau khi ra khỏi cửa Lão Mai đóng cửa lại, bộ dạng gầy gò của ông nhanh chóng khuất sau cánh cửa.

Khổng Dịch Quần quay lại nhìn chén trà của Lão Mai rất lâu và mỉm cười, sau đó đổ nước còn trong chén trà đi và úp chiếc chén vào đĩa.

Tịnh Ngôn thò đầu ra khỏi chiếc chăn mềm màu trắng, cô đưa tay kéo chiếc gối theo thói quen. Chiếc chăn có chất liệu cotton nên mềm và trơn, khi đắp có cảm giác mềm mại, ấm áp và dễ chịu. Tịnh Ngôn rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình.

Một bức tường của phòng ngủ được làm bằng kính nhìn rất rõ cảnh đêm ở bên ngoài. Đôi chân của Tịnh Ngôn đã nằm gọn trong chiếc chăn ấm áp, rèm cửa sổ vẫn mở, định xuống kéo rèm cửa nhưng cô không muốn ra khỏi chăn.

Tịnh Ngôn vùi đầu vào trong chăn, nhắm mắt lại, có tiếng bước chân đang đi lại trong phòng bếp.

Phòng ngủ rất rộng, khoảng cách giữa các phòng rất xa, nghe kỹ tiếng bước chân mỗi lúc một xa và nhẹ dần rồi dừng lại, Tịnh Ngôn tiếp tục nhắm mắt và cố gắng lắng nghe.

Bỗng Tịnh Ngôn không còn nghe thấy tiếng bước chân của Khổng Dịch Nhân nữa, tiếp sau đó là sự yên tĩnh đến sợ hãi, Tịnh Ngôn vội vàng mở to mắt ngồi dậy gọi nhỏ, “Dịch Nhân?”.

Khổng Dịch Nhân trả lời, Tịnh Ngôn tung chăn ra bước xuống khỏi giường, mặc dù đi chân đất nhưng Tịnh Ngôn vẫn không cảm thấy lạnh, cô vội vàng xuống phòng bếp.

Đèn ở phòng khách đã tắt, phòng bếp và phòng khách được ngăn bởi bức tường kính, do đó ánh đèn mờ nhạt của phòng bếp có thể phản chiếu ra phòng khách, Tịnh Ngôn đứng ở phòng khách gọi nhỏ, “Dịch Nhân?”.

Vẫn không thấy Dịch Nhân trả lời, Tịnh Ngôn nhanh chóng vào phòng bếp thì thấy Dịch Nhân vẫn đang đứng trước bồn rửa bát, hai tay vịn chặt vào kệ bếp, Tịnh Ngôn cứ ngỡ mình vừa đi từ bóng tối ra nên hoa mắt, không nhìn rõ mọi thứ trong bếp.

Tịnh Ngôn vội vàng chạy đến bên Dịch Nhân, dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn trong phòng bếp, Tịnh Ngôn thấy khuôn mặt của Dịch Nhân trắng bệch, từ khi quen Dịch Nhân đến nay cô chưa thấy sắc mặt đó ở Dịch Nhân, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi tái nhợt, mím chặt lại với nhau, toàn thân run lên.

“Anh sao rồi?” Tịnh Ngôn vội vàng lên tiếng hỏi Dịch Nhân, nhưng không thấy ông trả lời, cô vô cùng sợ hãi, định giơ tay ra đỡ lấy người Dịch Nhân nhưng cảm giác sợ hãi khiến Tịnh Ngôn không biết phải làm thế nào.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Dịch Nhân không còn làm chủ được nhịp tim của mình, toàn bộ mạch máu trên cơ thể dường như chảy ngược lại, Dịch Nhân chỉ kịp vịn tay vào kệ bếp, không sao cử động được. Đầu óc của Dịch Nhân tỉnh táo, ông vẫn nghe thấy tiếng kêu cứu sợ hãi của Tịnh Ngôn, Dịch Nhân cố gắng mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt, sợ hãi của Tịnh Ngôn.

“Tịnh Ngôn, em đừng sợ”, giọng của Dịch Nhân yếu ớt.

Dịch Nhân rất muốn an ủi Tịnh Ngôn, nhưng ông không sao nói được, Dịch Nhân cảm thấy có mùi máu tanh trong miệng.

Tịnh Ngôn sợ quá không nói thành lời, toàn thân cô run lên. Tịnh Ngôn cố gắng lấy lại bình tĩnh và hỏi Dịch Nhân, “ Dịch Nhân, em sẽ gọi bác sĩ ngay, có cần báo cho Khổng Dịch Quân không?” Tịnh Ngôn vội vàng đi về phía chiếc điện thoại.

Dịch Nhân lấy hết sức nắm tay Tịnh Ngôn cản lại, Tịnh Ngôn bất ngờ quay lại thấy Dịch Nhân đang cố gắng nói với giọng run run, “ Tịnh Ngôn, điện thoại cho ông Viên”.

“Gì cơ?” Tịnh Ngôn không hiểu nên hỏi lại. “Ông Viên ư? Tại sao anh muốn tìm ông Viên?”.

Tịnh Ngôn vội vàng đi gọi điện thoại, sàn nhà rất ẩm nhưng Tịnh Ngôn không còn cảm giác gì nữa, vẻ mặt của cô vẫn chưa hết sợ hãi, hai hàng nước mắt chảy dài trên má, cô mím môi lấy hết sức đỡ người Dịch Nhân.

“Đừng sợ Tịnh Ngôn, anh sẽ không sao đâu.” Dịch Nhân rất muốn lau nước mắt trên má Tịnh Ngôn nhưng đôi tay của ông không sao cử động được, Dịch Nhân nghiêng răng nói, “Em yên tâm, ông Viên sẽ xử lý tốt việc này”.

Nước mắt làm cho Tịnh Ngôn hoa mắt, cô nhẹ nhàng xoa lưng Dịch Nhân và nói, “Ông ấy sẽ cứu được anh ư? Anh chắc chắn chứ? Đừng nói đùa em nhé”.

“Ông ấy sẽ giúp được anh.” Dịch Nhân cố gắng nói được một câu hoàn chỉnh, đến lúc này Dịch Nhân vẫn mỉm cười và nói, “Bởi vì ông ấy không thể tách rời khỏi tài sản của anh”.

“Chú Viên, chúng ta đi đâu đây?”, có tiếng người nói ở ghế sau.

Ông Viên ngồi trên ghế lái xe mỉm cười và nói, “Đi ăn cơm, sau đó đi siêu thị và mua sắm đồ chơi”.

“Vui quá.” Lợi Lợi nhào người qua ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát vào vai ông Viên, miệng cười tươi như hoa.

“Lại mua đồ chơi ư? Lợi Lợi, không nên.” Lưu Bạch lên tiếng.

“Hai hôm nay bận quá, không đưa hai mẹ con đi chơi Tết được!”

“Mới có mấy ngày thôi mà, trong nhà bây giờ nhiều đồ chơi quá rồi, không có chỗ cất nữa đâu.” Lưu Bạch vừa nói vừa vuốt tóc Lợi Lợi.

“Nhà chú rất to, đủ để cất đồ chơi cho Lợi Lợi, hai mẹ con cháu đến nhà chú nhé.” Ông Viên nhìn Lưu Bạch và Lợi Lợi, mỉm cười nói.

“Lại đến nữa ư?” Lưu Bạch đã quá quen với cách nói của ông Viên nên nói rất ngắn gọn, “Lái xe không được nói chuyện”.

“Anh biết rồi, trên xe có ba người cơ mà.”

“Đúng rồi, trước khi ăn cơm, chú đưa hai mẹ con đến một nơi, một lát thôi, được không?”, ông Viên ngưng một lúc rồi nói tiếp.

“Đi đâu ạ? Đó là một nơi rất vui phải không chú?” Lợi Lợi thường được chú Viên cưng chiều nên khi thấy chú Viên nói như vậy liền nhìn mẹ và hỏi chú Viên.

Lưu Bạch ngạc nhiên nhìn ông Viên, từ trước tới nay, khi ở bên hai mẹ con cô ông không bao giờ nghe điện thoại nhưng không hiểu lúc này có chuyện gì mà khẩn cấp đến thế?

Ông Viên quay sang thì thấy Lưu Bạch đang nhìn mình với ánh mắt dò hỏi, ông Viên mỉm cười nhưng không nói câu nào.

Lưu Bạch vội hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Chiếc xe đang đi trên đường rợp bóng cây mát và vắng vẻ, ông Viên mỉm cười nói, “Trong lúc lái xe không được nói chuyện”.

Người đàn ông này thật kỳ lạ.

“Không nói thì thôi.” Lưu Bạch có vẻ tức giận.

“Hai ngày hôm nay anh luôn bận rộn với công việc của một người bạn, thật phiền phức.” Để người đẹp tức giận là không được rồi, ông Viên vội vàng giải thích.

“Mặc dù không thường xuyên giúp họ, nhưng cũng đã thành thói quen.” Lưu Bạch im lặng chờ ông Viên nói tiếp.

Đôi mắt của Lưu Bạch rất đẹp, ánh mắt trầm tĩnh, rất quyến rũ, ông Viên có thể nói tất cả mọi điều cho Lưu Bạch, ông xúc động nắm lấy hai vai cô, mỉm cười và nói, “Ngoài ra còn là vì họ đều biết rằng anh đã có em”.

Khi thấy ông Viên đặt hai tay lên vai, Lưu Bạch nghiêng đầu sang một bên, nhưng giọng nói của ông rất ảm áp và thành khẩn khiến cô cảm động, cô không còn lảng tránh tình yêu của ông mà nghe theo lời mách bảo của trái tim.

“Em và Lợi Lợi ở đây đợi anh chứ?” Ông Viên mỉm cười nói với Lưu Bạch, sau đó mở cửa bước xuống xe.

“Có lâu không?” Nơi đây rất yên tĩnh, không có người qua lại, trực giác mách bảo Lưu Bạch không nên ở trong xe một mình, Lưu Bạch lắc đầu và nói, “Em không ở lại đây đâu”, ông Viên hiểu ý liền nói, “Vậy chúng ta cùng vào nhé, trong đó cũng có một cô gái, em có thể làm quen”, nói xong ông mở cửa xe phía sau bế Lợi Lợi ra khỏi xe. “Em xuống xe đi, chúng mình cùng vào nhà nhé.”

Lưu Bạch đi cùng với ông Viên vào trong ngôi biệt thự, vừa vào đến hành lang bỗng có một người mặc quần áo bác sỹ chạy ra đón, “Viên tiên sinh, ông đến rồi ư!”, vừa chào hỏi ông Viên, vị bác sỹ vừa nhìn vào Lợi Lợi trên tay ông và nói, “Chà chà, ông còn mang theo một cháu bé rất xinh xắn”.

“Lưu Bạch, đây là bác sỹ Trương, còn đây là cháu Lợi Lợi.”

Ông Viên luôn mỉm cười, nhưng ít khi thấy ông cười tươi như vậy, bác sỹ Trương vẫn không ngớt lời khen cô bé Lợi Lợi.

Sau khi chào hỏi xã giao một vài câu, bác sỹ Trương dẫn ông Viên đi về phía phòng ngủ. Vừa đi ngang qua góc hành lang, ông Viên nghe thấy có tiếng người chào, “Bác sỹ Trương, Viên tiên sinh”.

Lưu Bạch tự nhủ, “Trong nhà cũng có một cô gái rất xinh, lẽ nào là cô gái này ư?”.

Khuôn mặt của cô gái này rất quen, mặc dù lần trước đã gặp cô ấy ở đâu đó, cô gái này đã để lại ấn tượng rất tốt với Lưu Bạch nên cô dễ dàng nhận ra, giờ gặp lại cô gái này trong một nơi bí mật như vậy Lưu Bạch không khỏi ngạc nhiên.

“Hai người quen nhau ư?” Ông Viên đang định giới thiệu nhưng khi thấy thái độ của hai người dường như đã quen từ trước, ông Viên tỏ vẻ nghi ngờ.

“Không phải”, hai người nhìn nhau và đồng thanh đáp.

Khi thấy ông Viên có vẻ nghi ngờ, Lưu Bạch liền đón lấy Lợi Lợi từ tay ông và nói, “Em đã gặp cô ấy ở quán cà phê, anh vào đi, em sẽ đợi anh ở đây”.

Ông Viên gật đầu, “Lưu Bạch, đây là Hoa tiểu thư, hai người nói chuyện nhé, anh vào trong một lát”.

Bên ngoài hành lang là vườn hoa với những hàng cây xanh tốt nhưng vắng vẻ. Sau khi lễ phép chào Tịnh Ngôn, Lợi Lợi nhìn ra phía vườn hoa tỏ vẻ thích thú.

Lưu Bạch để cho Lợi Lợi đứng xuống đất, quỳ gối xuống quàng lại khăn, kéo lại áo cho cô bé và nói, “Con đi chơi đi!”.

Lưu Bạch ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt ngưỡng mộ của Tịnh Ngôn. Lưu Bạch mỉm cười nói, “Cô cũng sẽ có thôi”.

“Cám ơn.” Một người có khuôn mặt đẹp và quyến rũ như Lưu Bạch chỉ cần gặp một lần thì không thể quên được, Tịnh Ngôn không hiểu tại sao lại gặp Lưu Bạch ở đây, cô mỉm cười nhìn Lưu Bạch.

Phía sau tấm bình phong là những đồ vật trang trí nội thất rất sang trọng, trên tường có treo một vài bức tranh quý, nghe thấy có giọng người nói, Khổng Dịch Nhân ngẩng đầu lên nhìn và hỏi, “Tịnh Ngôn?”.

“Là em”, Tịnh Ngôn ngồi xuống ghế. Ông Viên cũng ngồi xuống và nói. “Xin lỗi vì đã làm cho cậu thất vọng rồi”.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười, “Chúng tôi chuẩn bị rời khỏi đây, muốn liên hệ với cậu”.

“Cứ làm theo ý của cậu đi, tôi không có ý kiến gì, nhưng đừng quên cậu còn nợ tôi chút tình người là được rồi”.

Khổng Dịch Nhân gật đầu nói, “Yên tâm, tôi không quên ơn cậu đâu, liên tục hai lần rồi, thực sự tôi nợ cậu rất nhiều”.

“Thôi được.” Ông Viên mỉm cười đáp, “Lần đầu tiên là do tôi hiếu kỳ muốn biết cậu chọn được một cô gái xinh đẹp như thế nào; lần thứ hai thì phiền phức hơn, lúc đó đã là nửa đêm về sáng, lúc đầu tôi định không quan tâm đến sự sống chết của cậu, nhưng sau tôi nghĩ rằng tôi và cậu còn làm ăn với nhau, sợ rằng cậu chết thì lấy ai trả tiền cho tôi đây, do đó tôi mới đến cứu cậu thôi”.

Khổng Dịch Nhân đã quá quen với cách nói thẳng thắn của ông Viên nên chỉ mỉm cười đáp, “Tôi ghi nhớ điều đó là được rồi chứ gì”.

“Cậu cũng hồi phục nhanh đấy chứ.” Ông Viên nhìn sắc mặt của Khổng Dịch Nhân và nói, “Đêm hôm đó chậm chút nữa thì không cứu được mạng sống của cậu”.

“Điều đó cũng không làm cậu sợ hãi chứ?”

“Tôi không sợ nhưng có người sợ chết khiếp”, ông Viên nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Lợi Lợi đang nô đùa vui vẻ trong vườn hoa, Lưu Bạch vừa quan sát Lợi Lợi, vừa nói chuyện với Tịnh Ngôn. Ông Viên nói tiếp, “Nói thật nhé, khi thấy Tịnh Ngôn đỡ anh trong bộ dạng như vậy, tôi cứ nghĩ là anh đã chết rồi cơ”.

Khổng Dịch Nhân đưa mắt nhìn Tịnh Ngôn đang đứng ngoài cửa sổ và nói, “Vậy ư?”.

Ông Viên vừa lắc đầu vừa nói, “Đúng vậy, cho đến lúc này tôi vẫn có thể giúp được cậu”, sau khi dừng lại một lúc ông ấy nói tiếp, “Dịch Nhân, cậu đúng là có con mắt tinh đời”.

“Cám ơn.” Khổng Dịch Nhân vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Tiếng cười đùa ngây thơ của Lợi Lợi như rót vào tai Tịnh Ngôn, cô nhìn Lợi Lợi và nói với vẻ ngưỡng mộ, “Cô bé này rất đáng yêu”.

Lưu Bạch vốn là cô gái khéo ăn nói, rất có cảm tình với Tịnh Ngôn, thấy Tịnh Ngôn có vẻ thích Lợi Lợi, Lưu Bạch mỉm cười và nói, “Có con rồi cô sẽ thấy rất vui”.

Tịnh Ngôn đứng khoanh tay trước ngực, nghĩ đến viễn cảnh trong tương lai, cô mỉm cười, “Tôi cũng nghĩ như vậy”.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tịnh Ngôn, Lưu Bạch nói, “Hoa tiểu thư! Chúc mừng”.

“Cảm ơn, Viên phu nhân.”

Lưu Bạch lập tức lắc đầu và nói, “Không, tôi không phải là Viên phu nhân, hãy gọi tôi là Lưu Bạch”.

Tịnh Ngôn không hiểu nên hỏi lại, “Xin lỗi, vậy còn Lợi Lợi...?”.

Lưu Bạch đáp, “Có gì mà cô phải xin lỗi chứ! Lợi Lợi là con của tôi với người chồng cũ”.

Tịnh Ngôn nhớ lại ánh mắt ông Viên nhìn Lưu Bạch liền hỏi, “Viên tiên sinh rất thích cô mà”.

Lưu Bạch nhìn về phía ngôi nhà phía sau hàng cây, mỉm cười và nói, “Sẽ khó khăn lắm đấy, điều này chắc cô cũng hiểu”.

Tịnh Ngôn cũng nhìn về phía ngôi nhà, những gì diễn ra trong mấy ngày qua bỗng ùa về trong tâm trí cô, khu vườn phía trước trở nên u ám, Tịnh Ngôn thở dài nói, “Trong cuộc sống có những việc chúng ta không thể tính trước được, đã lựa chọn rồi thì phải chấp nhận thôi”.

“Nếu cô quyết định đến với Khổng Dịch Nhân thì sẽ rất vất vả đấy.”

“Chỉ cần được ở bên nhau là tôi thấy vui rồi.” Tịnh Ngôn trả lời rất dứt khoát.

Ông Viên nói rất đúng, nên làm quen với cô gái này, mặc dù vừa mới làm quen nhưng Lưu Bạch cảm thấy Tịnh Ngôn là cô gái rất thú vị, Lưu Bạch nhìn thẳng vào mắt Tịnh Ngôn động viên, “Tịnh Ngôn! Cố nhất định sẽ làm được”.

Chiếc xích đu đưa dưới bóng cây, Lợi Lợi cười khúc khích, “Mẹ tung cao lên chút nữa đi”. Lưu Bạch tung chiếc xích đu lên cao, Lợi Lợi sợ quá hét lên, sau đó chiếc xích đu hạ thấp xuống rơi vào lòng ông Viên, Lợi Lợi ngẩng đầu lên nhìn thấy chú Viên đang mỉm cười thân thiện, ông đưa tay véo nhẹ vào mũi Lợi Lợi, sau đó quay lại nói với Lưu Bạch, “Chúng ta đi thôi!”.

Lưu Bạch vẫy tay chào tạm biệt Tịnh Ngôn và Khổng Dịch Nhân, Tịnh Ngôn bước lên phía trước, nói rất chân thành, “Viên tiên sinh, cảm ơn ông”.

Khổng Dịch Nhân và Tịnh Ngôn rất cảm động trước những gì mà ông Viên đã giúp đỡ cho hai người, khi chia tay, Tịnh Ngôn nhìn ông Viên với ánh mắt biết ơn, ông Viên mỉm cười nói, “Không cần phải cảm ơn đâu, chút ân tình đó tôi cho hai người nợ, biết đâu một ngày nào đó tôi lại phải nhờ hai người giúp đỡ”.

Ông Viên đi xuống chỗ để xe, sau khi ngồi vào xe và thắt dây an toàn, ông quay sang nhìn Lưu Bạch thì bất gặp cô đang nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, hiểu ý của Lưu Bạch, ông Viên vội mỉm cười giải thích, “Em đừng đa nghi như vậy, sở dĩ Tịnh Ngôn nhìn anh với ánh mắt ân huệ là do trước đó hai ngày chính anh đã cứu sống bạn trai cô ấy”.

Lưu Bạch đáp, “Em có nghĩ như vậy đâu, Hoa tiểu thư là người rất giỏi”.

Ông Viên gật đầu nói, “Đúng vậy, cô ấy rất giỏi, khi có việc gấp, tay của cô ấy cũng rất cứng”. Ông Viên kéo tay áo lên giơ cổ tay cho Lưu Bạch xem và nói, “Khi nhờ anh cứu giúp Khổng Dịch Nhân, Tịnh Ngôn đã nắm chặt tay anh đến mức bầm tím đây này”.

Lưu Bạch thấy vết bầm tím đó đã mờ dần, nhưng vết nhằn của Tịnh Ngôn vẫn rất rõ.

Ông Viên cúi xuống nhìn vết bầm tím trên tay và nói, “Lưu Bạch, em không ghen thì thôi nhưng thấy anh bị thương như vậy mà em không có phản ứng gì khiến anh cảm thấy rất đau lòng”.

Lưu Bạch vẫn không đáp lời, ông Viên quay sang nhìn Lợi Lợi và nói, “Lợi Lợi, chú bị thương mà mẹ cháu không có phản ứng gì cả”.

Lợi Lợi nhìn chú Viên với ánh mắt cảm thông và nói, “Khổ thân chú, chú có đau không? Để cháu thổi cho chú nhé”.

Lưu Bạch nắm lấy tay ông Viên, xoa nhẹ vào vết bầm tím, nhẹ nhàng nói dường như chỉ nói một mình ông Viên nghe, “Anh vất vả quá!”.

“Lưu Bạch”. Ông Viên nắm lấy tay Lưu Bạch mỉm cười nói. “Họ rất xứng đáng để anh giúp, anh cho họ nợ, sau này nhất định sẽ có ngày họ trả lại anh”.

Lưu Bạch biết rất rõ ông Viên không hiểu ý của mình, cô mỉm cười và nói, “Tốt nhất không nên nhờ Khổng tiên sinh, đến lúc đó em biết phải tìm ai rồi”.

Lưu Bạch nói với giọng rất cảm động, ông Viên ấn nút bật vô tuyến, sau đó quay lại đeo tai nghe cho Lợi Lợi và nói, “Lợi Lợi, cháu xem phim hoạt hình đi nhé, chú cần nói chuyện với mẹ cháu”.

Sau khi nói với bác sỹ Trương, Tịnh Ngôn quay lại phòng bệnh. Cô mở cửa bước vào, không nói câu nào, cô gấp vi tính lại, chau mày nhìn Khổng Dịch Nhân.

“Anh biết.” Khổng Dịch Nhân có vẻ ngập ngừng.

“Vừa rồi em thấy có một cô gái đi với ông Viên đến đây, em cứ tưởng là phu nhân của ông ấy, nhưng hỏi ra mới biết đó là bạn gái của ông Viên, cô ấy còn mang theo cả con gái, cô bé rất xinh và đáng yêu.”

“Vậy ư?” Khổng Dịch Nhân quay sang nhìn Tịnh Ngôn với ánh mắt buồn bã, nhớ lại lời nói của ông Viên trong lòng Dịch Nhân cảm thấy rất buồn và xót thương, ông cúi xuống nâng cằm Tịnh Ngôn lên và đặt một nụ hôn lên môi cô.

Hai môi chạm vào nhau, Tịnh Ngôn ôm hai tay vào vai Dịch Nhân, trong lòng cảm thấy ấm áp hơn, sau khi buông tay ra, Tịnh Ngôn hài lòng mỉm cười và nói, “Dịch Nhân, chúng ta đi được chưa?”.

Dịch Nhân gật đầu đáp, “Anh đã đọc báo cáo gửi về từ New York và Thượng Hải rồi, có một số việc anh phải quay về để giải quyết”.

Đôi mắt nâu của Dịch Nhân nhìn Tịnh Ngôn ấm áp, chỉ có hôm đó...

Nhớ lại Tịnh Ngôn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, cô nắm chặt tay Dịch Nhân.

Dịch Nhân xoa nhẹ vào tay cô và nói, “Em đừng sợ, chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi mà!”.

“Dịch Nhân, em rất sợ.” Tịnh Ngôn nhìn Dịch Nhân với ánh mắt sợ hãi, “Anh đừng động viên em như thế”.

Dịch Nhân không nói gì, cũng không đợi Dịch Nhân trả lời, Tịnh Ngôn nói tiếp, “Tuy nhiên lần này khiến em hiểu ra rất nhiều điều”.

“Thực ra anh không muốn em biết những chuyện đó.” Dịch Nhân mở máy tính và nói, “Tịnh Ngôn, sau này anh sẽ cẩn thận hơn, đúng rồi, có cái này anh muốn cho em xem”.

“Xem cái gì.” Tịnh Ngôn quay sang nhìn vào màn hình máy vi tính, sau đó nắm chặt cổ tay Dịch Nhân và nói, “Anh đợi một chút, em vẫn chưa nói xong mà”.

“Vậy sao?”

“Ông Viên nói, người đầu bếp đó cũng có chuyện rồi”, giọng nói có vẻ lạnh lùng.

“Anh biết.”

“Dịch Nhân, em vốn cho rằng có một số chuyện chỉ cần em làm theo ý mình là được, nhưng vẫn có một số người không tin và cũng không hiểu.”

Dịch Nhân mỉm cười đau khổ, “Hình như câu này anh đã nói với em rồi mà”.

“Xin lỗi, lúc đó em quá ngây thơ.” Tịnh Ngôn đã nhận ra sai lầm, cô ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nhân và nói, “Do đó, bây giờ em quyết định từ bỏ suy nghĩ đại dột đó”

Dịch Nhân mỉm cười hỏi lại, “Vậy sao? Bây giờ em định như thế nào đây?”.

Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nhân với ánh mắt sáng ngời, tràn đầy niềm tin và sức sống, “Dịch Nhân, anh có thể cầu hôn em lại một lần nữa không?”.

Dịch Nhân hôn nhẹ lên má Tịnh Ngôn, ông mỉm cười và nói, “Không vấn đề gì, có cần anh phải quỳ xuống không?”.

Thông tin về hôn lễ của người con trưởng gia đình họ Khổng nhanh chóng được đăng tải trên các phương tiện thông tin đại chúng, khiến nhiều người cảm thấy bất ngờ.

Bạn bè người thân của gia đình họ Khổng trên khắp thế giới đều phải bố trí lại kỳ nghỉ để sắp xếp thời gian tham gia hôn lễ được tổ chức vào cuối mùa xuân. Kể từ ngày địa điểm tổ chức hôn lễ được xác định, khu vực... vốn yên tĩnh rất ít người qua lại trong những năm qua bỗng trở nên ồn ào náo nhiệt lạ thường.

Thời gian không còn nhiều, cần phải tổ chức cuộc họp đại gia đình, cần phải lên thực đơn, danh sách khách mời, sửa sang lại tòa thành, bảo đảm vấn đề an toàn cho hôn lễ, không bị người khác làm phiền, ngoài ra còn có một số công việc khác như đặt đồ cưới, trang phục, nhẫn cưới, hoa tươi...

Do đó, ngay từ sáng sớm đến văn phòng, Phương Tông Vân đã rất ngạc nhiên khi giờ còn thấy Tịnh Ngôn đến văn phòng.

“Chào Hiệu trưởng.” Tịnh Ngôn vui vẻ chào Phương Tông Vân.

“Tịnh Ngôn?” Phương Tông Vân vội hỏi, “Sao cô còn ở đây?”.

“Khi tỉnh dậy, tôi chợt nhớ ra vẫn còn một số việc nữa cần phải bàn giao cho Văn Thù, nên phải đến văn phòng.”

Tịnh Ngôn rất xúc động khi ôm và chào tạm biệt Văn Thù, hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má của cô. Phương Tông Vân vẫy tay gọi hai người vào trong phòng, ông đóng cửa lại nhìn Tịnh Ngôn và hỏi, “Tịnh Ngôn, sao giờ này rồi mà cô vẫn chạy đến đây? Chẳng phải là cô đang rất vội hay sao?”.

Tịnh Ngôn mỉm cười đáp, “Chiều tối mới bay nên cũng không vội lắm”.

Sự việc trọng đại như thế mà Tịnh Ngôn vẫn còn bình tĩnh nói được những lời như vậy, thật không thể hiểu nổi.

Phương Tông Vân định nói chơi với Tịnh Ngôn một vài câu, nhưng chợt nghĩ đến sau này không biết có cơ hội gặp cô nữa không, nên lòng ông cảm thấy hơi buồn. Ông nói với Tịnh Ngôn bằng vẻ mặt nghiêm túc, chân thành, “Tịnh Ngôn, cô sẽ rất hạnh phúc”.

“Tôi biết.” Tịnh Ngôn cảm thấy mũi hơi cay, cô vội vàng giải thích, “Không hẳn là tôi không quay về nữa”.

Tịnh Ngôn còn muốn nói điều gì nữa, nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên, Tịnh Ngôn xin lỗi ra ngoài nghe điện thoại.

“Cô đi đi!” Phương Tông Vân mỉm cười nói với Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn nhẹ nhàng trả lời điện thoại, “Em đã chuẩn bị xong rồi, em sẽ sang ngay đây”, Tịnh Ngôn mở cửa đi ra nhưng cô vẫn quay đầu lại nhìn Phương Tông Vân.

“Sao rồi Tịnh Ngôn?” Phương Tông Vân mỉm cười, “Nhảm rồi, nhảm rồi, hoàng hậu điện hạ còn có điều gì dạy bảo?”.

Thực ra Tịnh Ngôn còn rất nhiều điều để nói, nhưng không phải là lúc này, ngày tháng còn dài, cô mỉm cười vẫy tay tạm biệt Phương Tông Vân.

Ken và Rockey đang đợi cô ở cổng Trung tâm, sau nhiều lần qua lại nơi này, hai người đã quá quen với Lệ Sa, lúc đó Lệ Sa đang bê cốc sữa đứng nói chuyện với hai người về chuyện hôn lễ của Tịnh Ngôn và Khổng Dịch Nhân, khuôn mặt cô không giấu nổi niềm vui chúc phúc cho hai người.

“Lệ Sa, tôi đi đây”. Tịnh Ngôn vẫy tay chào tạm biệt.

“Tịnh Ngôn, chúc mừng cô.” Lệ Sa vừa khóc vừa vẫy tay tạm biệt Tịnh Ngôn. Lệ Sa tự nhủ, “Mình làm sao có thể làm tốt công việc được khi không có Tịnh Ngôn giúp đỡ”, Lệ Sa nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Cảm ơn”.

Vừa xuống đến cửa tòa nhà, Tịnh Ngôn đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang đợi sẵn, không đợi Tịnh Ngôn tiến lại gần, cánh cửa xe đã mở ra, Khổng Dịch Nhân bước xuống xe và nhoẻn miệng cười từ rất xa, “Tịnh Ngôn, em không cần vội vàng đâu, vẫn còn nhiều thời gian mà”.

Đã là cuối mùa xuân, tiết trời ấm áp và đỡ khô hanh hơn, mặc dù đã mang bầu được ba tháng, nhưng bụng của Tịnh Ngôn vẫn chưa to, cô vẫn mặc chiếc áo bó sát người mà không lộ bụng, chỉ có Dịch Nhân mới biết sự thay đổi đó trong cơ thể của cô.

Trong lúc Dịch Nhân đang suy nghĩ thì Tịnh Ngôn tiến lại gần, nắm lấy tay Dịch Nhân, đôi mắt của cô ngời lên niềm hạnh phúc, Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Dịch Nhân, em đã chuẩn bị xong rồi”.

Sau khi Tịnh Ngôn ngồi vào xe, Khổng Dịch Nhân gật đầu nói với Lão Mạch, “Chúng ta ra sân bay thôi”.

Tịnh Ngôn quay xuống nhìn chiếc xe đi sau và hỏi, “Tất cả mọi người đều đi hay sao?”.

Khổng Dịch Nhân giải thích, “Không, chỉ có Ken và một vài người nữa”.

Có Dịch Nhân ngồi bên cạnh Tịnh Ngôn cảm thấy rất buồn ngủ, theo thói quen cô nghiêng đầu tựa vào vai Dịch Nhân, cô cố gắng không ngáp ngủ, hai mắt cô đỏ hoe.

Bác sỹ nói, đây là hiện tượng thường thấy trong thời kỳ mang thai, ngay cả người tinh thần luôn thoải mái như Tịnh Ngôn cũng không tránh khỏi hiện tượng này, thời gian gần đây cô rất hay buồn ngủ, nhất là khi ở bên cạnh Dịch Nhân, thỉnh thoảng Tịnh Ngôn cảm thấy rất mệt mỏi.

Dịch Nhân hơi ngả vai xuống cho Tịnh Ngôn dễ tựa đầu vào, “Em ngủ một lát đi, đến sân bay anh sẽ gọi, lên máy bay lại ngủ tiếp”.

“Anh nghĩ em là heo à?” Tịnh Ngôn chau mày nhìn Dịch Nhân và nói, “Chúng ta sẽ bay sang London trước nhé?”.

Dịch Nhân mỉm cười đáp, “Váy cưới phải sửa hay sao?”.

Tịnh Ngôn cúi xuống nhìn cái bụng lùm xùm của mình và nói “Thực ra không cần phải phiền phức như vậy, chỉ cần thay đổi một chút là được”.

“Em nói như vậy không sợ người bạn thơ may của anh buồn hay sao?”.

“Anh đừng để ý đến những gì em nói nhé, đừng để cho anh ấy nghe thấy”. Nếu như anh ta biết Tịnh Ngôn không tôn trọng tác phẩm nghệ thuật của họ thì hậu quả sẽ rất đáng sợ. Tịnh Ngôn có thể không thích, nhưng những người xung quanh dường như đã quen mặc những bộ đồ nghệ thuật do anh ta thiết kế.

Tịnh Ngôn vẫn buồn ngủ, vai của Dịch Nhân mềm và ấm áp, cô không sao chống chọi lại được cơn buồn ngủ đành phải nhắm mắt cho thỏa cơn buồn ngủ. Cô sắp phải gánh chịu những áp lực từ cuộc hôn nhân nên cần phải nghỉ ngơi một chút.

Hơi thở của Dịch Nhân ấm áp, mái tóc dài mềm mại xoa xuống vai Dịch Nhân, tỏa mùi hương dịu dịu. Mặc dù ngủ nhưng tay của Tịnh Ngôn vẫn bám chặt vào vai Dịch Nhân.

Dịch Nhân mỉm cười sau đó thở dài tự nhủ, “Ông Viên nói rất đúng, Tịnh Ngôn thực sự đã quá sợ hãi”.

Sự cố đó mặc dù đã xảy ra từ lâu, nhưng trong những ngày này Tịnh Ngôn đều mơ thấy ác mộng, thỉnh thoảng cô lại tỉnh dậy lúc nửa đêm, trừng mắt nhìn Dịch Nhân từ đầu đến chân, phần lớn là những cơn ác mộng với nội dung rất phức tạp, mặc dù cô không nói nhưng Dịch Nhân vẫn cảm thấy rất xót xa.

Thức ăn hôm đó đều được kiểm nghiệm rất kỹ, tất cả đều bình thường, thuốc được cho vào trong cháo, đây là khoảng thời gian nguy hiểm nhất đối với Tịnh Ngôn.

“Khổng tiên sinh”, viên phụ xe quay xuống nói với Dịch Nhân, “có điện thoại gọi tới từ..., có nghe không thưa ông?”.

Dịch Nhân không có phản ứng gì, ông vẫn ngồi yên trên ghế, giọng hơi trầm xuống, “Không vội lắm, cứ để họ chờ”.

Đường phố ồn ào náo nhiệt, xe cộ tấp nập, có rất nhiều taxi màu đen đang chạy trên đường phố.

Chiếc xe dừng lại trong một ngõ nhỏ, lần thứ hai Tịnh Ngôn đến một ngõ nhỏ ở phố cổ này, không khí yên tĩnh bao trùm xung quanh, tránh xa sự ồn ào náo nhiệt của phố xá.

Cuối ngõ là một căn nhà nhỏ được thiết kế theo kiểu kiến trúc truyền thống. Cánh cửa gỗ màu nâu, chiếc cửa sổ nhỏ và hẹp, hoa tươi nở khắp mọi nơi trên căn nhà, lá hoa xum xuê che khuất cửa sổ, tường nhà sơn màu trắng sữa, bởi vì ngôi nhà được xây dựng đã quá lâu nên màu sơn tường đã phai và có vài vết nứt, tuy nhiên đường nét trang trí rất nổi bật, tủ đứng, tủ nằm và đèn trang trí đều có kiểu dáng cổ kính được treo trên tường cao tỏa ánh sáng mờ ảo xuống xung quanh, ẩn hiện dưới những tán cây.

“Nơi này vẫn giữ nguyên được vẻ cổ kính”. Tịnh Ngôn nhẹ nhàng nói.

Khổng Dịch Nhân bước lên phía trước hai bước, quay lại nhìn Tịnh Ngôn và hỏi, “Gì cơ?”.

Tịnh Ngôn ôm eo Dịch Nhân và nói, “Mấy trăm năm qua, nơi này vẫn không có gì thay đổi, bây giờ khi nhìn thấy những pho tượng các cô gái thân sỹ thời Victoria, em không cảm thấy có sự khác biệt so với trước đây”.

“Hơn một trăm năm qua, nhà hàng Mai Phi đã đổi mấy chủ rồi.”

Đúng vậy, nhà hàng này đã qua mấy đời chủ rồi, do đó khách hàng rất đông, mặc dù chỉ là một cửa hàng nhỏ và giản dị nhưng ngay cả những vị khách quý đến đây cũng phải xếp hàng.

Con hẻm không dài, chỉ đi vài bước là vào đến cửa ngôi nhà, trong ngôi nhà chỉ có một căn phòng nhỏ, ánh nắng chiếu xuống đồ dùng ăn uống kiểu Anh tỏa ánh sáng lấp lánh trong căn phòng.

Nơi đây không giống như một cửa hàng may quần áo, mỗi lần đến đây đều có cảm giác vào nhầm nhà. Điểm khác biệt của tiệm này với các tiệm may khác đó là những chiếc giá gỗ cao đến tận trần nhà với nhiều vách ngăn, mỗi ngăn chứa rất nhiều loại vải với nhiều chất liệu, màu sắc, hoa văn họa tiết phong phú đa dạng... mang đặc trưng văn hóa của nhiều vùng đất khác nhau.

Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy ngạc nhiên, cô nhắm mắt lại. Khi đọc sách, Tịnh Ngôn rất thích cuốn Nơi vui chơi của phụ nữ, không phải là vì chuyện tình yêu trong cuốn sách mà là do cách miêu tả chi tiết, phong phú và sinh động của tác giả về các chất liệu và màu sắc của vải, sở dĩ có được cách miêu tả độc đáo và xa xỉ như vậy là do tác giả đã từng đặt chân đến đây và có những trải nghiệm sâu sắc về vùng đất này.

“Mai Phi?”

“Hai người đến rồi đó ư?” Có tiếng người nói vọng ra từ phía sau giá treo quần áo, sau đó là sự xuất hiện của Mai Phi có khuôn mặt hồng hào, tóc hoa râm, chiếc thước dây vắt vai, miệng vẫn ngậm một vài cái kim khâu, theo sau là vài ba người trợ lý.

“Tịnh Ngôn, cô vào trong thử đồ đi”, giọng của Mai Phi có vẻ rất trịnh thượng.

Tôi không phải là...! Mặc dù rất muốn phản kháng lại nhưng nghĩ đến tính tự ái của Mai Phi, Tịnh Ngôn đành ngậm ngùi bỏ qua.

Khi Tịnh Ngôn và người trợ lý của Mai Phi đi khuất vào trong phòng, Khổng Dịch Nhân mới quay sang nói với Mai Phi, “Ông vất vả quá!”.

“Anh biết được như thế thì tốt, vẫn còn hai bộ nữa, thật phiền phức quá.” Mai Phi ngồi xuống sofa, chống tay vào cằm nói chuyện với Dịch Nhân.

Mặc dù không dưới một lần Tịnh Ngôn nhìn thấy bộ áo cưới này qua fax, nhưng khi được nhìn thấy tận mắt cô thực sự bị cuốn hút bởi những đường nét tinh tế của chiếc váy. Người trợ lý đeo đôi găng tay trắng tháo chiếc váy ra khỏi giá quần áo, sau đó giúp Tịnh Ngôn thay váy. Chất liệu vải mềm mại lướt trên làn da của Tịnh Ngôn, nhân viên bán hàng chạy trước chạy sau chỉnh lại váy cho cô. Bỗng nhiên cô có cảm giác lạnh ở sau lưng, nhân viên bán hàng đang giúp Tịnh Ngôn đính những chiếc khuy phía sau lưng, để lộ ra đôi vai trần quyến rũ.

Tịnh Ngôn không nhận ra chính mình, “Người trong gương kia là mình ư?”.

Mai Phi là người rất coi trọng yếu tố truyền thống, thực ra kiểu dáng của chiếc váy này rất cũ, cổ hình trái tim, hở ở phía trước ngực, bộ ngực của Tịnh Ngôn vốn không đầy đặn, khi mang bầu càng trở nên nhỏ hơn. Để che đi cái bụng bầu, thân váy được thiết kế hơi rộng, bó sát ở phần hông nhưng vẫn để lộ được phần eo thon thả của Tịnh Ngôn.

Những hạt cườm đính ở đường viền chiếc váy tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, thân váy cũng được trang trí bằng những sợi dây đăng ten màu trắng làm nổi bật đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể của Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn không tin vào mắt mình, bởi màu sắc của chiếc váy được kết hợp rất độc đáo, hợp lý che được mọi khuyết điểm trên cơ thể của cô.

“Cô nhớ đừng đi ra ngoài với chiếc váy này nhé, nếu thiên hạ nhìn thấy e rằng hàng của tôi không đủ để cung cấp cho họ đâu.” Bỗng Tịnh Ngôn nghe thấy tiếng của Mai Phi vọng đến từ phía sau, cô quay đầu lại thì thấy Mai Phi và Khổng Dịch Nhân đang đứng ở cửa, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Tịnh Ngôn.

Ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người khiến Tịnh Ngôn quay lại ngắm mình trong gương. Khi cô quay người lại, mọi người có mặt ở đó đều rất ngạc nhiên. Nhân viên bán hàng ở đây mặc dù đã quá quen khi nhìn những phụ nữ quý phái của Anh mặc những chiếc váy do Mai Phi thiết kế và họ cảm thấy rất bình thường, nhưng lần này khi thấy Tịnh Ngôn mặc chiếc váy mọi người đều trầm trồ khen ngợi và đều cảm thấy bất ngờ trước vẻ đẹp quý phái giống như công chúa của Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Không, tôi không muốn làm công chúa”.

Tịnh Ngôn ngắm mình rất kỹ trong gương và cảm thấy hãnh diện với vẻ đẹp của mình, sắc đẹp của cô bây giờ mới có dịp được thể hiện. Cô tự nhủ, “Bắt đầu từ hôm nay, mình phải cầm gương chiến đấu trong vương quốc của mình”.

Mai Phi cũng cảm thấy tự hào về tác phẩm nghệ thuật của mình, tuy nhiên ông vẫn cảm thấy có chút gì đó không ổn ở chiếc váy. Mai Phi miệng vẫn ngậm kim, tiến gần lại chỗ Tịnh Ngôn, dùng kim khâu lại một số điểm không ưng ý trên chiếc váy, chỉnh lại một số chi tiết nhỏ. Ông lùi lại hai bước ngắm nhìn chiếc váy từ trên xuống dưới bằng con mắt nghệ thuật của một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp, ông đề nghị Tịnh Ngôn xoay người sang bốn phía để ngắm chiếc váy từ các góc độ khác nhau và nói, “Được rồi”.

Đôi vai của Tịnh Ngôn không còn đủ sức để giữ đúng tư thế của chiếc váy, cô nhìn Mai Phi và hỏi, “Mai Phi, còn phải chỉnh sửa bao lâu nữa?”.

Mai Phi cảm thấy đến hôm nay thì chiếc váy đã rất phù hợp với Tịnh Ngôn, ông vừa đi ra ngoài vừa mỉm cười trả lời Tịnh Ngôn, “Ngày mai”.

Nhân viên bán hàng tiến về phía Tịnh Ngôn giúp cô cởi chiếc váy ra, Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Khổng Dịch Nhân đang đứng ở cửa nhìn cô không chớp mắt và từ từ đóng cửa lại.

“Dịch Nhân...”, giọng của Tịnh Ngôn rất nhẹ nhàng. Dịch Nhân đã nhiều lần được ngắm nhìn cơ thể của Tịnh Ngôn, nhưng hiện tại đang có người khác giúp cô thay đồ, cô không muốn Dịch Nhân có mặt ở đó.

Dịch Nhân hiểu ý liền đi ra ngoài và nói, “Mọi người tiếp tục đi”. Nhân viên bán hàng nhanh chóng giúp Tịnh Ngôn cởi bỏ chiếc váy trên cơ thể Tịnh Ngôn lúc này chỉ còn mỗi chiếc quần lót, sau đó họ đưa quần áo cho cô và lễ phép cáo từ ra khỏi phòng.

Tịnh Ngôn lên tiếng, “Hai người...”.

Tịnh Ngôn rất muốn giữ hai người ở lại nhưng cô ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người nhân viên đang mỉm cười, mặc dù khuôn mặt của họ không biểu thị sắc thái, nhưng cô không nhìn nhầm, họ đang mỉm cười điều gì đó!

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Mình rất thất vọng với những người sống giả tạo”.

“Tịnh Ngôn.” Dịch Nhân từ bên ngoài bước vào.

Tịnh Ngôn bắt đầu cảm thấy hai má nóng bừng, giọng nói của Dịch Nhân giống như liều thuốc ngủ. Tịnh Ngôn không kịp mặc quần áo, cô đưa tay lên ôm ngực, toàn thân ở tư thế tự vệ, “Em phải mặc quần áo”.

“Em có lạnh không?” Vừa nói xong, toàn bộ cơ thể của Tịnh Ngôn nằm gọn trong vòng tay Dịch Nhân, Tịnh Ngôn cảm thấy rất ấm áp. Cô tự nhủ, “Mình đã trúng kế rồi”, cô xấu hổ áp sát đầu vào ngực Dịch Nhân và nói, “Dịch Nhân, anh có thể về phòng của mình được không? Mai Phi vẫn đang ở bên ngoài”.

Dịch Nhân hạ giọng nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, vừa rồi em rất đẹp, anh chỉ muốn được ôm em ngay thôi”.

Dịch Nhân chỉ ôm cô vào lòng nên Tịnh Ngôn cảm thấy yên tâm, tuy nhiên một lúc sau cô lại thấy thất vọng, trong người Tịnh Ngôn rất mâu thuẫn.

Ngón tay mềm mại của Dịch Nhân nhanh chóng xoa khắp cơ thể cô, mặc dù đã quá quen với giọng nói ấm áp của Dịch Nhân, nhưng mỗi khi nghe thấy giọng của Dịch Nhân, Tịnh Ngôn đều cảm thấy rất quyến rũ và dịu dàng, “Khởi bẩm công chúa, nếu bây giờ thần hôn công chúa thì có bị chặt đầu không?”.

Quay trở lại ngôi nhà ở gần quảng trường Carlos, lão quản gia người Anh đã đứng chờ sẵn ở cổng, mỉm cười mở cửa xe cho họ, “Thưa ông, nhị tiểu thư đã đến rồi ạ”.

Tiểu thư? Nhị tiểu thư? Khổng Hy Âm? Tịnh Ngôn mở mắt nhìn Khổng Dịch Nhân.

Trong khi Dịch Nhân đang định giải thích thì có giọng nói xa lạ của một cô gái vọng đến từ lối nhỏ dẫn tới căn phòng chính của ngôi nhà, giọng nói dịu dàng dễ nghe.

“Bố, bố đến rồi ư?”, giọng của cô gái đầy vẻ vui mừng.

Tịnh Ngôn nhìn thấy rất rõ niềm vui trong đôi mắt nâu huyền của cô gái. Tịnh Ngôn bước xuống xe, đi ngang qua người Dịch Nhân và nhìn thấy từ xa có một bóng người mặc chiếc váy màu trắng chạy đến dang tay ra ôm lấy Dịch Nhân. Khuôn mặt của cô gái trắng trẻo, đôi mắt nâu huyền, cô gái tựa đầu vào vai cha, vẻ mặt rất hạnh phúc. Chiếc váy trắng giản dị bó sát thân người làm nổi bật thân hình thon thả của cô gái. Đây là tiểu thư Phương Ngẫu ư? Kể từ khi nghe thấy giọng hát ngọt ngào của cô gái trong đĩa CD, Tịnh Ngôn đã rất ấn tượng với cô gái này, hôm nay cô mới được gặp mặt. Tịnh Ngôn lùi lại một bước mỉm cười nhìn Phương Ngẫu. Bỗng nhiên cánh cửa mở ra, có tiếng người nói vọng ra từ sau cánh cửa, “Phương Ngẫu, để cho bố và Hoa tiểu thư vào nhà đi!”.

Nhị tiểu thư? Giọng nói quen thuộc, Tịnh Ngôn quay đầu lại nhìn từ xa, khuôn mặt trắng trẻo đến khó quên của Khổng Dịch Nhân đang nép sau cánh cửa càng trở nên trắng trẻo và đáng yêu hơn.

Trong suốt thời gian ăn tối, Tịnh Ngôn ngồi cạnh Dịch Nhân nhưng không nói câu nào mà chỉ chăm chú nhìn vào những bộ đồ ăn sang trọng trên bàn ăn và chuyển tâm vào việc ăn uống.

Tuy mọi người đã cố gắng giải quyết các món ăn trên bàn nhưng lập tức những món ăn khác lại được bê lên, Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Dịch Nhân đang mỉm cười, ông đang định nói điều gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt buồn của Tịnh Ngôn, Dịch Nhân liền đổi giọng, “Em sắp làm chủ một gia đình, phải thưởng thức cuộc sống của một công chúa chứ”.

Quả nhiên, đến khi bữa tối gần kết thúc, Khổng Hy Âm mới xuất hiện với bộ mặt gương ép, Khổng Hy Âm mở to mắt đang định nói điều gì đó nhưng thấy Dịch Nhân đang trừng mắt, cô chỉ dám nhìn Tịnh Ngôn với vẻ mặt không hài lòng, cô cảm thấy cổ họng nghẹn lại, không chịu nổi đành ho một vài tiếng.

Tịnh Ngôn rất buồn cười nhưng cũng cảm thấy đáng thương, thực lòng cô không phải không thích Khổng Hy Âm, nhưng nói ra có lẽ không ai tin.

“Cẩn thận kéo viêm họng.” Phương Ngẫu ngồi bên cạnh nhắc nhở và đưa cho Khổng Hy Âm một ly nước.

“Hy Âm, cháu có sao không?” Giọng của Khổng Dịch Quân rất nhẹ nhàng, sau đó cô đưa mắt nhìn sang Tịnh Ngôn có ý giải thích, “Mọi người đều có mặt đông đủ, thật hiếm thấy”.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười đáp, “Bố hiểu ý của các con, người đáng trách nhất là bố vì bố thường xuyên không có mặt ở nhà”.

Mọi người đều đổ dồn sự chú ý về phía Tịnh Ngôn, cô không muốn nói nhiều mà chỉ mỉm cười.

“Hoa tiểu thư, cô xem mấy tháng qua, Khổng Dịch Nhân luôn quần quýt với cô như hình với bóng, từ trước tới nay anh ấy chưa từng để ý đến cô gái nào.” Khổng Dịch Quân nhìn anh trai mình và nhẹ nhàng nói.

“Dịch Quân”, Khổng Dịch Nhân quay sang nhìn Khổng Dịch Quân và nói, “Mấy năm qua anh luôn bận rộn với công việc làm ăn, anh luôn cảm thấy cô đơn”.

Dịch Quân nhìn Khổng Hy Âm và nói, “Không đúng, anh còn có Hy Âm cơ mà”, vừa nói Dịch Quân vừa vỗ tay vào vai Hy Âm.

Thấy Khổng Hy Âm có vẻ khó chịu, Dịch Nhân vội bỏ bát đĩa xuống bàn mỉm cười và nói, “Hy Âm lớn rất nhanh, nay đã có chồng rồi. Từ trước tới nay bố luôn mong muốn mọi người được sống vui vẻ, bố đã cố gắng hết sức với công việc, một mình bôn ba bao nhiêu năm qua, bố cũng đã cảm thấy mệt rồi, thời gian tới bố muốn ở lại châu Á một thời gian dài để tận hưởng khí hậu ấm áp của miền đất này”.

Giọng nói nhẹ nhàng êm ái của Phương Ngẫu bỗng vang lên, “Bố, như thế cũng tốt. Điều quan trọng là bố được vui vẻ, bố cứ sống với những gì bố muốn, Chúa sẽ ở lại với chúng con”.

Khổng Hy Âm không dám nhìn thẳng vào bố mình mà quay sang nhìn em gái, giọng của Hy Âm vẫn rất khó chịu, “Phương Ngẫu, em đừng nhắc đến Chúa nữa”.

Tịnh Ngôn không muốn để ý đến việc mọi người nghĩ gì, cô cũng không muốn biểu lộ cảm xúc trong bữa ăn, Tịnh Ngôn luôn tay xuống gầm bàn nắm chặt lấy tay Dịch Nhân. Khi Tịnh Ngôn vừa chạm vào tay Dịch Nhân, ông liền nắm chặt tay cô, Tịnh Ngôn cảm thấy trong lòng ấm áp và yên tâm hơn.

Khổng Dịch Nhân không nhìn vào Khổng Hy Âm nói, “Ngoài bố ra không có ai là người mong muốn cho các con được sống vui vẻ đâu. Tuy nhiên, có một điều bố không muốn nói ra, chắc mọi người cũng biết điều gì khiến bố cảm thấy vui vẻ không, Dịch Quân, em cũng biết chứ?”.

Dịch Quân im lặng suốt từ đầu đến giờ, nhưng khi bị Dịch Nhân nhắc đến tên, cô liền ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn Dịch Nhân một vài phút, sau đó gật đầu nói, “Vâng, em luôn biết điều đó nên em luôn cảm thấy vui vẻ”.

Bữa cơm kéo dài cuối cùng cũng đã kết thúc, vừa về đến phòng Tịnh Ngôn liền đóng cửa lại và thở dài.

Khổng Dịch Nhân nhìn Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Xin lỗi vì đã để em phải vất vả”.

“Không có chuyện gì đâu, các tiểu thư nhà họ Khổng đều là những người lịch sự nho nhã.” Tịnh Ngôn mỉm cười nói.

“Sau này trường hợp như thế này sẽ rất ít xảy ra và cũng không có nhiều cơ hội nữa đâu.” Dịch Nhân nhìn đồng hồ, đã đến giờ phải viết báo cáo, Dịch Nhân vào phòng làm việc và nói với Tịnh Ngôn, “Em ngủ trước đi, anh quay lại ngay thôi”.

“Tại sao anh lại hoãn đám cưới lại?” Tịnh Ngôn hỏi với giọng bất mãn.

Dịch Nhân quay đầu lại mỉm cười, “Có những chuyện không thể vội vàng được em ạ”.

Tịnh Ngôn không thể đối đáp được với Dịch Nhân, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đêm tháng năm trăng rất sáng chiếu xuống vườn hoa là những giọt sương trên lá tỏa ánh sáng lấp lánh. Tịnh Ngôn nói với Dịch Nhân, “Dịch Nhân, em muốn đi dạo ở vườn hoa”

Dịch Nhân đã ngồi vào bàn làm việc, khi thấy Tịnh Ngôn nói như vậy liền đưa mắt nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Muộn rồi, anh sẽ đưa em đi dạo”.

“Không cần đâu.” Tịnh Ngôn hiểu ý của Dịch Nhân liền mỉm cười vỗ vai Dịch Nhân và nói, “Anh yên tâm, em sẽ không đi ra khỏi phạm vi quan sát của chiếc cửa sổ này, để anh có thể vừa làm việc vừa quan sát được người đẹp dưới ánh trăng trong vườn hoa”.

Cả khu vườn tỏa hương thơm ngào ngạt, không gian thơ mộng và lãng mạn, những giọt sương trên lá lấp lánh ánh trăng.

Tịnh Ngôn đi đến khu vực sáng đèn, vẫy tay chào Dịch Nhân, Khổng Dịch Nhân ngồi trước bàn vi tính âu yếm nhìn Tịnh Ngôn, mỉm cười.

Sức hấp dẫn của phái đẹp quả là đáng sợ.

“Hoa tiểu thư!” Tịnh Ngôn nghe thấy có tiếng người chào sau lưng.

“Phương Ngẫu tiểu thư?” Giọng của Phương Ngẫu rất quen thuộc, không cần quay đầu lại Tịnh Ngôn đã nhận ra giọng của cô bé.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, Phương Ngẫu rất giống mẹ, có được vẻ đẹp trời ban, nghĩ lại những năm tháng Khổng Dịch Nhân và mẹ của Phương Ngẫu ở bên nhau, Tịnh Ngôn không sao kiềm chế được lòng mình, cô cảm thấy rất buồn.

“Hoa tiểu thư không cần phải khách sáo như vậy đâu, cứ gọi tôi là Phương Ngẫu là được rồi!”

“Được, vậy cô cũng gọi tôi là Tịnh Ngôn là được rồi.” Tịnh Ngôn bỏ hết mọi ý nghĩ vẩn vơ trong đầu và trả lời Phương Ngẫu một cách thoải mái.

“Chúc mừng cô, Tịnh Ngôn.”

Thượng đế đã ban tặng cho Phương Ngẫu nụ cười rất tươi và hồn nhiên. Tính cách của mỗi người nhà họ Khổng đều khác nhau, nhưng người Tịnh Ngôn mến nhất là Phương Ngẫu. Tịnh Ngôn mỉm cười nói với Phương Ngẫu, “Cảm ơn”.

“Cha của tôi là một người tốt, cô nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

“Cố gắng ư? Cô và cha tôi yêu nhau là tự nguyện và xuất phát từ tình cảm của hai người mà. Chúa sẽ phù hộ cho chúng ta”.

Tịnh Ngôn biết Phương Ngẫu không hiểu ý của mình, cô gái này rất ngây thơ và hồn nhiên, nhưng được nói chuyện với Phương Ngẫu và được một cô gái tốt bụng, xinh đẹp như Phương Ngẫu ủng hộ, Tịnh Ngôn cảm thấy yên tâm và nhẹ nhàng hơn.

“Tôi đã từng đọc Kinh thánh, Đức chúa nói yêu vừa là sự nhẫn nại vĩnh hằng vừa đòi hỏi có lòng nhân từ.”

Phương Ngẫu mỉm cười nói, “Tịnh Ngôn nói rất đúng, Chúa còn nói tình yêu không có chỗ cho sự đố kỵ, tình yêu không được khoe khoang, không liêu lĩnh, không được làm những chuyện xấu xa, giả dối, không được tư lợi, không được nổi nóng tùy tiện, không được tính toán thiệt hơn, không có chỗ cho những hành vi bất nghĩa, tình yêu chỉ dành cho những người bao dung, độ lượng, luôn tin tưởng lẫn nhau, có niềm tin, hy vọng và biết nhẫn nại. Tình yêu là vĩnh hằng”.

Cô gái này thực ra rất đáng yêu, trong khi Dịch Nhân đang chăm chú nhìn hai người thì Khổng Phương Ngẫu quay sang và nói, “Mẹ không đến tham dự hôn lễ được, nhưng mẹ có gửi lời chúc phúc cho bố và Tịnh Ngôn, ngoài ra còn nói một câu nữa”.

Vệ Tự Thanh? Tịnh Ngôn vội lấy lại tinh thần chờ Phương Ngẫu nói.

Phương Ngẫu nắm lấy tay Tịnh Ngôn và nhẹ nhàng nói với giọng rất thành khẩn, “Tịnh Ngôn, mẹ tôi nói tránh xa cái ác là người thông minh nhất”.

Tịnh Ngôn im lặng nhìn Phương Ngẫu.

Phương Ngẫu mỉm cười, “Bố rất vui, tôi cảm nhận thấy điều đó. Tịnh Ngôn, cảm ơn cô. Tôi cũng muốn nói với cô rằng, tình yêu không có gì là không thể, nó là kết cục của một cuộc tình nhưng cũng là sự khởi đầu của một cuộc sống mới”.

“Cảm ơn.” Tịnh Ngôn mỉm cười và nói lời cảm ơn Phương Ngẫu.

Chiếc giường đệm kiểu Victoria rất êm nằm xuống có cảm giác như nằm trên mây, cánh cửa mạ đồng sáng bóng, đồ dùng trong gia đình đều là những thứ đắt tiền, tắm tắm trải nền sang trọng, tất cả đều làm nổi bật lên vẻ lộng lẫy và quý phái của ngôi nhà.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tịnh Ngôn liền nhắm mắt lại, cô cảm thấy cơ thể có cảm giác nặng nề, tiếp đó là vòng tay ấm áp của Dịch Nhân.

“Em ngủ rồi ư?”

“Em ngủ rồi.” Tịnh Ngôn mỉm cười trả lời.

Dịch Nhân cũng mỉm cười và nói, “Vẫn còn ba ngày nữa”.

“Anh yên tâm, em đã chuẩn bị tâm lý rồi, em sẽ không chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân này đâu.”

“Em có thể chạy trốn được không?” Dịch Nhân mỉm cười hỏi lại.

Lúc này Tịnh Ngôn cảm thấy rất vui vẻ và thoải mái, cô hôn nhẹ vào má Dịch Nhân và nói, “Dịch Nhân, em yêu anh”.

“Anh cũng rất yêu em.”

Tịnh Ngôn ôm chặt lấy Dịch Nhân mỉm cười nói, “Chúa sẽ ở bên chúng ta”.

Dịch Nhân bỗng im lặng không nói gì.

“Xin lỗi, là do em học ở Phương Ngẫu, cô ấy rất đáng yêu.”

Tay của Dịch Nhân ôm chặt vào eo của Tịnh Ngôn khiến cô có cảm giác ấm áp khó tả. Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Dịch Nhân, thật kỳ lạ không hiểu sao một người đàn ông đứng tuổi như Dịch Nhân lại làm cho cô say đắm đến thế. Dịch Nhân ôm chặt Tịnh Ngôn vào lòng, hôn vào má cô và nói, “Em yên tâm, anh sẽ luôn bên em trong suốt phần đời còn lại của mình”.

Tịnh Ngôn cảm thấy bàn tay ấm áp và mềm mại của Dịch Nhân dường như có dòng điện chạy qua, cô nhắm mắt lại và cảm nhận dòng điện đang len lỏi trong từng bộ phận trên cơ thể mình. Khi Dịch Nhân vuốt ve lên bụng, Tịnh Ngôn nằm im không nói câu nào, mặc dù Dịch Nhân cố gắng kiềm chế nhưng cảm giác thèm muốn vẫn đang trào dâng, hơi thở của Dịch Nhân mạnh hơn, bỗng Tịnh Ngôn cảm thấy lạnh ở bên sườn, Dịch Nhân ngồi bật dậy và nói, “Em ngủ trước đi, anh đi tắm một lát”.

Dịch Nhân cố gắng kiềm chế cảm xúc, Tịnh Ngôn cảm nhận được điều này rất rõ trên khuôn mặt của ông, Dịch Nhân tự nhủ lần sau mình sẽ không làm khó cho Tịnh Ngôn nữa. Trong lúc, Dịch Nhân đang định đứng dậy đi tắm thì Tịnh Ngôn vòng tay ôm chặt eo của Dịch Nhân, áp sát mặt vào lưng của ông, giọng nói nhỏ nhẹ tới mức Dịch Nhân không nghe rõ.

“Gì cơ?” Dịch Nhân không nghe rõ, quay người lại ôm chặt lấy Tịnh Ngôn.

“Em sắp được bốn tháng rồi, bác sỹ nói...” Tịnh Ngôn thấy ngại khi nói ra điều này.

Dịch Nhân thả lỏng tay ra mỉm cười và nói, “Anh biết, thế thì sao?”.

Tịnh Ngôn cho rằng Dịch Nhân cố ý giữ gìn cho cái thai, không muốn gần gũi cô. Tịnh Ngôn quay người lại và nói, “Không có chuyện gì cả, anh đi tắm đi”.

Tuy nhiên lúc này Dịch Nhân không còn kiềm chế được xúc cảm của mình, ông quay người lại ôm chặt và hôn tới tấp lên môi của Tịnh Ngôn, hơi thở của Dịch Nhân càng lúc càng mạnh, ông thủ thủ bên tai Tịnh Ngôn, “Tịnh Ngôn, chúng mình quan hệ nhẹ nhàng thôi có được không?”.

Sáng sớm hôm sau...

Tịnh Ngôn tỉnh dậy trong tiếng gà gáy, lúc đó trời vừa rạng sáng, Tịnh Ngôn kéo rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài trời vẫn chưa hừng sáng.

Tịnh Ngôn khẽ đặt cánh tay của Dịch Nhân xuống giường và nhẹ nhàng ngồi dậy.

“Vẫn còn sớm mà em”, giọng ngái ngủ của Dịch Nhân.

“Em muốn uống nước, anh có muốn uống không?” Tịnh Ngôn đang mang thai nên một đêm phải dậy một vài lần, khi trời sắp sáng, Tịnh Ngôn cảm thấy khát khô cổ.

“Anh đi rót nước cho em”, Dịch Nhân ngồi dậy nói.

Dịch Nhân chưa kịp nói hết câu thì Tịnh Ngôn lại lên tiếng “Em còn muốn đi vệ sinh nữa”.

Dịch Nhân mỉm cười, “Khởi bẩm công chúa, thần sẽ đưa công chúa đi”.

Tịnh Ngôn đẩy nhẹ Dịch Nhân nằm xuống giường, cô không muốn Dịch Nhân mất ngủ vì mình.

Tịnh Ngôn bước ra khỏi cửa, trên khuôn mặt cô nở nụ cười rất tươi, đúng là còn sớm, Tịnh Ngôn ngó qua lan can nhìn xuống dưới lầu cảnh vật vẫn yên tĩnh không có một bóng người.

Khi chỉ còn cách cầu thang máy một vài bước chân, Tịnh Ngôn bỗng ngửi thấy có mùi thơm quyến rũ tỏa ra từ đâu đó, từ trước tới nay chưa từng thấy mùi hương này. Hương thơm của loài hoa nào đây? Tịnh Ngôn nhìn lọ hoa hồng ở hành lang của thang máy, không phải mùi hương của loài hoa này...

Chưa kịp cảm nhận đây là loài hoa gì thì hương thơm bay tới ngào ngạt xộc thẳng vào mũi và lên não khiến cho Tịnh Ngôn có cảm giác cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo, cô không kiềm chế được cảm xúc liền bước về phía có hương thơm tỏa ra.

Dừng lại, Tịnh Ngôn, không được đi lung tung! Cô tự nhủ, nhưng lý trí không thắng nổi tình cảm. Chỉ có vài bước chân nhưng cô phải đấu tranh tư tưởng toát mồ hôi. Cuối cùng cô bỗng bước hụt chân, toàn thân nghiêng xuống dưới.

Tịnh Ngôn vội định thần lại và nhớ ra đó là cầu thang! Đầu óc cô vẫn tỉnh táo nhưng không sao rút chân lại được, cô nghiêng rầm, nhắm nghiền hai mắt lại.

Người Tịnh Ngôn hơi ngã về phía trước, cô có cảm giác vừa như có người đẩy vừa như có người kéo cô lại. Trong lúc mơ màng không xác định rõ phương hướng, Tịnh Ngôn nhắm mắt bước về phía trước, cô cảm thấy hơi lạnh, tiếp đó là tiếng chân người chạy thành thịch, cô vội vàng mở mắt ra thì thấy trời đã sáng.

“Tịnh Ngôn!” Dịch Nhân ôm chầm lấy cô, lần đầu tiên Tịnh Ngôn nhìn thấy vẻ thất thần của Dịch Nhân trước mặt mọi người. Dịch Nhân đưa mắt nhìn Tịnh Ngôn từ đầu đến chân, sau khi nhận thấy Tịnh Ngôn không bị thương, ông mới bình tĩnh trở lại nhưng khuôn mặt vẫn tái nhợt. Tịnh Ngôn áp má vào ngực Dịch Nhân, cô cảm nhận được tim của Dịch Nhân vẫn đập rất mạnh.

Tịnh Ngôn vuốt nhẹ vào má Dịch Nhân và nói, “Em không sao đâu...”, Tịnh Ngôn nhìn xuống phía dưới cầu thang, viên quản gia và một số người giúp việc đang đỡ một người đứng dậy, Tịnh Ngôn nhìn rất rõ người đó chính là Khổng Dịch Quân.

“Anh mau ra xem Nhị tiểu thư có sao không? Chính cô ấy vừa kéo em lại.”

“Hải Hoa, mau gọi bác sỹ đến đây.” Dịch Nhân nói với người quản gia và đi xuống cầu thang, Dịch Nhân thấy đám người giúp việc đang đỡ Khổng Dịch Quân, chắc chắn Dịch Quân bị ngã rất đau, ở dưới cằm của cô có vết thâm tím, một chân bị đau khiến cô không thể đứng được, Dịch Quân vẫn còn rất đau nên không nói được gì.

“Dịch Quần, em có sao không?”

Dịch Quần ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Dịch Nhân đang đỡ lấy người Tịnh Ngôn đứng trước mặt, cô mỉm cười đáp, “Dịch Nhân, em không sao, chắc chỉ bị trẹo chân thôi, Tịnh Ngôn cô có sao không?”

“Tôi...” Tịnh Ngôn đang định trả lời thì Dịch Nhân nói tiếp với Dịch Quần, “Em đừng nói gì nữa, anh sẽ bảo mọi người dìu em vào phòng, đợi khi nào bác sỹ đến cả em và Tịnh Ngôn đều phải kiểm tra toàn diện”.

Một giờ sau bác sỹ đến, Tịnh Ngôn im lặng ngồi trên giường để cho bác sỹ khám, sau khi khám xong, ông ta nói với Dịch Nhân đang ngồi trên ghế, “Lượng đường trong máu của phụ nữ mang thai thấp nên đôi khi thường cảm thấy hoa mắt chóng mặt, bây giờ thì không vấn đề gì rồi, lần sau nên cẩn thận hơn”.

Tịnh Ngôn tự nhủ, “Lượng đường trong máu thấp ư?”. Cho đến lúc này trong đầu Tịnh Ngôn vẫn còn bị ám ảnh bởi mùi hương lạ kia, nhưng chỉ một vài phút sau mùi hương lạ đó biến mất. Tịnh Ngôn rất muốn biết nguyên nhân tại sao có hiện tượng kỳ lạ này. Trong lúc hoảng loạn và đông người Tịnh Ngôn không sao xác định được đó là mùi hương gì, lẽ nào đó chỉ là ảo giác? Lượng đường trong máu thấp cũng có thể gây ra hiện tượng ảo giác.

“Khổng Dịch Quần có sao không?” Dịch Nhân hỏi bác sỹ.

“Nhị tiểu thư bị trẹo chân, khi bị ngã chân của tiểu thư đã đập vào góc nhọn nên tôi cũng không chuẩn đoán được chính xác, tốt nhất nên đưa tiểu thư đến bệnh viện để chụp X-quang”.

“Vậy ư?” Dịch Nhân chau mày sau đó quay sang nói với Tịnh Ngôn, “Anh ra đây một chút nhé”.

“Em cũng muốn sang thăm Khổng Dịch Quần.” Tịnh Ngôn vội vàng xuống khỏi giường.

Dịch Nhân lắc đầu và nói, “Em không được đi, hãy chờ anh ở đây”.

Tịnh Ngôn vội giải thích, “Nhị tiểu thư vì em mà ra nông nổi này, ít nhất thì em cũng phải đến thăm và cảm ơn cô ấy chứ”.

Nhìn Dịch Quần có vẻ rất đau, vết bầm tím dưới cằm đã đỡ sưng hơn, cẳng chân của cô được băng bó, khi nhìn thấy Dịch Nhân và Tịnh Ngôn, Dịch Quần đang ngồi trên ghế liền mỉm cười nói, “Em đang trong bộ dạng thế này, có lẽ không tham dự đám cưới của hai người được rồi”.

“Hay là em đến bệnh viện kiểm tra xem, như thế sẽ yên tâm hơn.” Dịch Nhân nói với em gái.

Tịnh Ngôn bước lên phía trước nhưng vai của cô bị Dịch Nhân giữ chặt nên không bước đi được, Tịnh Ngôn nói, “Là do tôi không cẩn thận, xin lỗi, cảm ơn cô nhiều lắm!”.

“Tịnh Ngôn không cần phải khách sáo thế đâu, sau này đều là người một nhà cả mà.” Dịch Quần mỉm cười đáp, mái tóc dài buông xuống ngang vai che đi vết bầm tím ở phía dưới quai hàm.

“Dịch Quần, em nghỉ ngơi đi, anh sẽ thường xuyên điện thoại cho em, cảm ơn em nhiều.”

Thấy Dịch Nhân cảm ơn, Khổng Dịch Quần liền ngẩng mặt lên nhìn hai người, đưa tay vuốt tóc mỉm cười và nói, “Anh khách sáo thế? Người một nhà cả mà, chỉ cần anh vui thì em cũng vui rồi”.

Trước khi đi ra khỏi phòng, Tịnh Ngôn quay đầu hỏi Dịch Quần, “Cô thấy trong người thế nào rồi?”.

“Không có chuyện gì cả.”

Tịnh Ngôn kết luận hiện tượng đó là ảo giác được tạo ra bởi lượng đường trong máu thấp. Cô chuyển sang chủ đề khác, “Đã nói là sáng sớm hôm nay đi, làm sao bây giờ?”.

“Họ sẽ đợi chúng ta, em có cần nghỉ thêm chút nữa không?” Dịch Nhân hỏi Tịnh Ngôn.

“Họ sẽ đợi ư?”

“Bác sỹ sẽ đi cùng với chúng ta”. Dịch Nhân vừa nói vừa suy nghĩ điều gì đó.

Buổi chiều, khi chiếc xe vào sân bay ở ngoại ô London, mối nghi hoặc của Tịnh Ngôn về câu nói “Họ sẽ đợi” đã được giải đáp.

Sau khi bước xuống xe, phía trước mặt là một chiếc máy bay thương mại màu trắng sữa, hành khách đã ổn định chỗ ngồi, những chiếc ghế được bọc da màu trắng đục, cơ trưởng và cơ phó đều đã sẵn sàng, các tiếp viên đang bận rộn chuẩn bị đồ uống cho khách ở phía cuối máy bay.

Tịnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nhân, từ sáng sớm đến giờ, vẻ mặt của Dịch Nhân rất lo lắng. Tịnh Ngôn hích nhẹ vào tay ông và hỏi với giọng rầy thoải mái, “Hôm qua Hy Âm và Phương Ngẫu trở về... rồi phải không?”.

“Phải.”

Tịnh Ngôn nắm chặt tay Dịch Nhân mỉm cười và nói, “Khổng tiên sinh, bây giờ em mới có cảm nhận thực sự là được gả ột gia đình giàu có”.

Dịch Nhân nhìn vào mắt Tịnh Ngôn và nói, “Tịnh Ngôn, hôn lễ có thể hoãn được mà”.

“Anh thả lỏng một chút có được không?” Vẫn không được sao? Từ trong sâu thẳm ánh mắt của Dịch Nhân, Tịnh Ngôn nhận thấy mình đã làm tổn thương đến lòng tự tôn của Dịch Nhân, cô nói tiếp, “Đừng ép buộc em nói ra bí mật tại sao em muốn chúng ta nhanh chóng kết hôn”.

“Công chúa bé bỏng của anh, em nói sai rồi.” Dịch Nhân mỉm cười nói, “ Chính anh mới là người muốn được kết hôn ngay với em”.

Máy bay hạ thấp độ cao, phong cảnh thành phố hiện dần qua ô cửa kính của máy bay, Tịnh Ngôn cảm thấy buồn ngủ, cô dựa đầu vào vai Dịch Nhân ngủ một giấc, khi mở mắt ra nhìn xuống mặt đất thì thấy toàn một màu xanh và những ao hồ dày đặc trôi qua rất nhanh, những tòa thành màu trắng, phong cảnh hữu tình đẹp như mơ.

“Chính là nơi đó ư?” Tịnh Ngôn nhìn xuống mặt đất và luôn miệng khen, “Đẹp quá”.

Trên bầu trời trong xanh của Scotland, khuôn mặt của Tịnh Ngôn được ánh nắng phản chiếu càng trở nên trắng trẻo và xinh đẹp hơn. Cảnh đẹp của nơi đây dần dần hiện rõ trước mắt khiến Tịnh Ngôn cảm thấy hấp dẫn và ấm áp. Dịch Nhân nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài óng mượt của cô và nói, “Em có thích không? Anh tặng cho em đó”.

Sân bay cách tòa thành không xa, chỉ mất khoảng 30 phút ô tô. Con đường rộng trải dài dưới những bóng cây, tòa tháp nhọn màu trắng đặc trưng của tòa thành thoát ẩn thoát hiện.

Khi chiếc xe xuống cái dốc cuối cùng thì mặt hồ rộng mênh mông hiện ra trước mắt, xanh biếc và phẳng lặng như gương, xung quanh hồ là những hàng cây, xen giữa là những thảm cỏ và ngôi nhà ôm sát lấy mặt hồ, tòa thành màu trắng giống như một thanh kiếm sắc sừng sững soi bóng xuống mặt hồ lung linh huyền ảo.

Chiếc xe đi qua một con phố dài, hai bên đường phố là những bức tường, tòa thành hình cánh cung gắn liền với một chiếc cổng thành rất lớn, trong tòa thành là những ngôi nhà cổ kính trang nghiêm ẩn hiện dưới những hàng cây xanh xum xuê cành lá được cắt tỉa rất công phu. Chiếc xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà được thiết kế theo lối kiến trúc cổ, hai người giúp việc mặc quần áo đồng phục đứng đón ở cổng, người quản gia là một phụ nữ trung niên với bộ mặt nghiêm nghị đứng đầu tiên, khi thấy Dịch Nhân bước xuống xe, cả ba người đều cúi chào chủ nhân của mình.

“Chào mừng Khổng tiên sinh đã đến, tất cả đã được chuẩn bị chu đáo thưa ông.”

“Mọi người vất vả quá.” Khổng Dịch Nhân gật đầu nói, sau đó ông quay người lại đưa tay đỡ Tịnh Ngôn xuống xe, tháng Năm ở Scotland không khí trong lành ấm áp, Tịnh Ngôn không nói gì mà chỉ mỉm cười nhìn Dịch Nhân.

“Xin chào phu nhân đã đến với thành Tusman”, người quản gia cúi đầu chào trước, tiếp đó là những người giúp việc trong gia đình cũng đồng thời cúi chào Tịnh Ngôn.

Còn hai ngày nữa là đến ngày tổ chức hôn lễ, đã có một số người thân trong gia đình đến đây trước. Ngôi nhà được bài trí rất sang trọng, khi đến giờ ăn tối mọi người đều tập trung sự chú ý vào nữ chủ nhân mới

của gia đình họ Khổng. Tịnh Ngôn xuất hiện với một nụ cười rất tươi trên môi, cô tự giới thiệu mình với mọi người, tất cả các ánh mắt, tò mò, hiếu kỳ, khâm phục, đổ kị đều đổ dồn về phía Tịnh Ngôn. Tịnh Ngôn luôn im lặng, cô chỉ trả lời những câu hỏi bắt buộc. Sau bữa tối, nam giới tập trung ở phòng khách trao đổi về các chủ đề như việc cải tổ của một công ty nào đó hoặc sự biến động về tài chính của các nước hoặc cuộc khủng hoảng tiền tệ thế giới...

Nữ quản gia tiến lại gần nói với Tịnh Ngôn, “Phu nhân, để tôi đưa phu nhân lên phòng nghỉ ngơi”.

“Tôi không thấy mệt.” Tịnh Ngôn đưa mắt nhìn Dịch Nhân ngồi bên cạnh và nói.

Dịch Nhân mỉm cười, “Em có muốn nữ quản gia đưa đi tham quan tòa thành không? Anh cần phải nói chuyện với họ một lát, sẽ nhanh thôi”.

“Được.” Tịnh Ngôn trả lời rất thoải mái

Nữ quản gia vui vẻ dẫn Tịnh Ngôn đi tham quan tòa thành, những chậu hoa tươi liên tiếp được chuyển đến, toàn bộ tòa thành dường như chìm ngập trong hoa tươi, hương thơm tỏa khắp mọi nơi. Để chuẩn bị cho đám cưới giữa Dịch Nhân và Tịnh Ngôn, hơn một tháng qua nơi đây có sự thay đổi hoàn toàn mới, các góc ngách của tòa thành đều sáng đèn, Tịnh Ngôn bước đi dưới ánh đèn không thể tưởng tượng ra nơi đây đã có mấy trăm năm lịch sử.

Chiếc cầu thang dài hình xoắn ốc trở nên lộng lẫy dưới ánh đèn điện, Tịnh Ngôn chăm chú lắng nghe nữ quản gia giới thiệu sơ lược về lịch sử của tòa thành, cô bỗng hỏi, “Ở đây có thư viện không?”.

“Có, ở phía trước kia.” Đi được vài bước, nữ quản gia dẫn Tịnh Ngôn đẩy cửa bước vào một căn phòng. Trước mặt Tịnh Ngôn là những giá sách cao xếp đầy sách, chỗ cao nhất chạm tới trần nhà, Tịnh Ngôn bước tới giá sách, cầm một cuốn lên đọc, đó là một cuốn sách cổ rất quý.

“Đúng là một bảo tàng.” Tịnh Ngôn tự nhủ. “Rốt cuộc mình được gả ột gia đình thế nào đây?”.

“Đây là những cuốn sách do chủ cũ của tòa thành để lại”, nữ quản gia nhẹ nhàng giải thích.

“Chủ cũ ư?”

“Đúng vậy, giới quý tộc của Scotland chẳng phải là đã suy tàn rồi hay sao, ngay cả nhà của họ cũng đã bị bán.”

Tịnh Ngôn rất vui, cô tiến sát lại phía bức tranh sơn dầu và tấm ảnh treo trên tường.

Nữ quản gia giới thiệu, “Trong này cũng có hình của ông ấy, ngoài ra còn có tấm ảnh của lão tiên sinh lưu lại”.

Trên cùng là bức tranh sơn dầu được vẽ rất công phu, nhân vật trong tranh là những người đàn ông Scotland ngồi trên lưng ngựa và đeo gươm; những người phụ nữ Scotland trong những bộ lễ phục truyền thống, phía dưới là những bức tranh đen trắng đã quá cũ.

Tịnh Ngôn nhìn theo hướng chỉ tay của nữ quản gia, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy hình ảnh của một thanh niên trẻ đẹp rất giống Khổng Dịch Nhân khi còn trẻ, khuôn mặt rất nghiêm khắc, đôi mắt như dao, Tịnh Ngôn đoán, “Đây là cha của Khổng Dịch Nhân?”.

“Đúng vậy, đây là ảnh thời trẻ của lão tiên sinh.”

Tịnh Ngôn nhìn xuống phía dưới, rất ít những tấm ảnh chụp tập thể, chủ yếu là ảnh cá nhân. Cuối cùng là tấm ảnh chụp ba người, một người phụ nữ trẻ bế cậu con trai khoảng ba bốn tuổi ngồi bên cạnh chồng, chiếc váy rộng xòe ra che lấp ống quần của người chồng.

Tịnh Ngôn chưa kịp hỏi, nữ quản gia liền giới thiệu, “Đây là phu nhân của lão tiên sinh, cậu bé phu nhân đang bế trên tay chính là Khổng Dịch Nhân tiên sinh”.

Cậu bé đó là Khổng Dịch Nhân ư? Tịnh Ngôn thấy rất thú vị, cô tiến lại gần nhìn kỹ tấm ảnh, Tịnh Ngôn không nghĩ rằng khi còn nhỏ Dịch Nhân có dáng người nhỏ bé và yếu ớt như vậy, cô mỉm cười và chạm tay vào tấm ảnh, dường như cô đã yêu Dịch Nhân từ khi còn nhỏ, một lát sau Tịnh Ngôn rút tay khỏi tấm ảnh và hỏi nữ quản gia, “Thế còn ảnh của Nhị tiểu thư?”

“Nhị tiểu thư?”

“Chính là tiểu thư Dịch Quân đó.” Tịnh Ngôn nhắc lại.

“Phu nhân, ở đây không có hình của Nhị tiểu thư.” Nữ quản gia không nhìn vào tấm ảnh mà chỉ trả lời Tịnh Ngôn một cách lạnh lùng.

“Tôi mệt rồi, hôm nay chúng ta dừng lại tại đây.” Tịnh Ngôn xuống lầu và dừng lại ở cửa phòng khách, cánh cửa vẫn đóng, có tiếng người nói chuyện vọng ra từ bên trong phòng.

“Phu nhân, có cần tôi vào nói với Khổng tiên sinh không?”, nữ quản gia lễ phép hỏi Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn thở dài quay lại nhìn nữ quản gia và nói, “Không cần đâu, tôi sẽ về phòng trước”.

Trong khi Tịnh Ngôn đang nói thì có người từ phòng đi ra, cửa ở phía sau lưng ông ta vẫn mở, mọi người trong phòng đều nhìn thấy hai người.

“Tịnh Ngôn”, giọng của Dịch Nhân vừa gần nhưng vừa xa.

Không biết Dịch Nhân đã nói gì mà tất cả mọi người trong phòng đều đứng dậy đi ra ngoài, khi đi ngang qua Tịnh Ngôn mọi người đều cung kính cúi đầu chào, tiếng bàn tán xôn xao trong phòng họp bỗng im bặt.

Dịch Nhân đứng bên trong vẫy tay hiệu cho Tịnh Ngôn vào trong phòng, nữ quản gia nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trong phòng họp lúc này chỉ còn hai người, xung quanh yên tĩnh, Khổng Dịch Nhân ngồi xuống ghế mỉm cười hỏi, “Em đi tham quan về rồi ư?”.

Tịnh Ngôn đưa mắt nhìn xung quanh không thấy có người, cô vội vàng chạy đến bên Dịch Nhân, tiếng bước chân của Tịnh Ngôn rất gấp gáp.

“Sao thế?” Dịch Nhân không mỉm cười mà nắm chặt hai vai của Tịnh Ngôn, sau đó ông xoa tay vào lưng và bụng của Tịnh Ngôn.

Hai cơ thể chạm vào nhau, Tịnh Ngôn như lấy lại được sức lực, cô nắm chặt tay Dịch Nhân, nhắm mắt lại mỉm cười và nói, “Anh đừng xoa lưng nữa, em không chịu nổi đâu”.

“Em sao rồi?” Dịch Nhân hỏi.

“Tòa thành này to quá!” Tịnh Ngôn tựa đầu vào vai Dịch Nhân và nói.

“Chẳng phải em khen tòa thành này rất đẹp hay sao.” Dịch Nhân không biết Tịnh Ngôn đã đi tham quan được những chỗ nào trong tòa thành, ông định chút nữa sẽ hỏi nữ quản gia.

“Đúng vậy, tòa thành này rất đẹp.”

Dịch Nhân mỉm cười an ủi Tịnh Ngôn, “Chỉ một hai ngày nữa thôi, sau khi tổ chức hôn lễ xong chúng ta sẽ quay về châu Á”.

“Anh và em ư?”

“Đúng, anh và em” Dịch Nhân khẳng định.

Tịnh Ngôn nhắm mắt thưởng thức niềm hạnh phúc, cô mỉm cười và nói, “Em đang nhớ ngôi nhà ở Thượng Hải, em thấy ở đó là dễ chịu nhất”.

“Căn nhà đó quá nhỏ.”

Tịnh Ngôn mở mắt ra và nói, “Dịch Nhân, anh đừng so sánh với tòa thành này.”

Dịch Nhân mỉm cười, “Anh nhớ rằng em đã từng nói nhà rộng quá rất lạnh lẽo, em không thích đúng không?”.

Tịnh Ngôn gật đầu, “Đúng vậy, em không thích”.

“Công chúa không thích ở trong thành...”, giọng của Dịch Nhân dài ra, “Vậy anh phải thỏa mãn tâm nguyện của em thế nào đây?”.

Chiếc đèn thủy tinh treo tường trong phòng khách tỏa ánh sáng mờ ảo khiến Tịnh Ngôn nhớ lại những tấm ảnh treo trong thư viện, nhớ lại tấm ảnh của một gia đình có ba người, nhớ đến người phụ nữ trầm tĩnh trong tấm ảnh đang bế một cậu bé, nhớ đến Như phu nhân theo lời nói của nữ quản gia...

Tịnh Ngôn tựa đầu vào vai Dịch Nhân và thủ thỉ, “Sau khi về Thượng Hải, hai người sẽ thay nhau làm bữa sáng, mỗi người một bữa và cả hai cùng ăn với nhau”.

Dịch Nhân im lặng và ôm chặt Tịnh Ngôn vào lòng, một lúc sau ông mới nói, “Được, anh đồng ý với em”.

Tịnh Ngôn cảm thấy rất vui và hạnh phúc, cô ngẩng đầu lên mỉm cười, khi nhìn thấy bộ dạng trầm ngâm suy nghĩ của Tịnh Ngôn, Dịch Nhân lại hỏi, “Tịnh Ngôn, bây giờ em có thể nói cho anh biết, vừa rồi em cảm thấy thế nào không?”.

Tịnh Ngôn định che giấu cảm xúc của mình, nhưng cô không sao giấu nổi với Dịch Nhân.

Tịnh Ngôn đành phải nói thật, “Vừa rồi em có đi tham quan thư viện, em đã nhìn thấy rất nhiều ảnh ở đó”.

“Vậy ư?” Dịch Nhân chau mày hỏi Tịnh Ngôn.

“Trong ảnh có cha, mẹ và anh khi còn nhỏ.”

“Mẹ anh mất từ rất sớm”.

Nữ chủ nhân đời trước của nhà họ Khổng mất rất sớm, chưa đến ba mươi tuổi bà đã qua đời, Tịnh Ngôn thở dài xót xa, “Bà rất đẹp, thật tiếc hồng nhan bạc mệnh mà”.

Tịnh Ngôn phản ứng rất nhanh, cô trừng mắt nhìn Dịch Nhân và nói, “Anh đừng nói lung tung như thế”.

“Anh xin lỗi.” Dịch Nhân vội xin lỗi Tịnh Ngôn, ông mỉm cười và nói, “Anh sẽ cố gắng vượt ra khỏi thông lệ đó”.

Tịnh Ngôn không trả lời, cô vẫn trừng mắt nhìn Dịch Nhân.

Dịch Nhân giơ tay lên thề, “Anh xin thề, anh sẽ nỗ lực đến giây phút cuối cùng, thôi được, em nói tiếp đi”.

Tịnh Ngôn nói tiếp, “Trong thư viện nhiều ảnh như vậy nhưng em không nhìn thấy ảnh của Nhị tiểu thư, nữ quản gia đã nói nguyên nhân cho em biết”.

Dịch Nhân im lặng một lúc sau đó mới lên tiếng, “Bà ta nhắc tới Nhị phu nhân?”.

Tịnh Ngôn biết không thể giấu được Dịch Nhân nên đành phải trả lời thật, “Vâng”.

Dịch Nhân chau mày suy nghĩ rất lâu, sau đó dặt tay Tịnh Ngôn đi vào thư viện, Dịch Nhân lấy một cuốn album trên giá sách đặt xuống bàn mở ra.

Hai người đứng trước bàn, Tịnh Ngôn cúi đầu xuống xem, trong tấm ảnh có một cô gái rất trẻ, dáng người thon thả, dịu dàng, bên cạnh là một bé gái rất xinh, tấm ảnh đen trắng, môi của cô gái đánh son hơi đậm, khuôn mặt trắng như tuyết.

Tịnh Ngôn quay sang nhìn Dịch Nhân, Khổng Dịch Nhân cúi đầu không nói câu nào, một lúc lâu sau ông mới lên tiếng, “Nhị phu nhân, còn đây là Dịch Quân”.

Tịnh Ngôn không biết nói gì, cô liền gật đầu.

“Tịnh Ngôn, có việc này em cũng nên biết.” Dịch Nhân quay sang nhìn Tịnh Ngôn và nói.

“Chuyện gì thế?”

Dịch Nhân suy nghĩ một lát, gấp cuốn album lại, kéo Tịnh Ngôn ngồi xuống và nói, “Gia đình mẹ anh rất danh giá, khi cha anh kết hôn với bà, gia đình họ Khổng chỉ sống dựa vào gia đình bà, sau này mới phát triển được như ngày nay, điều này em có biết không?”.

“Em cũng đã nghe nói về điều này.” Tịnh Ngôn biết rằng tiếp theo sẽ phải nghe những bí mật của gia đình họ Khổng nên Tịnh Ngôn đã hít thở thật sâu để chuẩn bị tinh thần.

“Thực ra Nhị phu nhân đã sống cùng cha anh từ rất sớm, nhưng khi đó ông không thể đưa bà về ở chung một nhà nên bà phải ở lại nơi đây.”

“Nơi đây ư?”

“Đúng vậy, mãi đến khi Dịch Quân lên bảy tuổi, mẹ anh qua đời bà mới được về làm chủ gia đình họ Khổng.”

Một tòa thành rộng lớn như thế này, bà ở đây với một bé gái nhỏ tuổi làm gì chứ? Tịnh Ngôn đang chờ đợi câu trả lời từ Dịch Nhân, nhìn tấm album cũ kỹ trên bàn cô cảm thấy ớn lạnh.

“Khi đó anh chưa đến mười tuổi, tính tình của Nhị phu nhân rất dịu dàng, đối xử với anh rất tốt, trong lòng anh luôn coi bà như mẹ mình.”

Phức tạp... Tịnh Ngôn tiếp tục gật đầu, đây là một gia đình giàu có ư? Chưa bước chân vào Tịnh Ngôn đã cảm thấy lo sợ.

Dịch Nhân đưa mắt nhìn Tịnh Ngôn, ông biết trong đầu Tịnh Ngôn lúc này đang nghĩ gì liền an ủi, “Em yên tâm, đó đều là những chuyện trước đây thôi, từ đời anh trở đi sẽ không có chuyện đó nữa”.

“Em biết, anh không cần phải an ủi em đâu, hãy nói tiếp đi.” Chỉ cần quan sát chuyện kết hôn tự do của Khổng Hy Âm, Tịnh Ngôn có thể thấy gia đình họ Khổng đã thoát ra khỏi sự ràng buộc bởi hủ tục phong kiến và thay vào đó là những suy nghĩ và hành động của thời hiện đại.

“Anh đã nói xong rồi”, nói đến đây bỗng Dịch Nhân dừng lại không nói gì nữa.

Dịch Nhân vẫn chưa nói hết các bí mật của gia đình họ Khổng, Tịnh Ngôn im lặng chờ đợi.

“Sau một vài năm chung sống dưới mái nhà của gia đình họ Khổng, Nhị phu nhân lại có thai.” Dịch Nhân chau mày nói tiếp.

“Là em trai hay em gái?” Tịnh Ngôn hỏi xong mới nhớ ra hiện tại nhà họ Khổng chỉ có Dịch Nhân và Dịch Quân.

Dịch Nhân quay sang nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Không có em nào cả, lúc đó tình hình rất phức tạp, cha anh vẫn phải dựa vào gia đình mẹ anh làm hậu thuẫn kinh tế, ông ngoại sau khi biết chuyện này, lo lắng sẽ xảy ra sự tranh giành tài sản giữa ba thế hệ, nên đã gây sức ép với cha anh, mấy tháng sau cha anh không chịu được sức ép đành phải để cho Nhị phu nhân đẻ non, cái thai mới được sáu tháng không sống được. Sau khi đẻ non Nhị phu nhân mất quá nhiều máu nên cũng qua đời”.

Từ đầu tới giờ, Tịnh Ngôn luôn đưa ra những phán đoán riêng trong đầu nhưng không nghĩ kết cục của sự việc lại như vậy, Tịnh Ngôn thở dài và im lặng.

Thư viện được thiết kế rất độc đáo với những bức tranh dầu và những tấm ảnh đen trắng đã nhuộm màu thời gian, trong bức ảnh đó cha Dịch Nhân luôn trầm tư suy nghĩ, mẹ cúi đầu và luôn trẻ đẹp, tất cả đều hiện về trong tâm trí Dịch Nhân. Nhị phu nhân nước mắt lưng tròng nhìn Dịch Nhân và nói, “Dịch Nhân, em trai sẽ không tranh giành tài sản với anh, tại sao lại tước mất quyền sống của cậu ấy chứ? Tại sao?”.

Không ai trả lời bà, ngay cả cha anh cũng biến mất tăm mất tích. Cuối cùng, do mất quá nhiều máu bà đã rời xa vĩnh viễn cõi đời này.

Dịch Nhân vô cùng xúc động, “Xin lỗi, con không giúp được gì cho dì, nhưng con có thể hứa với dì, con sẽ chăm sóc cho Khổng Dịch Quân suốt đời, không bao giờ để cho cô ấy bị tổn thương”.

Dịch Nhân đã nói như vậy và nhận lời với Nhị phu nhân trước mặt Dịch Quân. Bao nhiêu năm qua, kể từ sau khi Dịch Nhân trưởng thành, ông luôn cố gắng gắn kết hai gia đình với nhau, trên đời này không gì có thể làm ảnh hưởng đến quyết định của ông.

“Dịch Nhân, chuyện đó đã qua lâu rồi mà!” Tịnh Ngôn dang tay ôm chặt lấy Dịch Nhân.

Đúng vậy, chuyện đó đã qua lâu rồi, Dịch Nhân nhắm mắt lại và ôm chặt lấy Tịnh Ngôn. Trong lòng ông vẫn rất buồn, không hiểu sao bao nhiêu năm qua rồi nhưng nỗi đau đó vẫn luôn xảy ra với người thân của mình và lặp lại nhiều lần, rốt cuộc thì đến bao giờ hiện tượng đó mới chấm dứt đây?

Ngày hôm sau, buổi tối trước ngày diễn ra hôn lễ một ngày, Khổng Dịch Nhân tuyên bố tối hôm đó ông sẽ dùng cơm riêng với cô dâu. Tịnh Ngôn đi theo Dịch Nhân qua hành lang, ở cuối hành lang có một chiếc cửa nhỏ, Dịch Nhân mở cửa bước vào ban công hình bán nguyệt hướng ra phía hồ, chính giữa ban công là bộ bàn ghế sang trọng, tất cả đều được bài trí rất hợp lý, đám nhân viên phục vụ xếp thành hai hàng, thấy Dịch Nhân và Tịnh Ngôn bước vào họ đều cúi đầu chào.

Chiếc bàn tròn được phủ khăn trắng, xung quanh bàn được trang trí rất cầu kỳ, chính giữa bàn là một lọ hoa tươi. Mặt hồ lay động, cảnh vật hoàng hôn trên mặt hồ trở nên lung linh huyền ảo, một làn gió nhẹ thổi qua khiến Tịnh Ngôn cảm thấy hơi lạnh. Ánh hoàng hôn phản chiếu xuống mặt hồ càng làm cho cảnh vật thơ mộng hơn.

Ngay từ khi còn ngồi trên máy bay, Tịnh Ngôn đã tự hứa với mình rằng trong mấy ngày tới đây dù thế nào cô cũng phải giữ được vẻ đoan trang lịch sự của mình. Tuy nhiên, khi đặt chân đến nơi này, Tịnh Ngôn không sao kìm nổi lòng mình, cô bước nhanh tới tường bao quanh khu ban công, vịn tay vào lan can, hít thở thật sâu để tận hưởng hương thơm ngào ngạt của các loài hoa và cây cỏ trải dài xung quanh bờ hồ. Cảnh sắc ban đêm ở Turandot rất đẹp, tất cả đã tạo nên một không gian hoàng hôn yên tĩnh và lãng mạn.

Khổng Dịch Nhân đứng ngay sau Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Em có thích không?”.

Tịnh Ngôn không nói gì mà chỉ gật đầu.

“Vậy chúng ta sẽ thường xuyên đến nơi này.”

Tịnh Ngôn cầm tay Dịch Nhân áp sát vào má mình và nói, “Không nhất thiết phải như thế, chỉ cần chúng ta được ở bên nhau thì ở đâu em cũng thấy đẹp”.

Đám nhân viên lặng lẽ bê đồ ăn đặt lên bàn, bữa tối hôm đó mất rất nhiều thời gian, hai người ăn cơm từ khi trời sẩm tối tới tận đêm khuya. Dịch Nhân đứng dậy dìu Tịnh Ngôn đến cửa phòng ngủ, cánh cửa phòng hé mở, Tịnh Ngôn quay lại nhìn Dịch Nhân.

Người vú già giúp việc đứng gần đó nhẹ nhàng nhắc Tịnh Ngôn, “Phu nhân, mai là ngày tổ chức hôn lễ”.

“Tôi biết, đó là phong tục mà.” Ngay từ hôm qua người vú già đã dặn Tịnh Ngôn rất kỹ rằng theo phong tục truyền thống trước ngày tổ chức hôn lễ nếu cô dâu và chú rể ngủ chung một phòng sẽ bị xui xẻo. Khi đó Tịnh Ngôn không trả lời, ngay từ sáng sớm cô đã gọi điện ẹ để hỏi phong tục cô dâu chú rể không được ngủ cùng phòng trước ngày cưới là phong tục của người nước nào? Mẹ cô trả lời đây là phong tục truyền thống của tất cả các quốc gia trên thế giới. Ánh đèn trong phòng ngủ rọi vào khuôn mặt của Tịnh Ngôn, dưới ánh sáng mờ mờ đó, Dịch Nhân vẫn nhìn rất rõ Tịnh Ngôn đang thở dài lo lắng.

Khổng Dịch Nhân mỉm cười, cúi đầu hôn vào trán cô và nói, “Em ngủ sớm đi, ngày mai sẽ rất mệt đấy”.

Đã là phong tục truyền thống thì không thể không tuân theo, Tịnh Ngôn gật đầu đồng ý đưa mắt nhìn theo Dịch Nhân ra cửa. Cô quay lại thì thấy người vú già vẫn đang đứng nguyên ở vị trí cũ, bà hỏi, “Phu nhân, cô còn cần gì nữa không?” Tịnh Ngôn đáp, “Không cần gì nữa đâu”. Cô vẫy tay tạm biệt người vú già và đi vào phòng ngủ. Người vú già tự nhủ, “Thôi được rồi, không cần phải canh chừng nữa, đêm nay là đêm cuối cùng cô ấy sẽ biết tôn trọng phong tục truyền thống”.

Thấy Tịnh Ngôn cúi đầu đi vào phòng ngủ, vẻ mặt của người vú già không còn nghiêm nghị như trước nữa, nhưng với trách nhiệm của một người giúp việc bà vẫn phải nhắc Tịnh Ngôn, “Phu nhân xin hãy yên tâm, sáng sớm ngày mai tôi sẽ cho người đến đón phu nhân”.

“Được.” Tịnh Ngôn quay lại nhìn thấy người vú già đang mỉm cười, cô nhẹ nhàng đáp, “Vú hãy yên tâm, tôi sẽ không dậy muộn đâu”.

Tịnh Ngôn thay chiếc áo ngủ bằng lụa ôm khít người rồi đặt mình nằm xuống chiếc giường đệm mềm mại. Cô ngẩng đầu nhìn những đường nét hoa văn trạm khắc tinh xảo trên trần nhà.

Không có Dịch Nhân ở bên cạnh, Tịnh Ngôn cảm thấy nơi này rất trống vắng, cô nhắm mắt lại nhưng dường như vẫn nhìn thấy những họa tiết trên bức tường của căn phòng. Tịnh Ngôn không thấy buồn ngủ, hai mắt không sao nhắm lại được. Cô tắt đèn, căn phòng rất yên tĩnh chỉ có tiếng kêu tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường. Một lát sau chiếc đèn ngủ lại bật sáng, Tịnh Ngôn ngồi dậy ôm chiếc gối vào lòng, cô tự thừa nhận mình là một người nhút nhát, không dám ngủ một mình trong ngôi nhà lạ.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Tịnh Ngôn nhắc điện thoại lên nghe, “Tịnh Ngôn, em vẫn chưa ngủ sao?”, bên kia đầu dây là giọng nói ấm áp của Dịch Nhân.

“Dịch Nhân, anh cũng chưa ngủ à?”

“Anh không sao chợp mắt được.”

Tịnh Ngôn mỉm cười nói, “Chúng ta ngủ đi thôi, nếu không có chuyện gì thì em tắt máy đây”.

“Tịnh Ngôn, em có muốn anh qua chỗ em không?”

“Nhưng ngày mai hôn lễ được tổ chức rồi mà.”

“Đúng vậy, ngày mai hôn lễ được tổ chức nên hôm nay anh ọi người nghỉ sớm hơn mọi khi.”

Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp, “Anh phải tôn trọng phong tục truyền thống chứ”.

“Thôi được, vậy em cũng nghỉ sớm đi, chúc em ngủ ngon.”

Tịnh Ngôn nhanh chóng đáp lại, “Chúc anh ngủ ngon”.

Tịnh Ngôn tắt máy, căn phòng lại trở nên yên tĩnh, mấy phút sau cánh cửa phòng ngủ hé mở, tiếp đó là tiếng bước chân rất nhẹ, dưới ánh sáng mờ nhạt của chiếc đèn ngủ, Tịnh Ngôn thấy có bóng người mặc bộ quần áo ngủ đang tiến gần về phía mình.

“Đừng sợ, là anh đây.” Dịch Nhân nói rất khẽ.

Tịnh Ngôn vội chạy ra phía cửa phòng ngủ ôm lấy Dịch Nhân, cô đóng cửa lại và nói, “Em đã ngủ rồi mà”.

“Anh biết, nhưng anh không thể ngủ được nếu thiếu em, sang phòng anh nhé?”

Vòng tay của Dịch Nhân rất ấm áp, Tịnh Ngôn cảm thấy hài lòng, cô mỉm cười nói, “Sáng mai anh nhớ đánh thức em dậy sớm nhé bởi bà vú già sẽ đến tìm em từ rất sớm”.

Tịnh Ngôn vừa nhắm mắt đã thấy trời sáng, cô mỉm cười khi biết Dịch Nhân đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, Tịnh Ngôn tự nhủ, “Dịch Nhân, ngày nào anh cũng thay em nấu bữa sáng thế này e rằng sau này em sẽ trở thành người vợ lười biếng mất”.

Tịnh Ngôn bước xuống giường, trời vẫn chưa sáng rõ nên cô không sợ mọi người phát hiện. Tịnh Ngôn lên tiếng hỏi, “Sao không bật đèn?”. Cô đi vào bếp, trong bóng tối Tịnh Ngôn cảm thấy chiếc kệ bếp rộng hơn mọi khi, bên cạnh là một chiếc bàn tròn, trên bàn có một bát súp vẫn đang bốc hơi nóng, tất cả đều rất thân quen nhưng Tịnh Ngôn không thấy ai ở trong bếp. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cô chạy khắp nơi trong căn nhà để tìm kiếm Dịch Nhân. Khi chạy ra khỏi nhà bếp, bỗng nhiên Tịnh Ngôn lạc vào một tòa thành rất rộng. Hàng lang phía trước mặt dài hun hút, hai bên hành lang là những ô cửa lớn, Tịnh Ngôn phải lấy hết sức mới mở ra được nhưng vẫn không thấy có người ở bên trong, không khí xung quanh trở nên âm ỉ, không một bóng người, cả tòa thành u ám giống như nghĩa địa rất đáng sợ.

Tịnh Ngôn mở tất cả các cửa ra nhưng vẫn không thấy bóng người nào, những cánh cửa dần dần trở nên nặng nề, cô cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn không dám dừng lại, khi chạy đến chiếc cửa cuối cùng, Tịnh Ngôn bỗng nghe thấy có tiếng người nói vọng ra từ bên trong. Cô lấy hết sức mở cánh cửa ra, trong căn phòng có rất nhiều giá sách, trên đó xếp rất nhiều sách cổ được coi là báu vật của tòa thành.

Tịnh Ngôn nghe thấy có tiếng người nói sau lưng, nhưng khi quay đầu lại cô chỉ nhìn những tấm ảnh chân dung treo trên tường với những khuôn mặt xa lạ, lạnh lùng rất đáng sợ, Tịnh Ngôn không dám tiến sâu vào trong phòng, mặc dù đã chạy khắp tòa thành nhưng Tịnh Ngôn không sao tìm thấy Dịch Nhân. Tịnh Ngôn tự nhủ, “Thế giới rộng lớn nhưng em không thể sống thiếu anh, thực ra em là một người rất nhút nhát, thực

ra em sợ mất anh, sợ không tìm thấy anh nữa, do đó ngay cả trong mơ em cũng không dám buông tay anh ra, em đã cố gắng hết sức và đã rất thận trọng nhưng em vẫn để mất anh, làm sao bây giờ?”.

Trong khi đang mơ màng thì Tịnh Ngôn bỗng nghe thấy có tiếng ai đó gọi từ rất xa, “Tịnh Ngôn”, một lúc sau tiếng gọi đó lại vang lên, “Tịnh Ngôn”. Tịnh Ngôn bỗng choàng tỉnh, mở mắt ra nhìn, trán ướt đầm mồ hôi. Cô ngẩng mặt lên thì thấy Dịch Nhân đang đứng trước mặt, nhưng như vẫn không tin vào mắt mình, cô dang tay ôm lấy Dịch Nhân, tinh thần vẫn hoảng loạn không nói được lời nào.

“Em sao thế?” Dịch Nhân đỡ Tịnh Ngôn ngồi dậy và nhẹ nhàng nói, “Em đừng sợ”.

“Em đi tìm anh mãi mà không thấy.”

“Không sao đâu, chỉ là ác mộng thôi mà.” Dịch Nhân an ủi Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn thở dài, “Chỉ là ác mộng thôi ư? Vậy là không sao rồi, bây giờ là mấy giờ?”.

Khổng Dịch Nhân quay lại nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường và nói, “5 giờ, vẫn còn sớm”.

“Em phải về phòng thôi, nếu vú già đến không thấy em thì sẽ rất phiền phức.” Tịnh Ngôn lấy lại tinh thần mỉm cười và nói.

Dịch Nhân nhìn Tịnh Ngôn, suy nghĩ một lúc và nói, “Em đợi một chút”, nói xong Dịch Nhân đứng dậy.

“Mới có 5 giờ, anh có thể ngủ thêm một chút nữa, em tự về phòng được mà.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng nói, hai phòng chỉ cách nhau vài bước chân Tịnh Ngôn không muốn Dịch Nhân phải đưa đón.

“Ngồi im ở đó, đừng động dậy.” Dịch Nhân bế Tịnh Ngôn đặt nhẹ nhàng lên giường sau đó vào phòng tắm, tắm xong Dịch Nhân cảm thấy tinh thần rất sảng khoái.

Khi thấy Tịnh Ngôn vẫn ngồi yên trên giường, Dịch Nhân hài lòng mỉm cười nói, “Vẫn còn kịp mà, anh sẽ đưa em về phòng”.

“Không được.” Tịnh Ngôn lắc đầu và nói

“Tại sao?” Dịch Nhân hỏi với giọng nghi ngờ.

“Hai mươi tư giờ qua chúng mình đã ở bên nhau rồi, nên cứ như thế này e rằng mọi người sẽ dị nghị.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng đáp.

“Anh hiểu.” Dịch Nhân gật đầu, sau đó đưa tay mở ngăn kéo giường ra và nói, “Tịnh Ngôn, cái này là của em”.

Trước mặt Tịnh Ngôn là một chiếc hộp mạ đồng sáng bóng, được khóa bằng một chiếc khóa đồng nhỏ. Dịch Nhân mở chiếc hộp ra, Tịnh Ngôn nín thở hồi hộp chờ đợi, sau khi xem xong đồ vật bên trong chiếc hộp, Tịnh Ngôn đóng chiếc hộp lại.

Dịch Nhân thấy vậy liền hỏi, “Em không thích sao?”.

“Không phải thế, lần đầu tiên em được nhìn thấy một chiếc nhẫn đẹp như vậy.”

Tịnh Ngôn mỉm cười mở chiếc hộp ra, bên trong là chiếc dây chuyền đá quý và chiếc nhẫn kim cương có đính kèm những hạt đá quý màu đỏ, Tịnh Ngôn không biết dùng từ ngữ nào mới nói hết được vẻ đẹp của chiếc nhẫn kim cương đó.

“Anh đeo sợi dây chuyền này giúp em nhé?”

“Ngay bây giờ ư? Có nhất thiết phải đeo ngay không? Bởi vì em sợ mình bị cướp.”

Dịch Nhân nhìn đồng hồ và nói, “Không sao đâu, anh đã bố trí nhân viên an ninh canh gác ngay từ nửa đêm hôm qua rồi”.

Dịch Nhân không nói gì, mở hộp lấy sợi dây chuyền ra đeo vào cổ Tịnh Ngôn. Cô cúi xuống nhìn sợi dây chuyền và hỏi Dịch Nhân, “Có nhất thiết phải đeo sớm như thế không?”.

Dịch Nhân mỉm cười đáp, “Có chứ”.

Tòa thành vẫn rất yên tĩnh, Dịch Nhân tạm biệt Tịnh Ngôn đi ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Tịnh Ngôn không thể ngủ được nữa, sáng tháng Năm ở Scotland trời tương đối lạnh, cô khoác thêm một chiếc áo mỏng vào người và che đi chiếc dây chuyền trên cổ.

Tịnh Ngôn nhìn sang phòng bên cạnh thấy chiếc váy cưới được treo trên giá đặt chính giữa căn phòng, xung quanh chiếc váy cưới có đính rất nhiều hạt cườm óng ánh rất đẹp.

Hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ.

Tịnh Ngôn tiến về phía trước, có tiếng người nói vọng ra từ một góc phòng, “Không cần ngắm nữa đâu, chiếc váy này rất đẹp”.

Tịnh Ngôn quay sang nhìn vào trong phòng thì thấy Khổng Dịch Quần mặc bộ quần áo màu đen đang ngồi ở góc tối nhất trong phòng và ngắm chiếc váy cưới.

“Nhị tiểu thư, xin chào.” Chiếc rèm cửa che kín, ánh sáng không lọt vào được trong phòng, Dịch Quần không thấy được thần sắc của Tịnh Ngôn, mặc dù giọng nói của Tịnh Ngôn có vẻ bình tĩnh nhưng hai tay cô khoanh trước ngực trong tư thế tự vệ.

“Chào chị dâu.” Dịch Quần nhìn thẳng vào mắt Tịnh Ngôn, mái tóc dài xõa xuống che khuất một nửa khuôn mặt khiến Dịch Quần không thể nhận biết được cảm xúc của Tịnh Ngôn, sau khi nhìn Tịnh Ngôn từ đầu đến chân một lượt, Dịch Quần mỉm cười nói, “Tôi đợi cô rất lâu rồi, theo phong tục truyền thống, một ngày trước khi diễn ra hôn lễ cô dâu phải ngoan ngoãn ở trong phòng, vì không như vậy sẽ không cát tường như ý”.

Tịnh Ngôn không trả lời câu hỏi của Dịch Quần và hỏi lại, “Nhị tiểu thư cũng đến tham dự hôn lễ ư?”

Dịch Quần mỉm cười đáp, “Vú già đã đưa cô đi tham quan toàn bộ tòa thành chưa? Thành Turandot rất đẹp”.

“Đúng vậy, Turandot rất đẹp.”

“Đây còn là nơi diễn ra rất nhiều sự kiện, cô đã từng nghe nói chưa?”

“Chưa, nhưng Nhị tiểu thư lớn lên ở đây nên chắc rất quen thuộc nơi này.”

Sắc mặt của Dịch Quần thay đổi, “Sao cô biết?”, sau đó Dịch Quần cúi đầu xuống mỉm cười và nói, “Có lẽ Dịch Nhân không giấu cô điều gì phải không?”.

“Nhị tiểu thư”, Tịnh Ngôn nhận thấy thái độ của Dịch Quần không được thiện chí nhưng cô cố gắng nhẫn nhịn, “tôi rất tiếc”.

“Tiếc?” Khổng Dịch Quần đứng dậy tiến về phía Tịnh Ngôn và nói, “Tôi đến để đưa cô đi thăm một nơi rất đẹp, hãy đi với tôi”.

Tịnh Ngôn lùi về phía sau, hai tay ôm lấy người, bỗng có một viên đá quý rất đẹp rơi vào lòng bàn tay của Tịnh Ngôn. Mùi hương kia lại bay đến, Tịnh Ngôn cố gắng nín thở nhưng mùi hương đó vẫn xộc thẳng vào mũi, trước mặt Tịnh Ngôn là làn khói trắng mờ mờ, tiếng của Khổng Dịch Quần vọng lại từ phía xa, “Đừng sợ, sắp đến rồi”.

Cảnh vật xung quanh dần dần hiện rõ trước mặt Tịnh Ngôn, cô vẫn thấy Dịch Quần đang đứng bên cạnh nhìn cô. Ánh sáng ban mai được thay thế bằng ánh nến, xung quanh toàn là đá hoa cương, bốn bức tường dựng đứng, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Tịnh Ngôn có cảm giác dường như mình đang ở dưới một cái giếng sâu, ở cuối thang đá cao và dốc có một ô cửa nhỏ đen u ám.

Dịch Quần hỏi, “Cô có thích nơi này không?”.

Tịnh Ngôn im lặng không trả lời.

Dịch Quần mỉm cười nói tiếp, “Xin lỗi, tôi quên mất lúc này cô rầy khó trả lời, cô có mệt và muốn ngồi nghỉ một lát không?”.

Tịnh Ngôn cảm thấy rất mệt mỏi, cô lùi lại phía sau và ngồi xuống thềm đá, cả năm không có ánh nắng mặt trời nên thềm đá rất cứng và lạnh, khi ngồi xuống, cảm giác rất khó chịu.

Dịch Quần đi vòng quanh người Tịnh Ngôn một lượt và nói, “Nghe nói ở London cô có một cái tên mới, công chúa Turandot, đúng không? Thật trùng hợp, nơi đây cũng đã từng giam giữ một công chúa”.

Tịnh Ngôn im lặng nghe Dịch Quần nói tiếp.

“Có một công chúa đã đem lòng yêu Vua Tusman, Hoàng hậu của Vua Tusman là một người dịu dàng nhân hậu và độ lượng, bà không những không phản đối mà còn tích cực chuẩn bị cho hôn lễ của hai người, công chúa đã đem theo một đoàn tùy tùng người và ngựa đến tòa thành, hôn lễ được tổ chức vào sáng sớm hôm đó, tòa thành được trang hoàng long lẫy, tất cả mọi người tham dự đều ăn mặc rất đẹp. Nhưng thật kỳ lạ, công chúa đột nhiên biến mất, dường như từ trước tới nay công chúa chưa từng xuất hiện vậy, cô đoán xem tại sao?”

Tịnh Ngôn im lặng và nhắm mắt lại.

“Lần đầu tiên được nghe câu chuyện này, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, mặc dù tòa thành rất rộng nhưng nhiều người chạy đi tìm như vậy thì ngay cả cái kim cũng có thể tìm thấy. Bí mật công chúa mất tích rất thú vị, đây cũng là trò chơi thời thơ ấu thú vị nhất của tôi, tôi đã đi tìm nguyên nhân của bí mật đó và cuối cùng tôi đã tìm ra nơi này.”

Tịnh Ngôn bỗng mở mắt ra nhìn Dịch Quần và nói, “Nhị tiểu thư, tôi rất muốn biết tại sao?”.

Khuôn mặt của Dịch Quần đỏ hồng dưới ánh nến, cô bắt đầu đổi giọng, “Tại sao ư? Tịnh Ngôn vốn rất thông minh, tôi thì lại cho rằng cô đã biết nguyên nhân rồi cơ”.

Tịnh Ngôn cúi đầu nói, “Thật kỳ lạ, tôi không sao hiểu nổi, người ta lại có được ảnh chụp tôi và Chu Thừa Khải đi du lịch với nhau. Tôi luôn nghĩ đây là kịch bản do Khổng Hy Âm dựng nên, nhưng bây giờ tôi mới hiểu Khổng Dịch Quần chính là tác giả của vụ việc này”.

Dịch Quần cười lạnh lùng và nói, “Đó là do tôi đã nhận ra vị trí của cô trong lòng Dịch Nhân”.

“Nhị tiểu thư cố gắng làm cho tôi mất tích như vậy, không sợ Dịch Nhân buồn và tổn thương hay sao?”

“Tổn thương?” Dịch Quần bám chặt vào tường đá, móng tay cào mạnh vào mặt đá, giọng nói đanh lại, “Công chúa mất tích, nhà vua rất nổi giận, cho quân đến tàn phá tòa thành, máu nhuộm khắp nơi trong thành, chỉ có duy nhất một người tránh được tai họa này, cô biết người đó là ai không?”

“Nhà vua?” Tịnh Ngôn trả lời rất ngắn gọn và im lặng chờ đợi Dịch Quần nói tiếp.

“Không, người đó chính là vị hoàng hậu nhân từ và độ lượng vợ của nhà vua.” Dịch Quần cười rất to và nói, “Mặc dù hoàng hậu rất độ lượng, nhưng khi biết nhà vua có phi tần mới bà cũng không chịu đựng nổi, do đó trước ngày tổ chức hôn lễ, hoàng hậu đã rời khỏi hoàng cung về sống với cha của mình. Buổi tối trước khi diễn ra hôn lễ một ngày, hoàng hậu đã đem theo cận thần quay về hoàng cung qua đường mật đạo, bắt công chúa đến đây, sau khi chào từ biệt công chúa, hoàng hậu khóa cửa phòng lại rời khỏi nơi đây và không bao giờ quay trở lại hoàng cung nữa, thật hoàn hảo đúng không? Mỗi lần nghĩ đến cảnh hoàng hậu từ biệt công chúa khi rời khỏi nơi này, tôi không sao nhịn được cười”.

Thật đáng thương, Tịnh Ngôn chau mày nói, “Như vậy thì hoàng hậu sống cũng có ý nghĩa gì nữa chứ? Hoàng hậu làm như vậy là vì nhà vua của mình, nhưng tất cả mọi người đều chết vì hoàng hậu, như vậy trong chuyện này không ai là người chiến thắng, tất cả đều thất bại”.

“Hoàng hậu làm như vậy là có lý do riêng của mình, nhà vua cũng rất đáng trách, tuy nhiên Dịch Nhân thì không, nếu như cô mất tích tất nhiên Dịch Nhân cũng sẽ rất buồn và sẽ trách mắng mọi người ở đây, nhưng cô yên tâm khi đó tôi vẫn rất tỉnh táo, tôi sẽ an ủi anh ấy.”

“Tại sao cô phải làm như vậy?” Tịnh Ngôn hỏi Dịch Quần, “Vì Nhị phu nhân và đứa con đó ư?”.

“Mẹ của tôi ư?” Dịch Quần quay sang nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Người phụ nữ yếu đuối đó làm sao xứng đáng để tôi làm như vậy? Bà ấy giống như một con chuột cả ngày chỉ biết sống ẩn mình trong hang, một con kiến cũng không dám giết. Tôi không đồng tình với cách sống của bà ấy, cái tôi cần là...”.

“Cô cần cái gì chứ?”

Dịch Quần mỉm cười và nói, “Tôi cần Dịch Nhân, tôi muốn sống bên anh ấy suốt đời”.

Trán của Tịnh Ngôn ướt đầm mồ hôi, cô nhẹ nhàng nói, “Chẳng phải cô và Dịch Nhân là người một nhà rồi hay sao?”.

Dịch Quần chau mày nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Dịch Nhân đã hứa sẽ chăm sóc cho tôi suốt đời, không để cho tôi bị tổn thương, tôi cũng sẽ chăm sóc suốt đời cho anh ấy, không để cho anh ấy bị tổn thương. Tôi sẽ không lấy người con trai nào khác, anh ấy cũng không được lấy vợ khác”.

“Nhị tiểu thư!” Tịnh Ngôn đứng bật dậy và nói, “Cô không còn yêu người đầu bếp đó nữa ư?”

“Mai ư?” Dịch Quần mỉm cười lạnh lùng và nói, “Con người đó thật vô dụng”.

“Không, anh ấy là người tốt, anh ấy sẽ chăm sóc cho cô suốt đời và sẽ không bao giờ làm tổn thương cô”.

Khổng Dịch Quần nhìn chăm chăm vào Tịnh Ngôn, không khí trong căn hầm trở nên nặng nề hơn, Tịnh Ngôn thờ dãi tiến về phía trước một bước và nói, “Nhị tiểu thư, tôi có thể hiểu được tâm trạng của vị hoàng hậu kia, mặc dù tôi không đồng ý với cách làm của bà. Bà ấy đã phát điên vì lòng đố kị và đã đánh mất tình yêu, nhưng tôi không thể hiểu tại sao cô lại làm tổn thương một người vô tội chỉ vì những thứ mà từ trước tới giờ cô chưa bao giờ có, nếu Dịch Nhân chết vì hành vi tội lỗi đó của cô, cô có vui được không?”.

“Những thứ mà từ trước tới nay mình chưa có được ư..?” Sắc mặt của Khổng Dịch Quần thay đổi, cô nắm chặt hai tay lại với nhau, nhưng vừa tiến lên được một bước thì Dịch Quần cảm thấy toàn thân mình lơ lửng như người say rượu, loạn xạ choạng ngã soài xuống đất.

Khổng Dịch Quần cố gắng gượng dậy mở mắt nhìn thì thấy có một người đàn ông đang đứng lặng lẽ ở phía cuối cầu thang. Dịch Quần cúi đầu xuống và cười rất to, sau đó khóc lóc thảm hại, không gian trong căn hầm lạnh lẽo giống như một ngôi mộ.

Căn hầm tối tăm dài và dốc, Tịnh Ngôn cúi xuống chỉ nhìn thấy những mũi giày nhọn đang bước đi trên cầu thang, cô nhẹ nhàng hỏi Dịch Nhân, “Loại thuốc dùng cho Khổng Dịch Quần không có vấn đề gì chứ?”.

“Không có chuyện gì cả, họ biết cách giải quyết mà.” Dịch Nhân nhẹ nhàng đáp.

Cả hai người cùng im lặng, một lúc sau Dịch Nhân lại hỏi, “Em sợ không?”.

Tịnh Ngôn nắm chặt lấy sợi dây chuyền trên cổ và nói, “Em không sợ, em biết là anh đã bố trí ổn thỏa mọi việc, dù là ai muốn hại em, những vệ sỹ của anh cũng sẽ làm như vậy”.

“Sự an toàn của em là quan trọng nhất.”

“Thật đáng tiếc, em luôn hy vọng Dịch Quần không đến đây.”

Dịch Nhân im lặng không nói gì.

Tịnh Ngôn ngẩng mặt lên nhìn, cầu thang rất dài và dốc, Tịnh Ngôn cảm thấy hơi mệt nên dừng lại nghỉ chân một lát và hỏi, “Dịch Nhân, thực ra bao nhiêu năm qua anh đã nhận ra Dịch Quần có cảm tình với anh rồi có đúng không?”.

Dịch Nhân nhìn Tịnh Ngôn rất lâu, do cầu thang rất tối nên cô không nhìn rõ sắc thái biểu cảm của Dịch Nhân, một lúc sau Dịch Nhân mới nói, “Trước đây anh đã đoán nhầm”.

“Đoán nhầm?”

“Anh luôn cho rằng, Dịch Quần không muốn lấy chồng là vì số tài sản mà đứa trẻ đó được thừa hưởng.”

“Thực ra không phải như vậy. Dịch Nhân, khi nào thì anh mới phát hiện ra mình đã nhầm?”

“Thời gian anh sống cùng gia đình rất ít, ngay cả Hy Âm anh cũng rất ít khi gặp mặt, suy nghĩ của phụ nữ quả thật rất khó đoán biết.” Tịnh Ngôn gật đầu đồng ý vì Dịch Nhân nói rất có lý.

“Khi xử lý những thông tin đó anh đã có vẻ nghi ngờ, sau này lại xảy ra chuyện của Mai, nhưng khi đó anh chưa xác định được, mãi đến khi cách đây hai ngày ở London, sau khi xét nghiệm máu của em có thành phần thuốc đó, anh đã suy nghĩ rất kỹ, không thể là người nào khác ngoài Dịch Quần.”

“Nhị tiểu thư... anh định giải quyết thế nào?” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng hỏi.

Dịch Nhân đáp, “Việc này không thể nói trước được, trước mắt trong thời gian Dịch Quần nằm ở bệnh viện anh sẽ bố trí người chăm sóc chu đáo”.

Tịnh Ngôn ngẩng lên nhìn Dịch Nhân và tự nhủ, “Là do mình may mắn hay do mình quá khờ dại? Khi còn trẻ, Dịch Nhân đã từng nắm trong tay quyền lực của hai gia tộc giàu có, mặc dù vẻ bề ngoài rất điềm đạm, nho nhã nhưng thực chất Dịch Nhân là người đàn ông mạnh mẽ quyết đoán và rất biết lo toan cho gia đình”.

Mong muốn được ở bên Dịch Nhân của Khổng Dịch Quần rốt cuộc là gì chứ? Bao nhiêu năm qua ngay cả con gái Dịch Nhân cũng rất ít khi gặp mặt huống hồ là Dịch Quần, cô em gái cùng cha khác mẹ? Dịch Nhân hứa sẽ chăm sóc cho Dịch Quần chẳng qua cũng chỉ là chuyện cơm ăn áo mặc hàng ngày có đáng phải lưu tâm quá mức như vậy không?

Tịnh Ngôn cảm thấy hơi mệt, giọng của cô trầm xuống, “Trong tòa thành này vẫn còn lưu giữ những kỷ niệm thời thơ ấu của Dịch Quần”.

“Đúng vậy, Dịch Quần không thích nơi này, nếu chúng ta tổ chức hôn lễ tại đây, cô ấy sẽ không đến”, Dịch Nhân nói rất thẳng thắn.

Dịch Nhân là người biết lo toan cho gia đình, nhiều năm trước đây Dịch Nhân đã hứa sẽ chăm sóc cho Dịch Quần và cho đến giờ phút này ông vẫn quan tâm chăm lo cho Dịch Quần bởi vì ông là anh cả trong gia đình họ Khổng.

Tịnh Ngôn nhắm mắt lại và nói, “Em muốn về nhà”.

Dịch Nhân đỡ lấy hai vai của Tịnh Ngôn và cúi xuống thì thầm vào tai cô, “Anh xin lỗi”.

“Anh có làm gì sai đâu mà xin lỗi em?”

“Nếu như không có anh thì em đâu vất vả như thế này.”

Tịnh Ngôn vẫn nhắm mắt, hình ảnh những người trong gia đình họ Vệ lần lượt hiện về trong tâm trí Tịnh Ngôn. Trước tiên là vẻ cam chịu, an phận thủ thường của Vệ Tự Thanh – vợ cũ của Khổng Dịch Nhân, tiếp đó là hình ảnh của Vệ Tự Hành đang mỉm cười và nói với Tịnh Ngôn, “Sau này khi bước chân vào gia đình họ Khổng cô sẽ quen với những việc như thế này thôi”. Cuối cùng là sự xuất hiện của Khổng Phương Ngẫu, con gái của Dịch Nhân và Vệ Tự Hành, Phương Ngẫu nhìn Tịnh Ngôn và nói, “Mẹ tôi đã từng nói, tránh xa tội ác là người thông minh”.

Từ sáng đến giờ Tịnh Ngôn luôn phải đấu tranh tư tưởng, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt nên đã im lặng không nói gì.

Khổng Dịch Nhân nắm chặt vai Tịnh Ngôn, nhẹ nhàng nói, “Tịnh Ngôn, em hối hận rồi phải không? Vẫn còn thời gian mà”.

Tịnh Ngôn mở to mắt nhìn Dịch Nhân, khuôn mặt của ông áp sát vào má cô, ánh mắt lộ vẻ mềm yếu.

Tịnh Ngôn không ngờ một người mạnh mẽ, quyết đoán và có phần lạnh lùng như Dịch Nhân cũng có lúc trở nên mềm yếu như vậy.

Những ngày tháng hạnh phúc sống bên Dịch Nhân bỗng ụp về trong tâm trí Tịnh Ngôn, xóa tan đi mọi nỗi khó nhọc trước mắt. Tuy nhiên, mỗi lần hình dung cuộc sống của mình sau khi kết hôn với Dịch Nhân, Tịnh Ngôn lại thấy dao động, cô tự nhủ, “Lẽ nào mình phải rời bỏ Dịch Nhân?”.

Không được, mình không thể bỏ Dịch Nhân, đây là con đường mình đã chọn, thành công hay thất bại, đúng hay sai phải đi mới biết được. Hối hận ư? Không, mình đã lựa chọn thì sẽ không bao giờ hối hận.

“Máy giờ rồi?” Tịnh Ngôn hỏi Dịch Nhân.

Dịch Nhân nghe không rõ nên hỏi lại, “Máy giờ ư?”

“Đúng, hình như vẫn còn rất xa thì phải, em không thể đi được nữa, liệu có kịp không?”

Khổng Dịch Nhân mỉm cười nói, “Không sao đâu, họ sẽ đợi chúng ta mà”.

Thấy Dịch Nhân nói như vậy, Tịnh Ngôn cảm thấy yên tâm và hạnh phúc, cô mỉm cười nói với Dịch Nhân, “Em mệt rồi”.

“Nào, em lại đây.” Dịch Nhân tiến lại gần và đưa tay ôm eo Tịnh Ngôn.

“Anh làm gì thế?”

“Anh bế em.”

Trong khi Tịnh Ngôn vẫn chưa hết bàng hoàng thì Dịch Nhân đã bế cô lên cô ngã đầu vào vai Dịch Nhân và đưa mắt nhìn về phía trước, cầu thang đá vẫn dài hun hút, hai người đang đi trong hành lang tối tăm của tòa thành với hơn một trăm năm lịch sử.

Tuy nhiên, Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy yên tâm và ấm áp, đúng là một kỳ tích. Cô vẫn cứ ngỡ như đang ở trong mơ, đến bây giờ cô vẫn không tin một người như Dịch Nhân lại có thể mang lại ỉnh cảm giác ấm áp và yên ổn. Tịnh Ngôn tự nhủ, “Phải chăng là ảo giác?”, cô nhắm mắt lại hai tay ôm chặt lấy cổ Dịch Nhân.

“Em vẫn muốn về nhà và được ở bên anh, càng nhanh càng tốt.”

“Anh sợ em sẽ mệt.”

“Em sẽ ngủ trên máy bay.” Tịnh Ngôn nói với giọng rất kiên quyết.

“Thôi được, nhưng ít nhất thì em cũng phải để ọi người thấy mặt cô dâu chứ, được không?”, giọng của Dịch Nhân trầm và ấm áp.

Đây là hôn lễ khó quên nhất trong lịch sử nhà họ Khổng, không phải là vì đám cưới được tổ chức trong một tòa thành trang hoàng lộng lẫy, không phải vì cô dâu được tặng những món đồ trang sức quý giá, cũng không phải là vì bộ váy cưới độc đáo của cô dâu... mà là do cô dâu và chú rể bỗng nhiên biến mất và đột nhiên xuất hiện trong hôn lễ sau đó lại bỏ đi ngay.

Máy bay bắt đầu chuyển động trên đường băng và cất cánh an toàn. Tịnh Ngôn ngồi trên máy bay ngắm cảnh đêm của thành phố sáng rực ánh đèn.

“Pháo hoa...” Tịnh Ngôn chỉ tay ra cửa sổ và reo lên. Dịch Nhân nhìn theo hướng tay của Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Đây là pháo hoa chúc mừng đám cưới của chúng ta, em có thích không?”.

Tịnh Ngôn quay sang nhìn Dịch Nhân và nói, “Anh vẫn chưa nói với em sau bữa tiệc có pháo hoa”.

“Đúng vậy, anh vẫn còn nhiều chuyện chưa nói với em, có sợ không?”

Tịnh Ngôn kéo rèm che cửa, quay sang véo tai Dịch Nhân vừa cười vừa nói, “Anh dám dọa cô dâu ư? Về đến Thượng Hải em sẽ phạt anh quỳ dưới nền nhà, có sợ không?”.

Dịch Nhân tỉnh dậy rất sớm, không cần nhìn đồng hồ, ánh sáng chiếu vào căn phòng qua rèm cửa, Tịnh Ngôn nằm bên cạnh vẫn đang ngủ say, sắp đến ngày sinh nở nên cô ngủ nhiều hơn.

Buổi sáng sớm giữa thu trời đổ mưa to, phòng ngủ được cách âm rất tốt nên khi ngủ trong phòng không nghe thấy tiếng mưa rơi. Không khí trong phòng ấm áp, khuôn mặt của Tịnh Ngôn khi ngủ rất hiền hậu dịu dàng, đôi môi hé mở, một tay Tịnh Ngôn đặt ở ngoài chăn, các ngón tay thả lỏng xòe ra, Dịch Nhân nắm chặt lấy đôi tay mềm mại và nhỏ nhắn của Tịnh Ngôn.

Mấy ngày qua, Dịch Nhân thấy rõ sự thay đổi trong cơ thể của Tịnh Ngôn, bụng cô ngày càng to và nặng nề, đêm nằm trở mình nhiều hơn, ngón chân bắt đầu phù sưng, đôi khi Tịnh Ngôn cảm thấy hơi đau chân

mỗi khi phải đi lại nhiều. Đến bây giờ, Dịch Nhân mới cảm nhận được hết nỗi vất vả khó nhọc của một người nhỏ nhắn phải mang bầu như Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn bỗng tỉnh giấc và gọi, “Dịch Nhân...”

“Gi cơ?”

Tịnh Ngôn mở mắt ra nhìn Dịch Nhân với ánh mắt ngạc nhiên, “Trời đang mưa phải không anh?”

“Trời đang mưa to, vẫn còn sớm mà, em ngủ tiếp đi.”

“Vâng.”

“Em cảm thấy trong người thế nào?”

“Dịch Nhân, trời mưa to, anh phải cẩn thận khi lái xe.” Tịnh Ngôn nhẹ nhàng nhắc nhở Dịch Nhân, “Còn nữa, anh nên nhớ rằng em rất sợ bệnh viện”.

Một phút sau, Tịnh Ngôn cảm thấy bụng đau quằn quại, Dịch Nhân vội vàng đỡ Tịnh Ngôn ngồi dậy, chiếc chăn trên người Tịnh Ngôn rơi xuống đất.

Thuốc mê bắt đầu phát huy tác dụng, Tịnh Ngôn thả lỏng người và cố gắng mở mắt nhìn ánh đèn nhưng cô không cảm thấy chói mắt.

“Em thấy trong người thế nào?” Dịch Nhân đứng bên cạnh hỏi.

Bác sỹ gây mê đứng ngay sau bàn mổ và khẳng định, “Khổng tiên sinh, tôi đảm bảo sẽ không đau”. Có thể do thuốc chưa ngấm hết nên Tịnh Ngôn vẫn cảm thấy rất đau.

“Tịnh Ngôn?”

Tịnh Ngôn nhìn thẳng vào mắt bác sỹ, nỗi sợ hãi của cô bỗng dưng biến mất. Cơn đau mỗi lúc một dữ dội, sau khi vào đến bệnh viện các bác sỹ mới phát hiện ra tư thế của thai nhi trong bụng bất thường cần phải mổ khẩn cấp. Các bác sỹ và y tá được triệu tập, cô được gây mê bởi một bác sỹ chuyên khoa rất giỏi, lúc này thuốc mê mới ngấm hết nên Tịnh Ngôn không còn thấy đau nữa. Dịch Nhân đứng bên cạnh với vẻ mặt lo lắng sợ hãi, như vậy thì Tịnh Ngôn sao có thể yên tâm khi mổ.

“Không đau.”

Các y tá đứng bên cạnh mỉm cười hỏi chuyện Tịnh Ngôn, ông bác sỹ lớn tuổi nhất là người có rất nhiều kinh nghiệm, ông vừa thao tác vừa động viên Dịch Nhân, “Khổng tiên sinh, sẽ nhanh thôi, xin hãy yên tâm”.

Mặc dù Dịch Nhân cố gắng giữ bình tĩnh nhưng khuôn mặt của ông vẫn rất lo lắng, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, bác sỹ thấy Dịch Nhân có vẻ căng thẳng nên đã nói nhỏ với ông, “Khổng tiên sinh, ông ra ngoài phòng ngồi chờ có được không?”.

Dịch Nhân không trả lời, ông đưa tay nắm chặt lấy tay Tịnh Ngôn, trán và bàn tay cô ướt đầm mồ hôi.

Dịch Nhân quay sang nói với vị bác sỹ già, “Bác sỹ, có thể cho Tịnh Ngôn ngồi dậy được không?”.

Chiếc xe màu đen đỗ trước cửa bệnh viện, cửa xe mở ra, Lưu Bạch dắt Lợi Lợi bước ra khỏi xe.

Lưu Bạch nói, “Để cho Lợi Lợi tự đi cũng được”.

“Đang mưa mà.”

Chiếc ô được bật ra, ông Viên đi trước che ô cho hai mẹ con Lưu Bạch.

“Qua đây, không mưa ướt hết.” Một tay ông Viên bế Lợi Lợi, một tay ôm eo Lưu Bạch.

Mưa mùa thu thường lạnh hơn mọi khi, mọi người vừa ra khỏi xe nên cảm thấy rất lạnh, Lưu Bạch đi sát vào người ông Viên, tiếng mưa rơi trên tán ô kêu lộp bộp.

Khi Lưu Bạch vào đến phòng sản thì đã có một vài người đang ngồi chờ ở ngoài, mọi người đều ngạc nhiên khi thấy ông Viên và Lưu Bạch cũng đến.

Ken và một số người khác lên tiếng chào, “Xin chào Viên tiên sinh”.

Ông Viên chưa kịp trả lời thì đã thấy Phương Tòng Vân đang chạy từ đầu hành lang và xách theo một vài chai nước nóng, Phương Tòng Vân đưa chai cho vợ và hỏi mọi người, “Tịnh Ngôn sao rồi?”.

Tiểu Long vừa bế con vừa nói, “Vội vàng gì chứ, sinh nở làm sao nhanh thế được”.

Lợi Lợi rất thích cậu bé con của Phương Tòng Vân và Tiểu Long nên đã nhoài người xuống chạy đến nhìn cậu bé và mỉm cười. Tiểu Long vội cầm tay con trai mình giơ ra phía trước và nói, “Chị Lợi Lợi xinh quá, hai chị em bắt tay nhau đi.”

“Là em trai mẹ ạ.” Lợi Lợi vẫy tay và nói với mẹ, Lưu Bạch đáp, “Mẹ thấy rồi, là một bé trai rất xinh.”

Âu Dương và Uy Liêm ngồi bên cạnh mỉm cười rất tươi, đang định giải thích thì cửa phòng sản mở ra, một cô y tá chạy ra ngoài mỉm cười thông báo với mọi người, “Là con trai, rất khỏe mạnh”.

Chiếc xe đẩy được đẩy ra ngoài, Tịnh Ngôn nằm trên chiếc xe mặt hơi nhợt nhạt, cô chỉ mỉm cười mà không nói gì, cậu bé mới sinh được đặt nằm bên cạnh mẹ, mắt vẫn nhắm, miệng khóc oe oe.

Mọi người đang định chạy đến nhìn đứa bé và chúc mừng Tịnh Ngôn thì thấy Khổng Dịch Nhân đang đứng cạnh chiếc giường nên đều dừng lại.

Trước mặt là gia đình Khổng Dịch Nhân gồm ba người, một người vừa mới được sinh ra, một người vừa mới mổ đẻ xong, không hiểu tại sao Khổng Dịch Nhân lại có bộ mặt lạnh lùng như vậy.

Lưu Bạch đứng ở vòng ngoài cùng mỉm cười rất tươi, cô quay người lại đang định nói điều gì đó thì người đàn ông bên cạnh lên tiếng, “Sao rồi?”, giọng của ông ta có vẻ rất bình tĩnh nhưng không giấu nổi cảm xúc của mình.

“Tôi thấy kỳ lạ là hình như anh không thích những chỗ đông người?”

“Không phải như vậy, cậu bé vừa mới sinh là con trai của nhà họ Khổng, những ai không phận sự thì không được vào thăm.”

“Vậy ư?”

Thấy Lưu Bạch không có phản ứng gì, người đàn ông đó nói tiếp, “Đây là người con thứ ba của gia đình Khổng Dịch Nhân.”

“Thế thì sao chứ? Rốt cuộc anh định nói gì tôi không hiểu.” Lưu Bạch vừa nói vừa nhìn về phía ông Viên.

Ông Viên không kiềm chế được liền nói với Lưu Bạch, “Lưu Bạch, em nói rất đúng, ở đây có gì để cho chúng ta thăm chứ, chúng ta về thôi.”

“Vẫn chưa chào mọi người mà.” Lưu Bạch vừa cười vừa nói.

“Cười gì chứ? Ông Viên quay lại gọi Lợi Lợi và nói nhỏ vào tai Lưu Bạch,

“Rốt cuộc anh muốn nói điều gì, khi về nhà em sẽ hiểu”.

8. Chương 08 (end)

Chương 8: Ngoại tộc

Mùi thức ăn xông vào mũi khiến Dịch Nhân tỉnh dậy, ông mở mắt ra thì thấy ánh nắng mặt trời đã chiếu vào nửa căn phòng. Trong bếp có tiếng người nói, Dịch Nhân rời khỏi giường đi về phía phòng bếp, từ xa Dịch Nhân đã nhìn thấy Tịnh Ngôn đang bận rộn với bữa sáng.

“Em dậy sớm thế?” Dịch Nhân chạy lại đỡ lấy đĩa thức ăn từ tay Tịnh Ngôn.

Tịnh Ngôn mỉm cười nói, “Hôm nay em phải dậy sớm, nếu không anh lại dậy trước làm bữa sáng cho em”.

Sáng tháng Năm trời rất sáng, Tịnh Ngôn mặc bộ quần áo ngủ ôm át người, mái tóc dài buông xuống toát lên vẻ dịu dàng ở cô.

Tịnh Ngôn cúi nhìn đồng hồ và ngồi xuống ghế mỉm cười nói, “Vẫn còn sớm, ăn sáng xong anh vẫn có thể nghỉ một lát rồi đi làm”.

Dịch Nhân đáp, “Mấy giờ rồi mà em bảo anh nghỉ ngơi? Hôm nay anh phải đến công ty sớm”.

Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Thôi được, lát nữa em tiễn anh ra cửa nhé”.

Tịnh Ngôn cười rất mãn nguyện, lúc này cô mới bắt đầu ăn sáng.

Đang ăn, Tịnh Ngôn bỗng nhớ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu lên nói với Dịch Nhân, “Hôn lễ của Uy Liêm và Âu Dương...”

Dịch Nhân rót sữa vào cốc cho Tịnh Ngôn mỉm cười nói, “Hoa tiểu thư còn cần dặn gì nữa không?”.

Tịnh Ngôn suy nghĩ rất lâu rồi nói, “Thôi được, anh đang rất bận em có thể đi một mình được mà, nếu không đến đó lại phải giới thiệu và giải thích anh là ai”.

Dịch Nhân nói, “Hôm đó anh không bận gì cả, anh có thể đưa em đi, em yên tâm nếu như em cảm thấy phiền phức khi giới thiệu thì anh có thể tự giới thiệu về mình”.

Tịnh Ngôn rất ít khi thấy vẻ mặt tự ti của Dịch Nhân nên cô mỉm cười và nói, “Không sao, không phải là em sợ phiền phức”.

“Tịnh Ngôn!” Dịch Nhân tự nhủ, “Phải chăng thời gian gần đây mình đã quá nghe lời cô ấy?”.

Tịnh Ngôn đứng dậy hôn nhẹ lên má Dịch Nhân và nói, “Thôi được, em sẽ nói với Uy Liêm, hôm đó anh và em sẽ đến dự đám cưới của cậu ấy”.

Lão Mạch đã đợi sẵn dưới xe, khi nhìn thấy Dịch Nhân và Tịnh Ngôn, ông liền cúi đầu chào từ xa.

Chiếc xe khởi động và chạy rất chậm, không khí buổi sáng trong lành, Tịnh Ngôn nhìn qua cửa kính thấy có một người phụ nữ trẻ đang đẩy chiếc xe nôi đi bên ven đường, trong xe có một đứa trẻ đang ngủ rất ngon lành, Tịnh Ngôn mỉm cười và nói, “Dịch Nhân, anh nhìn kia, đáng yêu quá!”.

Tịnh Ngôn dựa sát vào người Dịch Nhân, trong lòng cảm thấy rất vui, ông mỉm cười nói, “Anh nhìn thấy rồi, nhưng vẫn không đáng yêu bằng con chúng ta”.

Qua sông một chút là đến nơi, Tịnh Ngôn xuống xe vẫy tay tạm biệt Dịch Nhân, vừa quay người lại cô bỗng nghe thấy có tiếng gọi:

“Tịnh Ngôn...”

“Chuyện gì thế? Sắp đến giờ làm việc rồi, hôm nay tôi rất bận.”

Phương Tông Vân nói, “Hoa tiểu thư, hôm nay cô bận đến mấy giờ? Không biết cô có thể dành thời gian ăn tối với tôi được không?”.

Tịnh Ngôn đáp, “Nhưng tôi đã có hẹn rồi”.

Dịch Nhân lên tiếng, “Thế này nhé, em có thể đổi lịch được không? Hoặc là anh sẽ để Ken đàm phán với vị khách hàng kia”.

Tịnh Ngôn nói với Phương Tông Vân, “Thôi được, sau khi tan ca tôi sẽ đợi anh”.

Tịnh Ngôn mỉm cười rất tươi, mặc dù đây là khu thương mại có nhiều người qua lại nhưng Dịch Nhân vẫn nắm lấy tay cô kéo vào trong xe, trong khi Tịnh Ngôn còn đang ngạc nhiên thì đã bị Dịch Nhân ôm vào lòng, “Dịch Nhân, em còn phải đi làm mà.”

Hiện tại, Tịnh Ngôn đã là vợ của Dịch Nhân nên không giống như những người phụ nữ khác, phải biết cách tận hưởng niềm vui và hạnh phúc trong cuộc sống. Dịch Nhân rất muốn quyết định thay cho Tịnh Ngôn nhưng nếu như vậy thì người đang nằm trong vòng tay Dịch Nhân lúc này không còn là Tịnh Ngôn người mà ông yêu thương nữa.

Dịch Nhân mỉm cười rất tươi, buông tay ra, vỗ nhẹ vào vai Tịnh Ngôn và nói, “Em đi đi, chiều nay anh sẽ đến đón em muộn hơn”.

Tịnh Ngôn đặt một nụ hôn lên má Dịch Nhân mỉm cười bước xuống xe và đóng cửa xe lại. Văn phòng làm việc còn vắng vẻ, Lệ Sa đứng trong quầy lễ tân lên tiếng, “Tịnh Ngôn, hôm nay chị đi làm sớm thế?”.

Tịnh Ngôn vừa đi vừa trả lời Lệ Sa, “Chào Lệ Sa, hôm nay tôi có chút việc nên phải đi sớm”.

Một ngày mới bắt đầu, sáng tháng Năm trời rất trong xanh mát mẻ.

. HẾT .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-thang-yeu-chua-du>